

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Nyaste Romanlektyr.

EN RIK ONKEL.

ROMAN

af

Albertine Meyer.

STOCKHOLM,
A. NILSONS FÖRLAG.

IVARSSON

EN RIK ÖFFER

ROMAN

AF

IVARSSON

Stockholm, Lund & Anderssons boktryckeri, 1881.

I.

Nu för tiden, då vi öfverallt hafva fått goda folkskolor och en utmärkt undervisning i alla kunskaper, fins det troligtvis ingen bland våra läsare, som icke har hört nämnas något om staden Hamburg, liggande vid Elbfloden och hörande till tyska riket och hvilken är vida berömd såsom en af Europas största stapel- och handelsstäder.

I fornda dagar, vi behöfva just icke att gå hundra år tillbaka, nej endast trettio och flytta oss tillbaka till 1850 talet, fanns inom Sverige ingen jernbana, och af ångbåtar endast några få stycken.

Man hade just börjat att sätta sig i förbindelse med utlandet och en resa till Lübeck eller Hamburg då var ett stort företag. Under vintersäsongen var det nästan omöjligt, ty hvem hade väl håg att sitta på en bondkärra, ett så kallad raphöna, och till på köpet betala stora penningar.

Diligencen gick endast emellan Göteborg och Stockholm samt kostade sjutiofem kronor. En resa från Stockholm till Malmö på skjuts kostade etthundrafemtio kronor och man behöfde hela åtta dygn dertill, ehuru man från tidigt på morgonen till sent på natten piskade på de stackars utmärglade hästkräken och marterade sin egen kropp ohyggligt på bondkärran.

De tider voro i sanning riktigt bedröfliga, under hvilka konung Oscar I tillträdde regeringen, och ändå hade Sverige redan då börjat att repa upp sig. Gud må veta hur det såg ut i landet under Karl XI:s eller Karl XII:s tid, och allra helst på landsbygden.

Tarfligare kunde belägenheten väl icke hafva varit, tyckte man, och råkade man då en gammal gubbe eller gumma som berättade om forna dagar, då slog man händerna tillsammans och korsade sig, att Gud hade hållit sin hand öfver folket under pröfningens dagar och äntligen fört det åter in på en bättre bana. Det må-

ste ha varit i grefvens tid omslaget till det bättre kom, ty bondfolket måste hafva varit bra utpinadt.

Hvilken skilnad att resa 1850 mellan Stockholm och Malmö på raphöna, och 1881 mellan Malmö och Stockholm på jernbanan i en första klassens kupé.

Nu för tiden reser man bekvämt på omkring femton timmar denna långa väg. På åtta dygn hinner man till Paris, och får ändå tid att pusta ut i flera stora städer såsom: Lübeck, Hamburg, Hannover, Köln, Brüssel. Derför resa också nu bra många flera personer dagligen och äfven fruntimmer, hvilka i forna dagar nästan aldrig vågade sig ut på färder, kunna numera ogenerat delta i nöjet att se sig om i världen och följa med dess framåtskridande.

Allt flera och flera begagna sig af tillfället att personligen knyta bekantskap med Hamburg och komma väl aldrig att ångra besväret.

Hamburg är en stor stad. Den har med sina kringliggande nejder omkring 500 tusen invånare.

Dertill kan man räkna det närliggande Altona med etthundraåttiotusen, Ottensen trettiotusen, Wandsbeck femtontusen och tio år härefter rör sig nog dagligen en befolkning af omkring en million på världstadens gator. Sjelfva staden är som alla tyska städer, gammalmodig.

Först efter den stora branden 1842, hvarigenom halfva staden lades i aska, har den nyare delen blifvit uppbyggd i nyare stil och sticker derigenom strax af emot den gamla delen.

I närheten af Elbfloden står ännu allt oförändradt kvar, om också tidens tand äfven inträngt och gjort sin rätt gällande, genom större renlighet, trottoarer, gas och andra moderna förbättringar.

Den förut så smutsiga hamnen har blifvit mycket uppsnyggad. De stora magasinerna för ångbåtar vid Grasbrook och Sandbrook äro nybyggda och verkligen storartade. Frilagret för tullgods, Börsen och Navigationsskolan, äro värda att beses, för att dana sig ett begrepp om handeln.

Den nyanlagda zoologiska trädgården, böra vi icke försumma att taga i skärskådande, ty den är sannerligen värd sin inträdesafgift af 25 pfennig. Der får man tillfälle att se med egna ögon, hvad man så ofta som barn har sett i läroböckerna. Alla slags

vilda djur gå fradligt omkring, icke med den qväfda förbittring, som är så egen hos dem som befinna sig i trånga menageriburar, nej, här ser man intet tvång, ingen argheit. Vårdaren har gjort allt hvad som står i hans förmåga, för att försona djuren med det hårda ödet af sin förlorade frihet, och med få undantag synes han äfven hafva lyckats dermed, ty öfver alla hvilat lugn och ett slags välbehag och välbefinnande.

Här har man tillfälle att beundra ett lejon med sin lejoninna, en tiger med sin make, ett panterdjur, ett lodjur, björnar af alla slag, man ser enhörningen, elgen, vargen, elefanten och Gud vet huru alla djur heta man här får se. För dem som icke äro roade af fyrfotade djur, finnes fiskverlden, insekter, fåglar, och amfibier att betrakta, och fins det ännu någon, som är missbelåten med sin tid eller med sin afgift, råda vi honom att slå sig ner på en af bänkarne i trädgården och han kan der få tillfälle att filosofera. Vi bedja honom öfvertänka hur allt det han nu har sett, har låtit sig sammanskaffas inom några få år af endast privata medel. Kanhända finner han då ett ämne intressant för sina tankar.

Här ser han ett lefvande bevis på hvad som äfven ett litet samhälle förmår att skapa, när det bara försöker sin styrka.

Väl hafva London, Paris, Wien och Berlin samt andra residensstäder, som länge egt sina zoologiska trädgårdar, men der står staten i bakgrunden, och ett långt större samfund. Här är det ensamt Hamburgs på fem hundra tusen innevånare. Senaten (Regeringen) har icke blandat sig i saken utom ensamt borgare.

Allt hvad man här ser är skänkt af Hamburgs söner, hvilka äro spridda öfver hela jordklotet. Här täflar det lilla Hamburg, denne pålitliga publik, med det stolta stora England, således fem hundra tusen människor mot trettio millioner.

Huru det har lyckats, derom måste hvar och en gifva sitt eget omdöme.

På oss har besöket i denna trädgård alltid qvarlemnadt en beundran öfver den lifskraft, som måsta bo i denna stadens befolkning och vi önska densamma all framgång.

Hvarje samhäll, som likt myran arbetar för sitt bo, för sin välfärd förtjenar sympati och just här i Hamburg, hvarest friheten blomstrar, här berör framgången oss dubbelt angenämt.

Sedan den nya vändningen i tyska rikets styrelse inträdt, har

Hamburg måst offra en del af sina förvaltningsgrenar åt det allmänna bästa. I den nyaste tiden har det ånyo lidit en inskränkning i sina frihandelsprivilegier. Också der i staden hafva partierna varit delade uti skyddstullsvänner och frihandelsvänner, eller industri mot penningeväldet.

Kampen mellan dessa begge partier har pågått under många år, och var nära att ruinera all industri.

Då plötsligen rikskansleren ingrep på sitt vanliga kraftiga sätt, och gjorde slut på all osämja.

Man har skrikit mycket om våld och oklifiga ingrepp. Kanhända att allt icke är som det borde ha varit, att ett öfvergrepp verkligen har skett. Men när två partier i årtal strida om en sak, hvarpå begge hafva lika välgrundade rättigheter, utan att förlikas, och saken inte låter bringa sig för en domstol, då tycka vi att det ligger i intresse för det allmänna bästa, att den högststående riksförvaltaren antager sig saken för att göra slut på densamma.

Här har han ordnat saken till allmän belåtenhet, åtminstone efter vår uppfattning har hvarje part fått hvad han kunde få. De industriella fingo sluta sig till skyddstullen, frihandlarna behöllo frilager, staten fick ställningen sålunda på det klara, att den numera kan utföra kontrollen och för att godtgöra för sveda, bidrager den stora allmogen, uti omkostnader med fyratio millioner i reda penningar.

Hamburg har flera gånger befunnit sig uti svåra belägenheter. Iunga förmår bestämma framtiden i förväg, men inom oss bor öfvertygelsen, att Hamburg ändtligen har fått den lösning af denna tvistfråga som var den mest riktiga, och att framtiden ser god ut för staden. Tid efter annan komma alla partier att förena sig med maktspråket, och tio år härefter, hoppas vi åter kunna gästa staden, samt finna att alla trifvas väl der, och att samfundet, i stället för att gå tillbaka, då har lyckats svinga sig upp till ett blomstrande välstånd.

Här afbryta vi den bana, på hvilken våra tankar hafva förvilat sig. Vårt syfte är icke politik eller handelstatistik. Vi speja efter särskilda tilldragelser inom ett hus, som egnar sig för en roman, och vi hafva här funnit ett mycket lämpligt sådant.

Men innan vi började med att berätta derom för våra täcka

läsarinnor, ansågo vi det nödvändigt att först något utveckla dessa detaljer.

Med den nyare delen af Hamburg hafva vi intet att göra, vi smyga oss bort till denna stads gamla del, der hvarest handelshusen ligga nära Katrina kyrka. Der ligger vid en liten gata ett stort hus, fem våningar högt, och till venster om detta ännu ett, likaledes fem våningar högt.

De begge husen gå temligen djupt in, och baksidorna stöta ut mot fleten, (en arm af elbfloden).

Det ena af husen är uteslutande användt till magasin och står i förbindelse med det andra husets tre öfversta våningar. Alla loftena från nedra botten till högt upp under taket äro fullproppade med oberedd tobak, och att mängden deraf icke är så obetydlig bevisas bäst deraf att assuransvärdet går upp till en million riksmark.

Det andra huset har kontoret på nedra botten samt första och andra våningen inrättade till bostad för handelshusets chef, bestående af tio rum, alla inrättade efter nyare tidens fordringar och ytterst elegant möblerade.

Det är nu under vintertiden, man skrifer denna dag den tionde Februari 1872 och tornklockan slår åtta på eftermiddagen. Lyktorna på gatorna äro alla tända och hela första våningen uti det hus, hvarest grosshandlaren Bruno Meissner, chef för firman Ballazar Meissner & söner bor, är elegant ekläreradt, ty der är i afton kalas.

Under vanliga dagar är personalen på Hamburgs handelskontor riktigt arbetsam. Före klockan tio äro sällan kontoren stängda och det finnes till och med kontor hvarest man icke slutar förrän klockan tolf.

I dag har chefen redan aflägsnat sig klockan sex för att göra sin toilett, men ändå får han ingen ro, ty innan han begifver sig in i sällskapsrummen, gör han ännu en gång en titt in på kontoret för att efterhöra om några nya bref, telegram eller annat af vigt har ankommit.

Det finnes mycket riktigt på hans pulpet tvenne telegram ifrån handelsvänner.

Det ena lyder:

Baltazar Meissner & Söner, Hamburg.

Partiet 200 packor Brasil MB. à 80 pfenning antaga vi under vanliga konditioner.

Berlin 10 Februari 1872.

Brant & C:o.

Det andra har följande innehåll:

Baltazar Meissner & Söner, Hamburg.

Vill ni nedsätta edert pris på Brasil partiet 00 om en half pfenning eller till till 87 pfenning jemt, antaga vi alla 700 packorna.

Dresden den 10 Februari 1872.

Bille Schmeider.

Derpå upptog han ett bref, hvilket han granskade noga och länge. Poststämpeln är Brownsville den 15 December 1871. Det hade således kommit lång väg och var utan tvifvel ett amerikanskt bref.

Men hvar ligger denna stad? det kände han icke till.

Han granskade på nytt adressen.

Jo, det är riktigt till punkt och pricka,

Mrs Baltazar Meissner & Sons

för m:r Bruno Meissner, particulary

Hamburg.

Han bröt sigillet, kuvertet föll och han utvecklade brefvet.

Men hvad var det?

Hans ögon stirrade på underskriften. Handen som höllt brefvet darrade som ett asplöf. Han blef dödsblek och han mumlade:

Från Paul!

Ändtligen hemtade han sig. Han drog fram kontorsstolen, satte sig på densamma, samt vecklade vidare upp brefvet. En djup suck arbetade sig fram ur hans bröst, och han började att läsa brefvets innehåll.

Med högra handen höll han brefvet, medan den venstra stödde hufvudet. Det gick långsamt med läsningen, ty skriften var otydlig och hela brefvet mycket illa skrifvet. Han behöfde ofta flera minuter för att kunna stafva orden tillsammans, men han höll i med ifver att läsa detsamma.

Dess innehåll måste varit sorgligt, ty han famlade med handen bakom ryggen efter näsduken. Tårar perlade fram ur hans ögon, och innan handen hann fram med silkesnäsduken, för att torka af tårarne, nedföllu två stora sådana på brefvet.

Chefen för handelshuset Baltazar Meissner & Söner gräter på sitt kontor.

Det har aldrig förr hänt. Hela kontorspersonalen bestående af tolf man blicka förvånade på honom. Den ena gör sig ärende till den andres pulpet, men ingen vågade yttra ett ord. Allt är tyst som muren och man väntar på hvad som komma skall.

Husets herre försjönk emellertid allt mer och mer i drömmar. I högra handen höll han fortfarande silkesduken och stödde hufvudet i den venstra. Han läser visserligen icke mera, dermed har han slutat; han drömmer blott. Hans tankar äro icke inom kontoret, de arbeta på helt annat håll, kanhända i Amerika.

Så stryka tio à femton minuter.

I ett nu vände hans tankar tillbaka, det ryckte till i hans kropp och skyggt såg han upp för att få visshet om, hvar han be-fann sig. Han spejade efter om någon hade fäst uppmärksamhet på hans grubbleri.

Intet påfallande syntes.

Han lade de två telegrammen ned i sin pulpet, släckte lampan samt tog brevet med kuvertet och lemnade kontoret.

Eljest är det hans vana, att vänligt nicka åt den gamle bokhållaren, som redan trettio år innehaft denna plats. Men i afton glömde han detta

Så snart chefen hade stängt dörren efter sig började kontorspersonalen att utbyta sina tankar med hvarandra i en hviskande ton.

"Har du förr sett honom gråta?"

"Hvad var det för ett bref?" frågade den gamle bokhållaren.

"Från Amerika, det var privatbref till herr Arnmo; inga affärssaker."

"Han gret blodiga tårar, det måste vara sorgliga underrättelser."

"Hm, hm", brummade den gamle bokhållaren, "skulle brevet kanske hafva varit från brodern? Skulle Paul ännu vara i livvet; den stackars gossen! Låt se hur länge det är sedan han reste? åtta, nio, tolf, nej, minsann är det icke tretton år så när som på en månad. Hvad tiden skyndar framåt, allting förändrar sig, endast du gamle Heine, är ännu kvar, alla andra äro borta."

"Hvad har du uppnått under tiden?" frågade han sig sjelf... Sexton tusen kronor har jag sammansparat, och dessa äro nedlagda i goda bankpapper, för att en gång betrygga min framtid mot nöd. Om jag kunde få veta något närmare om detta bref från Paul, ty från Paul är det, derom finns intet tvifvel. Jag har en aning om att gossen råkat ut för något försåt hos detta röfvarpack, bland dessa banditer. Jag uedrar om han behöfver hjälp, och anropar brodern derom; kanhända förgäfves, ty får han veta något derom, skall han nog veta att förhindra det. Fråga chefen om brevets innehåll vågar jag icke, nej, för ingen del. Jag kommer väl ihåg det stränga förbud vi en gång fått att aldrig mer få nämna hans namn. Det är också en riktig otur som hvilat öfver gossen, allt går rakt på tok. Kunde han icke ha skrivit till mig i stället? Då hade mina penningar fått användas och derigenom gjort gagn. Nu kan jag ingenting göra till hans förmån, endast förebrå mig min överksamhet."

Våra läsare fråga väl med otålighet, hvad det stod i brevet.

Ännu hafva vi icke fått tillfälle att läsa det, chefen har ju stoppat ned det i sin ficka. Men vår lille tomtensse är redan på jagt, han försöker att se i det och snart hoppas vi att han har lyckats dermed. Då skola vi med största nöje återgifva brevets innehåll.

II.

Bruno Meissner skyndade uppför trapporna och in i det dagliga rummet, der finns ingen.

Han skyndade igenom detsamma in i stora festsalen och råkar der sin hustru, fru Betty. Få vi lof och presentera henne? Hon är omkring trettio år, en högväxt, ståtlig figur. Hon går redan i full galaskrud, klädd i en blå siden atlas klädning med långt släp, sydd efter nyaste modet, djupt uringad om halsen, korta armar och vi få deraf tillfälle att beundra hennes vackra snöhvita hals och

svällande barm, samt att betrakta hennes välformade armar och små händer. Omkring halsen bär hon ett dyrbart smycke, och på bröstet en lika dyrbar nål. I öronen glänste ett par kostbara örringar. Håret är svart samt högt uppsatt och framtill glimmar ett diadem, baktill en kam, begge rikt besatta med ädelstenar. Den blåa sidenklädningen är garnerad med hvita sidenspetsar, och ett par hvita sidenskor titta fram under klädningen. Handen är klädd med fina hvita franska glacéhandskar. Äfven på armarne finnes två präktiga armband af massivt guld, med till garnituren passande äkta stenar.

Då Bruno inträdde genom dörren varnade han strax sin hustru. Han skyndade emot henne och fattade henne i armen i det han sade:

"Kom Betty, låt mig få tala några ord enskildt med dig. Jag har något viktigt att meddela", och samtidigt började han otåligt draga henne med sig in i sidorummet.

Ack, Bruno, låt mig vara i fred, sådana idéer du alltid har, svarade Betty temligen butter. Hur kan du tro att jag har tid till det just nu då gästerna skola komma. Sannerligen du väljer bra besynnerlig tid."

"Betty", svarade emellertid mannen, utan att bry sig om fruns vresida svar, "jag måste tala med dig. Jag har något på hjertat, som trycker mig, och jag kan ej bära det ensam, du måste hjälpa mig."

Under tiden hade det lyckats honom att draga henne in i sidorummet. Han såg sig försigtigt omkring, men fann rummet folktomt. Derpå lossade han de snören, som sammanhöllo de tjocka sidendamastgardinerna i dörren, och kastade dervid en granskande blick deri, för att försäkra sig om att äfven denne var folktomt. Han närmade sig åter sin fru, drog en djup suck i det han utbrast:

Ändtligen äro vi då ensamma.

"Nå Bruno blir det något af med dina meddelanden?" yttrade frun i spetsig ton.

Utän att fästa sig vid tonen i hennes fråga trädde mannen närmare henne och viskade:

"Tänk dig Betty, jag har just nu fått ett bref ifrån Paul."

Dessa få ord utöfvade en magisk verkan på frun. Hennes trot-

sig ansigtsuttryck hade plötsligen förändrats, hennes anletsdrag voro stela och hon stirrade mannen förvånad i ögonen.

"Hvad säger du?" ropade hon efter en kort stund. "Från Paul? Lefver han? Hvar är han? Han kommer väl icke hit?" Den ena frågan qväfde formligen den andra.

"Ja, han lefver", svarade mannen, "han har varit sjuk. Nu med detsamma kommer han inte, ty han är långt borta och dertill erfordras bra mycket tid. Men han tänker ändå på att återvända."

"Vill han?" frågade Betty, som nu någorlunda hade återvunnit sin fattning. "Gör nu inga dumheter igen, och låt dig ej förblindas af ditt ömma hjerta, liksom den der aftonen. Hvad har du brefvet?"

Bruno letade i alla fickor och hittade det slutligen i bakfickan och började läsa uti det.

"Får jag låna det, skynda dig Bruno", inföll Betty. "Jag har ingen tid att förlora. Gästerna kunna komma hvarje minut och då måste jag ovilkorligen vara redo att mottaga dem."

Han räckte henne brefvet.

Betty tog det och närmade sig gaskronan. Hon drag uerpå brefvet ur kuvertet, samt började att utveckla det. Derefter försökte hon att läsa det. Men det var mycket illa skrivet. Handen måste hafva darrat, och dertill var bläcket och papperet dåligt. Betty behöfde därför en stund för att studera sig in uti dessa kråkfötter.

Vår hjälpmann, den lille tomtensse har redan smugit sig upp på hennes skuldra och samtidigt med henne tittar i brefvet.

Frun läste tyst för sig sjelf, men vi kunna genom den hjälp vi hafva, meddela åt våra läsare brefvets innehåll ordagrannt. Det lydte sålunda:

Brownsville Minnesota den 10 December 1871.

Kära broder Bruno.

Nu lider det snart på 13:de året sedan jag lemnade fädernehemmet. Jag har under tiden jemt och samt färdats omkring, än hit och än dit. Sist har jag varit långt inne i Nebraska hvarst nya guld- och diamantlager blifvit upptäckta. Jag har slitit mycket ondt der, men resultatet blef också mycket lönande. Inom två år hade jag sammanskrapat mig en verklig rikedom, bestående uti

guld och diamanter. Trött af detta kringströfvande lif, ämnade jag att öfvergifva det. Jag var redan på väg till Sanct-Louise, för att derifrån fara med ångbåt ned till New-Orleans och sedan styra kosan hemåt. Men ödet måste ännu icke vara försonadt, utan hafva bestämt mig till ett ännu längre kringströfvande lif. På vandrigen till Sanct Josefsfort, blef vår lilla trupp bestående af tolf man, öfverfallen af indianer. Hvad det har blifvit af mina kamrater, vet jag icke. Jag för min del blef tillfångatagen. Min kappsäck, innehållande guld och ädelstenarna blef mig frånröfvad. Under nattens mörker fann jag emellertid tillfälle att rymma och har nu släpat mig hit till mötesplatsen. Men ingen af mina vänner har anländt hit, de måste antingen vara dödade eller också skilda ifrån hvarandra. Utmattad som jag var, blef jag snart angripen af gula febern. Man har flyttat mig till hospitalet "the holly cross". Der har jag nu legat i två månader och är nu under tillfrisknande. Men utan mina värner, är jag också utan alla medel att kunna betala för min vård, utan penningar att kunna reda mig ur min förlägenhet. Jag kan hvarken fortsätta min resa hemåt, eller börja på med något nytt. Jag ser i sanning ingen annan utväg än att skriva till dig och bedja dig, om att sända mig litet penningar, så att jag kan reda mig ut ur mitt olyckliga läge. Du har ju alltid visat dig, som en god broder mot mig och därför tror jag också säkert, att du strax uppfyller min bön och sänder mig din hjälp, samt samtidigt gifver mig underrättelser, hur du har det och hur det eljest står till der hemma. Din tillgifne broder

Paul.

Adress: Postrestante.

Så lydde brevets innehåll.

Fru Betty var just i färd med att läsa det om igen, då man hörde vagnsbuller utanför huset. Gästerna till hennes födelsedag började anlända. Hon stoppade brevet vårdslöst i fickan på sin balklädnings och sade till sin man:

Nu komma gästerna Bruno, och vi måste afbryta. Men i afstont när alla hafva gått kunna vi fortsätta samtalen här. Du kan då vänta mig här på samma ställe. Håll nu modet uppe och låt ingen märka ditt upprörda sinne, samt akta på din tunga, att

du icke försäger dig. Der hafva vi dem redan i dörren och hon gick mot de inträdande gästerna, för att välkomna dem.

III.

Under tiden som herr och fru Meissner hafva skyndat till dörren, för att mottaga gästerna, afspelas i det inre rummet, der hvar-est det förut omtalta samtalet förts, en annan scen.

Knappt en eller två minuter sedan herrskapet lemnat detsamma och rummet syntes tomt, röra sig med ens de sammandragna tjocka sidengardinerna framför det ena fönstret. Händerna af en mager barngestalt skilja dem behändigt från hvarandra och egarinnan till dem glider samtidigt in i rummet. Hon kastar skygga blickar omkring sig, lyssnar om någon närmar sig. Under detta spejande varsnar hon något hvitt liggande under stolen. Hon störtar sig öfver det och stoppar det kuvert, som tillhörde det amerikanska brefvet, i sin ficka. Derefter smög hon sig till en sidodörr och försvann. Efter att barnet lyckligt hade undsluppit faran, hvaruti det hade råkat, kunna vi inlåta oss att närmare beskrifva detsamma. Det var klädt uti en mörkgrå klädning af vadmal, sydd efter modet, som fattighusbarn pläga hafva det, mycket trångt åtsittande. Hon är omkring tolf år gammal, hennes hår är kortklippt och af mörkbrun färg, temligen groft och tjockt, samt slätt utkammadt och sammanhålles af ett simpelt svart band. Hennes ansigte är blekt och magert och har djupt markerade drag. Hon gick i sockar och man skulle hafva antagit henne vara barnet af någon fattig familj, kanske fader- och moderlös och ett ovälkommet påhäng för några släktingar.

Det sista var också bra nära sanning. Hon var slägt med grosshandlaren Meissner. Hans syster Petrea hade varit gift med en lärd man, en chemist. Denne var fattig, och partiet hade därför icke varit väl sedt af hennes gamle fader. Men genom Petreas böner kom det likväl till stånd. Hon medförde åt honom femtio

tusen mark i hemgift och barnet, hvilket vi nyligen hafva beskrifvit, är deras dotter. Så stora kunskaper mannen än egde, var han dock en dålig affärskar. Han praktiserade under många år på en idé, som skulle blifva grundläggningen till en ny uppfinning, men utan att lyckas deri. Dessa försök kostade honom mycket penningar och inbragte honom endast hån och vanära. Han ansträngde sin hjerna ännu starkare för att bringa resultatet ut. Han satt dag och natt inspärrad i sitt labratorium och arbetade. Han insjuknade och dog utan att hafva upfunnit hemligheten. Maskiner, böcker och manuskript blefvo sålda för en spottstyfver, och då brodern uppgjorde räkenskaperna för systemen, visade sig som facit, att hela hennes förmögenhet blifvit förstörd, under dessa åttaåriga experimenter. Hon måste flytta från huset med sin enda åttaåriga dotter och inskränka sig till att bebo ett möbleradt rum och lefva af handarbete. Detta grände henne, som hade varit van vid bättre förhållanden, mycket kränkande ord fattades det icke heller, hon blef sjuk och följde inom kort sin man i grafven. Barnet Klara, blef upptaget i morbrodern Brunos hus och det är henne, som vi hafva gjort bekantskap med.

Fru Betty visade sig långt ifrån vänlig eller kärleksfull mot henne.

Efter det hennes man Bruno hade räckt henne handen och upphöjt henne till sin äkta hälft, ansåg hon det vara hennes första pligt, att skrapa allt till sitt eget bästa, försäkra sig om allt, försöka erhålla hvarje krona åt familjen och att noga vaka öfver, att ingen obehörig drog fördel af dem. Nu tro våra läsarinnor säkert, att hon sjelf har varit rik och medfört stora rikedomar åt mannen. Men deruti taga vi alldeles fel, icke ett öre medförde hon, utan var fattig.

Genom sin skönhet och sina talanger hade hon vetat att fångsla mannen och en gång fången, visste hon också att försäkra sig om hans person, och göra det nyttigt för sina egna intressen. Hon var sannerligen i högsta grad egenlyttig.

Vi återvända emellertid till flickan och följa henne. Hon smög sig öfver tamburen, ilade öfver de mattbelagda gångarne till en trappa, belägen i ena ändan af korridoren, gled ned för densamma och befann sig nu i den underliggande våningen. Hon står stilla framför en dörr. Hennes hand hvilar på dörrgreppet; men hon

dröjer ännu några minuter innan hon öppnar den. Hennes hjerta slår ännu allt för häftigt af all den ångest, hvilken hon nyss har utstått. Hon önskar att unna det tid att lugna sig på innan hon inträder, ty äfven här icke kan det hända att hon blifvit utsatt för förebräelser.

Ändtligen har hon lugnat sig tillräckligt. Hon öppnar nu dörren och träder in i ett stort rum, den dagliga barnkammaren. En lampa hänger ned från taket och sprider ett starkt ljus öfver hela rummet. En stor fayencekakelugn står i ena hörnet och har uppvärmt kammaren mycket väl.

På golvet ligga tjocka mattor utbredda, och midt i rummet sitter ett gossebarn redan iklädt sin hvita nattkostym, nemligen en lång vit skjorta. Gossen är omkring två år gammal, hans små fötter titta ut ur skjortans nedre del, hans venstra band bar han stoppat i munnen och med sina två stora blå ögon ser han ned på fötterna och gläder sig, såsom det tyckes åt dem.

Men fins då ingen vuxen person i rummet?

Jo visst, barnet är icke utan vård. En störväxt bondgumma, klädd i sin brokiga bonddräkt med sina långa band hängande ned från hufvan, pysslar omkring i rummet och plockar upp alla slags leksaker eller andra pjäser hvilka barnet under dagens lopp har begagnat till att leka med. Bondgumman är icke mera ung, hennes blåa band visa, att hon har varit gift. Hon kan vara nära femtio år och har stränga anletsdrag. Hon har tjent der i huset redan under gamle herrns tid, känner till allt, hvad som har passerat i huset under de sista tjugo åren, och hon är nu barnavårderska.

Det lilla barnet på golvet var hört att dörren öppnades. Det har vändt sitt hufvud om, och då det varsnar den inträdande tolfåriga flickan, far ett lyckligt leende öfver dess ansigte och det sträcker ut sina små armar mot henne.

Klara varsnar det. I ett språng skyndar hon öfver matt slår sig ned vid barnets sida och ropar:

Johnny, min gosse, är du ännu uppe?

Barnet smög sig närmare till henne och slog sina små armar kring hennes hals, och lät sig smekas och kyssas af den vänliga flickan.

(Forts. i nästa nr.)

Den gamla bondgumman närmade sig nu och betraktade en stund tigande deras glädje, derefter sade hon:

"Ja, han är ännu uppe; festen har äfven försinkat oss litet efter tiden och jag har särskildt väntat på dig, Klara, för att du skulle få glädjen att säga honom god natt. Men nu är du också snäll och låter bli att spela upp barnet igen och göra honom för mycket yrvaken. Han måste nu ovilkorligen till sängs och somna strax, så att jag också kan få någon ledighet.

"Tack Anna", svarade Klara. "Du är alltid snäll emot mig och söker bereda mig glädje. Får jag nu äfven lof af dig att bära honom i sängen? Jag skall vara riktigt försiktig och bära honom vackert."

"Och så vill du väl låta barnet falla kan jag tro", svarade Anna.

"Ack nej, Anna", utbrast Klara, "hur kan du tro det. Jag har ju gjort det förr och vet att jag kan det. Var nu inte så bister utan låt mig göra det."

"Nå, så gör det", svarade Anna. "Jag är nu en gång ett sådant våp, som aldrig kan säga nej, och ändå får jag bara förtretligheter deraf. Men jag kan numera icke se dina tårar och därför måste jag väl tillåta det. Se så, sträck nu ut dina armar och håll ut dem säkert, när jag lägger honom ned i dem. Blir det för tungt, så säg ifrån i tid, innan det blir för sent."

Klara tog barnet på sina armar och bar det med en värdighet, som bevisade vigtigheten af det uppdrag hon utförde. Hon balancerade som en lindansare på sjelfva stålträden, in i sidorummet, samt nedlade barnet behändigt i sin säng. Hon täckte väl öfver honom, tryckte ännu en kyss på hans mun, och önskade honom derefter god natt, samt smög sig undan.

"Hur är det med dig Klara, har du fått din qvällsvard?" frågade Anna.

Klara skakade på hufvudet.

"Jag kunde just tro det", svarade Anna, "icke jag heller. Det ser ut, som om de skulle glömma oss i afton. Då är det bäst att vi anmäla oss och sjelfva söka förskaffa oss vår rätt. Vänta nu här och passa på gossen, men gå icke till honom igen, utan sitt der på stolen, så skall jag skaffa mat hit för oss båda. Under ti-

den som jag är ute, kan du börja att duka aftonbordet och låta mig se, att du har lärt dig något."

Klara gick till hörnskapet, tog fram en vit bordduk, och bredde den ut öfver bordet. Derefter tog hon fram två tallrikar, två par thékoppar, två par knivvar och gafflar, samt skedar, sockerskål, smörask och saltkar.

Hon hade just hunnit med att sätta allt på sin plats, då Anna åter kom in, bärande en brödkorg, kakor, samt två hitar tårta, ett stycke ost, samt en stor thékanna och då hon varseblef det väl dukade bordet sade hon:

"Nå det var verkligen väl gjordt. Jag behöfver icke klandra dig det ringaste och ser med glädje, att du har lärt dig något. Att duka ett bord väl, är en lätt sak, och likväl en hufvudsak, ty dermed visar hvarje qvinna, hvad hon duger till. Låt hemmet vara så fattigt som helst, när det lilla, som fins deruti endast blir snyggt och smakfullt ordnat, så ser hvar och en vid förska anblicken, att det fins en dugtig husfru i hemmet. Allt annat rättar sig derefter, mitt barn! Du kan vara säker på, att det är väl bestyrdt öfverallt i ett sådant hem, hvarest ordning herskar och Guds välsignelse, frid och lycka hvilar äfven öfver det. Seså, nu skall jag öfverflytta från min bricka de öfriga Guds gåfvorna. Här skall thékannan stå, här smörasken och osten sätter jag dit, äggkakan dit, brödkorgen dit och nu är allting klappat och klart, och vi kunna börja. Eftersom du har varit snäll, kan du också få lof att breda dina smörgåsar sjelf och att skära en bit ost åt dig. Du skall se att det smakar oss lika bra här, vid vårt tarfliga bord, som dem derinne med alla sina kräsligheter. Lyckan består icke uti läcker mat och goda dricksvaror. Nej, mitt barn, man kan bo i en liten trång hydda och kan vara lycklig ändå. Lyckan ligger i hjertat och består deri, att man är nöjd och belåten med sin lott då bygger lyckan sitt hem i hjertat. Då man vet att man icke har gjort orätt mot någon, utan har hjälpt sin nästa så mycket man har kunnat."

"Ack ja, Anna!" svarade Klara, "du är så god och snäll mot alla. Jag trifs så godt hos dig och tycker mycket mera om dig, än om tant. Jag hör så gerna på dina förklaringar, ty du snäser aldrig af mig, utan talar så sakta med mig."

"Åh nej, mitt barn", svarade Anna. "Fattig mans barn leka

bäst med hvarandra. Jag tycker, att det är synd om dig och därför håller jag med dig, så mycket jag kan. Nu i afton kunna vi ju riktigt hvila ut oss, och prata ogeneradt med hvarandra, ty ingen bryr sig om oss i qväll. Nå smakar théet dig?"

"Ack ja, Anna", det är utmärkt godt", svarade Klara. "Hos dig smakar maten mig alltid. Du är så vänlig och snäll."

"Nu tänker jag att vi dela kakan", sade Anna. "Se så, skär man den midt itu, då får man två halfvor och så ännu en gång till denna väg, tvärs öfver, så får man fyra stycken, två bitar åt oss hvar. Der har du din del, så kan du hushålla med den efter eget behag. Vill du ännu ha en kopp thé?"

"Ja, Anna", svarade barnet. "Men låt mig sjelf slå i åt mig."

"Hur gick det då sedan på din vandring?" frågade Anna. "Har du fått sett något af stäten der?"

Ett lätt rodnad öfverdrog Klaras ansigte. Hon slog ned sina ögon och skakade på hufvudet.

"Nej, skulle du icke hafva sett något?" frågade Anna förundrad. "Du, som har varit borta en så lång tid. Jag trodde, att du hade haft tillfälle att beundra allt, från först till sist. Hvar har du då varit under hela tiden?"

Klara höll ännu allt jemt sina blickar fästade på golvet. Hon var generad deraf, att hon icke skulle kunna säga sanningen rent ut.

"Jag var i röda rummet", sade hon slutligen, och slog samtidigt sina stora ögon upp, samt tittade Anna rakt i ansigtet.

"Nå, och vidare?" frågade Anna.

"Åh, der blef jag hängande", fortfor Klara. "Jag hörde steg nalkas och jag blef rädd att råka tant, emedan jag trodde, att hon då skulle gräla ut mig, derfor att jag utan hennes tillåtelse hade vågat mig in i hennes rum. Derfor gömde jag mig i min ångest, bakom den röda gardinen och der har jag måst stanna tills nu."

"Då har du just icke sett mycket", inföll Anna. "Jag kunde tro, att det skulle gå så der för dig, din stackare. Men var inte ledsen för det, man kan också lefva utan sådan ståt och vara lycklig ändå."

Bäst som aftonmåltiden var slut, öppnades dörren ännu en gång. En rik galonerad betjent blef synlig. Ett litet barn klädt i fina kläder, släpptes in och derefter stängdes dörren igen.

Den unga flickan, som nu hade inträdt, var omkring åtta år

gammal. Hon var mycket vackert byggd och egde ett välformadt ansigte. Två rosiga kinder med stora gropar och hennes stora blå ögon voro glänsande och fulla af glädje. Långa blonda silkeslockar föllo ned öfver hennes axlar och gäfvö en vacker kontrast mot den blåa sidenklädningen, uti hvilken man hade klädt henne. Mycket smakfullt klädd var hon, men samtidigt tycktes hon också vara mycket kokett. Hon var med ett ord en riktig uppsatsad docka. I sina händer höli hon flera strutar med konfekt, apelsiner, fikon, russin och mandlar.

"Se, Anna", sade hon, "alla dessa vackra saker har jag fått till skänks derinne, samt bonbons, karameller, chokolad och bra mycket annat godt."

Gamla Anna satt ännu halfdrömmande uti sina tankar. Hon såg på alla rariteterna och svarade:

"Ja, de äro bra vackra saker, Blanche. Men eftersom du nu har fått så mycket, är du väl snäll och delar med dig åt din kusin."

Förläget tittade barnet än på Arna, än på sina strutar och så äfven på Klara, men till något resultat kom det icke. Men gamla Anna vände icke sina ögon bort från henne, och så måste hon då till sist beqväma sig med att trippa till Klara och bjuda henne några strutar.

"Ack nej, Blanche", svarade emellertid Klara, till stor glädje för gifvarinnan, "jag bryr mig icke om dem, behåll du alltsammans för dig sjelf."

Numera var hon glad igen. Men Anna tog ifrån henne alltsammans, lade det ned i hennes byrå och sade:

"Seså, der kan det ligga tills i morgon, för i afton har du väl fått din del ändå. Kom nu i stället hit och berätta oss om härligheten der inne."

"Ja", svarade Blanche, "det skall jag göra. Du kan icke tro, Anna, hur vackert det är derinne. Mamma tager sig utmärkt bra ut i sin sidenklädning, med det långa släpet och hennes diamantsmycken beundras och afundas af alla. Der fins öfver trettio damer och tjugufem herrar, och alla hafva utan undantag lyftat mig upp till sig och gifvit mig en kyss. Och vet du, Anna, hvad onkel borgmästaren har sagt om mig? — Jo, han sade till mamma som så: — Hon är i sanning bra vacker, kära kusin, låt oss en-

dast vänta ett par år till, och hon skall bli en af de största skönheter och en riktig prydnad på våra balar. Mamma gaf honom ett lätt slag på armen med sin fläktare, du vet väl Anna, ett sådant slag, som om jag ej skulle höra det. Men jag gjorde det ändå och begriper mycket väl hvad onkel sade. Nu vet jag, att jag skall blifva en vacker figur, gå rikt smydd, liksom mamma, på alla fester och så skall jag dansa så vackert, att jag kan blifva beundrad af alla."

Hon började med detsamma att dansa omkring i rummet. Än klappade hon händerna och än berörde hon med fingerspetsarna sin vackra klädning för att svänga med den och vända den än hit och än dit. Allt skedde med det slags behag och den smak, hvilken icke låter lära sig genom andra, utan måste vara medfödt.

Gamla Anna satte begge sina armar i sidorna och såg på barnet hur det for omkring i rummet. Det var två slags känslor, som samtidigt arbetade i hennes inre. Den ena känslan var beundran för den vackra flickan, hvilken hon hade uppaminat och hittills uppfostrat och vårdat. Den andra känslan var den, att hennes sunda förnuft satte sig upp emot detta slags moderna uppfostran, hvarigenom ett okyldigt barn om åtta år, redan nu var inne i alla koketterier, talade och äfven lefde sig in, i alla menskliga svagheter och ovanor.

"Bah, sådant dumt prat du för Blanche", utbrast Anna till sist. Du tror också på allt, hvad folk säger dig. De söka endast att smickra dig dermed. Du är en liten fjolla som redan har varit uppe allt för länge och du måste ovilkorligen till sängs, därför skynda dig nu. Kom hit och låt mig kläda af dig.

Blanche måste väl lyda. Snart var hon i säng. Hon framsade sin korta aftonbön och under det, att alla slags tankar ännu genomströfvade hennes hjerna, föll hon snart i en djup sömn.

Nu sutto Anna och Klara ensamma och kunde ostördt fortsätta sitt samtal. Klara hade krupit tätt upp intill henne och satt vid Annas fötter, hvilken hade börjat sy.

"Säg mig, kära Anna", frågade Klara, "du har väl känt onkel Paul?"

"Jesus, Maria, ett sådant barn du är!" utropade Anna. "Hur kan du våga att uttala detta namn? Uttala det aldrig mera här i huset, dertill vill jag råda dig. Hvad vidkommer Paul dig?"

"Hvad han vidkommer mig?" svarade Klara. "Han är ju min morbror, och således en mycket nära släktinge till mig. Min mor berättade mig alltid mycket om honom. Han skall hafva varit så innerligt snäll, och under det halfva år som jag nu har varit här, har jag aldrig hört ens hans namn nämnas. Mamma har berättat mig, att han för några år tillbaka har rest till Amerika. Men hvarför han har gjort det, önskade jag veta. Känner du därför till historien derom, så var god och berätta den nu för mig."

Gamla Anna skakade på hufvudet. "Det är ingenting som egnar sig för barnaöron", sade hon, "och jag begriper icke hur du nu på en gång kommer in på sådana tankar."

"Åh, de äro icke så tillfälliga, som du tror", svarade Klara. "Jag har bra ofta förut tänkt derpå, men ett tillfälle att fråga dig derom, har icke förr varit så lämpligt som nu. Har du verkligen någonsin känt honom?"

"Ja, naturligtvis har jag känt honom, ditt lilla våp", svarade Anna, som så småningom hade börjat att hemta sig af den förskräckelse, hvori barnets fråga hade försatt henne. Den gamle upphörde med sitt arbete, lät sina armar sjunka ned i knäna, samt började att fundera.

"Ja, ja," utbröt hon efter en stund, "det är allt bra länge sedan den tiden. Vänta litet! Blanch är nu åtta år. Fyra år före hennes födelse blef herrskapet gift, och strax derefter var det, som detta skedde. Tolf eller tretton år måste det vara med säkerhet. Midt i vintern i Februari eller mars månad. Den gamle herr Weisser, herr Brunos fader, lefde ännu och han med Paul bebodde hela våningen under oss. Då herskade en hel annan ande här i huset. Den gamle fadern var en mycket sträng man, och han lefde mycket tyst. Två gånger om året hade vi stora middagsfester, ty den gamle herrn tyckte icke alls om kalaser som räckte sent ut på natten. Klockan tolf måste allt vara slut och hvar och en i sin säng.

Till dessa middagar blefvo då alla bekanta handelsvänner, hela kontorspersonalen, och alla släktingar inbjudna och måste deltaga deri. På den tiden var det sexton på kontoret, fyra drängar, fyra tjenstflickor förutom köksan, en husmamsell och alla bodde här i huset och åt vid den gamle herrns bord. Precis på slaget åtta börjades arbetet och precis på slaget åtta var det slut igen. Då kom den gamle herrn upp i sina rum. Salsbordet måste då alltid vara

dukadt och så kommo Bruno och Paul med dit upp, och intogo sin qvällsvard. Alla andra som voro på kontoret fingo spisa på kontoret, och hela tjänstpersonalen åt i köket. Jag hade mitt arbete uppe i gamle herrns rum, och jag hade derföre mest af alla att göra med honom. Han var en mycket egen herre, tvär och butter, och alla utom jag, voro rädda för honom. Mig bar han aldrig gjort något ondt och till sist blef jag van vid hans tysta egna sätt. Han har också pålagt det unga herrskapet, att de skola behålla mig i sin tjänst, så länge jag vill. Önskar jag en vacker dag att sluta då har jag en friplats i Kamillas enkhuis, som väntar på mig, samt en pension af tvåbundra kronor att lyfa hvarje år, tills min dödsdag. Deraf kan du se, att han var en snäll man, som höll af sitt tjänstefolk."

"Och Paul då?" inföll Klara afbrytande. "Han var nämligen rädd för, att gummans tunga hade råkat in på en annan bana och numera skulle förvirra sig från hufvudsaken."

"Ja, Paul", fortfor Anna. "Han var den tiden ännu en helt ung gosse, omkring tolf år gammal. Han besökte ännu gymnasiet, studerade mycket flitigt i sitt rum. Han var en utmärkt snäll och vasker gosse, bra storväxt och bredskuldrig, stark och frisk, som ett ekträd. Han var glad, hade svart knollrigt hår, och ett par stora blåa ögon, hvarmed han kunde titta alla rakt i ansigtet. Alla här i huset höllo mycket mera af honom än af brodern, Bruno. Det var riktigt synd om gossen, att det gick som det gick."

Klaras lifliga ögon hade under hela berättelsen, med spänd nyfikenhet varit rigtade på Annas mun. Hon ledsnade snart på den paus som nu hade inträdt. Hon lade derför sakta sin hand på Annas knä och sade:

"Men hvad gick då åt honom, Anna? fortfor med din berättelse, så att jag ändtligen knn få något ljus i saken."

Anna blef deraf uppväckt ur sin dväla.

"Åh, hvad det har händt den der aftonen, menar du?" frågade hon. "Ack det var fasligt. Jag skall nog berätta dig det, oakadt det har blifvit mig strängt förbjudet. Men då måste du också lofva mig, att aldrig omtala det för någon annan, eller att förråda denna min svaghet mot dig."

"Aldrig Anna, aldrig. Var säker derpå", svarade Klara.

Anna nickade belåten med hufvudet.

Klara ryckte sin pall ännu närmare intill henne, lade sina händer på annas knän och lyssnade med uppmärksamhet, på hvad som skulle komma.

"Jag vet, att du just icke är pratsjuk af dig", började Anna sakta, "och eftersom du är en släkting till honom, kan det ju icke skada, att du blir invigd i hemligheten. Mig har man ju icke låtit deltaga uti familjerådet, det kan du väl tänka dig; men jag har ändå haft tillfälle, att höra bra mycket om saken, vid ett annat tillfälle och vet kanske mycket mera, än hvad herrskapet tror.

Du vet väl", fortsatte hon, "att Paul endast är en halfbroder till Bruno och din moder?"

"Ja," svarade Klara, "mamma har berättat derom för mig, men icke fullständigt, så att du kan gerna också tala derom."

"Nåväl", fortfor Anna. "Saken förhåller sig sålunda: Gamle herr Baltagar hade länge varit enkling. En gång då han var stadd på resa. utom riket, gjorde han uti Spanien bekantskap med en ung flicka och kort tid derefter förde han henne hem uti detta hus såsom sin andra hustru. Hon skall hafva varit mycket vacker. Hennes porträtt hänger i stora salen. midt öfver soffan. Hon hade ett kolsvart hår och af det har Paul sitt, och likaledes har han hennes stora lifliga ögon. Oaktadt att hon hade det så godt här och gamle herrn gjorde allt för henne, trufdes hon dock icke här i staden utan längtade ständigt efter sin hembyggd. Hon var så kär i det landtliga, i blommor och trädgårdar, att hon icke alls tyckte om stora städer. Det var för hennes skull, som gamle herrn köpte landstället nära Wandsbeck, och dit flyttade hon strax och bodde der nästan för jemnan. Först omkring två år efter sin hitkomst, kom Paul till verlden. Ack, en sådan vacker gosse det var! Alla menniskor voro förtjusta i honom. Jag blef vald till hans amma, och det var just vid denna tid, som jag flyttade in här i huset och sedan dess oafbrutit har varit här. Fadern, den gamle herr Baltagar, var som jag förut sagt, en mycket sträng och barsk man, mot Paul var han svag liksom vi alla. Fru Kamilla, så var den unga fruns förnamn, insjuknade allvarsamt och knappt tre år efter Pauls födelse afsomnade hon. Du kan väl tänka dig, Klara, att gamle herrn då var ledsen, och hade han förr varit egen och sluten, så blef han deremot ännu vänligare, så tyckte jag åtminstone. Bra ofta sände han bud efter mig, att jag skulle komma in till honom,

med hans lilla Paul, och då tog han den lille på sina armar, pysslade och lekte med honom och ibland fick jag också ett ord af beröm från honom att jag skötte barnet väl och vårdade det godt. Nog af, Paul växte upp. Han sattes i skola och för jemnan har jag bibehållit att bestyra om den gamles och Pauls privatvåning. Paul blef slutligen konfirmerad och numera skulle han inträda på faderns kontor och börja att deltaga i arbetet der. Det'a var emellertid något, som Paul inte alls tyckte om. Han svärmade liksom modern för landtlifvet, för trädgårdar, blommor, växter och kreatur och blef tvingad in i kontoret, men hans tankar blefvo ändå kvar i trädgården. Du måste nämligen veta, att vi under sommaren bodde på landet, nära Wandsbeck, i närheten af mitt hem. Der på landstället fans en stor trädgård med eget drifhus, detta var Pauls glädje och han pysslade der hela dagen. Det dröjde icke länge förr än Paul fick höra skarpa lexor af fadern, derför att hans tankar icke voro fästade på kontorsarbetet. Hos Paul hjälpte detta emellertid icke, det gick in genom det ena örat och ut genom det andra. Men den gamle var envis och full af egenheter. Derför förnyades dessa strider ofta, och att gubben icke skulle gifva vika, det kunde man naturligtvis vänta. En vacker dag fick Paul veta, att landstället blifvit såldt. Fadern hade gjort det, för att betaga honom möjligheten att sysselsätta sig med detsamma, samt derigenom tvinga honom till kontorsgöromåler. Jag glömmmer aldrig det raseri, uti hvilket Paul utbröt, då han fick höra detta. Han var liksom tokig. Under hela fyra dygn inneslöt han sig i sitt rum, och åt ingenting. Äntligen bröt brodern Bruno sig in till honom och förde honom ut igen.

Han började åter gå ned till kontoret och deltog i arbetet, men hade hans tankar förr varit borta, så voro de det nu ännu mer. Med fadern vexlade han aldrig mera ett vänligt ord. Man såg honom aldrig mera uppe i faderns privatrum om aftonen och deltog i hans aftonvard; förr satt han på kontoret tillsammans med den andra personalen. Den gamle herrn blef också mer och mer tvär. Då var det som Bruno en vacker dag fick lof att gifva sig med sin Betty och de båda förenade sig och höllo gubben sällskap om aftnarne. Fröken Betty var vid den tiden en bra vacker och ståtlig dam, firad och omtyckt öfver allt, med ett ord en riktig salongsdam. Hon spelade piano utmärkt, sjöng ibland äfven spanska

visor för gubben och lade riktigt an på att behaga honom på alla möjliga sätt och vis, samt att innästla sig mellan honom och Paul."

"Aj, aj!" utropade Klara, "nu går det hårdt åt honom."

"Med Paul, den stackars gossen blef det nu allt värre och värre", fortfor Anna. Snart blef det bekant bland tjänstfolket, att han fick tillbringa sina aftontimmar i ett slags arrest i sitt rum. Alla som tjänade i huset, skakade på hufvudet, men vi tordes ju icke blanda oss i striden mellan far och son och under tiden, som Paul satt inne i sitt rum, höll Bruno med sin fästmö sällskap inne hos gubben."

"Det var då också bra enfaldigt handlat af Paul", anmärkte Klara.

"Så förgick åter en tid under någorlunda lugna omständigheter", fortfor Anna. "Hvarje afton gick Paul ensam in i sitt rum och han lemnade det icke förr än nästa morgon klockan åtta, för att begifva sig ned till kontoret. Fadern blef bistrare och vresigare med hvarje dag och på Pauls ansigte såg man endast allvar och dystra moln. Det för honom förut så egna, glada leendet och muntra väsende, hade numera alldeles öfvergifvit honom."

"Ack den stackars gossen!" suckade Klara. "Han tyckte om blommor och man unnade honom icke ett så oskyldigt nöje."

"Nej, nej!" inföll Anna, "men afbryt mig nu icke, eljest tappar jag tråden.

Nå väl", fortfor hon, "det var en lång tid liksom tryckande åskmåln hade lägrat sig öfver hela huset och en afton, midt i Februari, bröt stormen lös. Ack Klara, ett sådant väsen får du väl aldrig upplefva. Den aftonen blef Paul kallad in till fadern. Bruno med sin unga hustru voro närvarande. Fadern hade uppdragat, att Paul om nätterna bröt sig ut ur arresten. Han kröp nämligen ut på gatan, genom ett fönster i bottenvåningen."

"Åh! hvad säger du Anna?" ropade Klara. "Hur kunde han det?"

"Någon medhjelpare måste han väl hafva haft", fortfor Anna. "Men hvem det varit, derom hafva vi aldrig fått upplysning. Nog af, han gick ut om nätterna, för att göra sig en nödvändig kroppsrörelse och han kom först hem tidigt på morgonen. Jag har sjelf hört en del af dispyten, en annan del af densamma har jag upp-

fiskat af samtal, det unga herrskapet sins emellan, och jag vill sammanfoga det uti min berättelse, så godt jag kan."

"Tack Anna, gör det så noga som möjligt", bad Klara bönfalande.

"Då Paul trädde fram för fadern", fortsatte Anna, "frågade denne honom tvärt:

"Hur är det Paul, vill du nu underkasta dig min vilja och upphöra med din uppstudsighet?"

"Jag är icke olydig eller uppstudsigt mot din vilja far", svarade Paul. "Jag uppfyller ju hvad du har ålagt mig. Jag arbetar min tid på ditt kontor och tillbringar mina aftnar uti mitt rum."

"Det gör du icke, din lögnare", ropade fadern. "Du går ut om nätterna genom ett fönster och återvänder först tidigt på morgonen. Vill du kanske neka till det"

"Nej, min far", svarade Paul. "Mitt ord är alltid sanning. Jag behöfver denna rörelse för min helsas skull."

"Hvem är din medhjelpare?" frågade fadern.

Paul teg ihärdigt.

"Nå", ropade fadern, "blir det något svar!"

"Jag kan icke svara dig", sade Paul. "Att ljuga rakt i ansigtet, det vill jag icke och att förråda någon som har visat mig deltagande, det gör jag icke heller, därför låt mig tiga."

"Men du vill väl icke bertrida att du derigenom undandrager dig det pålagda straffet?" frågade fadern.

"Du kan väl icke hafva till afsigt att mörda mig?" svarade Paul. "Jag tål icke att blifva inspärrad, utan behöfver nödvändigt fria luften för att röra mig uti, för helsans skull. Det är just denna rörelse jag söker att förskaffa mig och kan du kalla det olofligt och mot din vilja?"

"Men du skall lyda mig", fortfor fadern, "och hängifva dig åt affären."

"Jag arbetar der dagligen tolf timmar", svarade Paul, "allt efter din vilja. Att min håg icke öfverensstämmer dermed och mina tankar förblifva utanför lokalen, det rår jag sannerligen icke för. Jag längtar efter naturen och allt hvad som står i samband med landtlifvet."

"Men du vet, att jag hyser en liflig önskan, att se mina två

söner förenade med mig, arbetande i den af mig grundlagda affären", fortfor fadern. "Hvarför kan du då icke villfara min önskan?"

"Jag gör det ju också", svarade Paul, "så godt jag kan, men helst vore jag fri derifrån. Låt Bruno öfvertaga affären och låt mig sköta mig sjelf."

"Jag tillåter aldrig, att någon af mina söner drager penningar ut af affären, svarade fadern. Jag har grundlagt den för att jag och mina barn skulle hafva ett godt lifsunderhåll af densamma, men icke därför att de skola ruinera mig och låta affären förfalla."

"Jag begär ju icke heller penningar af dig", svarade Paul trotsigt. "Jag begär bara min frihet, att välja den näringsgren, som jag tycker om."

"Om du, din dumbom, tror att du kan lifnära dig utan mitt bistånd, så försök det", ropade fadern, numera vred. "Du skall snart komma att inse din oförmåga dertill, och krypande återvända till min härd."

Nu blef Paul äfven häftig.

"Det sista kommer åtminstone aldrig att ske", svarade han, "förr vill jag gå omkring till världens yttersta ändar och tiggja mitt bröd af andra människor."

"Är detta ditt sista ord?" frågade fadern.

"Ja, det är det", svarade Paul.

"Välän", inföll fadern i högsta vredesmod, han tog sitt glas och slog det så hårdt ned i bordet, att det gick sönder och allt vin flöt öfver den hvita bordduken. "Då skall du också få resa din väg. Bryter du med mig, så bryter jag med dig och drager min hand ifrån dig, nu och för alltid. Res din väg! men vänd aldrig åter inför mina ögon."

Öfvervunnen af sina upprörda känslor afdånade den gamle mannen.

Vi alla, som voro närvarande, trodde att gubben hade blifvit öfverfallen af slag. Paul störtade sig intill honom, kastade sig ned på knä framför honom och grät. Fru Betty öfverstänkte gubben med Eau de cologne och Bruno sprang ned för trapporna efter en läkare. Allt var upplöst i en fullkomlig villervalla.

Den gamle fadern återhemtade sig under natten efter en åderlätning.

Nästa morgon bad Paul mig, att bedja fadern om att tillåta

honom taga afsked och jag begaf mig in till honom. Men gubben var envis. Han sade mig, att han icke mer egde någon Paul och att han icke mera ville se honom för sina ögon. Om han icke ville foga sig efter faderns vilja, skulle han nedskicka ett qvitto på tre-tusen mark till kontoret. Bruno skulle då utbetala honom dessa och dermed voro de skilda för alltid.

Paul var dessvärre ett lika stort trots-hufvud som fadern. Att böja sig under faderns vilja, dertill kunde ingen beveka honom. Han skref sitt qvitto, sände det ned till kontoret och strax derpå kom en af kontoristerna upp till Pauls rum med penningarne.

Paul packade i tysthet sin koffert och mot aftonen lemnade han, utan afsked, huset.

Då förhållandet om Pauls afresa blef berättat för fadern, teg han en lång stund. Slutligen repade han sig och sade ganska högt till Bruno, så att vi alla kunde höra det.

"Välan, så har han sjelf valt sin bana. Jag stryker ut honom som min son och förbjuder härmed alla, vid pligt af ögonblickligt afsked ur min tjänst, att nämna hans namn inför mina öron."

"Seså har det gått till med den saken, och fader och son blefvo för alltid skilda från hvarandra. Nog har det varit mycket örontassleri med i spelet och onda personor hafva underblåst faderns vrede, det är tvärsäkert. Vi som voro i huset, visste också mycket väl, hvem som hade för fadern berättat om Pauls nattliga promenader."

Anna närmade sin mun tätt intill Klaras öra, samt hviskade henne något deri.

"Allsmächtige Gud, hon!" skrek Klara full af fasa. "Anna, Anna! hvad säger du?"

"Tyst barn! tyst, som muren", sade Anna. "Det har du lofvat mig, nu och för alltid. Hvad jag säger dig, det är sanning. Jag har hört sådant senare bekräftas genom yttringar ur hennes egen mun. Hon har gjort det och ingen annan."

"Men har hon då haft ovänskap med Paul?" frågade Klara.

"Nej, icke det ringaste", fortfor Anna. "Hon visade sig alltid höflig och vänlig mot honom, inför allas ögon. Men bakom gardi- nerna, då ingen såg eller hörde det, har hon baktalt och nedsvär- tat honom hos gubben, samt derigenom hemligt underblåst hans vrede, tills den slog ut i en brinnande låga."

"En mycket skamlig handling", sade Klara. "Den stackars Paul. Tror du då också, att brodern Bruno vet om det?"

"Det vill jag icke påstå", svarade gamla Anna. "Nog tror jag att han icke heller med blida ögon såg på sin broder, som skulle dela arvet med honom, efter faderns död; men att han just skulle hafva lagt an på att befria sig från honom på detta gemena sätt, det tro vi dock icke om honom. Det är endast hon, som har drifvia denna politik på eget ansvar."

"Har den gamle fadern då aldrig senare insett, att han handlat orätt, eller har han icke ångrat sin häftighet?" frågade Klara.

"Man påstår, att så är fallet", svarade Anna, "men något säkert derom vet emellertid ingen. Den gamle mannen dog för åtta år sedan, på aftonen. Kort förut var det mycket ringande här i huset, af alla slags folk, ibland sex eller åtta på en gång. Hvad som då blifvit afgjort, det vet ingen af tjenstefolket här i huset. Alla tjenande blefvo, strax efter faderns död, af herr Bruno afskedade. Endast den gamle bokhållaren herr Heide och jag, vi två fingo lof att stanna kvar.

Hos mig infunno sig, kort efter den gamle mannens död, två herrar. Den ene af dem drog upp ett papper och uppläste för mig dess innehåll.

Det var, att gamle herr Baltagar hade förunnat mig en ständig plats hos sonen, tills jag af sjuklighet eller andra hinder, sjelf önskade att uppgifva densamma. Då är en friplats, uti Kamillastiftelsen för mig tillgänglig, samt att då äfven en årlig pension, på tvåhundra kronor, tillföle mig intill min död."

"Ack, Anna", suckade Klara, "hvad han måste hafva varit för en snäll man. Hur kunde han handla så liberalt emot dig, och vara så hård emot sin egen son?"

"Han var en mycket egensinnig man", fortfor Anna. "Han talte inga invändningar, ingen olydnad och det öfriga har hon, husets dämon gjort."

"Seså, barn", sade Anna, med en djup suck, "nu är klockan tolf och nu är det slut med berättelsen. Adjö med dig, in i sängen och sof godt. Låt dem dansa och stoja så länge de vilja, du faller nog i sömn ändå."

Klara skulle bra gerna hafva gjort ännu några frågor, men Anna hade redan rest sig upp från sin stol, samt börjat att duka

af bordet. Klara insåg därför, att hon för i afton måste vara belåten med det hon fått. Hon tackade därför Anna, önskade henne en god natt och smög sig sedan sakta ut genom dörren, upp till sin lilla kammare.

IV.

Väl hunnen upp på sin tarfliga kammare, uppsökte Klara sängen, men det myckna, som hon hade hört berättas om Paul och andra familjehemligheter stormade ännu fortfarande genom hennes tankar. Hon fann ingen ro och den efterlängtnade sömnen ville icke finna sig. Oupphörligt trädde herr och fru Meissner åter för hennes minne. Det samtal, som dessa två personer hade haft, angående Paul och hvars fortsättning ännu skulle följa efter balens slut. Skulle hon inte också kunna förskaffa sig dessa upplysningar. Höra hvad som de kommo att samtala med hvarandra om.

Hon anade några nya ränkor och anslag från fruns sida mot Paul. Men så frågade hon sig igen, hvad gagn kunde väl hon skaffa åt den betryckte? Just ingenting. Men likväl borde hon ej försumma tillfället som erbjöds, i hennes hjerna uppstodo alla slags féhistorier, hon drömde om öfvernaturliga krafter och slutligen blef resultatet af hennes öfverläggningar att hon ville försöka sin lycka, allt för den stackars Pauls skull. I en fart var hon åter ur sängen. Hon kastade sin gråa klädning öfver sig och i sina mjuka tofflor gick hon ned för trappan.

De sista af gästerna hade just aflägsnat sig. Den galonerade betjenten var redan i fart med att släcka gaslamporna i stora festsalen och det innanför belägna röda rummet hvarest samtalet skulle fortsättas, var redan försatt i halfmörker. Hon passade på, då betjenten gick ut i köket med några saker, begagnade sig då af tillfället och smög sig in i salen, samt uppnådde derifrån utan vidare hinder det röda rummet. Här gömde hon sig åter omsorgsfullt bakom den röda gardinen, kröp upp på fönsterbänken och låtsades

sofva, men afvaktade i sjelfva verket med största spänning hvad som komma skulle. Det dröjde omkring tio minuter, innan Bruno infann sig. Han såg sig om efter Betty och eftersom hon ännu icke anländt tände han en cigarr och satte sig åter ned för att invänta henne.

Betty lät länge vänta på sig. Ändtligen kom äfven hon; hon var redan omklädd. Balklädningen med sitt långa släp var aflagd och hade lemnat plats åt en bekvämare natt-toilett och tofflor.

"Nå Bruno?" frågade hon mannen, "hur tyckte du om tillställningen?"

"Åh, jag tror att alla hafva roat sig utmärkt väl", svarade han. "Stämningen så väl som dansen var mycket liflig.

"Det tror jag", svarade Betty, "de kunde säkert ha dansat ännu några timmar. Den gamle borgmästaren var vid riktigt briljant humör, och tant Fanny likaså."

"Ack ja", inföll herr Bruno, "det är ett par gamla riktigt oförstörda jernmenniskor. Jag begriper inte hur man vid sextio års ålder, kan fika efter så mycket nöjen.

"Ja, de äro lefnadsglada båda två", svarade Betty, "och låta icke bedåra sig af världens vedervärdigheter. Att kunna bära ålderdomen väl, är en stor konst, den du skulle börja på att lära dig, Bruno."

"Åh, han har ju inga näringsbekymmer alls", inföll Bruno. "Så länge han lefver har han sin bestämda lön af femtontusen kronor, och när han dör får hans hustru hälften af denna årliga inkomst. Barnen äro väl bergade, de innehafva feta embeten, och följaktligen fins ingen anledning till nedslagenhet. Med mig är det annorlunda."

"Ja, därför, att du icke förstår att afvisa bekymmerna, så fort de visa sig, du formlingen längtar efter dem", inföll Betty spetsigt.

"Åter din välbekanta lärdom, Betty", sade Bruno. "Dermed förbättrar du sannerligen icke ställningen. Men låtom oss nu tala om Pauls bref. Hvar har du det?"

Betty tog fram det ur sin ficka. Hon hade noga begagnat sig af mellantiden och i hemlighet, med lugn genomläst det. Hon stälde sig nu under gaslågan och uppläste dess innehåll, numera temligen ledigt.

Efter att hon hade slutat uppstod en paus.

Det var åter fru Betty, som bröt tystnaden och tog till ordet:

"Välän Bruno", frågade hon, "hvad ännar du nu att göra?"

"En så besynnerlig fråga, Betty", svarade mannen, "naturligtvis vill jag sända honom penningar."

"Jag kunde just tro det", inföll fru Betty. "Du är i sanning oförfätkerlig, komplett obotlig, allt genom din ömsinnet. Nu vill du åter lägga hand emot dig sjelf och dina egna intressen."

"Men Betty" svarade Bruno, "han är ju ändå min bror och har samma rättigheter som jag till min faders arf."

"Ja, dessvärre har han det", sade frun. "Det fans en tid, då han icke hade sådana, men tack vare din svaghet och likgiltighet, emot dig sjelf, samt mig och dina barn, är allt hvad jag genom omsorg och arbete har skapat, omkullkastadt, och han är åter insatt i alla rättigheter."

"Det är väl icke mer än rätt", inföll mannen. "Han är och blir ju ändå min broder och jag kan väl icke handla fäskt och bofaktigt mot min egen bror?"

"Det fans en tid", fortfor fru Betty, "då han frivilligt afsade sig alla rättigheter och med stolthet visade fadern ifrån sig. Dermed är också ditt broderskap med honom uppsagdt för alltid, det borde du hafva ihågkommit. Hade du visat mera takt, en större klokhet emot dig sjelf och dina anhöriga, så hade det andra testamentet aldrig kommit till. Men nu hafva vi fått det; Gud förbarne sig öfver oss, och ändå vacklar du ännu, och är färdig att begå nya dumheter."

"Hvad skulle jag då hafva gjort, låt mig höra det?" frågade mannen.

"Ligger det ännu icke klart för dig?" frågade fru Betty. "Hade du varit karl för din hatt, kunde du ha förhindrat, att det sista testamentet kom till stånd."

"Skulle jag då icke hafva varit oärlig mot min egen bror!" ropade mannen.

"Han var ju då icke längre din bror", vidhöll Betty, "och jag och dina barn stodo dig närmast."

"Det förmår jag icke att inse", svarade mannen, "och så egenlyttigt kan jag icke handla, det är alldeles omöjligt."

"Välän, då skyndar du i din egen olycka!" ropade Betty, "rui-

nerar dig sjelf, mig och dina barn. Du kommer väl ihåg det sista testamentets ordalydelse? eljest skall jag kunna upprepa densamma för dig. Femtusen mark blefvo intecknade för Pauls räkning, såsom hans kapital och med sex procents räntor har du årligen att förränta summan uti rättens händer.

Det är nu redan uti åtta år, som du har betalt dessa räntor med trettiotusen mark årligen, och således stå nu för tiden tvåhundrafyrtio tusen mark deponerade uti rättens händer. Det handlar icke här om en bagatell. Nej, om ett kapital på åttahundra tusen mark och mera till som äro att återvinna. Så fort som Paul kommer tillbaka, får han nys om dessa sina rättigheter, det kunna vi ju icke hindra. Kan du då utbetala honom sin andel?"

"Nej, det kan jag icke", svarade Bruno. "Vi hafva lefvat allt för öfverflödigt och dessa jemna utbetalningar hafva försvagat mig mycket. Men du ser också allt för svart, ty hvem säger väl att Paul skulle handla sålunda? Jag känner honom bättre än du, och tror att han skulle låta tala med sig.

Han skulle låta sina penningar qvarstå i aflären, emot räntor, eller kanske att han numera skulle vara benägen att inträda i densamma."

"Det gör han aldrig", inföll Betty, "nej, du har ju hört af hans egen mun, att han förraktar köpmannaståndet och allt hvad handel heter. Förr köper han mineralier, eller ett konstkabinett, eller låter bygga ett museum och skänker det åt staden, eller något dylikt barockt, ty en svindlare har hvarken rast eller ro, förr än han har förslösat sitt fädernearf. Du får hvarken gagn eller tack, för din godhjärtighet."

"Du målar allt i svart, kära Betty", sade mannen. "Jag tror icke att det skulle komma att ske. Paul är hvarken en svindlare eller odåga. Han är en upplyst man, med högsinnad karakter."

"Och tror du, att han skulle glömma de honom öfvergångna oförrätterna?" frågade Betty.

"Icke skulle han utösa sin vrede öfver mig", vidblef mannen, "och till och med, om han gjorde det, så må Gud vara mitt vittne, att jag föredrager det, framför att göra honom orätt. Vill han icke på något sätt och vis, nå väl, då göra vi upp våra affärer och skiljas åt som bröder."

"Och hvad skulle det då blifva af oss, om jag får lof att fråga?" sade Betty spetsigt.

"Ja, svarade mannen, med en suck i det han samtidigt gick ett slag omkring i rummet, han granskade all den lyx och komfort, som der herskade, och sade:

"För oss blifver då väl intet annat, än att taga skeden i vackra hand, det vill säga, lefva mera indraget och sparsamt."

"Såå, ville du bereda åt mig Blanche och Johny, samma öde som din syster Petrea så nyligen har avslutat!" ropade Betty, "och du tror, att vi skola kunna uthärda dermed."

Mannen stod modfäld. Han var försjunken i djupa tankar och teg.

"Jo, det blir då vårt öde, Bruno", fortfor Betty. "Sänder du Paul penningar, då är det just detsamma, som att visa honom vägen till sitt byte och uppmana honom att öfverfalla oss och det vore bra oklokt handladt. Ansvaret deraf, kommer att ligga på dig."

"Bah!" ropade mannen. "Sannerligen du förstår att göra väsen af en bagatell."

"Nej", inföll Betty ifrigt, "det är ingen bagatell, det är en stor fara, som hotar oss. Om vi icke hade fått det andra testamentet i stånd, då kunde det vara skäl för saken att hjälpa honom. Då hade han icke alls haft lagliga rättigheter, utan borde han ha varit tacksam, för allt hvad vi gifvit honom. Men nu är det något helt annat. Ställningen är bra farlig."

"Paul skulle nog taga sitt förnuft till fånga och låta handla med sig på bästa sätt", svarade mannen. "Jag känner honom bättre än du, han är en ädel man. Talar han väl i sitt bref ett enda ord om hämd?"

"Nu, då han är stadd i nöd, vore det väl inte heller skäl deruti och i sanning bra opraktiskt från hans sida att göra det", fortfor Betty. "Vänta bara tills han har fått hjälp, och står här framför oss välbehållen, då skall han nog sjunga annorlunda."

"Intet skulle han handla annorlunda för det", svarade mannen. "Bara din fantasi."

"Handla och handla, äro två begrepp", sade Betty. "Du har handlat så ofta förut bra eofaldigt, och hur han kommer att handla,

det vet du lika litet som jag. Bäst är att äfven jag handlar, och försvarar min och de minas intressen."

Hon kastade samtidigt en blick, full af förakt på mannen, och hennes läppar trycktes krampaktigt tillsammans. En blyxt af vildt hat ljungade ur hennes gråa ögon och upplyste dem med ett helvetiskt sken. "Handla måste äfven jag", mumlade hon mellan tänderna, och fort som tanken, följde äfven gerningen. Hon närmade sig gaslågan som fanns bakom mannens rygg, höll brevet intill densamma, det fattade eld och föll derefter förkolnad till golvet.

Uppmärksamgjord af eldskenet, vände mannen sig om, och varnade hennes företag. Han skyndade dit, men det var för sent. Han grep tag uti de förkolnade kvarlevorna, men askan föll ut mellan hans fingrar.

"Betty", ropade han full af fasa, "hvad har du gjort?"

"Skyddat mig och mina barn för fattigdom och elände", svarade frun. Hon var dödsblek, hennes onda samvete slog henne; men icke en muskel rörde sig i hennes förstenade ansigte.

"Hvad har du gjort?" upprepade mannen, i det han sammanknäppte händerna. "Jag vet nu hvarken stad eller adress."

"Jag icke heller", svarade hon tvärt.

"Så är jag då beröfvad all möjlighet att kunna hjälpa min broder", jemrade sig mannen. Han slog sig ned i en karmstol och förtviflans bild var målad i hans anletsdrag.

Föraktfullt fästade frun sina ögon på honom. Hon drog på axlarna, men rörde sig icke ur fläcken. Ändtligen måste hennes känslor väl hafva förmildrats. Hon närmade sig honom sakta, lade sin smala hand på hans skuldra och sade:

"Var förnuftig Bruno, och lugna dig. Tänk dig icke skadan värre än den är. Jag har genomläst brevet flera gånger och med eftertanke. Jag har deraf sett, att din hjälp skulle ändå nu hafva kommit för sent, ty din broder har säkerligen slutat sitt jordiska lif, för länge sedan. Han har utan tvifvel dukat under för sjukdomen. Gula febern är, som du vet, bra farlig för utländningar; af tjugo fall sluta aderton med döden. Hans öde har uppnått och bestraffadt honom. Vi hafva ingenting mera att göra med denna sak. Dina hjälpenningar skulle likväl icke mera hafva uppnått honom, och endast förkommit under den långa vägen. Två hela månader har hans bref varit på vägen hit, lika lång tid behöfver

det att hinna härifrån och dit. Innan det kan hinna fram fins han ju icke längre kvar der; ty skulle han verkligen ännu vara helbregda, då har han rest derifrån för länge sedan. Kanhända att det numera är vändt till det bästa."

Och hvad gjorde herr Bruno?

Han hörde stillatigande på hennes prat. Kanhända gillade han hennes svepskäl, ty han var ju en svag karakter, tillgänglig för hvarje påtryck och så van att låta leda sig af henne. Kanhända också att han lät kufva sig af hennes röst, och den fullföljda gerrningen.

Efter en lång paus, fortfor fru Betty. "Kom nu Bruno, repa upp dig, fatta mod igen och börja åter att lefva för din familj. Ännu står firman Baltazar Meissner & Söner fast och säker, och du som den enda innehafvaren är ännu en ansedd man. Sök också framdeles, att häfda denna din plats."

Hon reste honom upp ur stolen, lade hans arm under sin, släckte gaslågorna och långsamt spetserade det äkta paret, såsom det syntes, uti bästa humör, genom stora festsalen ut till tamburen att begifva sig till ro och sofva ut efter dagens besvär.

Husets onde genius hade åter gripit in i familjens öde.

Ett gammalt ordspråk säger:

"Der hvarest tvedrägt en gång har innästlat sig och slagit rötter, der gifver den onde icke vika, förr än allt har ramlat öfver ända, och har blifvit förstört." Låtom oss se hur länge lyckan här fortfar att herska.

Äfven Klara skyndar genom rummet. Hon glider obemärkt öfver tamburen, kilar uppför trapporna, och några få minuter senare ligger hon välbehållen i sin säng.

Det stackars barnet har erhållit en rik skörd i dag.

Hvilken mängd af nyheter har hon icke fått veta?

Hur skall hon, med sina små förståndsgåfvor kunna fatta allt?

Derom berätta vi närmare i vårt nästa kapitel, ty hennes tankar behöfva också tid, för att utveckla sig på.

IV.

Vi hafva lemnat huset Meissner hela fjorton dagar i ro, för att hemta sig efter den sista stora festen. Dock är herrskapet icke så ovant vid sådant, nej! inte all, ty sedan dess, har de redan sex gånger varit ute på liknande tillställningar.

På brevet från Paul, tänker ingen af dem mera.

Frun har sin toilette att tänka på, och herrn att läsa i tidningen. Han måste passa på, om tobaken stiger eller faller, hvad kursen är och allt annat. Han måste förtjena penningar, för att frun må kunna få förstöra dem.

En lvar har sina bekymmer här på jorden.

Blanche och Johny leka fortfarande med hvarandra. Gamla Anna pysslar om dem och kontorspersonalen arbetar dag in och dag ut, som myror, med sina räkenskaper.

Äfven den gamle bokhållaren Hans Heine har fått något annat att tänka på, än Paul.

Endast uti Klaras tankar spelar brevet och Pauls öde ännu fortfarande en stor rol. Hennes förstånd sysselsätter sig ännu jemt med dessa tilldragelser och söker att utreda dess mysterier.

Under dagens lopp har äfven hon sitt arbete anvist, men hvarje afton, när hon har lagt sig och framburit sin bön till den Allsmäktige Beskyddaren, sysselsätta sig hennes tankar med Paul, och hon innesluter honom numera alltid i Guds beskydd. Rådlöst vandrar nu barnet omkring. Hon ser sig förgäfves om efter bundsförvandter, och vågar icke ens nppenbara sin hemlighet. Hon anar icke, att hon inom huset, helt nära intill sig har två själar, hvilka lifligt sympatisera med hennes känslor. Den ena natten insomnar hon med beslutet, att kasta sig för sin morbrors fötter ropande: Se, här har du din broders adress; men då dagen kommer, förkastar hon åter klenmodigt beslutet. Hon skulle ju vara nödsakad att omnämna, att hon har lyssnat på hela deras samtal, bakom gardinen. Hon är redan så erfaren med världens gång, att hon känner inom sig öfvertygelsen om, att man aldrig skulle tro hennes försäkran om tillfälligheten af hennes närvaro. Hon fruktade, och det

med skäl, för bannor ifrån tartens sida, och lofvade sig icke något resultat, om hon också tillstode alltsammans. Tanten skulle nog veta att använda hela sitt inflytande, för att förhindra framgången.

Nej, hon afstod ifrån tanken att söka hjälp hos herr Bruno. Hvad hon än kom att göra, måste göras i tysthet och genom hennes egen kraft.

Men hvilken kraft eger väl ett halfvuxet barn? och hur skulle hon på bästa vis kunna använda den lilla förmåga hon eger? frågar hon sig sjelf.

Det gick långsamt innan det stackers barnet hunnit samla sina begrepp så mycket, att hon kunde dana sig deraf en plan, efter hvilken hon kunde börja handla.

Och hvad blef resultatet?

En barnidé, uppammad och sammansatt af idel fésagor. Men samtidigt innehåller det ett bevis om barnslig oskuld, en rörande uppoffringsförmåga och en stark förtröstan på den Allsmäktiges beskydd.

Gud är de öfvergifna barnens fader, och han bevisade det också här, ty han tog barnets bön och förtroende i akt, och ledde allt till det bästa.

Nästa morgon var Klara tidigt uppe. Ingen af tjänstepersonalen syntes till ännu, då hon ljudlöst smög sig upp för trappan, till loftet, för att der uppsöka sin koffert.

Hon finner den, och öppnar densamma. Hon tager upp en träask, hvilken innehöll en liten ask af papp och inne i densamma låg, väl insvept i pappersbitar, en liten pjes. Hon framtog den samt stoppade den ned i sin ficka. Derefter lägger hon allt i sin ordning igen och återvänder till sin kammare. Här tog hon af de begge pappersbitarna och vi få nu se, ett stort guldstycke. Vi granska det nogare och det visar sig nu vart ett Hamburger tiodukatstyrke. Ett mynt, som aldrig har varit allmänt gångbart i det allmänna lifvet, utan endast ett mynttecken.

Hon tittar länge på detsamma och alla hennes tankar hvilat derpå.

Hvilka ömma minnen framkallas icke deraf?

Hur har hon fått de?

Af gudfar August, såsom dopgåfva.

Hvem är denne man?

För oss alldeles obekant, död och begravnen, för länge sedan.
Och hennes egen moder?

Hon har gått samma väg. Klaras tårar vittna om att hon saknar henne, ty hon sitter länge och drömmer om de flydda dagarne.

Nu börjar det att röra sig under henne. Tjenstefolket går till sitt dagliga arbete.

Snart är kaffetiden inne, och hon måste begifva sig dit ned, ty hon dricker sitt kaffe tillsammans med Auna.

Derefter spejar hon efter August, så heter den guldbroderade betjenten, hvilken i dag skall sopa kontoret samt vädra och damma detsamma innan kontoristskaran infinner sig. Hon vill af honom tigga sig till en bit papp och ett kuvert.

August kommer. Hon får af honom de önskade föremålen och nu skyndar hon upp på sin kammare igen.

Här finna vi henne nu sysselsatt med att fastsy guldstycket på pappbiten. Derpå stoppar hon det ned i kuvertet. Åter måste hon rådföra sig med August nere på kontoret, ty det behöfves lack att försegla brevet med, och hon måste äfven låna det af honom. Nu ändtligen är allt detta undangjordt och hon sätter sig ned, för att skriva adressen.

Till herr Paul Meissner.

Brownsville.

Amerika.

Här står det! och hennes hjerta känner sig lättadt, ty brevet ligger färdigt. Nu återstår endast att bringa det på posten. Det skall ske under middagstimman när hon kommer hem ur skolan.

Hon vet hvar postkontoret är, men hon har aldrig förr afsändt något bref. Hon måste äfven försöka, att leta sig fram der. Hon vågar sig fram till klaffen och räcker fram sitt bref.

"Hvar ligger Brownsville?" frågar postskrifvaren kort.

"I Amerika", svarar Klara.

Ja, det ser jag nog", ljöd svaret, "men amerika är stort. I hvilken del deraf? nord- eller sydamerika? Hvilken stat? det är nödvändigt, att sätta det dit också. Det fins väl penningar i brevet kan jag tro?"

"Ja svarade Klara skygt".

"Då hör brevet icke hit, utan gå in i nästa dörr. Brevet lägges åter i hennes händer, och hon står på samma punkt som förut.

Hon återsamlade det sjunkna modet och gick till det anvisade rummet och framräcker djerft brevet.

Samma fråga ställes äfven nu till henne. "Hvar ligger Brownsville?" frågade expediten.

"I Amerika", svarade Klara.

"Men hvar der, troligtvis i Förenade Staterna. Men i hvilket distrikt?"

Klara hade till all lycka det amerikanska kuvertet i sin ficka, och hon framräckte det.

Expediten måtte hafva varit en barnvän eller annars en meniskovänligt sinnad person. Han erbjöd sig att granska kuvertet.

"Åh, här ha vi det", sade han. "Minnesota", och han skref det till adressen.

"Hur mycket penningar fins der?" frågade han nu.

"En Hamburger tio-dukat", svarade Klara.

Åter räknade expediten en lång stund.

"Fins det lack med?" frågade han.

"Lack! nej", svarade Klara klenmodigt.

"Hvem är afsändaren?" frågade expediten.

"Klara Stenström", svarade Klara.

"Åttiofem pfennig", sade expediten.

På dessa penningar hade Klara aldrig tänkt. Men lyckligtvis hade hon sin portmonnai på sig och i den fanns ännu några sparslantar. Hon skakade dem alla ut. Expediten förklarade sig belåten, skjöt resten tillbaka åt henne, samt lade en bit papper mellan hennes händer. "Det är mottagningskvittot." Hela Klaras förmögenhet hade strukit med, så när som på tio pfennig.

Klara drog en djup suck, hon syntes vara väl belåten och glad öfver att verket var fullbordadt och hon ilade hemåt.

Brevet deremot har fastnat uti embetsmannens händer och om det vill eller icke måste det likväl anträda sin långa färd till dessa obekanta nejder, hvilka vi europeer endast känna till efter namnet.

Och hur är det med oss? Hvad hafva vi uppnått?

Åh! ofantligt mycket. Vi hafva gjort bekantskap med herr

Bruno Meissner, fru Betty, fröken Blanche, lille Johny, mamsell Klara Stenström samt gumman Anna och bokhållaren Hans Heine.

Alla dessa personer äro mer eller mindre sammanknytna med herr Paul Meissner, hvilken nu uppehåller sig i Amerika.

Hvilket vidt fält till intressanta studier och beskrifningar har icke öppnat sig för oss och hvilket rikt utbyte af tidsfördrif, nöje och lärdom kunna vi icke därför nu lofva våra läsare.

V.

Vi vilja nu först och främst följa Paul på hans resa till Amerika. Men för att kunna göra det grundligt, förflytta vi oss tillbaka till den aftonen då han lemnade faderns hus och börja derifrån vår berättelse.

Då han, den förut omtalade aftonen, bestämde sig för att resa, skedde det efter en hård kamp och med djup bedröfvelse och saknad.

Paul hyste ej det ringaste agg till fadern, nej, han älskade honom så högt och innerligt, som någon yngling kan älska sin far, men hans känslor voro uppretade mot honom, därför att han helt och hållet tycktes nära ett dödligt hat till Pauls kärlek för landtlifvet och genom sina anordningar formligen tycktes hafva lagt an på, att kränka honom och minnet af hans moder.

Efter Pauls uppfattning hade fadern en gång rent af skänkt landtstället åt hans moder. Alltid hade han hört berättas sålunda, och därför hade han så småningom vant sig vid tanken, att betrakta just detta landtställe, som något, på hvilket han egde ett slags förmånsrätt.

Hur skulle han nu uppfatta fadrens egenmäktiga handling, att så plötsligt sälja just detta landtställe, utan att ens nämna det ringaste derom för honom?

Han tyckte sig deri se en öppen orättvisa mot sina rättighe

ter. Ett slag, rigtadt mot honom ensam, såsom den enda representanten af moderns minne. Han kände sig och sina intresen derigenom åsidosatta, och han var i sanning mycket ledsen; så ledsen som en yngling i hans år skulle kunna vara, när man beröfvar honom sin älsklingsegendom.

Fadern kunde säkerligen med allvarsamma, men dock vänliga ordalag hafva kunnat förväntat honom till hvilken uppoffring som helst, men tyvärr tog han totalt miste om den rätta vägen till Pauls hjerta och envisa hufvud.

Att se sig och sina intressen tillbakasatta, utan att få höra ett enda ord om ursäkt eller förklaring, det berörde allt för starkt hans stolta sinnelag och när dertill senare kommo faderns tvångs-åtgärder, blef hans vrede bragt på sin höjdpunkt.

Numera syntes det för honom klart ådagalagdt, att fadern särskildt hade lagt an på att kufva honom, och med en dold harm utstod han det honom pålagda straffet, men samtidigt stärktes också hans beslut, att icke alldeles låta underkufva sig eller höja nacken för fadern.

Om den gemena intrig, som uppehöll sig bakom hans rygg, hade hans oskyldiga barnasinne icke det ringaste begrepp, och dock åstadkom denna nedrighet den bekanta scenen mellan fader och son, hvilkens resultat vi redan känna till.

Hade fadern endast förunnat honom det begärda afskedssamtalet, så hade Paul utan tvifvel kastat sig ned för faderns fötter och hans barnsliga tillgifvenhet skulle då hafva utbrutit i hela sin styrka. Man skulle utan tvifvel då kunnat yttra sig ömsesidigt, och om vi också just icke våga påstå, att man hade kunnat vänta sig att få höra, att de båda försonat sig med hvarandra, nå, så hade likväl brytningen blifvit mindre tvär och oläglig.

Faderns upprepade förnekande af honom, då han lät anhålla om ett samtal, uppfattade han naturligtvis som ett nytt bevis på, att denne endast hade sökt en anledning för att kunna göra sig fri från honom.

I följd häraf lyfte han de åt sig bestämda penningarna och lemdade det faderliga hemmet. Han var för stolt, att truga sig på fadern, emot hans vilja, och inom hans bröst höjde sig en röst, som oafåtligt hviskade: Försök blott att bryta dig din egen väg, och det kommer att lyckas för dig.

Den första natt han tillbringade utom fadrens hus, låg han på ett hotell. Han förmådde icke att sofva, och genom hans tankar arbetade sig ännu en gång, de sist upplefda händelserna.

Han fann att ingenting vidare härvidlag var att göra, och därför begaf han sig tidigt nästa morgon ned till hamnen, för att höra sig om efter någon ångbåtslägenhet.

Han fann åtskilliga som ämnade lemna staden, under dagens lopp, och han bestämde sig för "the Lion", hvilket sent på natten skulle afgå till London.

Han tog en hyttplats och lemnade ångbåten, för att hemta sin koffert. Under dagens lopp gjorde han ännu en rond omkring åtskilliga kära platser, för att taga afsked, och mot aftonen gick han ombord.

Precis klockan två på morgonen sätter man maskinen i gång och ångbåten börjar sakta glida ned för Elbfloden med den utlöpande strömmen.

Paul kastar ännu en sista blick på sin kära födelsestad, tårar fukta hans ögon och han tänker på sin kära fader och nedkallar Guds välsignelse öfver honom. Nu lyfter han sin hatt, liksom för att taga afsked och ovilkorligen tränger sig den tanken på honom: Kommer jag väl en gång att återvända hit, och om så, under hvilka omständigheter?

Snart passerar fartyget Altona Blankenese, Glückstad, Brunnsbüttel och Buxhafen. Den medförda lotsen lemnade fartyget och gick ombord på det sista lotsfartyget, och med fart gick det nu ut i Nordsjön.

Snart får man den brittiska ön Helgoland, i sigte och passerar densamma på temligen långt afstånd; ty man håller sig nära den venstra strandbrädden.

Hufvudsakligaste lasten är kreatur, förnämligast oxar och får, och hela mellanrummet samt däckets är fullt upptaget deraf.

Passagerare fins ej många, kanhända fyra eller sex i salongen.

Sjön är lugn och en svag vestlig vind blåser, och eftersom kaptenen för kreaturens skull, håller fartyget i lugnt vatten, glider detsamma jemnt framåt.

De få passagerare som fins, äro alla på däckets, och man börjar snart att blifva bekant med hvarandra.

Den engelska flaggan viftar lustigt på toppen. Det börjar

blifva enformigt, man längtar efter frukosten och en liten konversation samt spejar på medpassagerare, för att utröna hvad landsman den och den är, och på hvilket språk man skall tilltala honom.

Emellertid ringes till frukost. För alla engelsmännen är breakfast en episod af vigt. Kaptenen sitter redan vid bordet, på hedersplatsen, en väldig themaskin står framför honom, chesterost och lamkottlet, d. s. k. "muttonchops" icke att förglömma.

Alla fyra salongspassagerarne stämma öfverens deruti att sjön suger och retar aptiten, och börjar därför lägga för sig, och den gamle kaptenen öppnar snart samtalet:

"Fine weather this morning, sir". (Utmärkt vackert väder vi ha på morgonen).

Paul kan engelska språket, han svarar, och under samtalet tager både den ena och den andra del deri, och man börjar blifva bekant med hvarandra.

Presentationer känner man icke till i England, der kan en hvar ogeneradt tilltala och konversera den andra. Det engelska "You", (Ni) är fullkomligt tillfyllestgörande och presentationer finna först stånd då man på allvar blifver bekant med någon.

Så var då isen bruten, och man samspråkade lifligt med hvarandra. Man glömmet icke att lägga för sig dugtigt, dricka the och engelsk porter, och när man har slutat, begifver man sig upp på däckat igen, för att der fortsätta samtalet och röka en cigarr.

Lika barn leka bäst tillsamman, säger ett gammalt ordspråk, och Paul sluter sig till sin förre bordsgranne. Han är en medelålders man, mecklenburgare, ty han talar blott tyska, och förstår intet engelska.

Derföre är mannen särdeles glad att han har funnit någon att samspråka med, som kan förstå honom, och han anser det som en riktig lyckträff, att hafva funnit Paul, ty alla andra herrar visa sig vara engelsmän och kunna icke tyskan.

Under dagens lopp passerar man en hel rad holländska öar, såsom: Wangeroog, Spikerogg, Langerogg, Norderney, Borkum, Bol-lum, Ameland och Schelling. Slutligen kommo de till den sista ön som hette Texel, och de njöto nu af skådespelet, att utanför dem se hela stationer, ibland flera hundra fiskarbåtar, hvilkas egare der drifva ett storartadt fiske.

Såväl för landtmannen som för Paul är allt detta något nytt,

begge komma för första gången riktigt ut på sjön, allt intresserar dem, och anledning till konversation finns därför i mängd.

Ändtligen lade de sig i sin hytt för att hvila ut. Fartyget slingrade sig behagligt och man sof godt.

Då Paul nästa morgon klockan sex, efter hans mening mycket tidigt, kom upp på däck, mottog landtmannen honom med pipan i munnen i det han ropade:

"Nå, är ni då ändtligen här, ni sjusofvare; jag har saknat er länge och mycket. Säg mig fort, hvad är det för ett land vi se der? Är det engelska kusten?"

"Nej, hvad tänker ni på", svarade Paul skrattande. "Så fort går det icke. Se här", fortfor Paul, efter att hafva slagit upp sin reskarta framför landtmannen, "det är Texel, densamma ö som vi sågo i går afton då vi gingo till kojs. Ön är stor som ni ser. Här midt för hafva vi ännu holländska kusten. Ångaren, som synes der, söker Rotterdam. Vi smyga oss nära kusten för kreaturens skull och fortfara dermed tills vi hafva hunnit höjden af Ostende. Kanhända att vi hinna så långt till klockan sex i afton, då först håller man af åt höger, rakt på "the downs", — utanför Margate, men det är lång väg dit."

"När tror ni, att vi kunna vara framme i London?" frågade landtmannen.

"Ah prat", inföll Paul, "man skulle kunna tro, att ni vore en engelsman, och hade kastat det meklenburgska flegma öfver bord eftersom ni vill att allt skall flyga."

"Ja, det kommer deraf", svarade landtmannen, "att jag är rädd för sjösjukan, eljest är det mig detsamma när vi hinna fram, bara det blir en gång i godt skick."

"Åh", skrattade Paul, "är ni en sådan stacksre. Hvad skall jag då säga, som ämnar mig till Amerika och har hela lårga vägen för mig? Här är ingen fara för sjögång i dag."

"Hvad säger ni, unge man", ropade landtmannen. "Är det edert allvar att ni ämnar Er till Amerika?"

"Jo, så är det", svarade Paul, "jag är på väg till Lifverpool, och inskeppar mig derifrån till New-York."

"Bravo, det tycker jag om att höra", ropade landtmannen. "Dermed gör ni mig en stor glädje, ty jag reser samma väg. Kom, räck mig er hand med detsamma, och lofva mig att icke skiljas

åt under färden. Det kan jag kalla tur", tillade han, "att finna resällskap för hela vägen redan den första dagen. Nu ringer stewarten till frukost, kom nu låt oss skynda ned, ty jag är hungrig, också har jag varit uppe sedan klockan fyra och ännu icke fått något kaffe

Denna gång var det mycket trefligare vid bordet, man hade blifvit bekanta och samspråkade nu helt ogeneradt. Endast vår gamle bekante landtman förmådde icke samspråka med någon annan än Paul.

"Jag är så glad att jag har träffat eder unge man", sade han "att ni icke får neka mig nöjet att dricka en flaska vin med mig. Se här ha vi vinkartan, var god och välj sjelf! Hvad dricker ni helst?

"Jag är icke mindre belåten med upptäckten", försäkrade Paul, "men jag tycker att vi kunde vänta dermed, tills vi hade vunnit fast botten under fötterna, eftersom ni är rädd för sjön. Man skall inte reta fram det onda, heter ett gammalt ordspråk."

"Åh nej!" svarade landtmannen. "Eftersom ni försäkrar mig, att ingen fara för sjögång finnes, känner jag mig helt kry och vill icke dröja med att dricka en välgångsskål med eder. Vi kunna ju fästa oss vid scherry?"

Nå väl, så låt gå för scherry, jag vill icke sätta mig emot", svarade Paul.

"Vill ni vara god och göra det begripligt för stewarten att han bringar mig en hel flaska first rate old golden Scherry, men något riktigt godt. Mig förstår han ju icke."

Paul tillsade stewarten om vinet och snart blef detsamma serveradt. Landtmannen slog uti tvenne glas och sade derpå.

"Vi dricka en skål för en gemensam lycklig resa, godt kamratskap och en god framtid. Icke sant master, hur är namnet om jag får lof att fråga?"

"Paul Meissner", svarade Paul.

"Paul Meissner, och jag kallar eder Paul, om jag får lof?"

"Med nöje", svarade Paul.

"Mitt namn är, Franz af Malzan, landtman, godsbesittare. Välan, vi dricka till botten, räck mig sedan er hand Paul och stadfästa ännu en gång att vi följas åt."

"Det göra vi", sade Paul, "ty jag är lika glad som ni sjelf, att hafva funnit godt resällskap.

VI.

Nästa morgon derefter finna vi åter våra två vänner på öfverdäcket, gående af och an under lifligt samtal. Herr Malzan om talade troligtvis för Paul de utlovade detaljerna och man talade lifligt om resans fortsättning.

"Allt passar utmärkt väl tillsammans", sade herr Malzan. "Det enda som jag önskar är, att stanna några dagar längre i London och då blir ni min gäst under tiden, icke sânt, Paul? Vi dela rum tillsammans, om ni samtycker, samt tillbringar så mycket som möjligt tiden i sällskap med hvarandra. Allt annat följer då af sig sjelft. Har ni tillfälligtvis reda på något billigt hotell midt i hjertet af staden?"

"Man har sagt mig att Meyers hotel skall hålla rimliga priser och lär ligga midt i staden samt är att rekommendera", svarade Paul."

"Då taga vi ett rum tillsammans der, så blir det billigare och vi spara in så mycket vi kunna", sade Malzan. "Men se der kommer en ångare med många passagerare. Låna mig eder kikare. Jo, riktigt det måste vara en passagerareångbåt, Ostende står det måladt på sidan."

"Då är det ångaren från London till Ostende i Belgien, och vi hafva således uppnått höjdpunkten. Det dröjer numera icke länge innan vi falla in i hennes farvatten, samt styra rakt på engelska kusten. Så snart jag intagit min middag lägger jag mig att sofva, ty inloppet till the Dorns skall vara storartadt och det vill jag se. Vi hinna nog dit vid elfva eller tolf tiden i natt och natten igenom vakar jag, för att icke gå miste om något så storartadt."

"Der förut ligger ett lotsfartyg", inföll Malzan. "Ser ni kor-

gen på toppen, och der har vi en stor ångare till, som för tyska flaggan."

"Låt se! ja, riktigt det är Hamonia. En hamburgerångare från New-York. Nu nalkas vi engelska kanalen och därför se vi så många fartyg. Det synes icke mindre än mellan trettio eller fyratio stycken vid horisonten.

"Till venster ha vi intet land i sigte", fortfor Malzan.

"Nej, men der finns likväl belgiska kusten", svarade Paul. "Den är flat, som hela holländska linien, och synes inte till på långt håll. Emellertid ha vi lotsfartyget här, och nu svänga vi af tre streck åt höger. Vi få lotsfartyget helt akterut, engelska kanalen åt venster, och hålla nu rakt på engelska kusten.

Ändtligen höres middagsklockan, och vi skynda därför ned att taga ut vår rätt, ty jag är hungrig som en varg.

Den gamle kaptenen var en gammal sjöbjörn. Han hade fört sin ångare "the Lion" under fyrtio års tid från London till Hamburg och från Hamburg till London, utan att något haveri förefallit. Om också fartyget var gammalt och hade många vackrare konkurrenser, så var hans gamle Lion, ett skofvelfartyg, som gick säkrare och icke kastades så mycket af vågorna, som propellerångarne. Passagerarne flyttade till de grannare och snabbare fartygen, men gamle kapten King med sin Lion fick deremot förtjenst af kreatursegare. Han var så väl rekommenderad genom sin försigtighet och omvårdnad med de stackars emigranterna att alla egare sökte honom, och hans last väntade alltid färdig många resor i förväg.

Så gick det äfven denna gång.

Inte ett euda sjukt kreatur ombord, han vårdade dem som sina barn. De få luft, foder och vatten. Man sätter segel till för att minska fartygets slingringar, och kaptenen med sin gamle styrman känna så väl till strömmarne och hvarje annan chance, som finnes på ranten. Detta är mycket berömvärdt och den gamle kaptenen bär också därför redan silfvermedaljen från Hamburgersnaten för sina tjugofemåriga resor, och tio år härefter strålar troligtvis den guldgula i perspektiv. Kapten King är en rik karl, han eger många aktier i sitt fartyg och han arbetar därför i eget intresse.

Från London till Hamburg finns litet af hvarje att lasta. Colonialvaror, kaffe, socker och manufakturvaror, så att man får half och ibland till och med full last, och från Hamburg sänder man

frukter, smör, ost, humle, och så många kreatur, som han kan taga emot. Dessa senare utgöra största delen af frakten.

Klockan sju sjunker solen under firmamentet, och samtidigt som hennes ljus försvinner, blir en ny stjärna synlig förut, som blir allt större och större. Detta är fyrbåken utanför Margate, en liten köping vid engelska kusten, allmänt bekant genom de årliga kapploppningarne derstädes.

Man nalkas densamma allt mer och mer och omkring klockan elfva har man den midskepps.

Det är ett högt torn, som ligger midt i sjön på en klippa. Hvarken båthamn eller en bit jord finns, och tornet bär vittne om att det ofta haft att utvärda mången hård kamp med både storm och sjö.

Omkring detsamma sess en femtio à sextio fartyg ligga för ankare. De äro just icke många för tillfället, ty vinden bär åt landet, och alla som söka London kunna segla upp.

"Hur har man kunnat bygga detta?" frågade Karl den gamle kaptenen.

"Ja, det har varit svårt nog", svarade denne, "men engelsk energi har fullföljt verket. Sju år hafva de arbetat derpå, endast under lugnt väder. Många gånger har sjöa förstört allt igen, men nu står det fast och trotsar både sjö och storm."

"Finns der då människor uti?"

"Ja visst, alltid sex man."

"Men der synes ju ingen båt till?" fortfor Karl.

"Nej, det kommer en liten ångare ut dit hvar fjortonde dag och bringar proviant och vatten. De äro alltid väl försedda och behöfva ej frukta för någon nöd."

Man närmar sig allt mer och mer landet. Ständigt finns det fartyg i närheten, som man passerar, och det gäller att hålla god utkik. Der tindrar ett ljus, och der synes ett annat. Den ene kommer emot och den andre seglar inåt.

Tre fyrsignaler finnas alltid, men vid viktigare fall fyra. En bakut och tre förut, en röd, en blå, en gul och en grön. Allting är storartadt, och man får en aning om Londons ofantliga storhet, ty allt hvad man ser vittnar redan derom.

"Det är riktigt synd att det är så mörkt", sade Paul åt sin vän. "Vi kunna ingenting se af de kringliggande nejderna."

"Nej, det kunna vi icke", svarade landtmannen, "kanske der inte heller finns något märkvärdigt."

"Just icke mycket, men likväl något", svarade Paul. "Der se vi Gravesands fyrbåk och alla små ljus, som glimra der bakom, äro lyktorna uti sjelfva staden.

Klockan är nu nära fyra, och omkring klockan sex äro vi i London.

Nu passerar man Greenwichs hospital, denna lilla stad, berömd genom sitt observatorium, tidsmätaren. Raden af fartyg, genom hvilken man far, blir större och tätare, ångaren går nu med bara half maskin.

Hamburgs hamn hyser många fartyg, men emot London är det som ingenting.

Åter försvagas maskinens gång.

Framför sig ser man stora byggningar, hvilka alla äro väl upplysta. Der håller en mängd vagnar och en stor människomassa väntar med otålighet.

Man kastar trossar i land, drager fartyget nära bron, och samtidigt börjar det ljusna, så att man tydligare kan se sig omkring.

Vagnarna vänta på kreaturen, för att taga emot dessa oskyldiga djur och transportera dem till kreatursmarknaden. När solen åter går ned har troligtvis största delen af dem bytt om egare och många kanske redan mistat sitt lif.

Så går det till här i världen. Menniskan har en gång fått herravilde öfver djuren, och hon utöfvar sin rätt.

Hvad konsumerar väl denna kolossala stad under dagens lopp?

Hvarifrån få hennes fyra millioner innevånare mat och andra förnödenheter?

Hvilket kapitalvärde representerar icke detta?

Och huru blir det förvärfvat, för att kunna gifvas ut igen?

Sannerligen har icke här det menskliga förståndet ett vidt fält att grubbla på. Men man får icke tid dertill.

Knappt äro landgångarne utlagda, förrän man börjar med lossningen.

För landtmannen är detta intressant. Han väntar ännu och ser på, hur allt går till, och Paul har sprungit efter en droska.

Vagnen står väntande. Man transporterar sina koffertar till densamma, säger "good by" åt kaptenen och far åstad.

Inne i staden är allt i rörelse, man förbereder sig till dagens kamp för existensen.

Sedan vagnen stannat utanför det bestämda hotellet, frågade Paul om det fans några rum lediga.

Sedan de fått unerrättelse derom och låtit uppbära sina koffertar, befinna sig de båda vännerna uti ett propret rum tre trappor upp.

Mr Meyer infinner sig personligen hos dem, för att efterhöra om allt är till deras belåtenhet. En särskild uppmärksamhet mot sina landsmän, ty han är Hamburgare och mr Malzan är glad, att han kan deltaga i konversationen.

Värden gifver anvisning på några sevärdigheter och Paul upptecknar desamma. Mr Meyer rekommenderar dessutom sin restaurationslokal, hvilken hålles öppen hela dygnet om. Han frågar vidare om de hafva särskilda saker af värde, hvilka de önska att anförtro åt hans jernskrin, och han aflägsnar sig, efter att ha gifvit dem dessa råd, "akta fickorna, tro ingen mensklig själ, samt att vända sig uteslutande till konstaplarna, när de har tappat bort vägen och icke kunna reda sig, ty af en sådan är man mest säker på, att få ett riktigt svar".

Caro your pockets and dou't trust nobody, that is the wile in London. Mr Meissner, and now good morning.

Begge vännerna begifva sig ned för trapporna och störta sig modigt in i folkströmmen.

Herr Malzan ville bära en schal öfver armen, men mr Meyer sprang till och tog densamme från honom sägande:

"Spill icke mödan, med onyttigt bagage. Jag försäkrar Eder att ni är af med den en half timma härefter. Nej, följ mitt råd och låt den blifva hemma, här finner ni den igen i afton. Man skall aldrig belasta sig med lösa persedlar, det duger icke här i London".

Och mr Meyer hade rätt deruti, ty att hänga till exempel en öfverrock eller hatt på kroken, är just detsamma, som att skänka den bort. Några minuter och den är försvunnen, det kan endast "a gréenhorn" en oerfaren främling göra.

VII.

Vännerna träda ut från sidogatan och kommo in i Reyenstreet, och numera är allt samtal omöjligt.

Framåt, "skynda framåt", hvarken kunna de se sig om eller gå i sällskap, folkmassan skuffar dem obehjadt framåt. Ett larm och ett buller råder öfverallt, så att en dervid ovan människa, åtminstone får en dugtig hufvudvärk och kan blifva riktigt yr i hufvudet deraf. Butik bredvid butik synes hela den långa gatan utföre, stora skyltar och plakater ses upp till tredje våningen. Att stanna och läsa något deraf, är omöjligt, de försöka det en gång, men förgäfvos.

De få sådana skuffar och knuffar att de måste framåt, och eftersom man samtidigt skall se efter vägen, förmår man inte alls, att se eller mycket mindre att beundra, några grannlätsaker i de talrika fönsterna.

Man beslutar sig för att försöka sin lycka på taket af en omnibus. Man anropar derföre den första man ser och hvilken har plats ledig ofvanpå. Man hoppar upp och denna idé visar sig vara god, ty nu får man då åtminstone sitta ostörd och kan låta ögat fästa sig vid både den ena och den andra sevärdigheten.

I sanning storartade butiker i alla brancher. Hvilken prakt i skådefönstret. Stora rörliga figurer finnas nästan i alla och af sådana, uti hvilka man skulle kunna köra in med både häst och vagn, fans flera.

Hur kunna alla dessa butikers egare existera, oaktadt de äro så sammanträngda den ena öfver den andra?

Hvilket kollossalt värde måste icke ligga i alla dessa grannläter?

Hvilket värdebelopp i hyror måste de icke inbringa åt husets egare?

Hvar bo då alla människor?

Alla sådana och likartade frågor uppstå, den ena efter den andra, hos våra vänner. Men innan man hinner med att besvara en enda, blifver ögat fångsladt af något nytt föremål och det förut sedda glömmes.

Då och då frågar Paul en granne efter ett och annat, men mycket sällan får han ett passande svar.

Jag vet icke! Kan icke säga. Jag är sjelf främmande, så lyder det för det mesta, och Paul finner allt mer och mer, att han nu befinner sig i den största stad på jorden.

Alla menniskor rasa i en fart hit och dit, ingen vet riktigt hvar han är, eller har nogare reda på rågot, som omgifver honom.

Paul skakar på hufvudet, och det är till en början svårt för honom att sätta sig in i saken. Men mer och mer vänjer han sig vid den tanken, att det är en sanning, att alla äro främmande personer på platsen.

Att grundligen lära känna London, dertill erfordras en hel mansålders oafbrutna studium, och att färdas för jemnan upp och ned på stadens gator samt att dagligen springa in och ut i husen.

Jag tror, att det fins ingen, som kan komma i en så mångsidig kannedom, att han kan lösa uppgiften.

Här i London har hvar menniska sitt fack, sin egen uppgift att sköta. Detta studerar han och därför förblifver han en främling för allt annat.

Den veritable London-födde känner lika så litet till staden i alla sina oräkneliga detaljer, som den nyss anlände främlingen. Det fins som sagdt är, ingen, som grundligt känner till denna kollossala stad, som numera räknar sina fyra millioner invånare, eller lika mycket som hela konungariket Sverige.

Några år till och vi kunna kanske säga: London har lika många invånare, som Sverige och Norge tillsammans.

Under färden hafva de två vännerna mycket litet tillfälle, att kunna hålla ett lugnt samtal med nvarandra, men om aftonen när man har kommit hem för att hvila ut, får man ostörd genomdisputera dagens erfarenheter.

Paul är ju redan i förväg van vid stora dimensioner, men här i London öfverträffar likväl allt hans djerfvaste aningar.

Hvad skall väl då landtmannen herr af Malzan säga? Han som är van vid landtlifvet, ehuru han också en gång förut har varit i Berlin och Hamburg.

"Välän, mr Malzan", frågar Paul, "hvad säger ni om London?"

"Ack!" svarar denne "allt är kollosalt, alldeles ofattligt, obegripligt för en sådan stackare, som jag, hvilken endast är van vid

landtlifvet. Hvilket larm, hvilket buller, hvilket skrikande och stojande, sannerligen jag är glad, att jag ligger i min säng och får hvila ut och vara i fred. Men hvad tycker Ni då sjelf om allt, Paul? Ni är ju van vid Hamburg?"

"Bah! hvad är Hamburg mot London?" svarade Paul. "Jag hade lust att säga: Hamburg är som en fluga på en elefant, alldeles försvinnande i sina dimensioner mot London. Hvar hafva vi i Hamburg till exempel en sådan byggnad som Krystallpalatset? denna verldsberömda expositionslokal. Den innehåller ju en liten ny verld för sig, ty att genomgå allt hvad det bjuder på är omöjligt. Vi hafva ju tillbringat hela dagen der och hafva vi sett allt?"

"Nej bevars", svarade landtmanen, "dertill erfordras måhända fjorton dagar. Jag fick hufvudvärk, och kände mig i sanning så uttröttad att jag snart ledsnade och önskade komma härifrån.

"Och, hvad kostar icke kalaset? två thaler om dygnet (30 kronor) länge står min kassa icke ut härmed".

För våra läsares skull måste vi väl gå litet närmare in på en beskrifning af det storartade Krystallpalatset.

Det är en kollossal byggnad, icke utaf krystall, nej, taket är af glas, och ljuset faller in deruppe ifrån. Ingen kung eller drottning bor der, det är en lokal, inrättad till utställning af industriella alster, förnämligast inom England, men äfven från andra verldsdelar.

Att beskrifva byggnaden efter ett flyktigt påseende är omöjligt, ty allt hvad man ser deruti, är ju, som sagdt, endast en obetydlig bråkdel af det hela. Ingen förmår att uthärda en sådan ansträngning, som det skulle förorsaka, att taga allt i verkligt begrundande.

Fötterna blifva trötta och ögonen mätta. Man börjar att känna sig illamående, kanske deraf att nerverna blifva ansträngda för mycket, eller derför att krafterna icke förmå att utföra viljans befallning, att gå framåt.

Vi känna ingen annan byggnad, som tillåter en jmförelse med denna kolloss af alla byggnader, men vi vilja försöka att taga ett exempel.

Välän! vi bedja våra läsare, att taga hela Stockholms Drottninggatas begge sidor i betraktande samt tänka sig ett glastak lagdt öfver desamma. Då få vi den ena flygeln. Nu göra vi likadant med Regeringsgatans begge sidor, då få vi den motsvarande andra flygeln. Den tredje bygga vi af Hornsgatan och den fjerde af Göt-

gatan. Alla fyra sättas samman i en fyrkant och midten utfylla vi med en vacker plantering och färdigt står palatset.

Skulle det blifvit för stort?

Nej! vi frukta att palatset här blifvit för litet. Vi komma icke ihåg dess längd, efter fot räknadt, men nog kunna vi minnas, att i sjelfva byggnadens midt fins en rundel uti hvilken ceremonien vid expositionens öppnande blef företagen. Inom denna rundel fans plats för en orchester af trehundra mucici samt sångare, och man har berättat för oss, att man icke kunde höra det ringaste ljud, af allt detta larm, som en sådan orchester förmådde att anställa, vare sig på den ena eller andra ändan af byggnaden.

Oaktadt att lokalen hvarje dag besöktes af tio tusen beskådare och kanske oftast af ännu flera, dertill kommer alla som äro anställda i sjelfva palatset, såsom arbetare eller näringssökande, försvinner dock denna mängd såsom ett intet i alla byggnadens afdelningar. En påfallande känsla af svaghet och ett erkännande af sin egen obetydlighet, öfverfaller ovilkorligen den ensamt stående besökaren. Detta bidrager äfven till att man inom kort blifver uttröttad och oiustig samt börjar längta derifrån.

Man frågar här, och det icke utan skäl:

"Finnes då här i London inga vägvisare, ciceroner eller tolkar?"

Jo bevars, en massa af sådana dagdrifvare, som gerna äro beredda dertill, för att derigenom förtjena sitt dagliga bröd, uppehåller sig här.

Då vore det ju också skäl uti, att man låter en sådan betjena sig för tillfället.

Mycket riktigt, men i praktiken håller denna idé likväl aldrig streck.

Och hvarför icke?

Emedan nöjet derigenom blifver allt för dyrt och mannen inte gör det gagn, som man skulle kunna förvänta sig af honom.

Och hvarför?

Jo, emedan man icke får en sådan person under tio shilling (nio kronor) om dagen och dessutom måste man ju äfven betala för hans transport. Således alltid dubbelt och det blir för dyrt. Hvad dessutom värre är uppdagar man snart, att han icke heller vet mycket mera än man sjelf. Derfor förnyar man icke försöket en gång

till, ty en enda dag har en sådan ensamt kostat 25 kronor. Det går an för ett sällskap af tjugo personer men icke för en eller två personer.

Nästa dag blef använd till utfärder på Themsen, hvilka företogs i små ångbåtar. En annan dag spatserade man till fots, för att se Banken the old bank of England, och börsen. Derpå kyrkorna, tunneln under Themsen, Buckinghamhouse och S:ct James-palatset, åtskilliga målerisamlingar, postbyggnaden, tullen, dockorna, parlamentsbyggnaden och en mängd teatrar och andra ställen. Den stora kreatursmarknaden i Islington icke att förglömma, ty landtmannen önskade särskildt att få se densamma.

VIII.

"Nu är jag snart mätt på herrligheten", sade Paul en afton. "Min kassa står icke längre ut med detta onyttiga dagdrifveri. Här lär man att tid är penningar och sannerligen måste man icke passa på densamma och söka att använda den väl, nu kostar lifvet för mycket.

"Jo, jo", inföll landtmannen. "Vi hafva ju också endast fyra dygn qvar af våra fjorton dagar och då resa vi i en fart till New-York, vet jag icke, ty det beror på, om jag kan finna något land att köpa der, eller om det skall ske in i landet. Derom bestämma vi vid framkomsten. I hvarje fall blifva vi i sällskap, Paul, ty jag släpper dig icke lös. Du söker plats och jag bjuder dig en sådan. Om lönen komma vi nog öfverens. Du vill lära landtbruket och då kan du lika bra göra det hos mig som hos någon annan."

"Tack skall du ha för din välvilja, och ditt tillbud", svarade Paul, "det kommer mig väl till pass under nuvarande förhållanden. Jag hoppas att kunna göra mig nyttig för dig."

"Utan tvifvel kan du det", fortfor landtmannen. "Du gör det

redan nu. Hvad skulle väl hafva blifvit af mig bland allt detta virrvarr, som icke kan ett enda ord engelska, "yes and no", det skulle ju ha varit det enda som jag kunnat svara och skulle de ha bedragit mig för länge sedan, mig godtroende bonde. Du gör mig mycken nytta och leder mig uti allt med dina råd."

"Det är just icke mycket att tala om", svarade Paul skratande.

"Säg icke det Paul", sade landtmannen, "och anse dig icke sämre än du är. Du kan göra mig mycken gagn, och jag är glad att jag har iunnit dig. Hvad gör det mig att bekosta din resa? ett tusen kronor mer eller mindre, dem sparar jag åter in vid landtköpet genom dina råd och derigenom kan du lösa kontraktet. Derför låt det vara afgjort och intet tal derom mera."

"Du är i sanning den frikostigaste människa i världen, som jag har råkat", svarade Paul skrattande, "men jag vill hoppas att det skall lyckas mig."

"Det skall det göra, och nu låt oss gå ut", fortfor landtmannen. "Tid är penningar och låt oss skynda oss att göra oss nytta af den."

De spatserade åter på hufvudgatorna Regentstreet, Oxfordstreet, St:et Jamesstreet, Fleetstreet, Cornhill, Drurylane och stannade uti Newbondstreet, för att bese en mycket stor och intressant manufacturaffär.

"Den der hade jag lust att se innanför", sade Paul, "der är minsann storartadt."

"Så låt oss då gå in", sade landtmannen. "Vi kunna ju köpa något smått", och de stego in.

"Det visade sig vara ett storartadt etablissement. Endast herr- och gossartiklar, hattar, rockar, byxor, stöflar, halsdukar, vantar, schalar, paraplyn och en hel mängd nyttiga saker, som herrar begagna.

Paul trädde fram till disken och önskade att se på ylletröjor, landtmannen önskade strumpor.

"Herrarne äro förmodligen utländningar", frågade handelsexpediten.

"Ja, vi äro tyskar", svarade Paul. "Då skall jag kalla hit en landsman", sade expediten. "Var snälla och sitt ned ett ögonblick."

Han går till ett språkrör och telegraferar. Det dröjer icke fem minuter, förr än en herre inträdde, bugade sig djupt i det han sade på tyska:

"Mina herrar, hvarmed kan jag stå till tjänst?"

"Vi önska se på åtskilliga småsaker, för att taga etablissementet i skärskådande", sade landtmannen. "Af hvad jag kunde behöva äro bland annat yllestrumpor och tröjor."

"Med nöje, mina herrar", svarade expediten, "var så goda och följ mig. Med detsamma skall jag föra herrarne genom alla salar och förklara ställningen.

Här på nedra botten, hafva vi, som I sen, endast hattar, alla möjliga slag, fina till fem pund (nittio kronor) och simpla pappershattar, eget fabrikt, till 2 shilling 6 pence (2 kronor 50 öre). Sjömanshattar, gosshattar, betjenthattar med mera. Dessa sorter säljas till Australien, dessa till Japan och China. Denna façon är omtyckt i den inre delen af Afrika och här finns en façon för Kalifornien. Allt blir tillverkadt inom hus, jag skall visa verkstäderna sedan.

Här i detta rum finns färdiggjorda herrkläder, från finaste till simplaste sort. Denna öfverrock kostar 2 pund (36 kronor) denna 3 pund 5 shilling (56 kronor) här hafva vi billigheten sjelf representerad till 2 pund (18 kronor) och ni kan väl icke säga annat, än att det är ett veritabelt billigt pris."

"Ja det är verkligen billigt", svarade begge med en mun, "förvånande billigt, men med denna artikel äro vi väl försedda.

"Nu gå vi en trappa upp, fortfor expediten, men denna väg.

Han trädde intill ett skåp och ringde, de hörde strax derefter ett buller innanför. Nu öppnade han dörren och bjöd herrarne stiga in och taga plats. Alla tre sätta sig på en stor bänk. Expediten ringer ånyo, och man rullar upp till första våningen, samt inträder uti ett liknande etablissement, som det de nyss hade lemnat.

"I detta rum finns kläder för gossar af olika åldrar", fortfor expediten, "från ett år och till tiden för deras konfirmation, i sanning ett rikt urval och till billiga priser.

I detta rum på andra sidan finns livréer för tjenare från det simplaste till det dyrbaraste, hvilka äro försedda med äkta guldgaloner med mera.

Här i detta rum hafva vi handskar och vantar och nu skall jag framvisa några komfortabla sorter.

Hvad tycka herrarne om dessa? en god qualité, varma och billiga, de kosta två shilling och sex pence (2 kr. 50).

Här ha vi också något nytt tre shilling (3 kr.) och denna sort fem shilling (5 kr.) och här hafva vi de billigaste tre pence (25 öre).

"Jag väljer dessa sex par", sade landtmannen "och då är jag försedd för ett helt år.

"Nu gå vi öfver till den andra dörren midt emot. Herrarne kunna också åka i rullvagn hela huset rundt, se här står en sådan vagn till er tjänst. Var så god!"

"Nej tack", sade landtmannen, "vi kunna gå, ty det är roligt att se huru väl ordnat allt är."

"Här finns ylletröjor och strumpor m. m., från finaste till allra simplaste slag. Jag tillåter mig framvisa några starka och ändamålsenliga till moderat pris. Här till exempel, dessa sorters sockar à en shilling, denna sort en sh. 3 pence och denna sort en sh. 9 pence, alla starka och af särdeles god kvalitet."

"Jag väljer sex par af denna och sex par af denna sort", sade Paul. "Der ser jag tröjor, hvad kosta dessa?"

"Tre shilling", svarade expediten. "Här fins till två, och gråa till två shilling sex pence."

"Då bestämmer jag mig för sex gråa, dem tycker jag mest om", svarade Paul.

"I detta rum hafva vi västar, alla möjliga sorter, och här är ett särskildt rum för byxor. Här i denna lokal finnes mössor, allt af eget fabrikat.

Nu komma vi till magasinerna.

Här fins klädeslagret. Detta rum innehar tillskäraren för allt beställt arbete för vuxna. Detta rum midt emot är tillskärarrummet för beställda gosskläder och här ett annat rum för livréer. Här kunna herrarne titta in i paraplyfabriken, fyratio flickor arbeta här i två afdelningar.

Här finns hissverket för varorna, här packrummet. Här är kontoret för lagerpersonalen, här expeditionsrummet och detta är ett revisionskontor.

Här är ett tillverkningsrum för mössor, hvarest fyratiofem flickor sysselsätts, och ändock blir mycket lemnadt utom hus.

En trappa högre upp hafva vi chefens privatrum och ännu en trappa högre upp, en mängd små lägenheter för den fasta personalen, som får kost och logi på stället. Här nr 135 är mitt rum och vi kunna derföre titta in. Det är litet men komfortabelt och erbjuder mig allt hvad jag behöfver. Jag tycker icke om att springa hem en mils väg för att lägga mig, och hit igen om morgnar ne. Nu får jag allt inom hus."

"Så tycker äfven jag", sade Paul. "Men hvad fins då i bakbyggnaden, eller hafva vi redan varit der?"

"Nej, men vi komma strax dit", fortfor expediten. "Först och främst hafva vi i fjerde våningen en fortsättning af privatrum för huspersonalen, ty vi äro omkring hundra under dagens lopp och tre hundra under nätterna. De öfriga bo utom hus.

I tredje våningen hafva vi en stor matsal, vidare ett sällskapsrum för herrar och ett annat för damer. Dessa rum nyttjas om aftnarne efter det etablissementet blifvit stängdt samt om söndagarna. Der går ofta rätt lustigt till, ty vi äro icke mindre än tvåhundra herrar och omkring etthundrafemtio damer, som äro engagerade såsom biträden, och om söndagarna komma äfven många på besök.

I andra våningen fins mössfabriken samt snickarverkstad, och på nedra botten en expeditjonslokal. Vidare hafva vi der en ångmaskin, som uppvärmer hela huset och ett eget litet gasverk. I källaren fins lager af kol och andra materialier".

"Hur många deltagare i firman fins det?" frågade Paul.

"Tre", svarade expediten. "Nemligen den gamle mr Moses och två söner".

"Nu är det bäst att vi sluta här och tacka eder för besväret", sade landtmannen. "Allt hvad vi hafva sett är i sanning storartadt, och jag tackar eder hjertligt för det oss beredda nöjet. Hvar få vi hemta våra saker?"

"På nedra botten", svarade expediten. "Vi kunna för ombytets skull gå ned hufvudtrappan om ni behagar? Var så god och följ mig".

En bred elegant trappa förde dem alldeles afskild från handelslokalen ned till gatan, och genom en sidodörr trädde man åter

in i butiken på nedra botten. Expediten begagnade åter telegrafren och tog straxt derefter, två paket ut ur väggskåpet, de voro de köpta sakerna hvilka dit blifvit nedsänkta. Två små räkningar följde med. Landtmannen liqviderade begge, och man qvitterade dem medelst en stämpel.

"Hvart får jag lof att sända sakerna?" frågade den tyske expediten.

"Till Meyers hotell, om detta är bekant, rummet n:o 128.

"Skall strax blifva ombesörjdt", försäkrade expediten och han fästade ett adresskort på hvarje paket.

De begge vännerna tackade ännu en gång, för allt besvär de hade gjort samt uttalade sin gemensamma önskan, att få se mr Gyllen, så hette nämligen tysken, hos sig nästa söndag, och denne tackade och lofvade att helsa på dem, omkring klockan tio. Derefter skildes man åt.

IX

"Detta var i sanning någonting intressant", yttrade Paul, då de kommit ned på gatan "och jag är fullkomligt belåten med resultatet, ty aldrig förr har jag skådat något så storartadt och som på samma gång varit så smakfullt ordnad".

"Jag hyser samma åsigt", svarade landtmannen "och vill endast tilläggas att mr Gyllen måste vara en utmärkt hygglig herre och jag hoppas äfven ett godt utbyte af hans besök. Den sista söndagen vi här vistades var också i sanning stel nog".

"Hvarje land har sina seder, och hvarje församling sina egenheter", sade Paul. "Den stränga helgdagslagen måste väl då vara nödvändig för Englands befolkning. I Hamburg räkna vi mycket frisinnigare i den saken".

"Ja, det måste jag säga", inföll landtmannen, "der bryr man sig just icke mycket om söndagen, hvad gudsdyrkan beträffar, men desto mera tänker man på att roa sig".

"Kanhända, är det allt för fritt der", sade Paul. "Jag kan icke dömma i saken, ty jag är just uppfödd der, och när man lefver bland syndare ser man icke sina egna fel. Men betrakta vi nu åter detta rännande till kyrkan fyra gånger på en dag! tror ni då att detta är det sanna gudsdyrkandet, som bereder oss för himlens salighet?"

"Långt derifrån, käre vän", inföll herr Malzan, "de äro ej alla helgon som gå i kyrkan. Jag för min del ser icke alls någon synd deri, att roa mig på sjunde dagen, långt mindre då en stackars arbetare, som sliter ondt under hela veckan."

"I afton måste vi titta på torglifvet", sade Paul. "Låtom oss ej glömma det. På lördagarne är full handel till klockan tolf på natten och det skall vara roligt att se på en mängd folkscener."

"Det skola vi göra", svarade landtmannen och sedan när klockan blir fyra gå vi till St: Paulskyrkan i morgonbön. Det vore skäl uti att förblifva uppe hela natten igenom, för att se om det verkligen existerar någon hvilotid här i London."

"Det fins det icke", sade Paul. "Långt förr än den siste rum-laren hunnit komma hem, börjar den flitige arbetären sitt dagsverke. Hur åtskilliga här drifva sitt arbete förstår jag icke, de måste ha dubbel personal, som byter om hvar tolfte timma, ty att man här kan vänja sig af med att sofva tror jag alls icke."

"Att dubbel arbetspersonal blifver använd", svarade landtmannen, "sade herr Meyer mig redan i går. Klockan åtta om morgonen kommer dagspersonalen och klockan åtta om aftonen den som är bestämd för natten. I restaurationer byter man ofta om tre gånger om dagen, allt som omständigheterna fordra det. Nu gå vi ned till matsalen och intaga der vår aftonmåltid samt begifva oss sedan ut på vår nattvandring."

Meyers hotell bjöd på allt hvad man behöfde i näringsväg. Kaffe, thé, chokolade, porter, bayerskt öl, smörgåsar och i en annan lokal midt emot, varma rätter samt viner m. m. Allt serveras till s. k. moderata priser.

Man får i England icke röka i några offentliga lokaler, detta är begränsadt till särskilda rökrum, eller på gatan. Man röker i det hela taget icke så mycket i England som i Holland. Nöjet blifver för dyrt genom den höga tullen. Att betala 3 penny (25 öre) 4 penny (33 öre) 6 penny (50 öre) för en cigarr, är en dyr

lyx och man vänjer sig snart af dermed. Arbetarne röka väl ur små kritpipor, men de draga heller icke så mycket tobak.

I Hamburg tror man sig icke kunna lefva utan cigarr i munnen, och det kostar på många att kasta bort en cigarrstump innan han slipper in i börslokalen. I Mecklenburg röker landtmannen mycket stark tobak ur stora gipshufvuden, ibland till och med så stora, att de taga en laddning för en timmes behof.

Som sagdt i London är lördagen en stor handelsdag, ty alla skola förse sig till söndagen. Handelsbutikerna hålles också derföre öppna till klockan tolf, men då är också sista minuten inne att stänga, ty den som icke stängt sin butik eller släckt sitt ljus i saluhallen när tofslaget förklingat får utan omsvep plikta.

På söndagen äro alla krogar stängda och ingen dansmusik, ingen teaterpjäs får spelas. Posthuset hålles likaledes stängdt under hela söndagen och det fanns till och med en tid, då intet bantåg fick vara i rörelse den dagen.

Men hvad företager man sig då på söndagen frågar någon?

Man går till kyrkan, läser hemma, helst i andliga böcker, man spelar på fortepiano andliga sånger, pratar, sofver, spatserar, besöker sina vänner, äter frukost, middag och aftonmåltid samt lägger sig. Intet kortspel, bollspel eller andra lekar användes och man har således tråkigt hela dagen.

Kan man då icke kringgå lagen? frågar någon.

Jo visst kan man det och det fins bra många syndare som göra det. Man kan ju roa sig på lördagen till klockan tolf på natten. Man lägger sig sent och sofver till middagstiden. Vill man njuta spirituosa, så köper man sig det innan klockan tolf, tager det hem till sig och gömmer det. Vid middagsbordet får man hvarken smaka öl, vin eller annat, endast mjölk, vatten, kaffe eller the men uppe i sin sängkammare kan man ha gömt litet i sängen, i klädkåpet, eller på andra liknande ställen.

Om lördagen slutar arbetaren klockan fyra på eftermiddagen, och hemtar då sin aflöning. Hans veckoförtjenst stryker för det mesta med innan klockan tolf på natten. Krogarne sluka en god del deraf och när han sedan har tagit litet för mycket, slösas resten på dans och andra nöjen. Hvad han nu i reda pengar för hem med sig blir minsann icke mycket.

Men äro då alla karlar lika?

Åh nej! det fins många undantag bland arbetsklassen, många goda hushållare och nykterhetsvänner. Torglifvet gifver de bästa bevisen derpå.

Här se vi till exempel en tarfligt klädd arbetare bärande en korg på armen. Han är åtföljd af sin hustru, en ung qvinna, som bär ett litet barn på armen och de gå nu omkring för att gemensamt handla upp sina behofver. Han har redan aflemnat åt henne penningarne, ty hon sköter om inköpet och han bär det hem. Öfverallt dit de komma, äro de välbekanta och åtnjuta aktning och förtroende. Med dem är det ingen fara, de vända hem i god tid, nyktra och i bästa ordning. När mannen tömt korgens innehåll fins allt nödvändigt för hela veckan i huset. Hyran har hon lagt af och på mannens lott faller kanske en kardus tobak, eller en klädespersedel.

Förnöjsamhet frid och eadragt gästar också deras hvem, deras glada ansigten vittna derom.

Vi fråga i förbigående, en af de handlande, som har räckt honom handen, om närmare detaljer öfver honom och vi få då höra att paret varit gift i tre år. Han är vaktmästare på ett kontor och hon strykerska. Begge arbeta flitigt och bidraga till familjens underhåll. Af dem blifver hyran betald på dagen, och när söndagen kommer gå de ut på någon fri plats och roa sig der.

Se der kommer ett annat äkta par. Han är kassör, han rådgör med henne hvar gång de köpa något och snart är hela korgen full och blir för tung att bäras af hustrun. Nu tager han den på armen och om en liten stund försvinner han med densamma och hon går åt ett annat håll. Utan tvifvel begifver han sig hem och hon har väl ännu något att hemta från ett mera aflägsset ställe.

Paul blir åter anmodad att köpa en bagatell hos en af de handlande som låtsar sig vara bekant med paret och han begagnar sig af tillfället att under tiden pumpa honom angående det äkta paret. Han får en mycket god upplysning om dem. Mannen är en bokhållare på ett hyrkuskkontor samt förtjenar 30 kronor i veckan och hon är sömmerska, begge arbetsamma och följaktligen väl bergade.

Ännu ett tredje par representerar den goda sidan. Han är redan en äldre man temligen korpulent, och hon en ung qvinna myc-

ket snyggt klädd i hatt och kappa. Här bär gubben helt ogenerad korgen på armen och följer öfverallt hustrun.

Paret måste vara väl känt ty öfverallt möta de bekanta som skaka hand med dem och det lyckas Paul äfven nu att skaffa sig upplysningar om deras ställning.

Mannen har en skobutik och hon arbetar med förfärdigandet af fruntimmerskängor. De äro riktigt välbergade människor och likväl går han helt ogenerad omkring på torget och i saluhallen, med en korg på armen, och frun bär en stor väska. Ingen generar sig, och hvarför skulle ärligheten, arbetsamheten och sparsamheten behöfva vara generade för offentligheten.

Men här få vi se något annat, nu börjar skuggsidan att visa sig, se på detta par. Han har redan sitt behof af whisky inombords, ty han raglar så smått framåt och hon håller honom under armen.

De titta på allt, fråga efter priset, krångla, bjuda ett oförskämdt lågt pris för varorna och ingen krusar för dem. Hon känner troligtvis krogen hvilken han gästar, och hon har troligen varit dit för att hemta honom, innan allt har strukit med, och hon har väl också lyckats att taga resten af penningarne ifrån honom, som nu skall användas till inlöp af mat och andra nödvändighetsartiklar.

Skall väl behållningen räcka till, för att anskaffa dem alla?

Vi tvifla derpå.

Och hvad blir då följden.

Strid och missbelåtenhet, gräl och kanske slagsmål. Mannen är mycket oregerlig och förer i följd deraf ett mycket ohyfsadt språk. Det bådadar intet godt i hemmet. Troligtvis är pantlånaren en ofta anlita person, som tär på veckolönen och så föres familjen allt mer och mer på fall.

Der kommer ett annat par, mannen är fall och har slagit sig genom ett fall. Hustrun håller i honom och släpar honom fram, synbarligen med tvång.

Hon är väl rädd att släppa honom lös igen, förr än hon har inköpt de nödvändiga hushållssakerna ty då skulle han återvända till krogen till sina kamrater och förstöra resten.

Hon talar mycket lugnt och sansadt till honom.

"Kom Bill låtom oss köpa fisk."

Men Bill vill icke blifva af med mer penningar. Han kastar en surmulen blick på hustrun och kryssar förbi densamma.

"Se, Bill, sådan vacker potatis", säger hon.

Samma grimaser som förut, han ser på dem och stapplar fram.

Våtvaror tycker han mera om för tillfället. Hvarje gång man passerar förbi sådana ställen, hvarest bränvin, porter, öl och dylikt serveras, stannar han och då måste hustrun draga honom förbi.

Den stackars qvinnan får kanske ändå icke sin vilja fram och förmår kanske ej bringa mannen till förnuft. Hon är ännu ganska ung, och hvilken framtid ser hon icke framför sina ögon.

Der kommer ett annat par. Han är glad och munter och penningar äro för honom ingenting. Han bär sjömanskläder, hvita byxor och en blå ylleskjorta. Halsduken är löst tillknuten och en sjömaashatt sitter på hans hufvud. Druckit har han äfven sin del, det är säkert; men det har endast frambragt slösaktighet hos honom. Hvad äro penningar i dag för honom? Han har hemtat sin aflöning för sex månaders arbete på sjön, och han har fått till sig utbetalat tre hundra sextio kronor. Dessa måste gå åt, till alla slags både nyttiga och onyttiga saker. Han köper allt hvad han ser, och bara hans unga hustru tittar på en sak, så köper han densamma genast. Han är ju rik, ofantligt rik. Såväl han som hans hustru äro formligen öfverhöljda med alla slags saker, och nu begifva de sig hem.

Icke behöfva de att lida hungersnöd med det första, och likväl frukta vi stora ombytligheter. För honom på sjön under storm och stiltje och för henne icke alltid tider af öfverflöd som i dag, utan äfvan brist och elände.

Mätte bara de senare tillfällena icke komma allt för ofta!

I dag fins öfverflöd af allt och ändå äro vi rädda för att det unga paret under skämt och gyckel har glömt bort att köpa kol för att göra eld under grytan med. Kanhända fattas äfven det nödvändiga saltet som skall göra soppan smaklig.

I öfverflöd på allt, glömmar man så ofta hufvudsaken.

Sådant är det jordiska lifvet! Hvarje sorg innebär frön till glädje och hvarje glädje åtföljes af någon sorg, och till vårt eget bästa har Guds visa hand inrättat det så.

Paul har med sin vän landtmannen stillatigande följt paret. Det aflägsnar sig från saluhallen och man kommer in på en trång

gata, som synes vara temligen lång, ty man ser gaslampornas sken långt framför sig.

Det unga paret stannar flera gånger för att hvila sig, och under skratt och munterhet bär det efter en kort stund af framåt igen.

Man passerar utan hinder flera krogar, ty de ha ingen dragningskraft för dem. Men här kommer en annan lokal, som har en röd skylt, upplyst genom en krans af små lampor, och på glasrutan läses: "Vauxhall."

Man hör buller inifrån huset och många personer, såväl män som kvinnor strömma in i porten. Hvarje gång dörren öppnas tränger ljudet af musik ut på gatan.

Här gör det unga paret åter halt. Hvad bränvinet i sina kulörta flaskor icke hade förmått, det förmådde nu dansmusikens toner. Den frestar deras unga ben och synes vinna seger.

Men nej! med ett kraftigt tag gripa begge två åter sina bördor och skynda framåt. En åtta eller tio hus längre fram närmar paret sig åt sidan, träder in i en port och försvinner. De hafva utan tvifvel uppnått sitt hem.

"Här är det slut med vårt spejeri", sade Paul. "De hafva lyckligt kommit under tak, det kunde jag icke tro."

"Icke jag heller", svarade landtmannen. "Men hvem vet om segern är så säker och om de icke återvända om en stund."

"Låtom oss då vänta litet. Vi kunna ju offra tio minuter åt deras bekantskap. Det har sannerligen roat mig att se på deras bedrifter. Glädjen lyste ur deras ansigten och det tycker jag sannerligen mera om, än att se druckna subjekt."

"Låt gå för tio minuter", inföll landtmannen. "Det måste vara en bra stor lokal, eljest kunde det väl inte rymma alla som redan strömmat in. Kanhända är det en teater."

"Nej, det tror jag inte att det är", svarade Paul, "för en danslokal af sämre sort, ty alla som besöka den, äro ju af arbetsklassen. Afgiften är säkerligen billig."

"Hvad vill ni mig? pojkar" ropade plötsligen landtmannen, åt rågra stycken gossar, hvilka smugit sig nära honom och på ett närgående sätt tiggde om slantar. "Gå er väg och låt mig vara i fred!"

"Akta dina fickor Paul", fortfor han, "jag tror att jag kände

en ryckning bakom mig; men jag saknar ännu ingenting, allt är kvar i fickorna."

"De äro påträngande gäster", sade Paul. "Så ihärdiga och djerfva de äro. Nu närma sig äfven några qvinnor. Jag förstår icke hvad de säga, bäst är att vi icke bry oss om dem, utan vända ryggen åt dem."

"Låt bli, eller slår jag till", ropade landtmannen åter och vände sig om mot skaran. "Jag tillåter icke att man rör mig".

Ett hänskratt af hela svärmen blef svaret. Näsvisare än förut ryckte pojkarne, och äfven en mängd af större flickor om fjorton och sexton år, i hans kläder.

"Det är bäst att vi aflägsna oss", sade Paul. "Det kommer allt flera och flera, deras männer lura i bakgrundan och polis synes icke till. Vi kommo derifrån, ty vi hade danslokalen åt höger, bäst är därför, att vi återvända åt samma håll", fortfor Paul, pekande uppåt gatan, och de började långsamt att aflägsna sig.

Men detta gick icke så lätt. Hela skaran följde efter och blef mer och mer närgångna. De vuxna qvinnorna lade synbarligen an på, att under skratt och gyckel gripa någon af de två vännerna om armen, och de små smögo sig samtidigt omkring dem och drogo dem i benen.

"Detta är i sanning ett gement pack", sade Paul åt landtmannen. "Jag skulle önska, att vi finge en poliskonstapel i sigte; ty komma vi i öppet krängel eller till och med kanske i handgemäng med dem, då skrika qvinnorna, och så falla nog äfven männen öfver oss, ty det är just signalen, som de vänta på."

De hade redan hunnit ett godt stycke ned åt gatan, åtföljda af skaran, då en ny fara hotade dem. Från andra sidan närmade sig äfven små flockar, det mesta qvinnor, höljda i trasor, och ju mera man nalkades åt denna sida, desto djerfvare angrep den förföljande skaran.

"Hjelp mig, Paul!" ropade landtmannen plötsligt. En af qvinnorna hade lyckats gripa tag om hans högra arm, tre andra hjälpte henne och de försökte nu att draga honom tillbaka.

Landtmannen var nog en stark karl, men han vågade dock icke att använda hvarken sina näfvar eller sin käpp, på dem. Att försvara sig med tungan kunde han ju icke. Han var därför i samma situation, som en stackars ox, som blir misshandlad af sin

drifvare. Han egde nog styrkan men var skräm'd, och vågade som sagdt icke att använda densamma.

Paul kunde åtminstone någorlunda reda sig med sin tunga. Han slog för öfrigt kvinnorna på armar och fingrar med sin käpp, svängde den omkring sig i luften och skaffade derigenom en temligen stor fri plats omkring sig. Nu drog han vännen tillbaka, och de lyckades på nytt att hinna en tretio eller fyrtio steg nedåt gatan.

Men här föllo begge i händerna på en liknande trupp, som angrep dem och som åter sökte att hejda deras färd.

Qvinnorna, åt hvilka Paul hade utdelat käpprappen, skreko och utöste sin vrede i en mängd skällsord. Pojkarne började att kasta småsten och annat smuts på dem, och i stället för att blifva befriad från krånget, rände de rakt i armarna på en liknande svärm.

Belägenheten var just icke afundsvärd, och Paul började blifva ängslig om hjertat.

Landtmannen propoerade på att de skulle försöka springa omkring, förbi svärmen, för att på det viset hinna den ena af gatans sidor.

"Nej, för all del, låtom oss icke göra det", svarade Paul. "Det vore, efter min mening, det dumaste som vi kunde göra, ty det är just det de spetsa på. Då få de oss i sjelfva närheten af porten. Klungan som står i midten rusar på oss, och drifver oss i armarna på dem, som stå lurande i portgången. Man drager oss innanför och de göra med oss hvad de vilja. Nej, nej, låtom oss hålla oss på midten af gatan, var lugn och håll dig nära intill mig. Jag hoppas, att vi snart få en konstapel i sigte. Han är min sann den ende personen, som nu kan hjälpa oss".

Hjelpen uteblef heller icke. Men den kom, som man säger, just i grefvens tid. Bäst som de voro omringade på alla sidor, af en skara af cirka etthundra qvinnor och barn, for ett skarpt hvisslande genom luften. Alla drogo sig nu skyndsamt tillbaka och de båda vännerna fingo nu obehindrade fortsätta sin vandring.

"Märker ni att hjälpen nalkas?" frågade Paul.

Efter en liten stund kommo mycket riktigt tvenne poliskonstaplar emot dem.

IX.

Paul gaf sig genast i tal med dem, samt berättade att de voro främmande och hade varit ute, för att se på torglifvet, och att de under promenaden hade råkat in på denna gata samt att de så när hade kommit i strid med en hop närgående barn och qvinnor.

"Det tror jag nog", svarade en af de två konstaplarna. "Det är godt att ni helskinnad har sluppit undan. Denna gata är en af mest farliga i hela London. Endast fattiga bo här, och till och med den sämsta sorten deraf. Sannerligen borde icke en obekant aldrig våga sig in på densamma så snart mörkret har inbrutit. Här är det lifsfarligt kan jag säga till och med för oss konstaplar, och derfor går också här dubbel patrull."

"Hvar bor herrarne?" frågade den andra konstapeln.

"På Meyers hotel, Madagascarsstreet nr 27", svarade Paul.

"Det är i sanning bra långt härifrån", ljöd svaret. "Jag anser då, att det vore bäst, om herrarna toge en droska och åkte hem. Att ensamma hitta vägen i mörkret, anser jag för omöjlighet för främmande på platsen. Tycker du icke detsamma, Dick?"

"Jo, det blir det bästa", inföll den andra konstapeln. "Det är enda utvägen som står öppen. Den närmaste åkarestationen är här nere, och om ni vill hålla er nära till oss, så skola vi eskortera er dit, och arrangera om saken.

"Tackar så mycket", svarade Paul, och alla fyra satte sig i rörelse framåt.

Under framåtskridandet kom man åter att gå förbi den stora lokalen, hvori så många nyfikna hade inträdt, och Paul fick deraf en anledning att fråga konstapeln, hvad der var på färde?

"Det är en danslokal med lokalsångare", svarade denne. "The blaen Yankees presentera sig i afton, allt är beräknadt för den simplare arbetsklassens penningpung, och entréen är endast tre penny.

"Lokalen måste vara bra rymlig", anmärkte Paul, "ty en massa människor har redan strömmat in, och det fortgår ännu."

"Ack ja", svarade konstapeln, "den rymmer nära sextusen per-

soner och är värd att beses. Man får der bra mycket för sina tre pennies."

"Men vi törs väl icke våga oss in?" sade Paul. "Vi äro nu skrämnda och rädda att råka i slagsmål."

"Åh, der inne är ingen fara", svarade konstapeln, "der fins alltid polis. Här ute på gatan är det farligare och värst för sådana som låta locka sig inomhus, ty der kunna vi icke kontrollera, hvad som passerar."

"Vi hafva just gått ut", fortfor Paul, "för att få se något af lifvet i London, och ville gerna titta in, men, som sagdt, vi hafva dertill blifvit för mycket skrämnda."

"Då skall jag hjälpa herrarne", inföll den ene af konstaplarna. "Jag skall tala med en af våra kolleger derinne, och rekommendera er åt hans beskydd. I natt klockan half ett går patrullen hem, och då kunnen I tryggt hålla er till den, samt säkert passera gatan."

"Vill du invänta mig, Dick?" frågade han den andre konstapeln, "jag skall i en hast springa in och tala med en som jag känner."

Sagdt och gjordt. Konstapeln sprang in i lokalen.

Den andre gick under tiden af och an i grannskapet, sam-
språkande med Paul, Landtmannen följde dem i hälarne och för-
undrade sig öfver att allt var så tyst som i grafven.

Efter fem minuter kom konstapeln ut igen från lokalen och förde en kollega med sig. Begge närmade sig gruppen och den bekanta konstapeln presenterade våra två vänner för den nykomna kollegan. Efter ett kort samtal togo våra vänner afsked af sina beskyddare, samt följde med den nye in i lokalen.

"Entréen är tre penny", upplyste konstapeln, "men någon för-
pligtelse att förtära något, fins inte. Vill ni taga in något, så ko-
star allt fyra pennies och det bästa, som ni kan välja är en half
pint öl. Jag behöfver väl icke särskildt bedja herrarne att hålla
sig tysta, och hvarken genom högt tal, skratt eller gester åstad-
komma något uppseende. Det bästa är, att herrarne hålla sig för
sig sjelfva, så går allt bra. Klockan tolf blir det slut och kloc-
kan half ett måste lokalen vara stängd. Strax derefter begifva vi
oss härifrån. Då kunnen I hålla er till oss och jag skall föra er
på rätta vägen."

Paul samt landtmannen trädde numera in i lokalen. Den var riktigt grannt inrättad. Upp till teatern förde två trappor, och på densamme spelte i afton the black Yancee sällskapet. Salen var bra stor och rymde omkring två tusen personer. Framför alla bänkar funnos små bord. Man drack öl, porter, kaffe, thé med mera,

Lokalen var nästan fullsatt, men blott af simpla personer och dricksvoror serverades i massor. Det var nu den sista mellanakten som gick, och konversationen fördes mycket högljudt.

Här fans en riktig blandning af alla slags arbetare, af hvilka många voro halffulla. Här var för öfrigt mycket, som var värdt att se, och observera, men tiden dertill var dess värre alltför kort. Klockan var redan öfver elfva, och därför fingo de ej tid till mer, än att passera genom lokalen, för att få se den samma i sin helhet.

Efter en kort mellanakt gick ridån åter upp, och tolf svarta negeransigten visade sig. Det voro "the celebrated yankees from New Orleans.

De utförde negersånger med komik och gjorde mycken lycka, ty starka skrattsalfvor hördes för jemnan och "da capo", ropades utan uppehåll.

De stackars karlarne skulle troligtvis ännu inte hafva slutat om ej klockan, då hon slog tolf hade förlöst dem.

Sällskapet var verkligen inte så dåligt, som man borde ha förväntat sig i en sämre lokal, med så billig entré.

Karlen som slog på en baujon, (en flat trumma) sjöng mycket bra och hans grimacer voro ganska väl utförda samt Bill hans contra part, kunde återgifva the greenhorn (dumrianen) mästerligt. Alla sånger gingo mycket bra och sällskapet hade säkerligen varit länge tillsammans och haft goda tillfällen att väl studera sig in i ämnet.

Hvad fans der mera att se? Låtom oss skynda framåt.

I ett annat rum hördes harpoklang med flöjt-accompagnemang, hvilket utfördes af tillsammans åtta damer.

Här utfördes verkligen rätt vackra saker. Men ingen af publiken tyckte om att spilla sin tid derpå och salen var också därför mycket fåtaligt besatt.

I nästa rum visades en kasperteater och här var huset till trängsel fullt, sådant föll i publikens smak.

Ännu ett rum "the drinkinghall", utskänkningsrummet var uppfyllt med små runda bord, och alla voro fullsatta med kunder, karlar och kvinnor blandade öfverallt.

På nedra botten fans en stor danssalong. En orchester bestående af omkring 20 à 25 man spelade på messingsinstrumenter. Man dansade här i flera afdelningar, "the yankee deddel" och "the english jack" gingo som oftast, och hvarje sjöman som fans deltog med sin flicka i dansen.

Här satte vännerna sig ned och roade sig öfver detta muntra folkliif.

"Åh Paul, se åt högra afdelningen, der under lampan", sade landtmannen, "och åter finner du bekanta ansigten."

Paul kastade spejande blickar dit, han sökte en stund och slutligen upptäckte han den förut omtalade sjömannen, med sin unga fru. Begge voro i fullt arbete med att trampa "en english Jack." Hon hade just satt händerna i sidorna, skakade med hufvudet och kroppen, än hit, än dit, under det hennes fötter, med en iver, qvickhet och ihärdighet som var förvånande, trampade takten. Nu kommer slutet, hennes man griper henne om lifvet, viftar med hatten i luften och svänger henne tre gånger rundt omkring och dermed avslutas nöjet.

Ett förfärligt buller börjar. Handklappningar läto höra sig. Man begär att få dansen om igen.

Sjömannen är en af de förste som träder in på nyt med sin unga fru.

Musikkassören börjar att insamla sina penny, ty här betalar man förut kontant. Snart har han slutat, han lyfter derföre upp handen och musiken faller in, man skulle kunna tro, att en tarantel hade bitit alla deltagarne, så häftigt springa de upp.

Det unga paret betraktas oafbrutet af våra vänner. De dansa begge bra, både lätt och graciöst och troligtvis hafva deras hjertan förut funnit sig här i salongen och knutit bekantskap under en engelsk jack, och deras kärlek till dansnöjet fört dem tillsamman.

Näväl, måtte hela deras lif stryka hän som en dans, utan att de stöta foten eller falla.

Midt under dansen slår klockan tolf och samtidigt med sista slaget förklinga också musikens toner.

Slut är det med nöjet för denna gång.

Det unga paret har icke långt till hemmet. Efter aftonens dansmotion kunna de utan tvifvel sofva godt, och frukosten nästa morgon kommer troligtvis äfven att smaka dem, ty ännu skiner lyckans sol med sitt rosenröda sken på deras bana.

Eftersom musiken har slutat och all servering har upphört fins numera ingen dragningskraft kvar. Man börjar tömma sina glas, packar ihop och aflägnar sig så småningom.

Kyparne började redan att släcka gaslamporna och att öppna fönstren, de rycka undan borden och påminna på detta sätt de qvarsittande om uppbrott, ty klockan half ett måste lokalen ovilkorligen vara tom och stängd.

Våra vänner hafva godt om tid, de sitta ännu lugna kvar en stund på sina platser och granska de bortgående. Derefter göra de ännu en gång som hastigast en rund genom lokalen och stanna vid utgångsdörren, der konstaplarna redan började samla sig.

Äntligen har den sista gått, lokalen är afsynad, dörrarne stängda, och alla konstaplarna begifva sig af, först till stationen och sedan hemåt.

Paul och herr Malzan hafva slutit sig till dem. Den bekanta konstapeln har under ett samtal fått sig meddelat att de önska begifva sig till St Pauls kyrkan, och han har lofvat att visa dem närmaste vägen, när deras vägar skilja sig åt.

På gatorna qvarstå ännu flockar af qvinnor och barn. Den usla trafiken går obehindrad hela natten, och råkar någon olycklig arbetare in i deras spindelnet, så stryker den sista slanten med i deras sällskap.

Efter en lång vandring stannar patrullen. Den vänlige konstapeln antyder åt våra vänner, att de nu skola vika af åt höger och gå rakt fram till de uppnå en öppen plats, och då måste St Paulus kyrkan vara i sigte.

"Hållen eder midt på gatan, ty det är det bästa medlet att undgå strid", sade han, "och att vara försigtig till och med i kyrkan kan icke skada, ty man kan aldrig veta hvem man kan få bakom sig."

Paul tackade honom för all visad artighet. Landtmannen kunde deremot ej säga någonting, men han tryckte half a crocon (en half

krona 2 shilling) i mannens hand, och detta språk är värtaligt och känt öfverallt i världen.

X.

Vandringen framåt gick bra för våra vänner. Klockan var nästan två innan de hunnit fram till kyrkan. Ljusen derinne voro redan svagt tända och en stor folkmassa hade redan samlat sig utanför ingångsdörren.

Äfven här fanns stor polisstyrka. Paul hänvände sig därför till en af dem med frågan när dörrarne blefvo öppnade, och fick till svar, klockan 3. Efter litet samspråk fick Paul äfven här det goda rådet, att smyga sig in genom en bakdörr för att försäkra sig om en god sittplats, och genom en liten hjertlig handtryckning af landtmannen visade konstapeln dem vägen.

"Det gick utmärkt", sade landtmannen skrattande. "Jag måste ändå icke tala språket så dåligt, sök nu bara att få tag i en kyrktjenare, så få vi äfven litet förmånsrättigheter härinne.

Kyrkan var redan svagt upplyst, och bra många platser voro äfven upptagna, mycken tid att förlora fans icke. Derföre tilltalade Paul också den förste vaktmästare som kom i deras väg, och äfven han förstod landtmannans språk.

Han förde de begge vännerna in i sakristian, anvisade dem goda platser och försvann.

Nu voro våra vänner i säker hamn och fingo god tid att se sig om i kyrkans inre, samt orientera sig något.

Sjelfva kyrkan är temligen stor och den rymmer en ansenlig massa menniskor.

Högmessan gälde Maria Bebädelsedag. Af taflor funnos bra många som voro flera hundra år gamla, men eljest syntes den inre delen vara renoverad, ty gasinrättningen måste ju obetingadt vara af en nyare tidsperiod.

Klockan slog tre och den ena dörren öppnades. Den sig utan-

för samlade folkmassan började att strömma in genom densamma i en oafbruten lång rad.

Klockan slog half fyra och nu öppnades äfven de andra dörrarna. Gaslamporna fingo en starkare tillströmning och nu kunde man se sig bättre omkring. Hela kyrkan var redan uppfylld och alla sittplatserna voro redan upptagna. Likadant är det med läk-tarne och ännu alltjemt tränga sig nya personer in.

På slaget fyra sker ytterligare en påtryckning på gaslampornas ljusstrålar och nu är det en riktig fullkommen eklärering. Orgeln har börjat att uppstämma sina toner, och ett antal prester, omkring sex stycken, åtföljda af tolf à sexton stycken gossar, alla iklädda hvita dräkter, de senare bärande rökelsefat, röra sig långsamt fram emot sakristian.

När processionen hade anländt till altaret framför Christusbilden gör den halt, och genom en mängd böner, söka öfverstepresterna att blifva renade genom rökelseproceduren till sina heliga kall.

Ändtligen måste det väl hafva lyckats, ty de träda nu under bön fram till altaret. Från koret afsjunges nu under tiden väl utförda koraler, uti hvilka menigheten icke instämmer utan sjunker i stället på knä.

Nu börjar ritualien.

Man kallar väl trosbekännelsen "the church of England", men den är väl ändå icke stort annat än den renade katolska formeln. I stället för påfven har drottningen blifvit kyrkans öfverhufvud, och under henne fungera två erkebiskopar, tjugufem biskopar, sextio erkediakoner och så vidare.

Gasbelysningen syntes vara vexlande, än starkare och än svagare. Detta sker med afsigt för att göra vissa högtidliga tillfällen så effektfulla som möjligt.

Så till exempel, när erkebiskopen eller hvem det än var, öppnade det heliga skrinet och framtog Christusbilden, strålade det i sin högsta glans och från koret uppstämdes en utmärkt både kraftig och väl utförd sång. Likadant var det äfven, då han utdelade välsignelsen.

Ändtligen är den heliga cermonien afslutad och folkmängden strömmar ut genom dörrarna. Det dröjde ännu en god stund innan Paul och landtmannen hinna ut i fria luften. Klockan visar då

på half sex. Dagsljuset har redan brutit fram och nu visar S:t Paulskyrkan sig i kela sin storhet.

Väl är byggnaden belamrad med en del tillbyggnader hvilka förr vanpryda, än försköna densamma, men likväl eger hon en storartad skönhet och blifver väl i storlek, endast öfverträffad af den heliga S:t Peterskyrkan i Rom.

Några åkdon fins som sagdt icke att tillgå på söndagarne, därför måste våra vänner begagna sina fötter.

Paul frågar en konstapel om vägen. Densamma gifver beredvilligt nödiga upplysningar, och efter en lång vandring upphinner man hemmet, tack vare hjälpen af det inbrutna dagsljuset.

Det första, som såväl Paul som landtmanen behöfde, då de hade uppnått sina rum, var ett godt frukostbord, samt att straxt inmundiga några koppar kaffe. Derpå lade begge sig, för att hvila ut till klockan tio, för ett då kunna mottaga det väntade besöket af mr Green.

XI.

En god vana hafva engelsmännen, nämligen den, att vara punktliga och en quart öfver tio knackade det på dörren.

"Stig in!" ropade begge med en mun och in trädde mr Green åtföljd af en annan herre.

"Good morning gentlemen. How do you fell this morning?" sade mr Green och derefter presenterade han den andra herrn, såsom en mr Plum, en god vän till honom, hvilken han hade tillåtit sig medtaga utan särskildt lof, i hopp om att derigenom göra besöket ännu mera lifligt och intressant.

Mycket välkommen, försäkrade Paul, och skakade hand med de begge nykomna.

"Var så god och tag plats mr Plum och gör det så beqvämt

som möjligt för er", fortfor Paul. "Kanhända röker ni äkta Havana."

Mr Plum var född i London och således bekant öfver allt. Derfor hade mr Green låtit honom följa med. Han var partihandlare och omkring 25 år gammal.

Landtmannen inbjöd nu sällskapet på den frukost som han redan beställt. Man drack dugtigt med portvin och scherry, och snart var man väl bekant med hyarandra.

Man diskuterade ifrigt gårdagens händelser och dessa gaf mr Plum anledning, att omnämna en del andra dylika etablissementer, Den beryktade "thiefshall" (tjufhallen) intresserade våra bekanta mest och man kom öfverens om att också våga ett litet besök i detsamma, samt bestämde måndagsnatten klockan tolf.

"På hvad sätt tänka herrarne då att tillbringa återstoden af dagen?" frågade mr Plum.

"Det ha vi ännu icke bestämdt", svarade Paul, "kanske att ni som känner London kan proponera på något intressant."

"Af offentliga förlustelser hafva vi just ingenting alls att bjua på", sade mr Plum, "det enda vore privatim. Skulle ett besök i Greenwich hospital kunna roa herrarne?"

"I Greenwich hafva vi varit en gång förut", sade Paul, "men vi fingo just ej se någonting."

"Åh det är mycket att se", fortfor mr Plum, "om jag endast får lof att föra eder omkring, så skall jag förskaffa er en intressant dag. Men då vore det också skäl uti att vi genast begäfvoss oss utaf, ty klockan är redan tolf."

En god timma sednare färdades våra fyra bekanta på en ångare, ned för Themsen, och denna resa var i sanning ett mycket intressant tidsfördrif, tack vare mr Plums fullkomliga kändedom om alla förhållanden, ty han kunde gifva upplysningar om den minsta småsak.

Genom mr Plums förmedlande fick man tillträde till hospitalet för gamla sjömän, till kyrkan, till observatoriet och till flera museer och hade dagsljuset icke afbrutit ett vidare beskådande, kunde nöjet ha blifvit ännu större. Man använde aftonen att se på några dockor och omkring klockan tolf återvände våra tre bekanta till London. Mr Plum bodde i Greenwich.

Dessförinnan hade mr Plum lofvat sina nya vänner att försöka

taga sig en fridag dagen derpå för att kunna ledsaga dem till Windsor-Castel och Rothschilds kontor, samt att man klockan elfva på aftonen inväntade mr Green i hotellet, för att derifrån företaga den aftalade utflykten till tjuhallen.

Den hufvudsakligaste centralpunkten för Londons trafik är och förblifver Londonbron.

Sjelfva bron är väl bygd, cirka ett tusen fot lång, har fem bågar, hvarje med etthundra femtio à etthundra sjuttio fots spänningsbåge, brons bredd är omkring fyratio fot. Trottoaren för fotgängare är icke mycket bred, och på körbanan röra sig oafbrutet sex rader vagnar, delade uti tre afdelningar. Ena parten från norr till söder och den andra från söder till norr. Alla slags stora omnibussar, droskar, statsvagnar, lastvagnar och ölvagnar utgöra en rad utan ända från klockan åtta på morgonen till klockan sex på eftermiddagen. Under den öfriga tiden af dagen fins det kanske en möjlighet att springa öfver bron från den ena sidan till den andra. Helt och hållet afstannar trafiken nog aldrig på bron.

Att stanna på bron för att samtala med någon som man möter är alldeles omöjligt, och jag vill icke råda någon att våga försöket, ty han skulle snart skuffas omkull, ligga under en rasande folkhops fötter och bli illa skadad. Har man blifvit medvetlös af den myckna misshandlingen så vaknar man säkerligen på polisvaktkontoret för att stå till svars med försöket att anställa oordning eller upplopp på allmän plats

Antalet vagnar som samtidigt röra sig på bron, kan anslås till tre à fyrahundra.

Att färdas på jernväg, der vagnen har sina fasta spår, är en leksak, med afseende på fara, emot den att styra sin häst genom detta ojemna virrvarr, utan att komma i kollision med något annat åkdon.

Men Londons kuskar måste vara dugtiga karlar och vana vid sitt kall, ty det händer sällan att någon sådan olycka inträffar.

En polisstyrka bestående af tolf man, står vid hvar och en af brons fyra ändar och öfvervakar trafiken.

London eger cirka femtiotusen omnibussar, femton jernbanor utmytna i den trånga staden. Spårvagnar med hästar kan man icke använda der, emedan gatorna äro förtränga och trafiken dertill för stor.

Mr Plum visade sig just att vara rätta mannen som våra vänner hade behöft under hela tiden. Han var bekant med allt, kände alla människor par ronomé, han hade varit med öfverallt, sett allt. Det fans icke någon teater, något museum eller något annat som han icke besökt och han var mycket välvilligt stämd emot våra vänner.

Han hade lyckats förskaffa sig en fridag och infann sig redan klockan tio på förmiddagen till vännernas disposition.

Här i London är tid penningar, sade mr Plum, och sannerligen måste man icke passa på att använda den till det bästa, ty lifsuppehållet kostar väl penningar öfverallt, men i London kostar det dubbelt så mycket som på andra platser. Först och främst expediera vi handelsangelägenheterna hos Rothschild sedan förnöja vi oss uti Windsor Castle.

Rothschilds kontor var just icke så ovanligt stort, som vännerna förväntat sig. Någon af cheferna fick man icke heller se, allt blef aftaladt och arrangeradt af procuristen. Densamme noterade sig de nödvändiga detaljerna och lofvade att både rekommendationsbref och kreditiv skulle ligga färdiga i morgon förmiddag.

Windsor Castle var i fornda dagar konungens residens. Den nu regerande drottningen uppehåller sig emellertid mycket sällan der. Hon vistades äfven nu i Balmorale och af den kungliga staden fick man derföre icke se någonting. Men likväl gjorde besöket godt, såväl för hjertat som för ögat, att en gång komma ut i friska luften och kunna njuta af landets lugn och frid.

Mr Plum var mycket pratsam och långt ifrån förtjust i sin födelsestads bedrifter.

"Jag trifs mycket bättre i småstäder och på landet, än här i London", sade han. "När jag kommer hem till Greenwich om aftonen inandas jag med välbehag den friska luften och lefver upp igen efter dagens buller."

"Kan ni då icke helt och hållet ha kontoret derute och slippa staden?" frågade Paul.

"Nej", svarade mr Plum, "det kan man icke. Den som vill drifva grosshandel är tvungen att ha sitt kontor inne i staden, (the City) Londons kärna. Det är centralpunkten för alla mäklare. Posten och börsen befinna sig äfven der, och derifrån dirigeras det hela. Ett kontor som hålles i förstäderna skulle betraktas som

främmande. Hvarje morgon klockan sju går jag hemifrån, skyndar till stationen och far med tåget till London. Klockan åtta anländer jag till centralstationen och half nio till kontoret. Hvarje eftermiddag klockan fem lemnar jag kontoret, för att anträda återvägen, allt går maskinmässigt tillväga."

"Har ni då icke mycket att uträtta i sjelfva staden under tiden?" frågade Paul.

"Nej, inte alls", sade mr Plum. "Allt går här i staden genom mäklare och posten. Jag behöfver blott personligen gå till banken, med hvilken jag har mina penningaffärer, och till börsen."

"Alldeles som i Hamburg", sade Paul. "Vi använda äfven der helst mäklare till allting, både i köp och försäljning. Jag tycker icke alls om affärslifvet och har derföre sagt farväl åt detsamma. Jag är på väg till Amerika och vill der försöka mig i åkerbruket."

"Det är minsann också det bästa som man kan göra, fortfor mr Plum. Här i London arbeta vi bara för att betala alla omkostnader, och tacka Gud till om det lyckas."

"Och hur är kontorslifvet eljest för unga menniskor?" frågade Paul.

"Det allra enformigaste, som man kan tänka sig", svarade mr Plum. "Alla unge män äro som besatte för att komma till London och vilja der lära handeln; men hvad lära de här? De få hvarken se kunder, varor, eller veta inköspriser, — allt sådant kunde de lära lika väl i hemmet, genom ett handelsinstitut. Ja, under ledning af en samvetsgrann man lära de det till och med mycket bättre. De arbeta här för ingenting, åtminstone ej för mer än till lifvets uppehälle, ty om de också verkligen få etthundra pund om året, så räcker det icke till mer än att betala hyra och en tarflig kost. Vi handlande hafva det just icke bättre. Att förtjena tio procent på kolonialvaror är nästan omöjligt. En stor omsättning är derför nödvändig. Vi måste ligga uti bra stora affärer, långt öfverskridande våra kapitaler och råka vi derunder ut för att blifva lurade, eller blott att blifva intrasslade i dåliga förhållanden, så kunna vi sjelfva råka i fara. Sannerligen skulle jag icke önska att vara landtman".

"Så följ med oss!" sade landtmannen.

"Jag vill gerna, men jag kan icke utföra det. Jag är nämligen enda sonen till min mor och är nu hennes enda stöd. Hon-

eger ett litet hus i Greenwich och detta använder hon till "boarding house" (inackordering) för unga herrar. Min far köpte huset för ett tusen pund, tid efter annan har dess värde stigit, och nu torde det nog vara värdt minst tre tusen pund. Jag hjälper min mor, och sköter vid sidan min lilla affär. Kanhända att jag lyckas att arbeta upp den med tiden."

Under dylikt samtal glömde mr Plum icke att göra sina vänner uppmärksamma på alla sevärdaställen under vägen och då man klockan tio på aftonen återvände till London, voro våra vänner väl belåtna med sin dag.

Klockan elfva på qvällen infann mr Green sig och nu började samtalet först riktigt, emedan landtmannen kunde prata med mr Green, och alla dagens händelser fick lof att åter upplifvas.

"Hvad blir då af vårt andra företag?" frågade ändtligen Paul vid tolf tiden.

"Ni menar besöket i tjuvhallen?" svarade mr Green. All right (allt är i sin ordning). Han ringde på klocksträngen och då kyparen kom, bad han honom att sända upp en packe, hvilken måste vara aflemnad på kontoret:

En liten stund derefter, satte portiern den nämnda packen innanför dörren.

Mr Green öppnade densamma och tog ut fyra simpla kostymer, alla sjömansdräfter, hvilka mr Green hade lånt från affären och hvilka skulle begagnas af våra fyra bekanta.

Under skratt och skämt iklädde man sig dem, och klockan var öfver half ett då sällskapet begaf sig hemifrån.

Mr Plum kände vägen och begagnande sig af alla ginvägar, passerade man genom en del gator, hvilka främlingarne aldrig hade sett förr, och tilläto äfven en tittin kakom kulisserna.

Samtidigt med all den ståt, prakt och öfverflöd, som visar sig på stadens hufvudgator, afspeglar sig här den nakna motsatsen all sin uselhet.

Smuts och sedeslöshet visa sig här fräckt öfverallt, och liksom genom ett trollslag, tror man sig vara försatt i en annan stad, som man aldrig har sett förr.

Bara se, hvarken hör, tala eller rör främlingar mr Plum.

Efter en timmes promenad, kom man till en lång smal gata och stannade utanför en lokal med en grön lykta.

Mr Plum upprepade ännu en gång sina försigtighetsreglor och man steg in.

Äfven här måste man betala entré med tre penny, ty äfven här fans musik och representation.

I första rummet observerades en mängd små bord, nästan alla upptagna af simpla personer, nästan lika många fruntimmer som karlar.

Äfven en mängd pojkar och flickor, af hvilka till och med några gingo med bara fötter.

Grupperna vid borden drucko mest gult bränvin (färgadt till cognac) andra åter whisky (hvitt, renadt sädes-). Bränvinsflaskan sågs öfverallt och uti glaset glimmade den hvita eller gula nektarn samt äfven en ny sorts grön absinth, hvilken smakar efter örter.

Den sista sorten måtte vara fruntimmernas älsklingsdryck, ty bra ofta blefvo våra fyra matrosar tilltalade af dem, med uppfordran att bjuda på denna vara.

Hay sailors wont you bid for a green pint? (Hör sjöman, v. ll du icke bjuda på en half flaska grön?)

Äfven här fans en rund upphöjning och på densamma sutto ett sällskap af omkring tio till tolf musikanter med messingsinstrument. De spelade ofta, men just ingenting som man kan kalla vackert.

Vidare fans panorama. Engländarnes kamp i Afganistan.

En danssalong för simpla barfotingar för en penny och en annan för finare för två penny paret fans äfven.

Här dansades för öfrigt mycket dåligt och oorientligt och endast vilda danser såsom kankan, engelsk jack, yanke doddle och ännu en annan ringdans, liknande den svenska slängpolskan.

Ännu ett annat rum som upptog svarta sångare. Troligtvis skulle det vara en parodi på de veritabla svarta yankes, ty dessa ansigten voro svärtade och sällskapet illa instuderat. Karlen till exempel, som föredrog solon af sångpjäserna, var någorlunda, men i publikens ögon måste han troligtvis anses som en mästare, ty hvarje gång han slutade en vers med satsen:

Come kiss me quick and let me go' that is just all I want.

(Kom kyss mig fort och låt mig gå, det är allt hvad jag önskar).

Nu uppstämde en riktig skrattsalva med handklappingar och man ropade högt "da capo".

Sjelfva sångerna voro mest sjömanssånger, saftiga allt igenom, och väl afpassade för den publik, som besökte lokalen.

För att icke väcka uppseende, slogo våra bekanta sig ned vid ett bord för sig sjelfva, och requirerade fyra glas brandy and water, och eftersom här alla rökte, tände man äfven på cigarrer.

Att sitta länge på ett ställe var dem emellertid icke förunnadt. Der fans en mängd med påträngande gäster, hvilka på allt sätt sökte att öppna bekantskap med dem och under alla slags förövändningar lade an på, att draga dem in i deras samtal, eller börja att dricka med dem.

Men våra vänner voro ordknappa, de svarade aldrig på dylika frågor och blef det för svårt, så stod man upp och gick vidare. Mr Plum hade redan förut satt sig i förbindelse med en konstapel och denne vakade på långt håll öfver dem.

Att beskrifva publiken som rörde sig här, är alldeles omöjligt. Den var blandad i högsta grad. Herrpersonalen bestod mest af sjömän, arbetare och undantagsvis en sprätt, förmodligen en vaktmästare, kypare, betjent eller en på annat sätt på "dekis" varande person. Fruntimmerna likaledes. Några gingo i trasor, andra voro tarfligt klädda, åter andra figurerade i granna hattar och schalar. Men hos alla framskyntade fräckhet och läghet såsom ett hufvudkaraktärsdrag.

Hvilket fruntimmer med rena seder skulle väl också kunna hafva utbärdat att vistas i denna lokal? Endast de af den falloa klassen kunna det. Och likväl såg man af dem många, som ovilkorligen förut måste hafva rört sig i högre kretsar, ty deras ansigten visade ännu ett intyg om den forna, men numera flydda skönheten, och deras kläder vittnade om en viss slags elegans.

Just dessa voro emellertid de mest påträngande mot våra utklädda vänner, och eftersom man hade afvisat dem med förakt, blefvo de förargade och ännu mera näsvisare.

Här fans ett rikt utbyte af folkscener, men dess värre af samma afskyvärda art.

Klockan fyra på morgonen slutade såväl musiken som gyckelsällskapet. Den af mr Plum engagerade konstapeln gaf en vink till uppbrott och våra vänner aflägsnade sig under patrullens be-

skydd. Man spatserade upp för hela den långa gatan och öfverallt sågs ännu, oaktadt den sena, eller kanske rättare tidiga timmen, gestalter lurande i porten efter något byte.

Snart voro våra vänner hemma. Man bytte om drägter samt talade ännu en stund om ett och annat, och alla voro af den meningen, att det nog var bra, att hafva gjort denna tittin för en gång, men ingen upprepning deraf vore att önska.

"Och nu min vän Malzan", ropade Paul, "är jag fullt upp mätt på London, och jag ber att få resa vidare i afton eller senast tidigt i morgon."

"Herrarne afslå väl icke min bjudning på morgonkaffe och frukost?" frågade mr Malzan och alla man begåfvo sig med glädje ned till salongen, för att styrka sig.

XII.

Klockan åtta begaf mr Green sig af till sitt arbete och mr Plum följde snart efter. Desförinnan hade han skaffat sig jernbanans tidtabell, samt försäkrat sig derom, att morgontåget, som skulle gå klockan nio, var det bäst passande för resan till Liverpool.

"Under dagsljuset får ni åtminstone tillfälle att se något af landskapet", sade han, "och dagen kan då ännu användas till ett och annat."

"Tiden kan ju mycket lätt upptagas", fortfor mr Plum, om icke till något annat så till ett besök hos min gamla moder. Jag skall lifva eder ett vänligt mottagande och att följa er hem med sista ångbåten klockan tio för att ledsaga eder nästa morgon till stationen."

"Det vore i sanning allt för artigt af eder", svarade Paul.

Längre fram på förmiddagen hemtade landtmannen sina rekommendationspapper och kreditivet från Rothschild, och man lagade nu koffortarne i ordning till afresan.

Klockan fem infann mr Plum sig, för att afhemta sina vänner till besöket hos hans mor, och det brokiga lifvet på Themsen kan man med nöje se hundra gånger om, med förnyadt intresse, ty på bilder af arbetsamhet tröttnar ögat aldrig. Så mycket mindre då man har en så språksam och väl bekant reskamrat som mr Plum.

Hos hans gamla moder gafs åter ett passande tillfälle, att kasta en blick in uti familjelifvet. Den gamla frun egde, som sonen berättat, ett litet hus, hvilket hennes man för många år sedan hade köpt, till billigt pris, och hvars värde först nu visade sig, eftersom det följde med de allt jemt uppåtgående konjunkturerna och numera ensamt kunde lifnära såväl enkan, som sonen.

Fru Plum hyrde ut alla rum till unga anständiga herrar och sonen var hennes högra hand, han assisterade henne. Hon hade nu för tiden tolf inackorderingar och, våra vänner medräknade, sutto då tio personer vid hennes bord och hon var det oaktadt ensam vid bordet, som husmoder.

Allt som var framsatt på bordet var af frisk och sund kvalitet, och fru Plum var icke knusslig alls, hon inviterade oafåtligt sina gäster.

"Mr How would you not like a cop of teatoo? (Herr How, behagar ni icke ännu en kopp the)."

"Mr Brown would you not taste these nice muttonchope?"

"Herr Brown vill ni icke smaka på dessa färska lamkottletter?"

Hon sörjde riktigt moderligt för sina unga herrars lekamliga väl, och rummen voro alla renliga, väl möblerade och städade. Hon tog endast emot bättre ungherrar, som betalade ordentligt och rikligt, ty hon tog tio shillings (nio kronor) i veckan, för frukost med varma rätter klockan sju på morgonen, och aftonvard klockan sju om aftonen alla dagar. Dertill kom om söndagarne middag gratis. Hyran för rummet kom ännu ytterligare dertill, efter omständigheterna. Ett stort rum ensamt, kostade 5 shilling i veckan (fyra och en half krona) ett mindre fyra shilling (tre kronor sjuttiofem öre). Man kunde också bo tillsamman med någon. Fullt hus hade hon alltid.

"Det skola vi komma ihåg för framtiden", sade Paul till landtmannen, "Hade vi haft mr Plums bekantskap från början, då hade vi spart in mycket penningar, som vi nu måste betala ut till mr Meyer."

Aftontimmarne pratades bort på ett angenämt sätt af ungdomskaran, och mr Plum lät icke afhålla sig från att uppfylla sitt gifna löfte, att följa vännerna hem, samt att ledsaga dem nästa morgon till stationen.

Först då han såg dem väl placerade i vagnen, skakade han ännu en gång hand med dem, önskade dem all möjlig lycka och välgång i den nya världen, samt tog ett hjertligt farväl af dem.

Mr Green hade redan klockan sju på morgonen infunnit sig och önskat dem en lycklig resa. Hans tid tillät honom dess värre icke att ledsaga dem till jernbanan.

"Ack hvad jag är glad!" sade Paul, "att nu åter få vända ryggen åt London. Jag känner mig formligen lätt om hjertat, nu då vagnen har satts i gång. Jag kunde icke trifvas eller lefva der. Nej, för intet pris."

"Icke jag heller!" svarade landtmannen, "Hur härligt är det återmot icke på landet. Hur lugnt och fredligt lefver man icke der, fri från detta eviga outhärdliga larm och buller, samt detta förskräckliga fjesk.

"Ja visst", inföll Paul, "välsignad vare anblicken af dessa gröna ängar och skogar. Hur fredligt råmar icke kon, eller leka icke barnen der; allt andas frid och trefnad.

"Rätt så Paul", sade herr Malzan. "Nog har det varit intressant för mig att skåda denna jättestad, med allt sitt buller, sin ståt och prakt. Det har förvånat mina ögon och har förtrollat mitt förstånd, men endast under få dagar. Mig fångslar sådan härlighet icke, och jag blir en trogen landtlifvets beundrare".

"Ack ja", inföll Paul. "Hur härligt är det icke, att se den sköna solen strålände på ett blått, klart firmament, och att vistas bland människor, med hvilka man kan tala ett ord i beqvämlighet."

"Ja, det är det", sade herr Malzan, "se nu till exempel på bonden der, hur lugn han står. Jag formligen känner mig lycklig att få återse en människa, som ej alltjemt rusar framåt och som icke alltid gisslas af tidens eller bekymrens spön, eller blir jagad af egennyttiga husbönder för att förtjena sin dagslön."

"I London är allt sjelfintresse, ett evigt fikande efter att förtjena penningar", fortfor Paul. "Aldrig får människan der nog, hon kan icke känna sig förnöjd. Hvilken trefnad kan väl finnas uti en stad, der alla äro främmande för hvarandra. Der bara gi-

righeten att draga gagn af hvarandra, fångslar och håller dem tillsammans. Det måste genom vanan urarta derhän, att man icke mera törs tro sin bästa vän om opartiskhet eller oegennyttia."

"B'avo Paul!" sade Malzan, "du uttalar alldeles mina tankar. Menniskan blir under sådana omständigheter alldeles förvildad. Hvad gagnar oss i en sådan stad alla de lärdomar om godt och ädelt, som man under barndomen har lärt oss. Der håller ju icke en enda af dem stånd. Hvarje känsla af mensklighet blir trampad under fötterna, och intet annat blifver öfrigt, än falskhet, egennyttia och begäret efter att tillegna sig mer och mer efter hand af sina medmenniskors egodelar."

"Och hvad som sätter kronan på allt", fortfor Paul, "är att man betjenar sig af lögn, puffar, ja till och med af ännu gemenare skurkaktiga tilltag, för att uppnå målet."

"Bra, att vi nu hafva detta Sodom och Gomorra bakom oss", sade Malzan. "Jag skall sjunga ett stycke, men jag tror till och med att jag har glömt bort det, alldeles mot min vilja. Luften måste ha tryckt som bly på lungorna under all denna kolrök."

Mr Green hade vid sitt afskedsbesök gifvit sina vänner ett fotografi öfver etablissementet och en bok öfver London. Bådadera voro väl utförda. Fotografien kunna vi icke återgifva åt våra läsare, men ur boken skola vi låna några intressanta upplysningar.

Så finna vi till exempel deri, att London redan under gamla Bömaretiden varit en betydlig stad, och redan år 884 af Alfred den store blef vald till hufvudstad i hars rike. År 1210 utfärdade konung Johan grundlagen till stadens privilegier och under drottning Elisabeths regeringstid upplomstrade London förträffligt. År 1665 tog en svår pest sjuttiotusen menniskor med sig, och år 1666 förstörde en stor brand icke mindre än tretton tusen två hundra boningshus.

Anno 1600 räknade London	150,000	invånare,
" 1800	" "	804,000
" 1820	" "	1,225,694
" 1840	" "	1,870,727
" 1860	" "	2,804,921
" 1880	" "	3,900,000

det blir således anno 1900, efter samma skola omkring fem millioner, och huru många omkring 2000?

Ja, det är icke godt att beräkna.

Hamnen besöktes 1880 af cirka femtio tusen fartyg, med en dräktighet af omkring tio millioner tons. Deraf kommo cirka femton tusen fartyg från utrikes hamnar, och cirka fem millioner tons lastbarhet.

Värdet af införda varor taxerade man till tvåhundra femtio millioner engelska pund å aderton kronor. Således en summa af 4,500,000,000 kronor, och räkna vi nu att utförseln har varit motsvarande, så få vi ett omsättningsvärde af nio billioner kronor.

En summa, för stor att dana sig något begrepp om densamma, och långt mindre att räknas i verkligheten.

I husväg egde London 1880 sjuhundratusen hus och under 1880 års lopp blefvo icke mindre än fyrahundra nya gator anlagda, hvilka tillsammans utgöra en väglängd af tio och en half svenska mil. Således motsvarande alla Stockholms gator sammanlagda uti en längd.

Samma år 1880, byggdes omkring tjugufemtusen nya hus.

Omkring tjugu jernbanor innytna i staden. Femtiotusen omnibussar finnas deri och tvåhundratusen gaslågor bränna för stadens räkning hvarje afton, samt öfver en och half million för privaträkning. Af gas åtgår årligen omkring femton billioner kubikfot.

Burr, äro icke alla siffror kolossala och svåra att begripa?

Hvad konsumerar London väl dagligen i matväg?

Ja, det kunde vara intressant att veta. Ett obegripligt quantum måste det vara.

Hvarifrån får London då alla dessa produkter?

Från alla byar och landstäder inom riket. Öfverallt fins uppköpare, som skicka matvaror till London. Äfven utlandet bidrager dertill i stor skala. Alla hamnstäder vid franska kanalen, samt Belgien, Holland, Hamburg, Bremen, Danmark och Sverige sända sitt öfverflöd dit, efter bästa förmåga. Till och med Amerika och Australien bidraga med stora förråd.

Denna stora koloss med all sin glans och allt sitt penningvälde, skulle stå som ett hjälplöst barn, om snöstorm, storm på sjön, krig eller en annan våldsgerning möjligen en gång skulle utbryta och afstänga alla tillförselportar under åtta dagar, eller om alla leverantörer skulle göra strejk.

Hvad ville alla bankar, med sina väldiga kapitaler då uträtta?

I spetsen naturligtvis "tanten", "the old bank of England", med ett grundkapital af femton millioner pund, ytterligare despositioner af tjugu millioner pund och en sedelutgifningsrätt af tjugufyra millioner pund.

Hvilket penningevälde.

Men icke nog dermed, vid sidan täfla ändå ethundatjugufem andra privatbankar, också med stora kapitaler.

Hvilken import af säd från utlandet behöfver icke England?

Det största kornhuset i London, har en personal af åttahundra bitråden, deraf äro omkring två å trehundra resagenter. Dessa äro i jemn sysselsättning, än här än der, för att mottaga laddningar, hvilka af huset äro sålda till andra städer. De skola då öfvervaka dess mottagning af köparen och insända de behöriga mottagningskvittenserna till kontoret.

Skrädderfirman Moses & Son i London utgifver årligen ethundratjugutusen kronor för annonsering i tidningarne, samt tryckningsomkostnader för plakater och kringvandrande affischer.

Hvad, kringvandrande affischer?

Ja, så kallar man tre eller fyra karlar med stora skyltar fram och bak, paraplyn är alltid uppspänd mot sol eller regn, och lägger polisen sig en gång emellan och förbjuder hindret, så prålar hatten med firmans namn och adress.

Nog af, dessa karlar vandra omkring på Londons mest trafikerade gator. Möta de någon, som vill läsa deras skyltar, så ställa de sig helt lugna framför honom, och sticka till på köpet en liten bok, gratis i handen på den nyfikne. Han läser boken vid tillfälle. Den börjar med någon epokgörande berättelse till exempel om kriget i Indien, ryssarna i Turkiet, attentatet i Washington eller något dylikt, och slutar med att rekommendera firman Moses & Sons färdiggjorda klädespersedlar och hattar, samt att bevisa, att ingen på hela jordklotet är i stånd att sälja dessa artiklar så billigt som just huset Moses & Sons i London. "Kom och våga försöket."

Skräddaren Nicholls gör sammalunda. Han offerar kanske sextio tusen kronor på sådant pufferi.

En kemiker Holloway är ändå värre i den riktningen. Han tillverkar piller, hvilka hjelpta för allt möjligt ondt. För att rekommendera dessas förträfflighet slösar han trehundrafemtio tusen

kronor årligen. Det fins ingen tidning som utkommer i England, ingen omnibus, som färdas framåt på Londons gator, ingen jernbansvägg eller annan passande annonsplats, som icke är fullklistrad med hans plakater, som tala till hans beröm.

Rowland & Sons offra likaledes för dylika ändamål, kanske etthundratjugutusen kronor årligen, för att rekommendera sin berömda Markassarolja, detta som kommer här att växa på ett granitblock, bara man håller ut med att guida in det dermed och icke ledsnar för tidigt.

Så kommer doktor de Fough. Han preparerar levertran ganska utmärkt. Kan användas till mat eller mot sjukdom. Hjelper alltid säkert. Man taxerar hans slöseri på annonser och affischer till etthundratjugutusen kronor årligen.

Men Heel & Son, de hafva uppfunnit en ny sort sängar af eget slag, hvilka kunna användas till allt möjligt. Som pulpet om dagen, till matbord under måltiden. Man hvilar på dem, stående så ligger man deri, sammanslagen sitter man deri. Dessa herrar utgifva kanske en sjuttiotusen kronor årligen, för att göra denna möbels utmärkta egenskaper bekanta för alla.

Och är allt detta också verkligen sanning? frågar någon.

Ja, vid Gud! annonserna läsas ju dagligen i alla tidningar. Att affischerna sitta både i omnibussar och vid jernbanor, att karlar gå omkring behängda med plakater, utdela böcker, adresskort m. m. allt detta hafva vi och många andra sett med egna ögon. Att kornhuset, hvilket vi hafva omnämnt, har en så stor personal som anförts; hafva vi hört berättas af unga män, hvilka voro anställda på detta kontor, och dessa hafva dessförutan angifvit för oss, en mängd andra, trovärdiga detaljer.

Och kan då allt sådant puff bära sig?

Det måste det väl göra, ty firman Moses & Sons är rik. Skräddaren Nicholls är rik och Rowland & Sons, doktor de Fough, samt Heel & Sons likaledes.

London är i sanning storartad, och det är just der, som sådant pufferi kan lyckas. Paris, Newyork, Wien och Berlin, böra vi naturligtvis icke heller alldeles förglömma i detta afseende.

Det är ju en säker väg till rikedom, borde man då icke följa den?

Bah! det är icke så säkert. Vi anföra här helt enkelt några

firmor för hvilka det har lyckats att förvärfva sig renomé och rikedom, och vi kunde öka dess antal, med bra många flera. Men det fins också andra, kanske massor af personer, för hvilka medlet icke har dragit, och hvilka kanske hafva ruinerat sig derpå.

Vi bedja våra läsare att icke glömma att London är London, och icke låter jemföra sig med någon rival. Derefter måste man draga i beräkning, den ofantliga mängd af främmande, som dagligen gästa dessa stora städer och der knyta sina förbindelser. En hvar af dem blir plockad, mer eller mindre, till det allmännas bästa. Det fins ju ingen stad på jorden, af någorlunda betydelse, som icke har sina affärsförbindelser med London.

Låt oss endast för en stund, kasta våra blickar omkring oss, och fästa dem till exempel på de engelska besittningarne i Indien. Dessa ega nära två millioner invånare. Derefter kommer Australien, Californien, Japan, China och flera andra nationer. Ditåt går exporten. Deraf lefver London hufvudsakligast. Hvad Frankrike, Tyskland, Sverige, Norge, Danmark, Ryssland med flera konsumera, bidrager naturligtvis äfven dertill, men förblifver dock en alldeles försvinnande partikel.

London är och förblifver obegriplig för alla oinvidga. Hon arbetar och föder sig på sitt verldsrenomé.

Liksom en stor spindel, sitter hon i centrum och spinner derifrån sina nät ut i hela världen, för att draga sina offer till sig och fånga dem. Hon kastar sina spejande blickar på alla. Hon begagnar sig dervid af alla chancer som erbjudas, för att förtjena något och söker alljemt att förstora sig sjelf, sin rikedom och dermed äfven sin dragningskraft.

Att det lyckas, bevisa ju de förut anförda siffrorna. Från in- och utlandet drages en mängd af äfventyrare och oskyldiga in i nätet. Alla deltaga i dansen kring lyckans hjul, kring mammons-skatten.

Den, som förstår sig på yrket, känner till svindn och alla kuep som dervid användas, den, som vet att betala sina offer med tomma ord eller löften, till och med med egna vexlar, för honom lyckas det, att lura den godtrogne. De andra dumbommarne (greenhorns) deremot blifva grundligen plockade på alla sina fjädrar, man skrattar dem rakt upp i ansigtet och sänder dem hem.

Kanhända få de lof att utblottade på allt, stanna kvar i sta-

den, der de sjunka ned i armod, fattigdom och elände tills deras förstånd har blifvit stålsatt, så att de nu sjelf uppdaga vägen till förvärfvandet af det dagliga brödet.

Att hela tillväxten af invånareantalet uteslutande skulle ske af den rika och lyckliga klassen, det tror väl ingen af våra läsare? eljest bedja vi honom att taga sitt förnuft till fånga.

Ack nej! vägen till mammonsskatten är smal och trång. Der existerar en faslig stor konkurence, och i trapporna, som föra dit, är jemt en massa hinder, hvilka den oinvigde icke känner till.

Den menliga naturen förnekar sig här alldeles, under raseriet efter lyckan. En hvar är egoist, och sig sjelf närmast. Vänskap, någon känsla för andra, m. m. allt sådant fjesk kastas öfver bord, under det man ifrigt stormar framåt, och allt ädelt trampas under fötterna.

Hur många lyckas då på denna bana?

Hur många vinna högsta priset?

Hur många störtas på vägen?

Hur många hinna fram med tomma händer, och uppdaga att de hafva gripit efter en luftblåsa. Hur många återvända med svikna förhoppningar, efter att hafva varit nödsakade att lemna i sticket både sin oskuld, och den härliga barndomstron på Gud och sina medmenniskors godhet.

Bah! godhet? hvem söker sådan der, hvarest det gäller kamp om den dagliga existensen? Nej! endast egennyttia och egenkärlek herrska på sådana ställen, och dessa äro de driffjedrar som sätta maskineriet i gång.

To make a fortune, that is the question of the day.

Att söka fånga lycka och rikedom, det är dagens fråga. Och denna konst söker man att förnya hvar dag, för att derigenom svinga sig upp.

Den ena väljer stora skyltar, och stora plakater. Den andra åter något annat, allt efter som förståndet uttänker anslaget. Bara man har vunnit målet, så kommer medlet icke mera i fråga.

Vi känna grundligt till England, ty vi hafva besökt det bra ofta.

Vi hafva sett Hull, Newcastle, Liverpool, Manchester, Sheffield, Birmingham, Leeds, Glasgow, Sunderland, London och ännu flera mindre platser.

Vi tycka icke alls om England.

Med nöje afgifva vi det vittnesmål att det är ett land, högt upparbetat i åkerbrukets väg.

Vi tillstå gerna vår högaktning för dess stora industri och sänka djupt vår hatt, för den företagsamhetens fläkt, som upplifvande blåser igenom hela dess samhälle.

Vi beundra allt, som är storartadt och samtidigt allmännyttigt. Vi värdera frihetsandan och den stolthet som besjälur nationen under engelska flaggan.

Men, vi hylla icke den engelska regeringsprincipen.

Den rika klassen, de af penningar mäktige, stå allt för starkt emot den fattige arbetaren och underkufvar densamme.

Hvilken jämmerlig politik utöfvar det höga öfverhuset icke emot de stackars irländarne och det är ju ändå brödrafolket.

Nej! vi skulle aldrig ställa oss under "the english jack". Hundra gånger hellre under skyddet af "the striped stars". Der öfver oceanen blåser då en friskare luft, ett mindre aristokratiskt inflytande. Der fins godt om plats, om fritt land, der fins intet adelskap med gamla privilegier och der fins skydd för industrien och för den reele arbetaren.

Under tiden hafva våra vänner åkt fram på jernbanan.

Landet genom hvilket den passerar är mycket fruktbart och väl uppodladt, hvarje bit jord är använd och landtmannen beundrar allt med en kännares blick.

Vagnarne äro simpla, till och med mycket simplare än dem, vi använda i Sverige. Man finner nästan öfverallt fjerde klassens öppna vagnar, hvari bönder och arbetare stående åka. Farten är icke heller så rasande stark, emedan stationerna ligga mycket nära hvarandra. Af bekvämlighet bjudes icke mycket, långt mindre än i Sverige.

Man passerar just här genom industriens hjerta, men man får dess värre icke tid till att betrakta detsamma, som man skulle önska.

Först kommer Birmingham. En stad med femhundra tusen invånare och som drifver en verldsberömd vapenindustri, tillverkar vidare jernsaker, bronsarbeten, alla slags kortvaruartiklar m. m.

Vidare Sheffield, en stad med trehundra tusen invånare. Det

är Sveriges Eskilstuna, ty man tillverkar der knifvar, saxar och dylikt.

Derby, en stor stad med stora spinnerier.

Nottingham med sina storartade strumpfabriker. Han eger etthundra tusen invånare.

Leeds, med sina ylle och klädesvarufabriker, har trehundra tusen invånare.

Cov-entry, klockornas stad, med stor urfabrikation.

Manchester nära Liverpool. Denna stora fabriksstad tillverkar mest bomullsfabrikater. Det är Sverges Borås. År 1780 hade Manchester endast 30,000 invånare och 1884, således 100 år senare, 500,000.

Man taxerar fabriktionsvärdet af bomulls- och yllevaror, jern och andra fabrikater, porslin, siden och läder, som i detta distrikt tillverkas till fem billioner kronor och icke mindre än tre millioner människor finna derigenom sin näring.

Hvilken respektabel konkurens finna icke Sveriges industristäder, Borås, Eskilstuna och Norrköping här? och hur skola de bestå under sådana förfällanden?

Nog måste det verka förödmjukande och nedslående, när en svensk arbetare läser om sådana kvantiteter, sådant värdebelopp, sådana framsteg för utländningen.

Här finna vi ytterligare något abnormt, något oförklarligt, något eget.

Hvari ligger framgången? I arbetarens utomordentliga skicklighet? Kanske i frihandelsprinciperna?

I sanning ligger här icke ett vidsträckt fält till allvarliga studier, för någon person, som har talang och medel dertill, att studera och utforska den hemliga drifkraften.

Den svenska arbetarens skuld är det icke han är lika god som engelsmannen.

Frihandelsidén kände man 1780, för 100 år sedan, ännu icke, men väl blomstrade ännu skyddssystemet i all sin prakt. Vi tala här icke om det skyddssystem af vår tidsperiods uppfattning. Nej! total afspärning förbud, differentialtullen mena vi. England drog enorma fördelar af detta system, genom sina stora utom Europa liggande besittningar.

Se derpå hvilat uppsvingandet af den engelska industrien. Det försprång som den har åtnjutit, var det hvarigenom den har kunnat förskaffat sig herraväldet, öfver alla andra nationers industri.

Nu kan England, efter 100 års försprång, ju gerna tala om frihandelspolitik, och söka att utsprida denna idé också hos andra nationer, det tjenar ju endast deruti sina egna intressen.

Hvad behöfver en stark man, som är 100 år gammal, beskydd mot ett nyfödt barn? omvänt ligger väl det riktiga systemet, och den svenska arbetaren, behöfver skydd mot engelsmannen, för att kunna arbeta upp sig.

Paul intresserar sig lifligt för godstrafiken, hvilken just här i detta distrikt är ofantligt stor. Landtmannen deremot, fäster åter företrädesvis sina ögon på allt, hvad landets kultur vidkommer.

Sista hållplatsen före Liverpool är nu uppnådd, man aflemnar sina biljetter och klockan nio på aftonen glider tåget in i Liverpool station.

XIII.

Vännerna taga in på ett simpelt hotell i närheten af hamnen.

Nästa morgon köper Paul färska tidningar och han börjar att studera skeppslistan. Derpå begifva sig de begge vännerna tillsammans ut och styra sina steg ned till hamnen.

Expeditionskontoret för Newyork-ångbåtarna är lätt funnet, man stiger in och hör sig för efter nästa lägenhet.

Vi hafva just nu expedierat en ångbåt, för en timme sedan, blef svaret, och nu blifver ingen resa, förr än tio dygn härefter. Kanske att någon annan linie expedierar dessförinnan, men vi tro det knappt.

Man hänvänder sig nu till ett annat expeditionskontor, men der fans inte heller. Väl väntade man hvar minut en ångbåt af husets linie, men så måste den ju både lossa och lasta och allt detta tar naturligtvis tid.

"Detta är då bra förargligt", sade Paul! "en timma för sent. Hade vi haft aning derom kunde vi ha afrest tidigare från London, eller också gått om bord i går afton. Men låtom oss göra vår skyldighet, och söka vidare i sjelfva hamnen, bland fartygen."

Sagdt och gjordt — och under tiden som man spatserar omkring granskar man staden och vi kunna därför berätta äfven något om densamma för våra läsare.

Liverpool är en bra stor stad med stor handel och sjöfart. Sjelfva staden eger nu för tiden åttahundratusen invånare, och dertill kan ännu ytterligare räknas Birkenhead, som ligger midt emot densamma på andra sidan af Merseyfloden, hvilken räknar etthundratusen invånare mest af arbetsklassen, som lefver billigast der.

Liverpool är den näst största staden i England efter London, och har nästan lika så stor handel som hufvudstaden. Den är nemligen hufvudstapelplatsen, för alla öfver sjön kommande produkter.

Liverpools hamn är ganska ypperlig. Den har präktiga kajer hela vägen långt ut, och icke mindre än fyratio präktiga dockor, anlagda för att skydda fartygen, mot de starka omskiftningarna, som ebb och flod förorsaka.

Två gånger dagligen strömmar vattnet ut och in, och ibland uppstår deraf en skillnad af aderton till tjugu fot.

Staden eger omkring trehundra egna fartyg, alla stora huggare, fulla tremastare eller så kallade fregattskepp, eller barkar, beräknade till transport af bomull eller emigranter, och deras dräktighet uppgår till en million tons.

London besöktes under 1880 af 49,904 fartyg, mätande 10,454,180 tons hvaraf 38,584 med 4,500,000 voro inländska kustfarare, förblefvo cirka 11,320 som komma från utländska hamnar, med en dräktighet af sex millioner tons

Liverpools hamn mottog 10,703 fartyg med ett lastrum af 7,250,000 tons nästan största delen komma från öfverajöska hamnar och värdet af dessa införda varor taxeras till 80 millioner engelska pund och 18 kronor lika med en billion 500 millioner kronor.

Vidare är Liverpool den förnämsta utvandrareplatsen och befordrar årligen minst 200,000 emigranter och ett liknande belopp som ofvan anfördt varuvärde, utskeppas åter af engelska industriens produkter, till alla länder som fins på jordklotet.

Bomull, thé och silke äro framstående importartiklar, mais, fläsk från Amerika och i den senare tiden också färskt kött från sydamerika. Tänk, den nya världen börjar allt mer och mer att mata den gamla.

Den stora bazaren som ligger nära hamnen, är en kolossal lång byggnad. Uti densamma fins en parmanent exposition af provfer å alla partier bomull, som fins i eller äro på väg till hamnen. Härifrån utgå alla försäljningar af denna artikel, som avslutas i Liverpool, och hvilka representera ett kolossalt belopp af penningar, och inverka äfven på ett den ringaste konsument. Hvem använder icke bomullsfabrikater?

Öfverallt vid hamnen, i alla dockor råder stor liflighet. Det ena stora fartyget som ligger här, har nyligen kommit och det lossar ännu. Det andra lastar, till långt aflägsna platser.

Här flytta emigranter om bord med sina koffertar. Der anländer just en ångbåt, kommande från Irland, med en ny tillförsel deraf, som fördelar sig åt många håll, ty nordamerikas förenta stater, äro icke de enda som draga till sig sådana, som äro trötta på Europa. Sydamerika, Australien, Californien, China, Battavia med flera, alla få sin del deraf.

Der ligga sex stora fartyg under lastning på Newyork. Flera andra lasta på Boston, Filadelfia, Neworleans, Vulbeck med flera ställen. Vännerna hafva gått ombord och titta på åtskilliga, men natten faller in, utan att man har fattat något beslut. Ställningen måste ännu ytterligare utforskas.

Den följande dagen blir också använd till att sätta sig mera grundligen in i ställningen. Hoppet att finna ett kryphål, har ännu icke öfvergifvit dem. De traska omkring hela dagen i dockorna och låta derunder alla plakater passera revue. Men förgäfvos.

Allt hvad de erfara är, att om fredag middag lägga två stora fartyg ut på strömmen och afgå troligtvis med emigranter på söndagen. Begge äro fina fartyg, omkring i samma drägtighet. Det ena har engelsk flagg, det andra amerikansk.

Man börjar att vänja sig vid tanken, på att begagna segelfartyg och gör dervid alla slags beräkningar. Man tittar ännu en gång på de begge konkurrenterna, begifver sig till och med om bord, för att tala med kaptenen och se på kajutan. Hos begge finnes platser lediga.

Den engelska kaptenen begär tio, den amerikanska femtio dollars. Det engelska fartyget heter "lord Bækonfield" och det amerikanska "Henry Clay". Begge föra namn på stora statsmän, men helt motsatta karaktärer,

"Jaså", sade Paul. "Äfven nu uttager nödvändigheten sin rätt."

"Så småningom ja", svarade landtmannen. "Hvad hjälper det att gå och vara ledsen längre. Ett beslut måste vi fatta. Det står bara en proposition på dagordningen och därför är samtycket nödvändigt. Men åt hvem skola vi anförtro våra lekamen?"

"Åt the striped stars", inföll Paul bestämdt.

"Jag hyllar äfven the Henry Clay", sade landtmannen, "och tror att han hinner först till målet."

"Så låtom oss göra processen kort", fortfor Paul, "gå ombord med detsamma och taga ut våra platser och derefter flytta vi ombord redan i afton. Kost och logis få vi ombord, och följaktligen fattas ingenting."

"Jag har att skrifva hem", sade landtmannen, "så att man vet hvar jag är, och med hvilket fartyg jag har seglat."

"Nå väl, så gör det i morgon om bord", svarade Paul, "och under tiden kan jag gå och köpa mig, en bra kikare, en karta öfver London och en öfver "the united States."

"Jag samtycker i allt!" svarade landtmannen. "Att springa mera omkring på gatorna, dertill har jag ingen lust, och därför kunna vi likaså gerna, först som sist begifva oss om bord."

Samma afton återfinna vi också de begge vännerna om bord "the Henry Clay". De hafva fått lof, att sjelf utvälja de platser, som de bäst tycka om, och äro nu installerade.

Landtmannen sitter och skrifer, och Paul har gått att titta sig om, efter kikare och kartor.

Schäarne måste arbeta hela natten igenom, för att skaffa allt gods om bord, och nästa morgon, då de begge vännerna kommo upp på däck, få de samma tillfälle, att blifva vittne till en invandring af 350 mellandäckspassagerare, hvilka flytta in med sina saker i Noahs ark. Män och qvinnor, yunglingar, flickor och små barn, alla blandade om hvarandra.

Proviant anländer om bord, till och med några lefvande får, gäss, svin, höns och dylikt och samma dags eftermiddag klockan sex under höga vattentiden, öppna sig slussens portar, och fartyget

blir boxeradt af en ångbåt ut på strömmen, der det åter kastar ankar.

Klockan tio på lördags förmiddagen infinner sig hamnkaptenen för att granska proviantförrådet, det vill säga om också tillräckligt med kött, gryn, ärter och dricksvatten fins om bord.

Då detta var undanstökadt, måste alla passagerare passera revue, om de också voro krymplingar. Om sådana funnos måste de uppvisa existensmedel, jag tror tjugu pd st. Derefter utlade man en lista, hvarpå alla fingo teckna sina namn samt sin nationalitet, och då detta var afslutadt, anmönstrade man besättningen.

Lagen blef uppläst om sjöfolkets hyresvilkor med mera och i närvaro af hamnkaptenen frågade styrmannen manskapet om de samtycka?

Ja, svarade alla och dermed var ceremonien slut.

Kommitterade begifva sig ned i kajutan, för att dricka ett afskedsglas, skeppsrullan blifver utfärdad och besegrad, och allt är klart.

Tidigt på söndags morgonen kommer kaptenen om bord, med förande manifestet. Nu väntar man endast på högvattenperioden, då kommer en boxerångare och släpar fartyget ut i öppen sjö.

Detta sker klockan sex på söndags förmiddagen. Sakta glider fartyget dragen af boxeraren, ut ur Merseyfloden. De gröna stränderna försvinna allt mer och mer, tills omkring klockan åtta-tiden, trossen kastas lös och fregattskeppet börjar att arbeta med sin egen kraft.

XIII.

Det ena seglet sättes till efter det andra under sjöfolkets muntra sång. En frisk bris fyller dem, och med en frisk fart, klyfver "the Henry Clay" sjön och aflägsnar sig, allt mer och mer från gamla världen.

På eftermiddagen räknar Paul fyrtio segel, som äro tillsatta. På venster hand har man "the island of mau" i sigte, med den berömda badplatsen Ramsey. Under natten vinkar en fyr på skottska och en annan på irländska kusten sitt sista farväl åt utvandrarne, och avslutad är sedan all förbindelse med gamla världen.

"Hvad männe den nya gifva oss i utbyte?" fråga alla.

Det fins bra många irländare om bord. Dessa stackare, från hvilka det engelska brödrafolket köper sig fritt genom att betala deras transport till Amerika. Vi önska åt alla dessa olyckliga ett godt byte. Har Englands jord icke tillräckligt föda för dem alla, eller kunna de rika lorderna icke unna dem en tarflig brödbit, nå väl, så har Amerika ju godt om oodlad, men fruktbar jord, och der heter det, "välkommen", till alla, rika eller fattiga.

Kaptenen har valt den norra vägen, om Irland. Man styr V. N. V. och är 58 bred 7 lång. Den nordliga vägen är förmånligare under vissa tider för utresan. Man är nemligen säkrare att träffa den nordliga luftströmningen och till och med om man under sökandet efter passadvinden, kommer något för högt upp, så har man sedan, att tillsätta så mycket frikostigare deraf, när golfströmmen, vid den amerikanska kusten inträffar.

Vinden fortfar att vara gynnande. Alla passagerare äro raska, och däckets hvimlar af folk, som äro angelägna att lufta på sig.

Om bord på ett utvandrareskepp, är det alltid lifligt. Tre gånger om dagen utdelas mat, nemligen, the om morgonen klockan sex, klockan tolf middag, och om aftonen klockan sex åter the.

Tidigt på morgonen, klockan fem gör andre styrmannen sin roud, för att purra alla ur sängen, och klockan åtta på aftonen kunna de lägga sig igen. Detta är nödvändigt för att kunna bibehålla helsan och en sund luftvexling. Luckorna hållas öppna och en bred stege begagnas för att komma upp och ned.

Sjelfva mellandäcket är delat i två afdelningar, den högra och venstra, i midten är en bred korridor och vid sidorna af densamma äro sängplatserna afdelade, två och två tillsamman med en smal gång emellan.

Lös halm får icke begagnas om bord, endast stoppad i madrasser eller dynor. Skurningen sker omvexlande och någon gång företaga sjöfolket en utrökning genom brännandet af tjära.

Medan ångbåtarna vanligen tillryggalägga resan på tretton

dygn, varar en segeltur minst trettio dygn, ibland till och med fyrtio till femtio, allt beroende på vinden.

Att sitta och hängifva sig åt allvarliga studier lyckas icke, dertill är lifvet allt för brokigt. Mest fördrifver man tiden med prat, ätande, drickande och sofvande, eller att titta ut öfver relingarna, ty något att observera fins alltid. Vågorna stiga upp och falla ned, och derigenom förändrar panoramat sig hvarje minut. Än ser man en ångare, än en seglare vid horisonten. Land ser man deremot aldrig.

Man hade redan femton dygn varit ute, och tillryggalagt ett godt stycke väg, då under andra höjd- och femtonde breddgraden, en svår, vestlig storm utbröt och hindrade fartygets framgång.

Hafvet formades till ofantliga böljor, hvilka slog högt upp på däck, och ofta till och med öfver detsamma.

Fartyget slingrade i följd deraf mycket starkt, och allt som icke hade blifvit fastsurradt med trossar, gled fram och tillbaka.

Den största delen af seglen voro inbergade. Endast mårseglen på förmasten och klyfvaren, begge två gånger revvade, voro uppe, för att hålla fartyget under styret.

Luckorna som förde ned till mellandäcket voro tillslutna. Ingen kunde komma upp eller ned, och hur det dernere på mellandäcket såg ut, derom kunna vi icke berätta, förmodligen fasligt, allt huller om buller.

Vi måste antaga att en mängd af qvinnor och män blifvit sjösjuka och när dessa nu med sina sängar, koffertar och allt annat som befanns löst, alltid följde skeppets slingringar, måste situationen ha varit hjertslitande.

Landtmannen låg sjuk hela tiden. Han plågades mycket af sjösjukan och jämrade sig uppehåll.

Paul deremot höll sig bra, han halp sin vän troget i nödens stund, och sökte att uppehålla hans sjuckna mod och styrka hans tro på Guds beskydd.

Nätterna voro de värsta pröfningstimmarne. Under dagsljuset kunde man då se sig omkring, men under nattens mörker dref fantasien upp faran.

Under dessa starka slingringar, blef sjöfolket också slarfvigt i utförandet af sina bestyr. Lyktorna kunde hvarken rensas eller

tändas, ty det var förbundet med fara, att våga sig fram på fördäcket eller stiga upp i vanterna.

Matrationerna utdelades äfven mycket oregelbundet. Kocken kunde icke uppehålla elden, och det var nu redan tredje dagen, som man icke hade fått varm middag. Sjelfva kaptenen och styrmannen lefde på cakes och en klunk vin.

Ändtligen syntes tecken till en kommande förbättring. Långt borta vid horisonten visade sig nemligen en ljus strimma, som så småningom blef allt större och större. Det sjunkna modet började strax åter att vakna, barometern började långsamt att stiga, och stödd på dessa förhoppningar kunde man bättre utbärda den svåra belägenheten.

Solen visade sig åter efter fyra dygns bortovaro och nu började också stormens styrka att minskas. Men sjön gick ännu mycket högt, och fartygets slingringar voro ännu mycket obehagliga en lång tid efteråt, ty så fort lugnar sjön sig icke, när den en gång har blifvit uppretad.

Den sista natten var emellertid icke så ohygglig som den föregående. Hoppet på räddning hade vaknat och vissheten om, att slutet på alla lidanden nalkades och förmodligen skulle uppnås inom några få timmar upplifvade de slappande krafterna.

Matroserna började också så småningom att våga sig fram, för att försöka återställa ordningen. Man började att sätta till mera segel, för att hålla fartyget styfware, och då dagen grydde, visade sig den klara solen på firmamentet. Sjön har äfven börjat att lugna sig mycket, och efter som skeppet nu går under flera storsegel, glider det åter raskt framåt.

Luckorna till mellandäcket blifva åter öppnade, och strax kryper den förste nyfikne upp, för att öfvertyga sig om att allt är som förr, och att faran lyckligt är öfverstånden.

Kaptenen har numera lagt sig, för att sofva ut, och stärka sina krafter efter tre dygns oafbrutet vakande, och Paul hvilar också efter som landtmannen har börjat känna sig något bättre.

Snart har kocken tändt eld i kabyssen och underrättelsen derom, sprider sig med fart bland passagerarne, samt väcker stor glädje; ty en kopp varmt the, kommer att smaka godt, efter fyra dygns saknad.

Sjöfolket är redan i färd med att hissa upp skeppsbröd, och

kaptenen har befalt, att dubbla matrationer skola delas ut, såväl af thé som af bröd, gryn och kött. Ailt detta bringar nytt lif i de utsvultna stackrarne.

Kaptenen kommer upp på däck och tager i förening med första styrmannen reda på höjdgraden, på hvilken skeppet befinner sig.

Resultatet blef 61:ta höjd- och 30:de breddgraden.

Vi befunno oss nu på tjujn mils afstånd från Island.

Under tiden har andre styrmannen kastat blyloden för att mäta djupet och samtidigt ett annat instrument som angifver skeppets fart. Alla dessa vunna resultat infördes i skeppsjournalen. Äfven matroserna hafva brådt att reparera små skador på segel med mera och att bringa stormens förhärjningar i glömska.

Vid middagstiden gick skeppet under fulla segel med god fart framåt.

Landtmannen hade nu också hemtat sig och Paul hade fört honom upp på däck; stärkt med en dubbel ration af thé med åtskilliga konjaker, sitter han nu väl inpackad i täcken, och låter Paul berätta några detaljer.

Paul omtalar bland annat att stormens styrka har varit mycket stark. Att skeppet har slingrat förfärligt, ibland hafva vågorna kastat det helt och hållet på sidan, så att spetsarne af storrån hafva varit djupt ned i sjön. Borgångaren har man varit nödsakad att surra fast och att det stora tunga skeppsankaret, som ligger förut, hade varit nära att arbeta sig löst, slå relingarne i stycken och glida öfver bord.

Har kaptén James då icke blifvit tvifvelaktig om vår säkerhet? frågade landtmannen den närstående kaptenen.

"Tvifvel och räddhåga känner jag, som amerikanare inte till", svarade kaptenen. "Hos oss heter det, "gör din pligt och hoppas på Gud". När den menliga makten kämpar mot elementena beror det på Guds hjälp." Och seende upp mot höjden blottade han med vördnad sitt gråa hufvud.

"Jag har nu fört min gamle vän "the Henre Clay", under tjugufyra år genom böljorna, fram och tillbaka mellan Liverpool och New-York", fortsatte han efter en stund. "Vi hafva utstått mången dust med både storm och sjö, till och med långt värre än den

sist upplefvade, och Guds hand har alltjemt nådigt hvilat öfver oss. En äkta bepröfvad sjöman förtviflar aldrig, ty tron på en högre ledning, af Honom deruppe som styr allt, har litet efter hand grott fast inom mig. Jag vet att mitt lif står i Guds hand, och jag låter honom råda deröfver. Vill han göra slut på det, nå så kan han taga det likaväl i dag, som någon annan dag, der vid lag hjälper intet motstånd."

"Men att drunkna i sjön, det väcker en obehaglig känsla hos mig", inföll landtmannen.

"Hvarför det?" frågade kaptenen. "Dör man då lättare i sin säng? Här går det fort och sjön är en mjuk graf. Jag tycker att det ena åtminstone kan vara lika godt som det andra."

"Nej, jag för min del vill hellre hvila i jorden", svarade landtmannen.

"Kanhända att ni får eder önskan uppfylld", sade kaptenen småleende. "Hvad skilnad är det väl, om maskarne i jorden tära på eder kropp eller fiskarne och sjöa uppfräta den. Jag tycker att det sista är mycket renligare och således att föredraga. Om en liten stund kan ni få se sådana begrafningar i sjön. Jag skall säga till när allt är klart.

"Hvad, ha vi döda ombord?" frågade de begge vänneena på en gång.

"Ja, sex dödsfall äro anmälda", fortfor kaptenen. "Att vi skulle få många det var att förvänta och jag är mycket glad öfver att det inte har blifvit flera."

"Hvad, ännu flera? Ha vi då epidemi om bord?" frågade landtmannen.

"Åh nej", svarade kaptenen, "men vi ha haft hårdt väder. Några döda och födda har man nästan hvarje dag utan att herrarne är någon nys derom, det blir afgjordt i all tysthet."

Så väl landtmannen som Paul, hade genom dessa meddelanden blifvit heta om öronen. Landtkrabborna äro icke vana vid sjön och hafva ännu icke lärt sig att se lifvets prosa in i dess nakna verklighet.

Der ute på den väldiga Atlantiska oceanen blåste emellertid en friskare luft, väl egnad att väcka eftertankar.

När man till exempel från öfverdäcket kastar ögat rundt omkring och ser åt alla håll, samt endast varseblifver horisontens rand

stötande mot hafsytan, ingen annan hållkrok att gripa i än sjelfva fartyget, på hvilket man simmar, då får man ett slående begrepp om den menckliga obetydliheten.

Här drifver ett stort fregattskepp med sina väldiga dimensioner. Det har tre master, höga som kyrktorn och tolf rår, hvar och en deraf en riktig jette, med alla sina segel. En personal af fyrahundra menniskor fins om bord och likväl försvinner denna kolossala byggnad som ett nötskal.

Men icke nöjd dermed arbeta tankarna sig vidare. Den rymd hvilken vi nu för tillfället se, är ju endast en liten bit af det hela Gud har skapat. En bit så stor som ett sandkorn är en del af öknén, eller en droppa af denna mäktiga ocean.

"Här ligga ju kartorna öfver jordklotet framför oss", sade landtmannen; "här befinna vi oss nu. Så långt bort kunna vi ögna omkring oss, och hvilken bit är det af hela jordens rymd. Så kommer dertill rymden upp i höjden, öfver oss se vi solen, månen och tusen stjernor.

Nej, Paul", fortsatte han med en nick, "mitt förstånd är upp och nedvändt och står stilla. Jag erkänner menniskans svaghet, hennes obetydlihet, och jag begriper inte, att hon kan ha mod att kämpa emot alla dessa makter, som storm och sjö, jordskalf, blixtn. m. m. Hon står ju der som ett intet."

"Åh, säg icke så", inföll Paul. "Jag tycker att menniskan förmår mycket i all sin svaghet. Gud begåfvade henne med förståndet och dermed uträttar hon minsann bra mycket. Låt oss först och främst hålla oss till sjelfva fartyget, är icke allt utmärkt lämpligt och bekvämt samt praktiskt inrättadt? Hvem har byggt och inrättadt det? Trotsar det icke stormens och sjöns magt?"

"Jo, deruti har du rätt", svarade landtmannen. "Men det är ju också allt, vid detta fartyg. Förmå vi att bryta stormens eller sjöns magt? Kunna vi undvara dessa element? Hvem drifver fartyget fram? vinden, och der behöfva vi honom strax igen."

"Ja", sade Paul, "det medgifves. Men menniskan vet då likväl att begagna sig af dessa krafter. Utan att kunna använda dem, vore hon i sanning ingenting.

"Nå, det var ju det, jag sade", inföll landtmannen.

"Under trycket af din modfärdighet ja", svarade Paul, "och jag

upplyfte dig igen genom att hänvisa till människans förstånd. Jag tycker verkligen att hon har gjort bra mycket dermed."

"Nå, hvad ha vi då kunnat uträtta mot storm och sjö?" frågade landtmannen.

"Vi hafva först och främst emotsått deras förenade angrepp, utan att lida synnerlig skada", svarade Paul, "och detta är redan bra mycket. Hade människan icke förstått att bygga skeppet så starkt, skulle det säkerligen hafva gått sönder, och hade vi icke alla andra uppfinningar af det menckliga förståndet, så vore vi ju redlösa efter kampen."

"Ja, deruti har du rätt", inföll landtmannen. "Instrumentet till exempel, som säger oss hvar vi befinna oss. Kompassen som visar oss hvart vi ha att vända hufvudet. Kartorna som markera alla grund och dylikt."

"Riktigt, käre vän!" utropade Paul skrattande. "Nu kommer du litet på vägen igen och hemtar dig.

Är ångan då ingenting?

Telegrafan icke heller?

Är det icke redan mycket att människan har uppdragat att något Amerika fins till; och att hon sedan vetat att fortskaffa sig dit.

Är det icke mycket, att här under oss ligger en tråd, som sammanknyter begge verldsdelarne, och att man trots sjö och storm, beqvämt kan samspråka med hvarandra om dagens händelser?"

"Jo, jo, Paul, du har rätt, allt sådant är beundransvärdt", sade landtmannen och gör den menckliga uppfinningsförmågan stor heder. Det vore orätt att glömma sådant. Vi drifva här i sanning icke längre för vind och våg och som du sade, har naturen väl försökt en dust med oss, men har blifvit tillbakavisad. Innan sjömannen egde alla dessa hjälpredskaper måste vägstycket att begifva sig ut på sjön, hafva varit ett vida större hjeltedåd, än nu."

"Ja i sanning", inföll Paul, till exempel under Christoffer Columbus eller Vasco da Gamas tider. Jag tänker mig för öfrigt att våra förfäder, redan under den perioden hafva varit bra försigkomna i navigationsväg, och att bra mycket, som nu berättas som historiskt, ingenting vidare är en värdelösa fabler långt ifrån den rena sanningen.

"Så tror jag äfven", svarade landtmannen. "Vi kalla Amerika

för den nya världen, men det är väl endast därför, att vi europeer hafva uppdagat dess tillvaro senare. Nog har dess skapande försiggått samtidigt med den andra delen af jorden.

"Ja, efter våra begrepp borde det väl vara så", sade Paul "och nu hemtar sig den nya världen med en sådan jettefart, att den snart står på samma höjd som den gamla."

"Tack vare invandringarne", inföll landtmannen, "då är det just icke så stor konst att hinna efter till och med gå om."

"Må dermed vara som det vill", svarade Paul, "nyfiken är jag ändå att få skåda allt som fins derborta. Jag tror att vi få se bra mycket som sätter oss i förundran."

"Utan allt tvifvel", sade landtmannen. "Vi hafva ju läst derom så mycket i böcker. Nu gäller det att öfverbevisa sig med egna ögon och egen omdömskraft om allt. I hvarje fall räknar jag på förnuftigare förhållanden der, än på många andra trakter, hvarest den brutala lagskipningen omöjliggör hvarje framåtskridande.

Vi mecklenburgare, hafva ju hittills i svag mån bidragit till utvandringkontingenten, men jag fruktar att det snart kommer att slå om, och att bra många af våra dugtiga arbetare och landtbbrukare gripa till vandringstafven, för att förskaffa sig förmåligare existensvilkor."

"Ja", anmärkte Paul, "Mecklenburg är ett fruktbart land. Men dess innevånare äro aldeles för många och pressas därför för mycket tillsammans. Den adliga klassen, hvartill ni, herr von Malzan ju äfven hör, står bra starkt favoriserad der, och frossar på sina privilegier. Den simple bonden är ju en komplett träl. Han kan ju aldrig komma i besittning af egen jord och eget hem, och alla försök att bryta bandet visa sig kraftlösa."

Det kommer aldrig att ske, inföll landtmannen, på fredlig väg aldrig. Situationen liknar mycket den irländska. Fyra femtedelar af all jord är för länge sedan under det adliga herraväldet, och resten blir det äfven, tid efter annan. Öfverallt der den så kallade äldre adeln kan komma öfver något gods, köper den det. Jag har varit oförsigtig nog, och låtit dem narra mig till att sälja mina landtgoods och jag kommer nu sjelf under fund med, att det nästan är omöjligt att slå mig in igen, oaktadt jag håller rena penningar i hauden.

"Hvad, har man då genom exekutivt våld drifvit er ifrån godsen?" frågade Paul.

"Åh! nej!" svarade landtmannen. "Jag lät övertala mig att sälja och fick godset genom taxeringsmän, efter min mening, bra betaldt. Men ändå har jag farit illa vid handeln, ty jag förmår icke att köpa mig in igen. Se därför är jag på väg till Amerika."

"Då äro utsigterna ju icke så tröstlösa" anmärkte Paul. "Land fins der att få i öfverflöd, och god jord med. Derfor kommer en handel nog snart att avslutas."

XV.

"Hvad är der på färde? alla samla sig för ut", sade landtmannen, pekande mot fördäcket.

"Åh! middagstimman är väl inne", svarade Paul "och köttsoppan lockar alla hungriga fram litet i förtid. Kom vi skola titta på utdelningen."

I kabyssen hade kocken brådt. En väldig gryta med salt kött stod ångande öfver elden. Då och då rörde han om och smakade i densamma. Men ännu måste den icke vara färdig, ty han fortfor att låta den koka och mängden stod uppställd i en lång rad med bleckkärl i händerna och väntade.

Gubben Kock hade nog uppfyllt sin pligt, som det senare visade sig, det vill säga lagat maten i ordning till den väntande timman klockan tolf. Ty ombord går allt efter klockslaget.

Ändtligen hördes ropet. En af manskapet går till den stora skeppsklockan och afslår vakttimmen. Den sofvande afdelningen af sjöfolket purras ut, aflöser sina kamrater och kaptenen blir synlig på akterdäckets kommandobrygga. Han gör en kort rund, för att orientera sig, och kommer derefter ner till kabyssen.

Kocken framräcker åt honom en tallrik, fylld ur den kokande grytan. Soppan ser ganska inbjudande ut. Kaptenen smakar på den och allas ögon fästas under tiden, på hans ansigte. Han räcker

lugnt tallriken tillbaka och vexlar några ord med kocken. Dessa måste förmodligen hafva innehållit något samtyckande, ty nu träda två andra män fram, till ett par tunnor som stå vid sidan af kabysen, och den allmänt efterlängtade utdelningen af matportionerna börjar.

Kocken uppöser i dag väldiga portioner. Man kan se att de äro dubbla, och likaså gör såväl proviantmästaren som understyrmannen, med bröd och kött! Der ser vi till exempel en gammal man, troligtvis en irländare iklädd trasor, och med bara fötter, och han bar en matportion med sig, som kan förslå till fyra personer.

Alla ansigten lysa af glädje och belåtenhet, och alla skynda med de undfädda portionerna till sina anhöriga. Der fins troligtvis mer än en, som med en hungrig mage otåligt väntar.

Äfven besättningen får en god styckning, och kabinettspassagerarne, hvilka spisa vid kaptensens bord, blifva till och med hugnade med en kräslig middag, bestående af sex rätter, kräm med mera. Vinden har litet efter hand alldeles lagt sig, och numera råder en total vindstilla. Alla segel hänga slappa ned och följa endast med skeppets slingringar än hit och än dit, ty sjön har ännu icke hunnit lugna sig.

Efter intagen måltid, längta alla efter att sola sig och hemta frisk luft. Den ena efter den andra synes nu också krypa upp på däck.

Så rymligt detta också är, blir ändå inom kort hvarje plats upptagen, och framställer numera en brokig tafla af folklivet, en riktig marknadsscen.

Här stå några tillsamman i en klunga och sjunga folkvisor. Der en annan hop, som synes tillhöra någon läsaressekt.

Längre för-ut sitter någon som öfvar sig på violin. En annan med musikalisk talang, har i anledning deraf uppsökt sin flöjt, och man börjar nu pröfva sina krafter gemensamt. En eller annan folksång låter äfven höra sig. Snart har en hel klunga dragit en ring om diletteranterne. Man sjunger sakta efter folksången, äfven det lyckas någorlunda. En skolmästare eller annan lärd person med digirenttalang usurperar sig såsom anförare, och färdigt är hela representationen.

Från folksånger hoppar man öfver till dansmusik. Snart ser

man paret svinga sig upp på däckets, oakadt att golfvet under deras fötter ännu gungar och de ofta derigenom falla.

Se, så lätt glömmes den menliga karaktären sina egna besvär och vedervärdigheter, hvad under då, om hon blir känslolös för sina medmänniskors stora bekymmer.

Öfver de dödas hufvuden höres nu dansmusik, samt trampningar af takten i en engelsk jack.

Så skiftar allt om här på jorden under lifvets lopp.

Faran vändes till räddning.

Svält till öfverflöd på mat och dryck.

Sorg till glädje.

Mulna dagar, stjernklara nätter, solsken med regn vexla om hvarandra. Gud har till allmänt bästa inrättat det så.

Hoppet på den stundande förbättringen upprätthåller människans mod i farans stund. Men ack, hur lätt glömmes hon icke under medgångens tid, att hålla skeden i vackra handen och att taga sitt förnuft till fånga, för att genom försigtighet och omtänka värma sig mot omslaget och afvärja återvändande brist och fara.

Lättsinnighet är i sanning en af människornas största svagheter.

Här ombord på the Henry Clay vakar emellertid den gamle gråhåriga kapten James öfver alla om bord.

Han har under alla sina resor så ofta varit utsatt för ödets våldsamma omvexlingar, att ordet försigtighet står hos honom fast inpräntadt.

Han är alltid på vakt och utkik, och med kikarens hjälp varsnar han faran på långt håll.

I all tysthet vakar han öfver de lif, hvilka äro anförtrodda åt hans omsorg. Våra vänner hafva ju tillfälle att se litet mera än de andra, ty de vistas ju alltjemt i hans närhet.

Så använder han till exempel barometer för att kontrollera luftens omskiftningar och termometer i sjön, för att observera vattnets temperatur. På sjöns rörelser spejar han medelst kikaren och icke nöjd med vimpeln på toppen af stormasten, observerar han då akterdäcket en liten leksak, nämligen en vindfana, hvars fjäder troget förråder den minsta fläkt, som rör sig i luften.

Genom instrumenter tager han höjd och bredgraden och på

sjökartan, som ligger uppslagen på bordet i hans kajuta, utprickar han med en nål punkten, der skeppet befinner sig.

Kaptenen vet äfven mycket noga hur många mil skeppet plöjt vågorna, eller hur mycket det tillbakadrifvits under ovädret. Han observerar allt, oaktadt han säger ingenting, och då och då lugnt ser bort på den gycklande folksvärmen på fördäcket.

Hvem vet om icke under hans tröja klappar ett hjerta, äfven mottagligt för ömmare känslor?

Hvem vet, om icke just der fins medömkan, fördragsamhet, rätt och sanning. Dessa ädla känslor, som man först och främst plägar söka under den svarta koftan, ehuru ofta förgäfvos.

Kanhända finner man här, under en härdad sjömans tröja, hvars ansigtsdrag ha stelnat under utöfvandet af sitt allvarsamma kall, och under bördan af allt det som är honom ålagdt, ett hjerta som i all tysthet har rum för varmare känslor, som ömmar för sina medmänniskor, när de äro stadda i nöd.

Vi äro säkra på att i sådana fall, hans venstra hand aldrig får veta om allt det goda, som hans högra hand utöfvar, i allsköns tysthet.

Men eftersom vi tala om ansvar!

Är det icke i sanning ett kollosalt ansvar, som kaptenen på ett utvandrigsskepp har sig ålagt?

Skeppet är kanske värdt en 100,000 kronor. Sjelfva laddningens värde, våga vi icke taxera, men nog måste den vara stor, emedan den består af så kallade styckegods (färdiga fabrikater). Vidare 350 passagerare, 30 man besättning, kaptenen och styrmännen. Allt detta står under hans uppsigt.

Ja, och ännu flera — ty vi glömma att taga i beräkning, alla deras intressen, som indirekt äro sammanbundna med alla dessa, som fins ombord.

Kaptenen sjelf är gift, han har hustru och sex barn. Styrmannen likaledes, och vi kunna fråga raden rundt och få många liknande svar.

Kapten James är en gammal sjöbusse med ett väderbitet ansigte. Han är sextio år gammal. Sjöman från topp till tå, ty han har börjat som kajutvakt, och stigit upp tid efter annan till kapten.

Det första fartyg han förde, var en skonert, hvilken gick

mellan Newyork och Charlestown. Den strandade en natt under svår storm. Kapten James visade sig under strandningstillfället, som en hel karl, och året derefter byggdes the Henry Clay af samma bolag särskildt för honom.

Denne namnskusin till den forna presidenten, har han nu fört tjugu år, fram och tillbaka mellan Liverpool och Newyork utan synnerlig otur. Skeppet har blifvit hans trogna vän, det lyder villigt hans kommando och kaptenen å sin sida håller äfven af skeppet. Hvarje hård stöt som skakar dess bjelkar, känner äfven han. Han pysslar om det, putsar upp det, och håller det snyggt. Det får icke sakna något, som det kunde behöfva, för att när stormen kommer, och sjön med våldsamt slår upp mot detsamma, kunna motstå och bryta ovädrets verkningar.

Förste styrmannen som ömsom delar ansvaret med honom the Henry Clay, är nu redan på tionde året tillsammans med honom.

Paul samtalade ofta med styrmannen, ty denne tycker om att beqvämt prata och det fins äfven lediga timmar för honom, under hvilka andra styrmannen har uppsigten.

Vid rodret lägger ingen af de begge styrmännen hand, det skötes af besättningen, tre timmar af hvarje man, medan styrmannen går af och an, och håller skarp utkik, samt kontrollerar allt.

Vi landtkrabor, som sjöfolket kalla oss, ega vanligtvis helt förryckta idéer om sjömansställningen, och det ansvar som hvilar på honom. Kanhända att det därför här icke kommer ovälkommet för mången oerfaren, att få ett litet klarare begrepp derom.

På ett större skepp, som detta, är kaptenen naturligtvis förste man om bord. Han är detsamma här, som chefen är på ett handelskontor. Honom åligger det, att kontrollera det hela. Han väljer förste som andra styrmannen, proviantförvaltaren, kocken och kajutvakten, den senare är ofta en fullvuxen vaktmästare.

Kaptenen är rederiets representant. Han avslutar frakter, bestämmer om reseturer, afgangsdagar med mera. Han undertecknar skeppsjournalen, afgifver sjöförklaringar, kontrollerar räkenskaperna af förste styrmannen med mera.

På öppen sjö, utöfvar kaptenen högsta myndigheten ombord, och är lagligt iklädd en mycket vidsträckt magt. Ja, i sanning så

vidsträckt, att man icke skulle tro det, och det skulle förefalla bra besynnerligt för en landtbo.

Men om man företager en sjöresa, och gör närmare bekantskap med allt ansvar, som här hvilar på kaptenens skuldror, försonar man sig snart dermed och inser, att det är oundvikligt nödvändigt.

Förste styrmannen när mast (prokurent). Han tager emot lasten, tecknar konnoissementer, eller dess interimisbevis, och på sjön byter han af kaptenen i öfverkontrolleringen, förer kommando, med mera.

Andra styrmannen är den förstes andra hand. Under färden på sjön kontrollerar han speciellt mellandäcket, vakar der öfver ordningens och renlighetens upprätthållande, samt sköter om proviantutdelningen.

Kocken lagar till maten, såväl för kapten, emigranter som besättning.

Lastningen såväl in som ut, ombesörjes icke af besättningen, utan af stufvare och schåare. De förstnämde äro vana vid att lägga och handtera gods. Schåare äro de förstes handtlangare, och de öfverflytta godset från bron på däcket, samt hissa ned detsamma i rummet. På en god och ordentlig lastning beror mycket, ty att lasten ligger fast och icke kan röra sig, är en sak af stor vikt.

Men besättningen då? Den få vi ej glömma.

Besättningen har ingenting att göra med lastningen, den släppes först ombord i sista stunden kort före skeppet af ångaren boxeras ut af dockan. Trettio man stark, rycker korpsen då ombord. Hade fartyget legat i Italien, skulle Paul ha föreställt sig, att det var ett sådant röfvareband, som man har läst om i romaner. Här såg man i sanning något dylikt, de voro mycket ohyfsade och råa, ett motstycke till de fredliga emigranterna.

Detta pack! en blandning af alla nationer, spaniorer, amerikanare, engelsmän, portugisare samt svarta utan nationalitet. De börja sitt arbete med att kasta ankare ute på Mersey strömmen samt sluta åter dermed i samma ögonblick, som skeppet lägges för ankaret i Newyork.

Det första som sker efter detta efterlängtade ögonblick är, att åter befria sig från denna börda.

Nu frågar jag eder käre läsare:

Huru skulle kaptenen stå sig emot sådant sammanråfsat pack, om icke lagen hade nedlagt en ofantlig makt i hans händer?

Packet kunde ju i farans stund skratta honom rakt i ansigtet och svara: Gör det farliga arbetet sjelf.

Nej! nej! bra som det är! all is right. Numera uppklarar allt, hvad som förut varit obegripligt för den oinvigde.

Emellertid har klockan slagit sex. Ombord vet man alltid hvad klockan är, ty hvarje timma slår man på den stora skeppsklockan till en annan aflösning. Kaptenen och styrmannen byta om hvar fjerde timma.

Aftonvarden har blifvit utdelad och denna natt sofva alla lugna trygga.

Under nattens tysthet hemtas liken af de sex döda. Segelsömmaren sveper dem i en bit segelduk. Snickaren har skaffat en brädstup, hvarpå kropparna blifva festsurrade, den gör tjänst som likkista. Man hänger en klump bly i ändan vid fötterna och nu inväntas solens uppgång.

Precis på slaget fem blir kaptenen tillsagd. Han purrar landtmannen och Paul, emedan de hafva uttalat sin önskan, att vara vittne dertill, och alla begifva sig upp på däck, der de dödes släktingar redan vänta.

Man har lagt ut ett bräde från kabyssen ned till relingen. Derpå blifva liken lagda och kaptenen uppläser ur psalmboken de ställen, som äro brukliga vid begrafningar.

När detta är skett, lyfta alla kringstående sina hattar till en tyst bön för de hädangångne. Besättningen lyfter nu på brädans andra ända och kropparne glida ned i sjön, samt försvinna i djupet.

XVI.

"Allt gick mycket ordentligt till", anmärkte landtmannen efter en kort paus, "och en mycket sval graf hafva de äfven fått. Kaptenen har rätt, det är icke så ohyggligt, och alla våra enfaldiga

begrepp utvisa endast fördomar. Döden utjemnar allt! Det är säkert."

"Ja, det är säkert", svarade Paul, "och likaså säkert är, att våra begrafningar på kyrkogården äro mycket mera opraktiska och borde afskaffas. Man borde återvända till den gamla forna seden, att förbränna liken och endast bevara askan af dessa. Det vore mycket förnuftigare och skulle beskydda de efterlevande för sjukdomar etc."

"Mycket riktigt", svarade landtmannen, "bara man kunde blifva sams med tänken härpå".

Emellertid har klockan blifvit sex. Man utdelar åter rationerna af bröd, thé, m. m. åt alla passagerare, hvilka hafva kommit upp på däck.

Andra styrmannen anmäler åter fyra, hvilka af-omnat under natten och tre nyfödde.

Hvilken nationalitet tillhöra de? frågar man.

Intet bekymmer derom. "The striped stars" taga alla emot med öppna armar.

"Hvem vårdar sig då om de starkars människorna i nödens stund?"

Den ene hjälper den andra så godt han kan. Kaptenen måste ofta gifva dem en handräckning. Han eger ju en stor låda med medikamenter ombord. Ibland fins också en eller annan kunnig person bland passagerarne, som studerat läkareyrket, och då hjälper äfven denne till. Nog af, de göra hvad de kunna, och Gud gör resten.

Det vackra vädret och dubbla rationerna fortfor också i dag, och den allmänt goda stämningen håller sig därför oförändrad.

Man har nu varit ute tjugufyra dygn, utan att hafva sett land och skeppet står nästan stilla. Våra vänner börja redan att finna det tråkigt att man ligger och latas, och den gamle sir Henry får höra allvarsamma förebråelser.

Det har just icke händt något af vigt, som är värdt att berättas.

Solen har litet efter hand flyttat öfver till vester och är nu nära att sjunka ned vid horisonten.

Plötsligen ropar landtmannen:

"Hitåt, Paul! titta hvilken mängd af fiskar."

"Här med!" svarade Paul. "Hela sjön är fylld med lif, och begge rigtade nu sira kikare för att noga betrakta detta sällsynta skådespel.

Det var i sanning intressant. Så långt ögat kunde räckas, med tillhjälp af kikaren var sjön full af fiskar, hvilka i likformiga rader af omkring fem à sex, väl ordnade som militärer, doko upp med sina hufvuden i ett sakta tempo ur vattnet, en kort tid såg man de svarta ryggarna och ned gled de igen. Alla styrde en kurs. Några voro så nära som på trettio fots afstånd från skeppet. Alla, som voro på däck, tittade öfver bord och roade sig åt den löjlige akten. Men nöjet blef kort, det varade kanske endast fem à tio minuter, ty liksom på ett kommandoord voro alla försvunna.

"Det var då märkvärdigt", sade Paul till styrmannen, som äfven tittade på. "Allt som trolleri. De kommo som genom trolleri och fössvunno som genom trolleri. De marscherade alldeles som infölvade soldater i led och afdelningar och alla i samma rigtning.

"Hvad är det för slags fiskar? voro de så kallade flygfiskar?" frågade han.

"Nej!" svarade styrmannen. "Flygfiskar träffar man endast i sydliga trakter. Dessa voro så kallade bläckfiskar."

"Bläckfiskar? hvad är det för fiskar?"

"Det vet jag icke så noga", svarade styrmannen, "man bryr sig icke om dem, och betraktar dem endast som värdelösa. Köttet smakar illa, och tranen kan man likväl icke koka utur dem. De visa sig för öfrigt alltid när vind kommer."

"Det var då besynnerligt", inföll landtmannen. "Hur kunna de stå i samband dermed?"

"Det vet jag icke", svarade styrmannen. Men att vind det vill säga en frisk bris inom kort kommer just från det hållet dit deras hufvuden voro rigtade, det är då säkert".

"Kanske en gång under livets lopp", skrattade Paul, "bara vi kunna vänta, så kommer det nog en gång."

"Nej, nej!" svarade styrmannen, "intet lyckel. Jag menar innan den åter går upp. Jag börjar redan nu att göra mina förberedelser och flyttar därför, som ni ser, signalen hit;" och han flyttade verkligen den lilla leksaken, hvilken vi förut hafva omtalat öfver till andra sidan.

"Passa på", fortfor han, "i morgon få vi åter en god dag och vi komma att segla framåt ett godt stycke".

Solen sjönk emellertid allt mer och mer. Det var i sanning en herlig panorama, som afspeglade sig på den numera lugna oceanen.

"Den som nu hade hört berättas om vattnets väldiga kraft under en storm", sade landtmannen, "skulle antaga det för en komplett fabel; ty ett pappersskepp kunde nu simma oskadadt på hafsytan."

Nästa morgon klockan sex då vännerna kommo upp på däck, var deras första gerning att titta i höjden. Riktigt, derifrån blåste en frisk bris, just från det af styrmannen antydda hållet. Skeppet var iklädt högtidsskrud, alla, cirka sextio segel voro tillsatta och det gled som en svan framåt, rakt på målet, efterlemnande en lång rand.

Detta gunstiga förhållande höll i under fem dygn och vid middagstiden det femte dygnet befann man sig på 57:e höjd- och 47:e breddgraden från Greenwich, samt hade varit ute tjuguåtta dygn, utan att se land.

"Det är och blifver ändå en bra märkvärdigt faktum med dessa fiskar", sade Paul. "Huru kunna de veta af, eller känna, när blåst skall uppkomma."

"Ja", svarade landtmannen, "det är i sanning förvånande och sedan detta plötsliga uppdykande, just då solen står på vippen att sjunka ned vid horisonten, liksom man velat infinna sig till en högmessa."

"Kanhända att det varit ett sådant möte", sade Paul. "Solen är ju i verkligheten en den mest inflytelserika kropp för hela jorden; ty genom hennes strålar upplifvas allt. Vi få ljus och värme. Dessa begge saker måste vara af ett öfvernaturligt stort behof för fiskarna, som vistas der nere i djupet i det våta elementet. Jag skulle icke alls förvåna mig, om solen blifvit deras förklarade efterlängtade vän och beskyddare, och om dessa djur allmänt hyllade densamma, liksom vi tillbedja vår Herre Gud."

"Och sedan denna förfärliga mängd", inföll landtmannen. Öfverallt så långt min kikare kunde föra ögat, såg jag fisk vid fisk, liksom sammanpackad sill, dyka upp och glida ned, i ett välordnadt afpassadt tempo. Men nu då det är förbi, skulle man vilja tro att det var en synvilla."

"Nej! nej!" sade Paul, "sanning är det. Vi äro ju här öfver femhundra ögonvittnen som hafva sett detsamma. Det finnes ännu bra mycket gömt och ouppdagadt inom naturens rike, som menniskan icke begriper."

"Att fisk finnes i hafvet", fortfor landtmannen, "det har jag nog vetat, men att de funnos der i sådan mängd, det har jag icke trott. Det är i sanning en kolossal rikedom som hafvet innesluter."

"Det är säkert!" svarade Paul. "Tag endast sillen, torsken, makrillen och laxen i betraktande. Hvilket utmärkt födoämne för menniskan och kostar ingenting, endast besväret att fånga dem."

"Se! der på långt håll kastas vattnet högt upp", anmärkte landtmannen. "Förmodligen en hval, som tumlar sig der, kan jag tro."

"Ja, der synes det igen", svarade Paul. "Det är bra långt borta. Nu komma vi snart i dess farvatten, och då råkar man dem oftare."

Nästa dag var åter en söndag.

Skillnaden mellan söndag och hvardag ser man just icke mycket till på sjön. Sjöfolket måste likaväl sköta sina tjensteåligganden då som på andra dagar, såvida de äro nödvändiga och endast det vanliga arbetet hvilar, som t. ex. att laga segel, timra och snickra.

Läraren håller i dag gudstjeast på fördäcket och har en stor åhörarskara samlad omkring sig.

"Här kommer ett stort fartyg mycket nära förbi", ropade Paul till landtmannen, som låg nere i kajutan. "Skynda upp, det blir intressant. Han har signal uppe, att han önskar tala med oss. Jag undrar hvad det kan vara."

"I hast sprang herr af Malzan med kikaren i handen upp på däck. Kaptenen var för tillfället sjelf på vakt och andra styrmanen hade att assistera honom med signalerna.

En lång lina med fem kulor hissades upp på det främmande fartygets förmast och utvecklade sig der till fem små flaggor, viftande för vinden.

Kapten James stod med kikaren i handen granskande flaggorna och hade flaggboken uppslagen framför sig. Han sökte efter uttydningen.

"Här hafva vi det", sade han efter en stund. "Eller hur?"

"Jo, det är riktigt", sade styrmannen. "Hvad tid är det?"

"10,45 e. m."

Efter en liten stund rulla tre klutar upp i sir Henrys förmast och utvecklade sig till svar.

På det främmande fartyget faller nu frågan, flaggorna strykas ned.

Åter hissar främlingen en signal.

Ny sökning af kapten James: Här är det. Gradmätaren?

"57. 47."

"Kommer ifrån?"

"Liverpool."

"Hur länge ute?"

"28 dygn."

"Hvarthän?"

"New York."

"Träffat på is?"

"Ja, litet."

Så gick det länge. Ändtligen tackade främlingen genom att tre gånger dra flaggorna upp och ned, och nu stälde kapten James ännu några frågor såsom:

"Hvarifrån kommer ni?"

"Boston."

"Hvarthän?"

"London."

"Hur länge ute?"

"Sex dygn."

En tacksignal som ofvan anförts avslöt ändtligen samtalet, och allt blef lugnt igen.

"Der hafva vi åter lärt något nytt", sade Paul. "Det är bra fiffigt uppfunnet och inrättadt."

"Ja", svarade landmannen. På detta sätt kunna de samtala på långt håll och visa hvarandra stora tjenster."

"Ja visst", svarade Paul. "Nu till exempel nyheten att is fans der och der, strax styrer han sydligare kurs och håller skarpare utkik."

"Och under krigstider, storm, strandning o. s. v. Det låter sig ju användas på allting", inföll landtmannen.

"Naturligtvis", svarade Paul, "allting blifver fullkomligare och bättre ordnad efterhand, genom de nyss inrättade internationala sammankomsterna och deraf framkommande gemensamma lagar."

"Mycket praktiskt", instände landtmannen, "det enda sättet att frambringa förnuftiga allmännyttiga lagar. I samma mån som trafiken tilltager, måste äfven förbättringar ske för att skydda den samme och eftersom ingen herre fins på sjön, kan det endast ske genom internationella traktater, hvori om möjligt, alla nationer som idka sjöfart deltaga."

"Mycket riktigt", svarade Paul. "Jag tycker, att man borde draga alla saker som ha ett gemensamt gagn eller syfte, under denna kongress, till exempel lotsväsendet, signaler från fyrbåkar, mätningar af fartyg, afgifter i hamnarne, allt hvad sjöfolket angår, deras lön m. m. äfven fasttaggande i fall rymningar ske, nog af allt som vidkommer sjön."

"Det är väl också meningen", inföll landtmannen. "Det skall nog blifva så småningom. Sakta kör man bäst och säkrast framåt."

"Det medgifves", svarade Paul. "Man har just nu till och med propulerat på att inrätta stationsfartyg, som välförsedda med all slags proviant skola ligga ute på oceanen, för att assistera förbi-seglande fartyg, må vara med proviant, matrosar eller andra nödvändigheter."

"Ja, jag har läst derom", sade landtmannen, "men det dröjer väl ännu länge, innan man kommer sig dertill."

"Det tror jag också", inföll Paul. "Jag ville endast anför det som bevis på, att man arbetar derpå. Jag skulle icke alls förundra mig, om en amerikanare bragte förslaget till verklighet, och äfven etablerade ett flytande hotell."

"Jag skulle icke taga in der", sade landtmannen skrattande. "Nej! Gud bevare mig för, att i onödan gunga så här på sjön endast för nöjets skull och sedan, sådana pris han måste taga för logis och kost om det skulle bära sig."

"Åh, jag tänker mig allt gratis", svarade Paul skrattande, "eljest får han väl icke många kunder."

"Det hela sorterar under fabelriket", inföll landtmannen, "det kunde ju också näppeligen låta göra sig."

"Säg icke det", svarade Paul, "amerikanare ha stora idéer och veta äfven att sätta dem i gång. Vi få allt se bra mycket extra vagant, derpå kunna vi bereda oss."

"Jo, jo", inföll landtmannen, "det är allt ett djerft och företagsamt folk som sträfvar framåt och snart äfven gå om engelsmännen."

På eftermiddagen börja åter de vanliga förlustelserna. Några muntergökar hafva tillställt en maskerad och uppföra alla slags lefvande scener. Hvarifrån de ha lyckats erhålla den garderob de använda, det begripa vi icke, men den måste väl ändå ha funnits någonstades ombord. Vi förmoda att det finnes en kringresande teatertrupp eller annan gycklarefamilj med på resan, ty sådana extrastycken som här framskynta, uppför ingen vanlig person utan särskild förledning.

En muntergök hade klädt ut sig till Neptun och satt på en tron, uppstaplad af ett par tomma vattenfat, behängda med grannlåter och lät presentera sig för hela skaran af nybörjare på sitt element. Naturligtvis var härmed afsedt en liten prejning, det vill säga att betala inskrifningspengar i gubbens våta rike.

En bössa var utsatt och emottog gåfvorna, för hvilka H. K. m:t tackade med en nådig nick på hufvudet; för större belopp till och med genom en sänkning af scepter och spjut, som han höll i handen.

Den som icke alls ville offra något blef gripen och skulle kölahas. Efter en liten stund gaf den motsträfvige naturligtvis efter och köpte sig lös med en skärf.

Troligtvis var det som en drickesslant åt besättningen, ty eljest hade den gamle hederlige kaptenen väl icke tillåtit det. Här blundade han för gycklet och tänkte kanhända som mången annan:

Att tiggas är i allmänhet förbjudet, men när det sker för högre personer, så förändrar det saken, ty då är det ett bevis på underdånig kärlek.

Paul och landtmannen bidrogo äfven med 5 dollar hvar och blefvo som tack därför, i procession burna förbi H. m:t, som var mycket nådig och bugade sig djupt. Underrättelsen hade nog redan hunnit till hans nådiga öra.

Nog är det säkert att glädjen står högt i tak och slutar som vanligt med dans och sång till sent på aftonen.

XVII.

Onsdagen den 26 april befann skeppet sig på 53:de höjd- och 52:dra breddgraden och fick kännning af golfströmmen från Nord-polen som bryter in i Davidstrait och Hudsontrait.

Strömmens fart är ibland mycket stark, allt efter vindens pressning och medför obehaget att göra bekantskap med isberg, isbjörnar, hvalfiskar m. m. Dessa isberg drifves ned till 30:de och ibland till och med till 20:de graden tills de af den varmare temperaturen upplösas och försvinna.

The Henry Clay hade råkat temligen högt upp, eljest anse många kaptener 53:dje graden såsom tillfyllestgörande.

Men den gamle kapten James var en förständig man, och han gned nu sina händer af belåtenhet.

"Det är bra", sade han, "nu hafva vi något att sätta till och behöfva icke att pressa gamla sir Henry så hårdt mot strömmen.

Termometern var nu alltjemt i vattnet och blef noga observerad.

Redan på söndagsaftonen började den att sjunka mer och mer från 3 grader varmt, till 3 grader kallt och man anade drifis i grannskapet. En af besättningen blef sänd upp i mastkorgen för att hålla utkik efter is och redan under natten vid tolf eller ett-tiden hördes hans rop:

"Is, is lovarts."

Kapten James, styrmannen, Paul och landtmannen, alla rusade upp på däck. Natten var temligen mörk, men just därför syntes isbergen såsom hvita spöken på långt håll.

Termometern halades upp och ned, men kaptenen var ändå icke belåten. Styrmannen måste taga en termometer till och afvexla, för att unna dem tid att upptaga vattnets temperatur.

Kaptenen steg sjelf upp i mastkorgen och blickade ut i nattens mörker.

Termometerns observationer blefvo tillropade hozom 3, $3\frac{1}{2}$ och 4, så kom 6 och nu ljöd det:

Fal off 2 strecks, det vill säga, man blef rädd.

Rorgångaren lydde och alla segel måste i följd deraf rättas och ställas om.

Nästa observation gaf 5, $4\frac{1}{2}$, 3 och nu kröp kaptenen åter ned på däckbet, men mätningarne med barometern fortsattes ifrigt, likaväl som med det andra instrumentet, som angaf strömmens riktning och styrka.

Kapten James var nu icke mer så upptagen och inlät sig i ett samtal med Paul.

"Dylika isberg", sade kaptenen, "äro våra farligaste fiender och här befinna vi oss just i det farligaste farvattnet emedan strömmen från nordpolen faller in här. Denna ström är ibland mycket stark till exempel när storm har rasat deruppe och pressar vattnet ut, då kan det hända, som nu här i dag är fallet, att man råkar ut för isberg. Dessa få stycken, som vi se der, äro just icke stora, jag taxerar dem till tjugu eller trettio fot öfver vattenytan, och jag har sett andra så höga som sextio fot. Men de farligaste äro sådana, som redan halft om halft ha sjunkit under vattenytan. Der räknar man två gånger så mycket som öfver vattnet, så att dessa hvilka vi se der, kanske ligga äfven en fyratio till sextio fot under vattenytan. Hvem säger oss att der icke existera andra i sammanhang med dessa nu synliga, som icke alls ha någon del uppe öfver vattnet. Sådana halfsjunkna isberg äro i sanning riktigt farliga och hafva kostat bra många fartyg, samt äfven menniskolif, ty rusa de på, så är fartyget förloradt och förlusten både säker och total. En stor fara ligger vidare deri, att man icke kan beräkna farten, som dylika massor drifva. Följde man den naturliga lagen, så skulle ju vårt fartyg, som en tung kropp drifva lika fort med strömmen som de. Men se den satsen står icke i praktiken. Ibland gå sådana ismassor, må vara genom pådrifning af vinden eller annan drifkraft med en mycket starkare fart. Rädda de då in på fartyget, då krossas det vid sammanstötningen i ett nu som intet.

Dagsgryningen bröt nu in och visade oss fienderna i hela sin storlek. Kaptenen hade taxerat dem riktigt.

Termometern började höja sig tid efter annan till 2, $1\frac{1}{2}$, 1, och deraf framgick till allas stora belåtenhet, att sir Henry mer och mer gled ur det farliga fervattnet.

Här syntes många hvalar, bläckfiskar sjöhundar, tumlare, roccar o. s. v. Mot aftonen fick skeppet besök af en temligen stor hval, som länge följde i dess kölvatten. Än visade han sig på den venstra, än på den högra sidan, sprutande vattnet högt upp i luften till stor förlustelse för alla passagerare som mangrant voro samlade på däck.

Slutligen kom han allt för nära och sköt upp tätt vid fartygets sida, så nära att man kunde hafva slagit den med en käpp.

Detta väckte åter farhågor hos den gamle kaptenen och han befalde nu att visa honom vägen.

Hur skulle detta då ske?

Styrmannen fick befallning att ladda stora skeppskanonen med ett skarpt skott och då hvalen var för ut, riksades kanonen på honom och skottet aflossades.

Om kulan hade hunnit honom eller inte, det veta vi icke, men borta var och förblef han.

Kanhända att han blef dräpt med detsamma, men mera troligt är att bullret från skottet har skrämt och jagat bort honom.

Alla voro ledsna deröfver och frågade kaptenen:

"Hvarför gjorde ni det, herr kapten, det var så roligt att se på hans oskyldiga lek, och han gjorde ju icke något ondt.

"Nej, ännu har han icke gjort något ondt", svarade kaptenen, "men han kunde komma att göra det. Saken är nämligen den, att han anser skeppet för en annan hval, och börjar leka med det. Detta urartar ibland som oftast till strid. Innan man då hinner akta sig för honom gifver han åt fartyget ett så vänskapligt slag, att sir Henrys sidor knaka och masterna skaka. Jag har upplefvat sådant en gång förut och önskar därför att bli fri derifrån hädanefter."

"Nej", fortfor han, "låt honom hålla sig på ett respektabelt afstånd och han är välkommen."

"Se der är han uppe igen", sade landtmannen, "afståndet är emellertid bra långt och derfor kan det icke göra någonting."

Man fick äfven syn på en polyp, dessa otäcka djur, med långa sugarmar, små hufvud, men stora ögon.

Här i detta farvatten är öfver hufvud stor rikedom på fisk, och för att fånga dem, begifva sig årligen en mängd af hvalfångare ut på jagt.

Likaså samlar sig en ofantlig stor mängd af fiskarskutor utanför Newfoundlandiska grunden, för att der fiska med nät. Dessa grund äro öfver trehundra engelska mil långa och tvåhundra mil breda och kunna rymma nära sextusen fartyg.

Hvilken mängd af fisk fånga icke dessa och hvilken rikedom erbjuder icke hafvet åt menniskan?

Tre dagar senare befann man sig i närheten af dessa simmande landsbyar och gled så småningom ur det farliga strömvattnet in under beskyddet af ön Newfoundland, samt nalkades mer och mer det amerikanska fastlandet.

Man hade nu varit ute trettiotvå dygn, utan att ha sett land, och allesamman började så smått att längta efter detsamma.

Strömmen hade numera fört skeppet så sakta ned till 45:te höjd- och 57:de breddgraden, och på trettiondefjerde dygnet angaf gradmätaren höjden af Nort scottia, hvilken ligger i närheten af ön Sabel. (Sand).

På trettiosjette dygnet befann fartyget sig utanför Nantucket shoals.

På trettiotonde dygnet utanför ön long Island; och på det fyrationde dygnet fick man äntligen sigte på land på venstra sidan.

Detta var fastlandet af New Jersey.

Nu var man äntligen inom New Yorksbugten och mycket nära målet.

Dessvärre stillade vinden af och det gick följaktligen mycket långsamt.

På morgonen till fyrationdeandra dygnet, varnade man rök-moln för-ut, och en hvit flagga hissades på förtoppen till tecken att man önskade en lots.

Omkring middagstidea kom också lotskuttern och aflemnade lots. Nu hissades en grön flagga i stället som signal att man önskade bogserbåt.

Äfven denna anlände mot aftonen och klockan sju, befann sig skeppet genom trossar bunden med bogseraren under ångans kraft.

Seglen blefvo numera icke allenast inbergade, utan äfven sam-

tidigt nedtagna och inlagda i förrådkammaren. Man behöfde dem nu icke vidare, då resan nalkades sitt slut.

Men ännu fanns ett allvarsamt hinder kvar i vägen. Detta var att slippa igenom besigtningstationen, ty helsotillståndet hade varit allt annat än godt, och litet efter hand hade de dödas antal uppgått till fyratiotvå. I sanning ett stort antal, nästan tio procent af passagerarne.

Emellertid var kapten James en gammal bekant med vederbörande och måste försöka gifva förklaring.

På fyratiotredje dygnet kastade man ankarer framför besigtningstationen på staten Island. Kapten James sattes i land af boxeraren och han förblef der med detsamma. Förmodligen hade han rest upp till Newyork och sökt utverka lämpliga konditioner.

Skeppet fick order, att ligga under qvarantine, tre gånger, tjugufyra timmar.

Alla sängkläder, koffertar m. m. måste transporterats från mellandäcket upp på öfverdäcket. Passagerarna fingo lof att inrätta sig så godt som helst, på däcket under ett segeltak, och mellandäcket blef under tiden grundligt utrökt med tjära.

Landluften var mycket varm, och genom dessa försigtighetsmått blef helsotillståndet snart återställt.

Intet dödsfall förekom under natten, och då tredje dygnet var om, fick man passera upp till staden.

Uppfarten till New York är mycket vacker, och skedde under fullt dagsljus.

Flera små utöar passerades efter hvarandra, och redan samma dag klockan fyra på eftermiddagen, föll ankarer i strömmen och resan var fullbordad.

XVIII.

De första som transporterades i land voro besättningsmanskapet. Boxerångaren måste strax föra dem med sig i land. Så angelägen var man om att befria sig från dessa herrar.

De öfriga passagerarne förblefvo deremot ännu qvar, och kaptenen, som nu hade återvändt om bord, gaf sträng order att noga vaka öfver, att ingen främmande person kom om bord.

Detta var åter ett bevis på omsorg för emigranternas väl, ty hans mening dermed var, att lemna dem säkert och oplundrade uti händerna på "the board of imigration". Detta är en lagligt utnämnd komité, sammansatt af kända, hederliga män af alla nationaliteter, som antager sig vården om dessa stackare, utan att preja dem.

Det dröjde icke heller länge, förrän en båt, förande en röd flagg, lade till vid sidan af skeppet, och satte sex herrar från nämde komité om bord.

Dessa herrar talade alla språk, och erbjödo sina tjänster åt alla, stödda på kaptenens vittnesmål, och nu började de långa samtal med hvar och en, för att sätta sig in i hans förhållanden.

Den ene önskade att stanna qvar i New-York och söka arbete der, ty han var utan medel. Den andra deremot, önskade att resa inåt landet, till Chicago. Han hade respengar, plats och vänner der och så vidare.

Paul och landtmanen hade kaptenen rådt att söka privatlogis i ett godt boardinghouse i Brooklyn och han hade upptecknadt åt dem en passande adress.

"Jag tänker mig att ni äro trötta af vilstandet ombord", sade han åt Paul, "och längtar efter att känna fast jord under edra fötter, samt önska att lustvandra under gröna träd. Derfor är bäst att gå i land, söka upp det anvisade huset och att ordna det hela."

"Skulle emot förväntan hinder möta", fortfor kaptenen, "att till exempel intet rum skulle vara ledigt, nå, så fins der i grannskapet flera liknande ställen. En betalning af fem dollars mot full kost, eller om ni begge skulle bo tillsammans, åtta dollars, anser jag för tillräckligt. Reseffekterna kunna ju förblifva ombord, och i morgon vid middagstiden flyttas sir Henry in i pier nr 425, der är han hemma. Vi råkas väl senare, hoppas jag. Kan jag tjena med andra upplysningar, så står jag alltid med glädje till eder tjänst."

Vi följa ännu en stund med våra vänner. De sättas i land och begifva sig in i folkhvimlet.

Allt synes så nytt, så främmande för deras ögon. Allt har en så egen prägel, och det dröjer en god stund, innan de kunna vänja

sig vid den stora förändringen eller förvandlingen, som nu framstår för deras ögon.

När man fyrtyotvå dygn har varit inspärrad om bord på ett segelfartyg, och endast har sett himmel och vatten, så tyckas de gröna träden, det brokiga lifvet af menniskor på gatorna m. m., framstå med fördubblad glans, och man känner sig lätt och lycklig deraf, samt ser allt med ett förnyadt intresse och i rosenröda färger.

New-York ligger utmärkt vackert.

Sjelfva staden är anlagd på en lång landtunga, omgifven af en bred vattenström "the Hudson River".

På andra sidan af denna ström, ligga på ön, "long Island", förstäderna Brooklyn och tätt intill denna, Williamsburgh. Midt emot på andra sidan, deremot New Jersey, fastlandet, och derpå fins Jersey City, Newark, och Hoboken m. m.

Det hela blifver sammanbundet genom ångbåtar, hvilka samtidigt med passagerare taga lastvagnar, statsvagnar, likvagnar, kreatur, sprutor m. m. om bord. Jag tror till en persontaxa af tre cents (tolf öre).

Samfärdseln är naturligtvis mycket liflig, och en sådan båt afgår hvar tionde minut.

Strömningen i floden är genom ebben och floden jemt mycket stark, och det är beundransvärdt, med hvilken färdighet styrmanen förstår att svinga båten in i pålverket. Endast en lång praktik kan förskaffa honom denna säkerhet.

Ibland slutar det likväl ändå med en riktig puff, så att man tror att allt skulle gå i stycken. Men snart kommer man underfund med, att pålverket står löst och gifver efter, och att faran derigenom är mera för ögat, än i verkligheten, och snart vänjer man sig dervid.

Vi finna nu våra vänner om bord på en sådan båt, för att sätta öfver till Brooklyn, och dit anlände, förbarmar sig åter en poliskonstapel öfver deras oerfarenhet, och förhjelpen dem till en vägvisare, hvilken går förut och visar vägen efter den uppgifna adressen.

Här i Brooklyn är gatutrafiken också bra stor, men långt ifrån så generande, som i London. Trottoarerna äro nämligen sex gånger så breda, och alla belagda med flat sten.

Gatorna gå rakt framåt och blifva korsade af andra, som dela dem i riktiga fyrkanter.

Husen äro små och låga, inrättade för mindre familjer, högst tre våningar höga men se eljest rätt renliga och hyggliga ut

Här fins bekvämt tillfälle att granska allt, och eftersom mannen som visar vägen, är enagerad för timma, så skyndar han icke på.

Ändtligen stannar mannen utanför ett hus och pekar på det samma.

Paul drager upp sin adresslapp, läser Washingtonstreet nr 428, allt är riktigt.

Man stiger in och frågar efter mistress Webb. Hon är hemma. Man förer dem upp för trappan, till mottagningsrummet, och ber dem att vänta der ett ögonblick.

Vännerna hafva nu god tid att granska rummet. Der fins en soffa och ett stort bord framför densamma, en chiffonier, några bord, stolar, lampor, m. m. På väggarna hänga stora taflor, återgifvande ögonblicket då Washington år 1777 rätter öfver Delawarefloden och slår engelsmännen vid Princetown. Genom denna seger blef nämligen befrielsekampen afgjord.

På golfvet ligga vackra mattor och ett vackert fortepiano erbjuder sin tjänst.

Dörren går upp och en äldre dam träder in.

De begge vännerna resa sig, göra sin kompliment, och komma derefter fram med kapten James rekommendation, samt fråga om fru är i tillfälle att taga emot dem.

"Åh, min gamle hedersvän, kapten James, har rekommenderat herrarne till mig", svarade mrs Webb. "Nå, då måste jag väl se till att skaffa plats, eljest har jag intet rum ledigt."

"Har herrarne gjort öfverfarten med gamle sir Henry."

"Ja", svarade Paul, "vi kommo hit i går efter 42 dygns resa."

"Och ämna att stanna här?" frågade mrs Webb.

"Nej, inte för framtiden", svarade Paul, "men en fjorton dagar eller fyra veckor, allt eftersom omständigheterna erfordra det. Min vän söker nämligen att köpa något landtgoods längre in i landet och tills det lyckats blifva vi här.

"Låt mig se", fortfor mrs Webb. "Hvad skulle herrarne tycka om detta rum, såsom privat eller sofrum? Jag kunde ju göra ligg-

plats för en på soffan och för den andra i en jernsäng. Statsrummet är gemensamt för alla och således äfven för er.

"Jag skulle tro att det kunde gå an, om jag då räknade tio dollars i veckan på begge, vore jag äfven billig."

"Frun räknar då både kost och logis?" frågade Paul.

"Ja visst", svarade mrs Webb, och fortfor:

"Eftersom herrarne äro nykomna, är det kanske bäst och på sin plats, att nämna konditionerna. Klockan sex ringes för första gången. Klockan half sju för andra och klockan sju för tredje gången. Då står frukosten färdig på bordet. Aftonvard serveras precis klockan sju. Middag taga herrarne in utom hus, och den fins derfor icke inräknad i priset. Deremot äro söndagsmiddagarna inräknade och maten serveras klockan två. Säsom dricksvaror, hjudes på kaffe, the, mjölk och crotton vatten. Öl, vin och spirituosa förs vi icke servera. Endast goda och färska matvaror fins på mitt bord och då skulle jag tro att priset, tio dollars för begge i ett för allt, icke torde vara obilligt."

Paul såg på landtmannen och öfversatte konditionerna för honom. Väl var det litet högre pris, än hvad kapten James hade angifvit som norm, men eftersom sofrummet var stort och trefligt, och vännerna just icke knusslade var man snart ense.

"Ja", svarade Paul därför, "vi antaga detta. Hur önskar mrs Webb det med betalningen?"

"Jag brukar alltid uppbära betalningen en vecka i förväg", svarade mrs Webb. "Vi förnya då vårt kontrakt hvarje vecka, när inga särskilda händelser inträffa. Fortepianot står till benäget begagnande."

Vägvisaren blef nu aflönad och då vännerna ännu önskade att fortsätta promenaden, fick mrs Webbs äldste son, unge Edward, en gosse om tolf år, lof att ledsaga dem.

Gossen var mycket snäll, språksam och förständig. Han förde dem vidt omkring och visade dem allt, som hade allmänt intresse.

Paul och den unge Edward voro snart goda vänner, och gossen var särdeles glad, när han fick lof att äfven visa dem omkring de följande dagarne.

Han visste äfven var kapten James privatlogis var beläget, och hvar sir Henry Clay låg förtöjd uti pier nr 425.

Snart var tiden till aftonvard inne, och man vände hem igen.

Bordet var redan dukadt och mrs Webb visade sig äfven här, som en värdig afbild af mrs Plum i Grenwoich, ty bordet var väl besatt, théet var starkt och varmt, kaffet välsmakande och ingen af de talrika bordsgästerna generade sig för att lägga dugtigt för sig, tills dess han var fullkomligt mätt.

Sofkammaren var nu äfven iordningsställd. Sångarne voro baddade med fina hvita linnelakan, och allt såg mycket snyggt ut, så att hvarje utsigt fans till bekvämlighet och belåtenhet.

Nästa morgon, strax efter frukost, begåfvo de sig åter ut på vandring och den unge sir Edward följde med dem såsom vägvisare.

"Hvart skola vi vända oss, nu först?" frågade landtmannen.

"Jag tycker att vi numera borde göra oss nytta af gamla erfarenheter", svarade Paul. "Först söka vi att vinna en öfersigt öfver det hela, och sedan återkomma vi till särskilda besök."

Sir Edward blef nu rådfrågad. Man satte sig på taket af en omnibus, samt åkte från Southferry, så långt som omnibussen gick. En vägsträcka, af något öfver en svensk mil, för tjugufem cents (en krona).

Under färden passerade man Broadway i hela sin längd, samt Bloomeringsdale till Westpoint, och återvände sedan samma väg, så att man ena gången lugnt kunde titta på ena sidan, och på återvägen granska den andra.

Intrycket som New-York gjorde på våra vänner var ganska fördelaktigt. Hvilken herrlig gata var icke Broadway med sina raka, renliga och breda trottoarer på begge sidor, och hvilken liflighet sedan.

I den nedre delen nära hamnen och handelsverlden, var trängseln delvis lika stor som i London. Också här fans fyra rader omnibussar, hvilka gjorde passagen tvärs öfver gatan nästan alldeles omöjlig, men här vara ordningen mycket bättre upprätt-hållen.

Trottoarerna för fotgängare voro fyra gånger så breda, som i Londonbridge, och fastän passagen var väl liflig och äfven delvis mycket trängande, så var den ändock icke så öfverfylld som i London.

Här i New-York förete sig föröfrigt samma förhållanden som London.

Hela en gros handeln är nämligen anvist på New-York City (staden). Den som icke har sitt kontor eller lager der, blir behandlad som en främling.

Brooklyn, Williamsburgh, Newark, Jersey och Hoboken, blifva ansedda som förstäder och utom staden. Det är egna städer, som höra till en annan jurisdiktion.

Nog kan man bo der, men sitt kontor bör man ovilkorligen ha i staden New-York.

Men alla kryddkrämare, manufakturhandlande och hökare?

Kanhända att der fins ett eller annat undantag med dessa, en jag tror att största delen af dem, äfven äro kommanditer från New-York.

Man indelar handelsklassen här i tre delar. En gros (wholesale), köper stora partier direkt från produktionsplatsen. Den andra klassen kallas för "jobbers" (del från första) och den tredje (Detailers) detaljister, köpes åter af andra klassen. Den sista klassen är därför spridd öfver hela landet.

Så äro Pearlstreet och Maidenlaine begge långa gator, alldeles upptagna af manufaktur och kortvaruhandlare. Vid Soutstreet ligga alla ångbåts- och skeppskontor. Vid Waterstreet och dess sidogata Fleetstreet ligga alla kolonial- och kommissionskontor. Wallstreet är upptaget af banker, börsen och bankirkontor. Broadway representerar alla fina butiker, och the Bowery samma artiklar men billigare, fifth avenue är uteslutande upptagen af alla fashionabla privatvåningar.

På eftermiddagen gick sällskapet på återvägen in i pier nr 425, för att uppsöka sir Henry Clay och mycket riktigt, der låg densamme på sin plats. De siste emigranterne voro just i färd med att aflägsna sig derifrån. De begge vännerna hämtade nu sina res-effekter och Edvard besörjde under tiden om en åkare som skulle transportera dem ut till Brooklyn.

Hela samfärdseln visade sig lätt och utmärkt väl ordnad, bara man känner till alla egendomligheter, och vet att begagna sig af dem.

Klockan sju på aftonen befinna sig våra vänner åter hemma vid det väl försedda aftonbordet, och klockan nio begifva de sig till en teater, hvars representation börjar klockan elfva och slutar omkring klockan två på natten.

Sir Edward har utmärkta anlag, han känner till många sådana ställen.

Vi anmärka här, att the Earl of Bakonfield, ännu ej var ankommen. Han anlände först efter 52 dygns resa.

XVIII.

De första fjorton dagarne använde våra vänner nu uteslutande till att bese staden, och deraf kunna vi inhemta föranledning, att meddela äfven åtskilliga detaljer åt våra läsare, om sjelfva New-York.

Sjelfva staden blef 1612 grundlagd af holländska köpmän, och kallades då Ny Amsterdam.

Senare, år 1664, blef staden eröfrad af engelsmännen och om döpt till Newyork.

Börslokalen i Wallstreet, är just icke så stor som man borde förvänta sig, icke heller tull och nederlagsbyggnaden. Men beloppen som blifva omsatta der äro deremot så mycket kollossalare.

Vidare kommer "the clearing house", hvarest alla bankar utvexla sina räkenskaper med hvarandra. Det är ett vackert hus, men icke stort.

Den i göthisk stil byggda trefaldighetskyrkan i Broadway, är utmärkt vacker. Newyork eger i allt omkring 500 kyrkor, alla byggda samt inrättade efter nyaste stil.

Arsenalen är intressant att besöka.

Man finner vidare storartade hoteller, till exempel Astorhouse, S:ct Nicolaus "the metropolitanhotell". Det sistnämde har en façade af hvit marmor, och eger 360 sofrum. Ett så praktfullt hotell, i allt och hvarje, förmår icke London att uppvisa.

Utmärkt godt dricksvatten har Newyork, det är konstnärligt inledt från en liten plats, kallad "Crotton", 9 engelska mil lång och anläggningen kostar 12 millioner dollars (48 millioner kronor).

Denna vattenledning gifver dagligen 40 millioner liter utmärkt dricksvatten.

Medan hela handeln under engelsmännens tid uteslutande låg i dessas händer, och colonierna dugtigt blefvo utsugna af moderlandet, har sedan frihetstiden industrien i landet, med tillhjälp af höga tullsatser, repat upp sig betydligt.

Numera äro de förenade staterna hufvudsakligast New-England (de äro de nordligaste staterna Main, Hampshire, Massachusetts, Connecticut, Vermont och Rhode Island) och Newyork stora fabriksdistrikter.

Ensamt i Newyork fias öfver 5000 fabriker, och att dessa förmå konkurrera med utlandet, bevisa deras utförsel af fabriker från Amerika till Europa, till exempel väggur, symaskiner med mera.

Hamnen är rymlig och mycket djup. Stora, 22 fot djupgående fartyg, som the Henry Clay, lägga utan hinder till vid landningsbron. Hamnen rymmer utan trängsel minst 800 ja 1000 fartyg.

Skeppsvarfvet i Williamsburgh är storartadt. Det eger till exempel en simmande docka, som upptager det största skepp med full last ute på strömmen, sätter det upp på det torra, förhyder det, med lasten orörd i detsamma, och sätter det sedan välbehållet åter i vattnet. Allt medelst egen ångkraft, och medelst sänkning, genom att insläppa vatten, och sedan åter utpumpa det.

Som ett bevis på huru fort de amerikanska städerna växa, anföra vi här några siffror.

	1830.	1840.	1850.	1880.	
Newyork	197,112.	312,679.	515,507.	1,500,000	invånare.
Brooklyn	15,394.	36,233.	96,298.	535,638	"
Williamsburgh	1,117.	5,094.	30,780.	100,500	"
Newark	10,953.	17,290.	38,894.	105,000	"
Jersey	—	—	6,800.	28,000	"
Hoboken	500.	3,500.	9,000.	35,000	"

så att allt sammanlagt hvad man kallar Newyorks stad, numera räknar omkring två och en half millioner invånare.

År 1869 utvisade tabellen en import af 306 millioner dollars, och år 1880 kunna vi nog taxera densamma till 500 millioner dollars.

The city hall (regeringens säte) är en utmärkt vacker byggnad och ligger vid en park.

Bibelsällskapets hus är en verklig prydnad och likadant en mängd offentliga statsskolor. I den vägen har man först börjat gå dugtigt framåt, under de senare tre åren och deraf synes framgå att staden också i intelligens häfdar sin plats i alla afseenden.

Att det för öfrigt går staden väl, det bevisa noggsamt de förut angifna siffrorna, och som i Newyork går det öfver hela landet, hvart vi än vilja vända vårt öga.

Här i de förenade staternas område bjudes ett godt hem åt alla, hvilka de europeiska länderna af en eller annan orsak stöta ifrån sig.

Här blifva dessa odågor, som man kallar dem, under beskydd af fria institutioner dugtiga medlemmar af staten. Här plågar ingen dem med skatter, eller gör dem annat krångel, såsom kungens tillåtelse att vistas i riket, eller anmälning hos polisen eller för vinnandet af borgarskap, eller lösning af handelspatent, eller betalning af inkomstskatt.

I samma ögonblick, som de sätta sin fot på amerikansk jord, hafva de vunnit alla dessa rättigheter och genom visa lagar äfven beskydd för sitt arbete.

Vilja de blifva amerikanska medborgare, så gå de helt enkelt upp i Cityhall, och afgifva der en förklaring derom, man kallar det för The declaration of independance, det vill säga de afsäga sig andra undersätsrättigheter, förklara sig såsom fria män och andraga om att blifva amerikanare. Med detsamma få de ett skriftligt bevis, att deras ansökan är beviljad och försäkran om beskydd.

Men behöfver regeringen då inga skatter alls för att betäcka utgifterna med?

Jo visst! men de komma in genom indirekta skatter. Tull på utländska varor, försäljningar af jord och äfven skatter på grund, samt en licens på utskänkning af bränvin med mera. Den sista är hög, jag tror 100 dollars om året.

Vi anföra här, såsom ett exempel, 1871 års inkomster.

Tull	207	millioner	dollars
andra inländska skatter för jord och licence	144	"	"
andra slags	30	"	"
öfverskott 1870	150	"	"
	531	millioner	dollars.

Häremot komma utgifterna.	
afbetalning på skuld	130 millioner
räntor på skuld	125 "
andra utgifter	167 "
	<hr/> 422 "
öfverskottet förblifver	109 "
	<hr/> 531 millioner.

Hvilken briljant statistik!

Om man nu hade kunnat slippa dessa 255 millioners afbetalning för skuld?

Ja, då hade man haft en riktig uppsjö på penningar. Och dessa tider de nalkas med jättesteg, hvarje dag som flyr, förer dem närmare målet.

Statistiska tabeller öfver befolkningen, eger man sedan 1790.

Då räknade man	3,929,827	invånare
1830	12,866,020	"
1840	17,069,453	"
1850	23,191,876	"
1860	31,443,321	"
1870	38,546,677	"

således i år, omkring 50 millioner, ty invandringsströmmen blifver årligen allt större och större.

Sedan 1820 har man börjat registrera invandringsantalet och för ro skull anföra vi äfven dessa siffror

1820 till 1830	151,824
1831 " 1840	599,125
1841 " 1850	1,713,251
1851 " 1860	2,598,224
1861 " 1870	2,491,451

Presidenten öfver dessa 50 millioner människor, får i lön 25 tusen dollars, eller rundt räknadt 100 tusen kronor om året Han går klädd i svart kostym, med hvit halsduk.

Då han åker i en simpel hyrkuskvagn dragen af två hästar behöfves hvarken polis eller militäreskort för att beskydda hans person. Man ser hvarken ordnar glimra på hans bröst, eller en trekantig hatt med plymer prunka på hans hufvud. Inga lustslott äro byggda för hans skull, eller stå till hans familjs disposition.

Han bor i kapitolet i Washington, och hans hustru samt barn

stanna vackert hemma och har han sjelf att försörja dem; gifter sig ett af hans barn. nåväl, då beder det hvarken om nålpenngar, appanage eller utstyrrel ur befolkningens kassa. Allt sådant är gubbens privatsak.

Presidentens rådgifvare hafva en årlig lön af 8000 dollars, rundt räknadt 32,000 kronor.

Rätt skipes vid öppna dörrar, dit hvar och en har tillträde.

Högsta domstolen är belägen nära Cityhall. Salsdörrarna stå öppna, golvet är belagdt med mattor, och erbjuder plats för 3 till 500 personer.

Processen genomprocederas högt och tydligt, hörbart för alla, icke på latinska språket! nej, på ren engelska och är således begriplig för hvar och en.

Går man in anvisar vaktmästaren höfligt en ledig plats, och der kan man beqvämt sitta och höra på.

Nu afbryta vi här och vända tillbaka till vår vän Paul.

Hvar är han då?

Åh han har varit med öfverallt, och landtmannen är alltid vid hans sida.

Vi läsa ju en del af de anförda notiserna ur böcker, som han uppläser för sin vän och vi uppteckna dem derefter.

Herrskapet är ute på vift hvarje dag och ser sig om. Än åker man med hästbanan, från Cityhall långt ut the bowerystreet and fourth avenue, än med jernbanan, bort öfver hus och tak. En annan gång far sällskapet med ångbåt upp the Hudson river för att titta på de der belägna lustställena eller besöker man the black ministrels.

Sir Edward vet jemnt att uppfinna något nytt, och han önskar säkert att dessa gentlemän, skola komma att stanna hos modern för alltid.

XX.

En dag mötte vännerna en likprocession på en ångbåt, och derifrån afgick densamme med ett extratåg till kyrkogården.

Följet var mycket stort, och det väckte därför våra vänners nyfikenhet.

"Hvad?" utbröt landtmannen, "låter man här begravva sig med ångans bistånd. En sådan syn har jag ej förr upplefvat."

"Jo", svarade unge Edward, "det är modernt här, och sparar in mycket penningar, ty nya begravningsplatsen ligger bra långt utom Brooklyn. Newyork ligger som sagt på en smal landtunga och har ingen egen kyrkogård, och därför måste alla lik utan undantag, flyttas till Brooklyn. Skola vi icke titta på det?"

"Hm! Hm!" brummade landtmannen. "Det hafva vi icke en gång sett i London, och ändå borde det vara just der på sin plats. Att bli född i en fart, skynda genom lifvet i en fart och låta begravva sig i en fart, det kunde vara äkta Londonskt."

"Så låtom oss köpa biljetter!" fortfor han vänd till Paul.

"Det är fritt", inföll sir Edward. "Vi behöfva endast att stiga in, och man tackar oss till på köpet för äran att vi hafva hedrat begrafningen med vår närvaro."

Man hoppade nu utan krus in i tåget och for ut till begravningsplatsen hvilken ligger ett godt stycke väg från Brooklyn.

Anländ till kyrkogården, som liknar en komplett trädgård och är mycket väl värdad, flyttades likkistan från jernbanan öfver på en vagn med hjul, och denna gled derefter på skenor fram till grafkanten, och här nedsänktes detsamma under många böner i jorden. Församlingen skildes derefter åt och for med extratåget tillbaka. Anländ vid färjan aflägsnade våra bekanta sig.

Af en likbärare fick unge Edward veta, att det var liket af en ung engelsk man, endast tjugufem år gammal, som man begrof.

"Jag sade det ju i förväg!" inföll landtmannen. "Han har på tjugufem år utfört, hvar till jag med min flegma kanske behöfver sextio eller åttio år."

Vi glömma nästan att omnämna Barnums museum. Denne man som är bekant öfver hela Newyork, ja, vi kunna säga öfver hela de förenade staternas område.

Hvem är då Barnum? frågar man kanske. En poet? En läkare? En naturforskare?

Åh nej! ingenting sådant! En privilegerad gyckelmakare! Ett godt huvud, som vet att slå pengar af allt, och därför är han ett geni.

Barnum är en man, som eger ett stort hus vid Broadway, och i detta hus har han uppställt ett museum, fylldt med alla slags konst saker och andra rariteter. Hvarhelst Barnum ser något som är eget, litet extra, som icke hvar och en har; och hvarpå han tror sig förtjena pengar bums! så köper han det. Hos honom gör det lycka! Han känner så väl till sin publik, han vet hvad som drager och hvad han kan bjuda dem och han vet rätta sättet att handskas med dem.

Så uppvisar han bland annat, en elefant, som gör alla slags konststycken till och med talar. En jätte med sex horn. En ko med fyra kalffvar, af hvilka den ena har två hufvuden. Ett får med fem fötter. Två negergossar hvilka äro sammanvuxna. Den minsta dvergen på jordklotet general Tomtom, fyrtiosex år gammal, väger fyrtiosex skålpund, och är endast två fot hög, och tusen andra berömda saker.

Och de godtrogna yankes låta narra sig, den ena gången efter den andra af honom, titta på rariteterna, skratta och betala.

General Tomtom visar sig i generalsuniform, och förmår han icke mera ensamt att draga nyfikna till kassan, så vet Barnum att skaffa råd.

En vacker dag läses i alla tidningar följande annons:

Hvar fins det minsta fruntimret i de förenade staternas område? Ett hundra dollars belöning åt den, som uppdragar henne, och namngifver henne för Barnum.

Der inkomma flere hundra svar. Han väljer sig den minsta personen reser dit för att öfvertyga sig, och böper henne. Eller eftersom den ena menniskan icke mera törs köpa den andra, så sluter han kontrakt med henne för lifstiden.

Efter några år gifter han henne med general Tomtom och gifver paret 500,000 dollars till utstyrsel. Derefter blifver almogen inbjuden till att göra sitt besök hos det unga paret. Entreen, oaktadt de numera äro två personer, oförändrad 50 cents.

Året derefter kunna herrskapet framvisa deras förstfödde, unge herr Tomtom. Densamme blir döpt i Barnums museum och alla som vilja hedra ceremonien med sin närvaro, anmodas om att lösa biljetter senast dagen förut. För att få goda platser är entreen femtio cents.

All sådan puff tillställer Barnum, och han drager dermed de kära penningarne ut ur allmogens ficka, uti sin egen.

En gång klickade det dock äfven för honom. Han annonsse-
rade, att han hade köpt en vattennymf. Ett komplett fruntimmer
med fiskstjert, och han visade äfven detta vidunder, uti sitt mu-
seum, för hvar och en mot femtio cents.

Tillströmningen af den enfaldiga hopen var mycket stor. Alla
ville se detta vidunder, hvars existence hittills blifvit omtvistad.
Nymfen visades i ett kärl, fylldt med vatten, hon var mycket
skygg af sig, och vattnet därför jemt upprördt.

Alla glodde på vidundret. Många lärda skakade tviflande på
hufvudet och gingo sin väg.

En vacker dag, midt under representationstiden, lossnade stjär-
ten troligtvis genom ett fel i mekaniken, och till allas förvåning
framkröp en ung flicka, som ropade på engelska språket efter vakt-
mästaren.

Det blef ett fasligt larm. Bedrägeri skrek man från alla håll,
ty alla som hade blifvit narrade, blefvo naturligtvis rasande.

Men snart insågo dessa, att det skadade dem sjelfva, med att
taga saken från en allvarlig sida och det hela blef nedtystadt.

Barnum beräknar allt! Han gifver dagligen tre representationer.
Den första är mellan klockan elfva och ett, den andra mellan fem
och sju och den tredje mellan tio och tolf.

En kort stund förut spelar en musikkår på balkongen och
söker dermed locka folk tillsammans, och in till kassan. Under
middagstiden kör en stor vagn, dragen af sex hästar, upp och ned
broadvy. Deusamme är behängd med jättestora affischer, öfver
Barnums nära förestående representation. Hvarje dag fångar han
derigenom nya åskådare, som offra tjugufem eller femtio cents åt
honom.

Då är Barnum väl en ganska rik man?

Tusende svara härpå säkert ja visst. Andra åter rycka på
axlarna, och åter andra svara ett bestämt nej, det tror jag icke.

Saken är nemligen den, att han håller sin stat hemlig, han
yppar den för ingen. Han arbetar i ouppgjorda räknenskaper. Den
nya dagens inkomster betäcka den förlutnas skulder. Han går
som man säger, i hög sjö för jemnan.

Men hvad bryr publiken sig derom, när musikkåren inbjuder

till en ny representation. Stora affischer uppräknade alla nya stycken, som komma att uppföras. Kassören öppnar kassan och äfven i dag strömmar en mängd nyfikna in, och löser biljetter. Så går det, den ena dagen efter den andra.

Barnum arbetar icke allenast med uppstoppade djur eller med negergossar och dylikt nej! han hoppar på allt, som bjuder honom tillfälle, att kunna förtjena pengar.

En vacker dag gjorde han bland annat en exposition af ett års dibarn. (babby show.) Han utsatte en premie af 1000 dollars, för det vackraste, och bäst vårdade barnet, och en annan af 500 för det näst värdiga.

Att många mödrar skulle anmäla sig, var att förvänta, ty hvilken moder anser icke sitt barn för det vackraste och samtidigt det värdigaste? öfver 3000 hade anmält sig och utställningen började. Att öfvervara premieutdelningen kostade en dollar, och de andra dagarna femtio cents. Det måste hafva inkommit en nätt summa, och om någon fattig moder, verkligen har fått premien, nå, så var det en välgärning.

Han arbetar också för damernas intressen. Kommer till exempel en ung dansös, eller sångerska, som ingen förut känner, och söker rikedom, samt ett verldsrenomé, nåväl så är Barnum rätta personen för saken.

Hon talar med honom, om hvad hennes hjerta önskar, och han granskar hennes kunskaper. Finner han att någon framgång ligger i hennes talanger, så är han både djerf och spekulatif, för att ställa sig i spetsen.

Strax derefter läser man i tidningarna om en ung miss Butterfield, som eger en alldeles utmärkt röst, och om det utomordentliga uppseende hon väcker hvarhelst hon uppträder, ock så vidare.

Dylika små notiser fortfara. Man börjar berätta drag ur hennes privatlif! naturligtvis något pikant, hvarom hon sjelf ingenting vet. Hon är ett mönster af dygd, älskvärdhet och skönhet. Hon sjunger af idel tacksamhet mot sin mor, som har ruinerat sig, genom alla sina utgifter att låta henne lära, och fullkomna sig i sångkonsten.

Hur flitigt har hon icke arbetat? och sedan en sådan tur, att strax blifva engagerad under tre år i förväg.

I Amerika får aldrig någon höra henne berättas vidare. Hon hyser nämligen en fullkomlig afsky för långa sjöresor. Hon är

rädd att skada sin röst, och derigenom förstöra sin enda förvärfskälla.

Hon vill icke en gång resa öfver engelska kanalen, denna lilla bit. Hur kan man då hoppas på hennes besök i Amerika?

Efter ett kort afbräck fortsätter man. Den lycka som miss Butterfield gör, öfver allt hvart hon kommer, är utomordentligt. Den djerfve och företagsamme Barnum har hört derom, och har han nu rest till Europa för att höra henne.

Årer inträder en paus.

Bref har kommit från Barnum till en vän: Han skriver:

Jag har hört hört henne! Hon är i sanning utmärkt! Allt, som hittills har varit är rakt ingenting emot henne. Jag uppsökte henne dagen derpå samt framförde mitt beröm, och derefter ryckte jag ut, med en inbjudning. Men jag har fått som svar: Nej, ej med mindre jag kunde skaffa en ångbåt, hvilken icke vore utsatt för sjöns gungningar, och som vore fri från luftdrag.

Det fins bara en ångbåt, som kunde vara passande; det är the great Eastern.

Barnum låter icke afskräcka sig, när det gäller om, att förskaffa något extra åt sin publik. Han har strax telegraferat till ångarens egare och har fått till svar:

Ja, det kan fås, men femtio tusen dollars för resan.

I sanning ett högt pris, men Barnum vacklar icke. Han hyr the great Eastern och tilljuder densamme åt mrs Butterfield.

Hon tager sig tre dagars betänkingstid. Hvilken spänning? Han har fullföljt hvad ingen annan förmådde.

Hon antager tillbudet, Barnum har segrat. Hon korsar oceanen, hon vågar sitt lif och sin röst. Newyorks publik får tillfälle, att höra henne sjunga, men endast fyra gånger. Barnum måste betala henne tio tusen dollars hvarje representationsafton, förutom friresa.

Konsertafturne blifva bestämda. Man har valt Metropolitan-teatern, emedan den är störst, och derigenom har man kunnat nedsätta entré priset till tio dollars.

Anteckningslistorna äro utlagda och bra många platser redan upptagna. Den som vill höra henne första aftonen, han bör skynda att anteckna sig.

Telegram kommer att ångbåten the great Eastern har lemnat Havre.

Densamme anländer.

Miss Butterfield är ombord, allt har gått bra. Nu blir det allvar af, man väntar på njutningen att få höra henne.

Hvarje middag mellan klockan tolf och två, hvilken är den lifligaste trafiktiden, ser man på broadway, bland raden af vagnar och omnibussar en stor flat möbelvagn, dragen af sex hästar. På densamma står en liten täck wienervagn förspänd med två små hvita hästar. En kusk i rödt livré sitter på kuskbocken af den lilla vagnen och håller i tömmarne, en jokey likaledes klädd i rödt livré står bakpå medan den stora möbelvagnen kör framåt, styrd af en särskild kusk.

Inuti den lilla wienervagnen sitta två beslöjade damer och hela vagnen är behängd med stora affischer om representationen och nedtill står tydligt:

"Glöm för all del icke att öfvervara representationen af den verldsberömda sångerskan miss Butterfield, i afton klockan tio i Metropolitanteatern."

Emellertid berättas om att en ung enka rik och vacker, man hviskar om att hon heter mrs Cutts, har låtit anteckna sig för en hel loge om tolf platser för alla representationsaftnarne och att hon betalar tusen dollars därför.

Nyfikenheten står numera på sin höjdpunkt.

På sjelfva representationsaftonen klockan åtta gjorde alla ångfärjor mellan New-York och förstäderne strejk, de uteblefvo. En människomassa samlar sig så småningom som väntar, och det blir bekant att alla äro upptagna af Barnum till transport af de teaterbesökande.

Alla dessa människor få nu stå der och blifva narrade, de kunna icke komma öfver till sina hem. Så vänder Barnum upp och ned på allt, för att göra effekt.

Är allt detta då också sant? det låter otroligt, säger kanske många.

Jo, bevars det är rena sanningen, ty det har verkligen händt.

På sjelfva spelaftonen förblef logen tom. Men just den sista minuten då sångerskan skulle träda fram, öppnades dörren af logemästaren och en dam klädd i svart från topp till tå stiger in och tager plats.

Alla kikare och lorgnetter rigtas nu nyfiket på henne. Men

slöjan är så tjock, att avsigtet icke kan ses. Damen är emellertid icke alls generad af sig, hon är troligtvis van vid att göra uppseende.

Miss B. träder fram på scenen. Derigenom vändas alla blickar på henne, och mrs Cutts sätter också sin kikare för ögonen och synes insupa hvarje ton.

Bifallsyttringarne äro naturligtvis allmänna och vilja aldrig taga slut. Tolf kransar slungades fram till scenen och då mrs B. efter konsertens slut ville stiga in i den väntande vagnen för att åka hem voro några unga brushufvuden så förtrollade, att de spände hästarne ifrån, och sig sjelfva för vagnen, samt drogo den firade sångerskan till det hotell hvaruti hon bodde.

Det ser ut som det menskliga förståndet hade blifvit sjukt.

Månen står emellertid högt på fästet och belyser nattscenen. Det förefaller oss som om hufvudet i afton lutar mer än vanligt åt sidan. Kanhända att också han finner åtskilligt som tilldrager sig under sina ögon, bra egendomligt.

XXI.

Så förflöt emellertid den första aftonen, och den andra, tredje och fjärde följde likaledes.

Miss B. har blifvit bekant och renommérad öfverallt. Hon uppträder efteråt i Boston, Filadelfia och andra städer med framgång, och hvad såväl hon, som Barnum skördat dervid, förutom lagerkransar det blifver en hemlighet.

New-York egde den tiden tolf teatrar, en mängd af ministrells (svarta sångsällskaper) oräknade.

Teatrarne i Amerika och England äro i allmänhet just ingenting annat än gyckelhus, och stå långt ifrån på den höjd af bildning som till exempel i Tyskland.

Att gå på stora operan eller dramatiska teatern i Berlin, Wien, München, Dresden eller Hamburg är en konstnjutning, äfven i Danmarks hufvudstad Köpenhamn och Stockholms teatrar äro icke att förglömma, men i Amerika är allt helt annat.

"Jag vet icke hur det kommer sig", säger Paul till landtmannen, "men jag kan hvarken finna nöje eller njutning uti dessa teatrar. Allt förefaller mig likadant som de svarta sångarne det vill säga som rent gyckel."

"Så gör jag med," svarade landtmannen. "Men om det är personalens fel, eller om felet är att söka uti det främmande språket, eller vår ovana med folkets seder, tankar och bruk, det vet jag icke, nog af för mig låter allt kallt."

"Kanhända ligger något med i ovanan", medgaf Paul. "Men vi hafva ju äfven besökt tyska teatern här, hvad tycktes då om den?"

"Det var bara strunt", svarade landtmannen. "Icke alls värdt entréen. Jag vet icke hur det är, om felet ligger hos mig, eller om det är sanning hvad jag känner. Men jag saknar det tyska behaget i allt."

"Det fins ingenstädes", svarade Paul, "till exempel att man går till ölstugan för att få en treflig afton, i sällskap med några goda bekanta, det känner man här icke alls."

"Kanhända ändå", inföll landtmannen. "Hvem vet om vi hade tillbragt ett eller två år här, och ofta besökt en och samma af de tyska birhallen om man icke der skulle få något dylikt med tiden?"

"Nej, det är omöjligt", svarade Paul. "Ölet hvilket man dricker der, är ganska smakligt, men fyratio öre seideln. Det går an för en när man mera lägger an på, att hvila ut sig, men flera än en dricker man icke."

"Mycket riktigt", anmärkte landtmannen, "deri ligger också ett fel. I sydtyskland kan man dricka sex till åtta seidlar för samma pris, och roa sig en hel afton, men här bor man så långt ifrån hvarandra att man icke kan skaffa sig goda vänner."

"Och vi sjelfva blifva förändrade", fortfor Paul, "genom att hvarje dag se nya ansigten, umgås med andra menniskor. Allt detta förvillar äfven våra karakterer."

"Ja, så är det nog", sade landtmannen.

"Det är i det hela taget, en bra svår sak att vandra ut i vida

verlden", fortfor Paul, "att lemna sitt fädernesland, der man är född och hittills har lefvat i ro och fred, bland vänner och goda menniskor. Ögonen se sig snart mätta på all den härlighet som fins annorstädes, men hjertat känner sig tomt och förvillas. Hvem vet om jag icke redan för länge sedan varit öfverfallen af hemlängtan om jag icke hade funnit er, att kunna samtala med och förtro mig åt."

"Så säger jag också, af hela mitt hjerta", svarade landtmannen. "Det är min sann bra svårt att söka sin lycka i främmande land, och ännu svårare att finna den, och om man finner den, så är det en ren lyckträff. Hvad skulle väl ha blifvit af mig, Paul, om jag icke hade träffat dig? Jag tror, att äfven jag, då hade känt hemsjukan för länge sedan. Mitt mod hade varit brutet och jag hade känt mig rädd att våga mig vidare fram."

"Hur förunderligt, min käre vän", sade Paul. "Nu komma vi här, midt i glädjens rus att erkänna och inse, att ingen sann lycka kan finnas till, utan att vara kryddad genom vänskap och hemtrefnad bland vänner och bekanta. Penningarna ensamma förmå icke att tillfredsställa våra hjertans längtan."

"Det skola vi skrifva oss "ad notam" (bakom örat)", sade landtmannen. "Vi skola draga det mycket i betraktande, att finna hyggliga, vänligt sinnade grannar, och söka att skapa oss en vänkrets, hvarest vi kunna finna hemtrefnad. Att börja med, är det ju godt att vi två sympatisera i ett och allt."

"Men det fattas ändå", svarade Paul, "nämligen, att nyttigt arbete sammanbinder våra intressen, och därför påminner jag vanligast om, att allvarsamt börja tänka på grundläggningen."

"Rätt så", inföll landtmannen. "Min sann är nyttigt arbete icke kryddan och nyckeln till belåtenhet. Men hur skola vi börja."

"Det vet jag verkligen icke", svarade Paul, "jag för min del är lika oklar deruti som förut. Jag tror att vi besöka kapten James, och rådföra oss med honom. Han gifver oss åtminstone ett hederligt svar."

"Så göra vi", sade landtmannen och det redan i morgon. Vi uppsöka honom då i hans privatlogis, och inbjuda honom med familj, till middag någonstans."

"Det påtager mrs Webb sig", inföll Paul, "jag skall tala med henne derom, och höra mig för. Jag tycker att kapten James är

för tillfället ännu vår bästa vän, den enda, som vi kunna lita på”.

Begge vännerna besökte nästa dag kapten James, hvilken mycket vänligt tog emot dem, och uttalade sig mycket vidlyftigt och tydligt öfver landköpet. ”Här fins bra mycket att välja på”, sade han bland annat, ”och likväl är det icke så lätt, att finna något, som är både passande och billigt. Så hafva vi till exempel urskog eller okultiveradt land, som regeringen säljer. Derpå fins både berg och skog, men hvarken hus eller lador, jorden måste uppodlas och husen uppbyggas. Att köp af sådant land, är det, som duger för främlingar, eller här specielt, är användbart för eder, herr Malzan; det tror jag icke. Jag hör af edra berättelser, att ni har haft ett väl uppodlat landtgodt i Mecklenburg, och då antager jag, att ni söker efter kultiverad eller halft kultiverad jord, som ni vill köpa för billigt pris och förbättra. Sådant jord kan icke köpas af regeringen, eller Vanderbilt, Astor och hur de alla heta. Det måste köpas genom mellanhand.”

”Ja, mycket riktigt”, svarade Paul, ”det är också min mening. Men hvar är bästa trakten?”

”Dylika landtegendomar finnas öfverallt, här i närheten eller långt in i landet”, fortfor kapten James, och ju längre bort den ligger, ju billigare är priset på densamma. Titta på kartan. Der till exempel, skulle jag tro, borde vara en god plats att köpa. Just i närheten af staden och af floden. Der fins kommunikation med ångbåt, norr eller söderut, och med jernbanan hit och dit. Med hjälp af det penningebelopp, som ni disponerar öfver, måste det vara en lätt sak, att förvärfva sig ett vackert kapital, inom några år.”

”Detsamma hafva äfven andra bekanta sagt oss”, svarade Paul.

”Jag tror sjelf, att trakten deromkring har en god framtid för sig, och att rätta tidpunkten är inne, till en spekulation. Indianerna kunna väl icke längre oroa fredliga landtbrukare der i trakten?”

”Nej bevars!” svarade kapten James, ”der är allt säkert för fredlig kultivering.”

”Välän!” inföll landtmannen, då resa vi dit! ”Hvilken väg är den bästa?”

”Den här”, svarade kaptenen, pekande på kartan, med jernväg till Chicago och derifrån till Rock Island. Sedermera fins nog ång-

båtar, det är ju sedan endast frågan om att sätta öfver Mississippifloden."

"Det går nog för sig", sade Paul. "En annan fråga blir det, huru vi skola börja vår sak. Med eller utan hjälp af mellanman?"

"Ja, det är en kinkig fråga", svarade kaptnen James. "Jag skulle handla, allt efter som förhållanderna der på platsen fordra det. Men en annan sak, vill jag äfven lägga eder på hjertat, nemligen: Tag först emot det köpta, behörigt bevittnadt och attesteradt, och betala sedan. Med andra ord: Låten icke narra eder. Det blir er sak, mr Meissner, att vara försiktig om."

"Jag skall göra hvad jag kan", försäkrade Paul. "När resa vi då, mr Malzan?"

"Om onsdag eller senast om torsdag", svarade landtmannen. Med detsamma anmodar jag om äran af familjen James besök i morgon, så tidigt som möjligt, helst innan middagstimmman, för att få god tid, att ännu kunna prata, om ett och annat."

"Mycket förbunden för artigheten", svarade kaptnen. "Vi skola infinna oss manngrant, klockan två. Jag skall emellertid försöka påminna mig, om jag har någon bekant, som bor der i trakten, och som kan blifva eder till nytta. Vi råkas således i morgon."

"Förrän vi låta våra vänner afresa från New-York, omtala vi ännu ett och annat, som kan hafva intresse för våra läsare, och det fins just inte så litet sådant."

XXII.

I New-York fins en mängd af enormt rike män. Största delen deraf har förtjent sina rikedomar på jord, hvilken de hafva inköpt af regeringen för rampris, sedan låtit kultivera och bebygga och efter kort tid åter sålt den till invandrande med stor fördel.

Bland sådana äro ryktbarast,

Vanderbill, samme man, som sedermera äfven började med den första ångbåtslinien mellan Boston och Liverpool.

John Astor, en mycket rik man. Han har skänkt mycket åt staden, i allmänhetens intresse, byggt skolor med mera.

John Steward, är en rik köpman, som drifver manufakturaffär. Han hade öfver fem- eller sexhundra biträden och gör en kolossal stor omsättning, mest af engelska fabrikater. Man påstår, att han har kommit till New-York med sex pence på fickan, liksom nu för tiden så många irländare gör. Under krigsperioden betalte han till regeringen ett mycket stort belopp i förskott, på den tull han tid efter annan kom att betala. Man påstår att när Steward en dag icke säljer hundra dussin glacéhandskar i detalj, är det en dålig affärsdag för honom.

Stora affärer med kolossala och granna varulager fins äfven i mängd. Så ser man till exempel ett magasin af idel chinesiska artiklar, deribland thé och rått silke. Sådana varor gå till pengar.

Här ser man åter ett lager uppfyllt med en ofantlig mängd af snygga lädor hvilka äro målade på alla sidor. Ett stort hus, tre våningar högt, är fylldt deraf. Detta är skodon, stöflar, kängor eller andra slag af skor, ett hundra par sorterade i olika storlekar, ligga i hvarje låda och finna afsättning öfver hela jordklotet.

Så kommer ett annat liknade magasin, der också bara lädor synes. Deri äro de renomerade amerikanska vägguren.

Åter ett annat en gros lager, af bara korta varor (Fancygoods). Charles Müller & Co står att läsa öfver dörren, de äro tyskar.

Här kommer en auktionssal. Ett parti kläde blir såldt. 30 stycken gå under ett klubbslag, och der fins sju- å åtta hundra lotter. Varan blir såld förtullad på sex månaders kredit, när antagliga borgesmän ställes, eljest mot kontant med fem procent afdrag.

Här kommer en fin restaurationslokal. Matvaror, dricksvaror, glacétårter, fina bakelser, kaffe med mera serveras här. Lokalen hålles öppen hela året om, både natt och dag. Om söndagen under kyrkotiden hålles den endast tillgänglig för i sjelfva hotellet boende resande.

Unge sir Edward känner till lokalen. Han är van att der slicka i sig litet glace, och därför drager han vännerna in med sig. En portion glace kostar femtio öre och serveras såväl i smultron,

vanilje, som citron. Äfven halfva blandade kan man få, och en sådan sammanblandad smakar icke illa.

Under den varma säsongen serveras i etablissemnet dagligen två- à tretusen portioner glace, och under vintern ostron, åtta- à tio tusen stycken om dagen, såväl stekta, rostade eller råa nedlagda i pickels, eller stekt i skalan. Utmärkta ostron har man här, så sköna, stora och feta, att det ingen under är, att de gå åt. Vidare fins utmärkta biffstekar, och sköldpaddstekar, något extra rart och det delikataste af allt äro stekta grodor. De smaka minsann riktigt godt.

Mannen som eger etablissemnet, heter John Taylor. Han är född i old England, kom för tio år sedan till New-York, som konditorgesäll och hade endast sex pence kvar på fickan. Han började först hos andra, och derefter för sig sjelf med sin glacefabrikation och han har sedan dess arbetat sig upp så, att han nu eger ett stort hotell af första rang, kalladt "the international hôtel, som bjuder på åttatio sofrum, samt stora salar till fester och baler och på nedra botten serveringslokalen. Denna senare är afdelad uti två salonger, den öfre delen och källaren, och begge tillsammans kunna rymma omkring två tusen personer. Fyratio vaktmästare äro för jemnan sysselsatta med serveringen.

Etablissemnet eger vidare en egen ångmaskin, som drifver såväl ett bageri som glacefabrikationen, samt en tvätt och mangelinrättning. Uti köket rör sig en personal af omkring sextio personer, och man har försäkrat oss att en vanlig söndagsinkomst vid restaurationskassan är omkring ett tusen till tolfhundra dollars (fyra à fem tusen kronor) och under veckan mellan sex- à åtta hundra dollars (två tusen fyrahundra à tretusen tvåhundra kronor), allt per dagen.

Det fins i Fultonstreet, en mycket oansenlig lokal, som ser ut som utdöd. Denna existerar på middagsspisning. Från klockan tolf till två expedieras der ett tusen tvåhundra middagsgäster à femtio cents, under hela den öfriga dagstiden är afsättningen så godt som intet.

Här kommer "the asterhouse", ett fint och mycket besökt hotel. På nedra botten fins ett läsrum i hvilket åtminstone sextio

tidningar finnes utlagda, både in- och utländska, alla insatta uti permramar. Läsningen deraf är gratis. Såsom erkänsla räknar man på ett besök vid utskänkningsdisken, der viner, öl, porter konjak med mera, samt äfven rostbeef och hammelstek serveras till femtio cents portionen. Under middagstimmen, mellan tolf och två och återigen om aftonen åtta till tolf, sitter värdinnan sjelf med en sällskapsdam på en liten upphöjning klädd i högtidsskrud, efter nyaste mode och nickar vänligt åt alla bekanta gäster. Fyra kypare, klädda i fina snöhvita helkostymer, med extra fina linneskjortor och uppåtgående manschetter, stå bakom den fina marmordisken och tappa de reqvirerade dricksvarorna ur prydliga messingskranar, samt stryka lika många shillingar i kassan.

Servering i rummet, förekommer ej, den som önskar något går till "the bar" (disken). Stängd blir lokalen aldrig, endast under nyårsnatten.

Det var då besynnerligt. Hvarför just då? Man förtjenar ju mest penningar då.

På grund af ett gammalt ingrodt oskick, vanan att önska "a happy new year (ett godt nytt år), hvarför en hvar förväntar sig en liten extra tack eller bjudning. Denna ovana har urartat sig långt öfver omständighetens gränser. Mr Buttcher har minsann gjort oangenäma erfarenheter i den vägen. Så fort klockan slår tolf stänges och tillbommas alla dörrar och all servering är stoppad. Ingen slipper mera in, och när de personer, som finnas inom lokalen hafva aflägsnat sig, hålles densamma stängd till aftonen klockan sju. Mrs Buttcher, som eljest är vaksamheten sjelf, syns ej till under hela dagen.

På nyårsdagen och revolutionsdagen är folket precis som toktigt, ja komplett vildt. Men äfven derfor fins råd. Inom lokalen fins alltid civil polisvakt och den minsta oordning blifver strax qväfd genom deras inskridande.

Liksom på nyårsdagen, en mängd med personer infinna sig för att gratulera och förfriska sig gratis, består ovanan under frihetsdagen deruti, att den simplare klassen noga vakar öfver att alla helighålla dagen det vill säga icke arbeta. De stryka omkring på gatorna, supå på gårdagens behållning, molestera andra, kasta knallarter eller andra små fyrverkeripjeser, sjunga eller skrika med

mera. Om aftonen klockan åtta eller nio afbrännes på stadens bekostnad ett briljant fyrverkeri i Cityhallparken, som avslutar det hela.

XXIII.

I allmänhet har man mycket förnuftiga lagar. Söndagens helighållande öfvervakas med stränghet, men alla andra helgdagar känner man icke till. Fullkomlig religionsfrihet herskar. Ingen jul, ingen skärtorsdag, ingen långfredag eller andra sådana dagar som falla in på en veckodag känner man der till, då kan en hvar arbeta eller också låta bli, det är en fri sak. Den som vill helighålla julen eller påskfesten, han stänger sin dörr, fäster en lapp på densamma med inskription. Stängd i anseende till helgedag, öppnas åter . . . och allt är i sin ordning (all is right).

Man går till och med så långt, att man tillåter en mosaisk trosbekännare att handla på en söndag, då han håller stängt om lördagen. Sex dagar skall man arbeta, men den sjunde är min, heter det i Guds ord. Hvarken mer eller mindre. Hvarför skall en stackars jude då helighålla två dagar, den ena efter sin religion, den andra efter poliskäppen?

Alla kyrkor äro inrättade med låga tak utan torn, runda inuti och enkelt utstyrda, fria platser anvisas, och ingen uppbär bidrag. Presten lefver genom privatkunder, hvilka frivilligt anteckna sig, och antaga honom som själavårdare, liksom man antager en läkare för kroppen. Presten måste försöka förtjena sitt bröd, likaväl som någon annan. Det är något bra övant, att midt under predikan, se ett- eller tvåtusen fläktar röra sig. Men det känns mycket angenämt för en herre som har fått plats mellan två damer, att blifva hugnad med litet svalning från dem. Den ene hjälper den andre och det är ju en kristens pligt.

Apotekare och läkareyrkena äro förenade under namn af drogister.

Är man sjuk, går man in i en sådan butik (drugstore) talar om för mannen som sitter der, hvad som felas, och han gifver en ask med piller, eller lagar till någon annan mixtur. Derfor betalar man, och det är då både för hans honorar och för medicinen.

Rättsbyrå fins nästan i hvartannat hus. Det ser ut, som om man här skulle strida och krångla lika mycket som på alla andra ställen.

Af gator fins så många, att man icke kan hitta på namn för dem alla. Åtminstone förefaller det bra besynnerligt, att höra sådana benämningar som 1:sta gatan, 2:dra gatan, o. s. v. upp till 499:de gatan. Men då alla ligga i en sträcka, vänjer man sig snart dervid, och finner det sedan angenämt.

Numera börjar det också att blifva för trångt, åtminstone i New York.

Der har man nu byggt en jernbana på gatan, eller rättare, på en jernbro, hvilande på jernpelare, och medan tåget glider fram, i samma höjd som första våningen är belägen, köra omnibusar och andra vagnar under jernbron på gatan.

De nya kvarteren, hvilka äro anlagda och bebygda, ha framför huset en liten grön trädgård, i hvilken rosor och andra blommor dofta. Mycket hemtrefligt.

Matvaror får New York i öfverflöd. Det mesta kommer ned ifrån "the Hudson River" med ångbåt eller jernväg, och i stället för att London importerar matvaror i stor mängd, utskeppar New York massor af mjöl, majs, fläsk och kött till Europa. Man lefver inte alls dyrt i staden, nej, icke det minsta, när man tager betalningen för arbetet i betraktande, och förhållandena ställa sig här mycket lättare och bättre än i Londen.

När en murare eller snickare förtjenar 16 eller 20 dollars (64 å 80 kronor) i veckan, kan han nog betala 3 å 4 för kost och logis, och när en symansell kan få 20 å 30 kronor i veckan, för sitt arbete, från kl. 8 f. m. till kl. 5 e. m., kan hon efter vår mening offra 6 eller 8 kronor åt mat och logis. Deruti ligger alltså ett godt förhållande.

För alla handarbetare och landtbrukare är det bäst, men sämst af alla står handelsfacket, industririddaren, köpmannen.

En handelsman utan mynt på fickan, är öfverallt en stackare. Men här i Amerika, bland idel främmande menniskor, utan kredit

och penningar, hvarken hemma i det ena eller det andra, blir han en tölp, ett dumhufvud, en tragisk figur.

Hvilken galenskap att våga sig ut!

Far han till Amerika för att lära handelsfolket, som fins der, något — då blir han lurad.

Sådana olyckliga blifva trampade under fötterna, försvinna i smutsen, och träffas sedan såsom kypare, stadsbud eller kringvandrande handelsmän; medan en skomakare, urmakare, snickare eller murare strax finner arbete och sin rikliga utkomst.

Och likväl låta många handverkare sina söner välja handelsyrket. Handverket är icke fint nog.

Tron att han som handelsman kan förtjena 200, 400, ja t. o. m. 2000 kronor med ett enda penndrag, den sitter, tyvärr, ännu kvar hos dem.

Jo pytt! Stor skilnad mellan lögn och verklighet! Skall existensen uppehållas på ärligt vis, då är det minsann bra svårt i våra tider.

Lättsinnigt att öfvergifva hemmet, att lemna det bröd, som man säkert har, för att gripa efter det osäkra, det är i sig sjelf en stor dumbhet, och det är ett djerft vägstycke, att med två tomma händer begifva sig ut i verlden för att söka lyckan, endast stödande sig på sig sjelf och sitt eget förstånd.

Något helt annat är det, när man har bekanta, vänner eller släktingar, som kunna bistå med råd och annan hjälp. Se det förändrar mycket sakens läge, och bringar densamma i ett helt annat ljus.

Med irländarne som komma dit, så till sägandes nakna, äro förhållandena helt annorlunda. De hafva redan kunskap om språket och byta således endast om stad. De hafva släktingar och bekanta derborta, som villigt antaga sig deras sak.

Personer som hafva vistats i New York under många år, känna naturligtvis till platsen och dess egendomligheter bättre, än en nyss kommen främling.

Medan irländaren, inom ett par dagar har fått plats och förtjenst, står en svensk eller tysk, ännu efter månader på samma fläck, förtär sina tillgångar och förmår icke reda sig.

Försöker han, att vända sig till sina landsmän, så blir han

betraktad som en tiggare eller äfventyrare. Dessa personer äro nemligen hvarje dag öfverrända af obekanta personer. De hjelpa i början, men göra snart deraf så oangenäma erfarenheter, att de helst sluta upp dermed.

Derför varen försigtige, I som viljen resa dit öfver, försöken att skaffa eder adressen på någon som känner er, och är detta omöjligt, nå väl, så hållen eder vid ankomsten till "the board of emigration", ibland hvilkens direktion medlemmar finnas, som tala ert språk, och med dem kunnen I då tala rena svenskan.

Varen icke högfärdige utan tagen emot det bästa han kan erbjuda er. Hafven I först blott fått fast grund uuder fötterna, så blir luften klarare för eder med hvarje dag.

I Amerika är det ingen skam att arbeta. Nej, arbetaren är sökt och aktad der, ty det faller sig billigare, tack vare den höga tullen, att fabricera varorna sjelfva, än att taga dem utifrån, och därför fins der under goda tider både arbete och förtjenst.

Hvarje person, som uppehåller sig genom arbete, är aktad och väl ansedd, och den bästa rekommendation som någon kan få, är den, att han arbetar allt hvad han orkar.

XXIV.

Att der äfven fins många s. k. dåliga ställen behöfva vi väl icke omnämna. Vi tala icke gerna om sådana, men vi vilja blott säga att der fins en mängd, en förfärlig mängd deraf, och att polisen icke blandar sig deri om det icke är allt för svårt.

I engelska lagboken heter det.

My house is my castel.

Mitt hus är min borg.

Och således har polisen ingenting att göra inom hus om han ej blir kallad.

Att gå under natten mellan kl. 12 till 4 genom southstree

nära hamnen är till och med lifsfarligt. Ett knifstygn är lätt att få på öppen gata. Hvad kan då hända inom hus? Äfven uti andra så kallade bättre, det vill säga grannare, mera utstyrda ställen är det just icke bättre bestäldt med säkerheten.

Der existera usla etablisementer under namn af kaffén, boarding-houses, kommissionsbyråar, giftermålsbyråar och privatense, der högt spel blir tillståndt, med ändamålet att lura och bedraga oerfarna. Man spelar här falskt, använder alla slags knep, falska kort eller tärningar och oaktadt alla närvarande äro fint klädda, gå i sammet och siden, samt glänsa af guld och diamanter, är hela hopen dock endast ett tjufband, bestående af skurkar. De hänga alla tillsammans i en kedja af lögn och bedrägeri, föra falskt vittnesmål och polisen gör ingenting, rakt ingenting, den vet att hon icke förstår att komma åt dem.

It is a bad house, ill famed, and known as disorderly, you should have avoided it. (Det är ett dåligt illa beryktadt hus, och ni skulle ha hållit er ifrån det) är svaret man får, när man hänvänder sig till polisen. Drager man sedan saken ändå framför rätten, nåväl, så vittna alla som en man falskt, och säga att han varit drucken samt intyga på ed, att åklagaren sjelf varit temligen pirum.

Slut är det med rättssaken, den blir afskrifven.

En lång tid existerade auktionslokaler vid Broadway, anlagda på att fånga dumbommar. Der står en mängd personer vid disken och bjuda. Man säljer guldklockor, tjocka massiva guldur med massiva guldkedjor. De oerfarne komma in, granska varan noga, det är 18 karats guld, de äro tunga och måste vara värda minst två hundra kronor. En herre som står nära köper en af dem för trettio kronor. Han visar det efteråt låter alla noga granska det, skrattar och säger: "Det var tur, ett riktigt rampris."

Nu börjar auktionären att sälja ett likadant. Den oerfarne bjuder; det bjudes öfver. Der äro många som deltaga i kampen. Man drifver priset upp, men äntligen faller klubbslaget vid tretton dollars. Den oerfarne är den lycklige. Under tiden han tager upp penningarne, går auktionären ett ögonblick bakom disken, som om han söker efter något. Derefter kommer han tillbaka, tager emot liqid och öfverlemnar klockan åt den lycklige köparen.

Då han kommer ut på gatan, tittar han noga på varan. Nu-

mera ser det misstänkt ut. Han undersöker den bättre och finner att det endast är förgyld metall. Karlen har, under tiden han var bakom pulpeten, bytit bort uret mot ett annat.

Ni anmäler saken för polisen och mannen blir citerad. Han eger sex vittnen som intyga att allt har gått till ordentligt, som lagen föreskrifver, ni har fått hammarslaget som högstbjudande. Uret har blifvit utlemnadt till eder, ni har mottagit det utan någon anmärkning innan nästa försäljningen började.

Ni har blifvit klokare och har betalt lärpenningar. Uret som ni såg på, var äkta. Fiffigheten ligger deruti, att han har ett äkta men alla andra efterapade och han har bytt om detsamma efteråt.

Han var med i komplotten, ty alla spela under samma mask, nämligen att lura enfaldiga menniskor.

Innan "theboard of emigration" blifvit inrättad och tillgången till ett emigrantskepp var obehindrad blefvo dessa stackare redan ombord uppsökta af mindre redbara personer, hvilka drifna af egen nytta lade an på, att ytterligare utplundra dem.

Under alla möjliga förklädnader infunno de sig. Den ena sålde jernvägsbiljetter ända fram till deras bestämmelseort. Den andra landtegendomar. Den tredje antog arbetare och när de stackars godtrogna menniskorna kom till jernbanan eller platsen, fanns der ingenting. De voro lurade och utan penningar, föllo de kommunen till last.

Derför blef "the board of emigration" utnämnd och tillsatt. Den samme står i förbindelse med inlandet. Fins der en kommun som önskar arbetare så anmäler den det, och den får då arbetare sig tillsänd och den arbetssökande ett hem, allt efter bästa förmåga.

Fullkomligt är detta institut icke, nej långt derifrån; ty det förmår med bästa vilja icke att ordna alla behof till allmän belåtenhet. Om någon skulle vilja betrakta institutet som en inkomstförmelande anstalt, till exempel benägen att förskaffa utmärkta platser, med ett eller tvåtusen dollars i fast lön, då tager han mycket fel.

Nej, så är det icke, det blifver som sagdt mycket att önska, men i alla fall uträtta dessa hedersmän, mycket, ja! ofantligt mycket godt. De fördela invandrarebördan, ty en börda måste den ovilkorligen blifva under vanliga ostyrd förhållanden och förvandla

invandrarne till arbetsamma personer, hvilka inom kort bidraga till landets uppblomstrande.

Newyork skulle ju blifva öfverfylld af fattiga, men nu ser man der på gatorna, långt ifrån så många utfattiga människor kringvandra som i London.

Som ett sidostycke till humaniteten vilja vi här anföra, att på alla polisstationer, och en sådan fins i hvarje qvarter, är ett särskildt rum inrättadt med tolf liggplatser, hvilka gratis kunna upptagas under natten af husvilla. Icke förjemnan, men hvar tredje natt kan en person återvända. Hvilken humanitet, hvilket skydd under vintern, under regn och storm. Behandlingen som dessa olyckliga hafva att utstå der, är hvarken brutal eller förolämpande ty de blifva mottagna med välvilja.

När komma vi i Stockholm så långt, der är det då i sanning af behovet påkalladt.

Vi kunna omöjligen avsluta vår berättelse om Newyork utan att äfven nämna litet om de största tidningarne som finnas der och hvilka utan undantag intaga en hedrande patriotisk ställning. Vi hafva icke haft tillfälle att göra oss så noga underrättade om detaljerna som vi hade önskat och anföra därför endast några ofullständiga notiser.

Intill 1850 är "Solen" ansedd för det mest spridda bladet men sedan dess har Newyork Herolden obetingat vunnit företrädet af detsamma, och är numera den förnämsta i de Förenade Staternas område, ja, vi kunna med detsamma säga hela Amerika. Man påstår att det har större circulation än sjelfva den europeiska Londons Tiden.

En person som är anställd vid tidningstryckeriet har angifvit för oss att Newyork Herolden nu för tiden utkommer med sextio tusen exemplar, Solen med femtio tusen och Tribunen med fyratio tusen samt att den europeiska London-Tiden endast utgår med femtiotvå tusen.

Egaren af Newyork-Herolden är en fransman vid namn Benett. En mycket intelligent och energisk, spekulativ och företagsam man. Huset hvaruti expeditionen varit är numera hans egendom. Han har låtit det praktiskt inrättas för ändamålet och det är ett sant nöje att se på, huru alla som myror arbeta under natten då andra människor lugnt ligga och sofva. Klockan sex på eftermiddagen är

sista minuten att inlemna mycket angelägna saker. Klockan sju börjar man med tryckningen. Tolf snällpressar arbeta hela natten igenom och likaså en stor personal som sorterar och expedierar sådana exemplar som afsändas med posten. Klockan sex om morgonen börjar sjelfva försäljningen inom stadens område. Först till alla kolportörer, ty hela distributionen inom staden sker endast genom fast anställda bud. För lösnnummer fins andra kringsspringande ynglingar. Hvar och en af dem har sina distrikt och sina kunder.

Under kriget mellan de nordliga och sydliga staterna hade pressen en ypperlig lägenhet att utmärka sig, och hon har visat sig vara sin uppgift väl vuxen i alla riktningar. Oförfärad uti bevisligheten om sin kraft och uthållande till det sista i farans stund, häfde pressen de förut kända amerikanska dygder. Ty har en amerikanare en gång antagit och utstakat sin väg, då följer han den också. Antingen står han och segrar, eller faller han ned och krossar detsamma. Framåt utan fruktan, finna vi också här besannat.

Och hvad eller hvem skulle de Förenta staterna af Nordamerika ha att frukta?

De hafva tillkämpat sig sin frihet och oafhängighet under Washington och sedan dess hafva de utvecklats till en stor nation, som går en härlig framtid till mötes, med hvilken ingen annan amerikansk magt, och icke en gång en europeisk förmår att täfla.

Hvarje dag, den skulle vilja anlägga på, att eröfra åt sig det engelska Kanada eller Mexiko, sitta dessa begge länder som ett par mogna äpplen, att plocka från träden.

Nu ega de redan en befolkning af omkring femtio millioner. Tio år härefter väl omkring sextio. De gamla skulderna äro då betalda, och hvar finnes då någon stat som är stäld på en lyckligare fot än de nordamerikanska staterna.

XXV.

Vi återvända nu till våra vänner.

Det är söndags morgon, de begifva sig till kyrkan samt återvända derefter hem för att invänta kaptén James med familj.

Kaptén James är en man som är van vid att passa på klockslaget, och därför låter herrskapet icke heller vänta på sig.

Precis klockan två ringer fru Webb i middagsklockan och i dag sitter ett sällskap om trettio personer vid fru Webbs bord. Hon har uppjudit hela sin förmåga för att kunna bjuda på något som är riktigt godt.

Vid ett väl ordnad bord känna sig alla mycket belättna och vid godt humör. Alla äro ju numera ganska bekanta och samtalet går därför fritt och obehindradt.

Efter slutad måltid kvarstanna också alla andra herrar och damer för att muntert fortsätta samtalet. Man känner i dag icke igen kaptén James. Denna eljest så stränge allvarsamme man, är i dag så munter och gycklande som någon, och han meddelar åt vännerna den nyheten, att han har funnit en bekant som har släktingar i Rock Island, och att han har fått löfte om ett bref med rekommendation till familjen.

Sista aftonen före afresan önskar kaptén James att se alla församlade hos sig för att dricka ett afskedsglas för vännerna.

Då vi följande torsdags eftermiddag klockan sex återfinna våra vänner ombord på en ångare som är på väg till Albany, äro de vid riktigt godt humör och styra med goda förhoppningar framåt.

"Så hafva vi då äfven lemnat Newyork", sade Paul. "Hvad tycks om besöket?"

"Åh", svarade landtmannen. "Jag tycker mycket bättre om Newyork än om London. Newyork är en vacker stad, den har renliga och trefliga gator och är helsosammare än London. Det är utan allt tvifvel en dugtig handelsstad och går en säker framtid till mötes. Der blir man icke så fort ledsen vid lifvet som i London. Här ser man det blåa fästet och inandas frisk luft."

"Och råkar trefliga menniskor", inföll Paul. "Jag tycker myc-

ket bättre om yankeelivvet, åtminstone hafva vi då funnit litet väl-sinnade och vänliga menniskor. Gamla fru Webb till exempel, har ju varit riktigt snäll mot oss."

"Ja, vi kunna icke säga något annat", svarade landtmannen. "Vi hafva lefvat mycket billigare än i London, haft det bättre i alla afseenden, och ingen anledning alls att klaga öfver något. Att hon icke alls ville ha betalt för kapten James traktament, var till och med gentilt af henne."

"Kapten James var äfven en hedersman, anmärkte Paul, "en mycket hjertlig och trogen vän. Hur snällt är det icke handladt af honom, att uppsöka denne Johnson och att bedja honom om rekommendationsbref för oss."

"Ja, det är verkligen bra snällt handladt", samtyckte landtmannen. "Han har besväret och vi draga nyttan. Kanhända att den adressen kommer oss väl till pass."

"Hvad sade fru Webb för godt till er, under det långa samtalet på morgonstunden?" frågade Paul, nyfiken.

"Bah! det var just ingenting af vigt", svarade landtmannen. "Hon berättade endast för mig om sina fordnå förhållanden. Hennes man har varit maskinist om bord på ångaren Atlantic, som gick mellan Boston och Liverpool, och att de hade det så godt som någon. Då plötsligen ångaren förliste. Mannen var bland de sakenade, och slut var det nu med härligheten. Det har varit under dessa sorgedagar som kapten James infann sig hos henne, tröstade och half henne med att börja den näringsgren hon nu drifver. Han förstärkte henne med penningar och visade sig som en man med hjerta. Deraf kommer bekantskapen emellan dem."

"Ser ni att jag hade rätt", sade Paul, då jag ansåg honom för en man med hjerta. Det var vackert handlat af honom. Han gjorde som en alldeles obekant man mot henne, hvad ingen annan af de rikare, ja, icke en gång den rike redaren, gjorde, och han hade då utan tvifvel försäkrat fartyget."

"Det är så", fortfor landtmannen. "Han hade assurerat hälften i England och andra hälften här, i allt med tjugu tusen pund. Men därför måste du icke vara hetsig i dina slutpåståenden angående Vanderbilt; ty kapten James är bekant med mannen, och han har också honom att tacka för sitt bröd. Hvem vet nu om icke den rika mannen, gömmer sig bakom den mindre?"

"Det förändrar saken, svarade Paul, "det visste jag icke om, då har min dom varit förhastad."

"Skulle fru Webb då icke ha någon aning om sammanhanget?"
fortfor landtmannen.

"Kanhända", menade Paul, "men jag antager förr att hon icke vet något om förhållandet. Nog har man valt anonymitet, för att icke alla utan undantag skola komma fram med liknande anspråk."

"Jaså! Vanderbilt är således redare af kapten James fartyg."

"Ja", svarade landtmannen så har fru Webb, icke kaptenen berättat mig."

"Hvad dessa ångbåtar äro snygga och hemtrefliga", anmärkte Paul. "Hvilken praktfull sal, och hvilka andra bekvämligheter har man icke. Läsbibliotek, fortepiano, rökrum. och sedan dessa snygga sängkammare. Ett helt omvänt system mot det europeiska."

"Ja, raka motsatsen", sade landtmannen. "Den nya och den gamla världen strider om det praktiska. I Europa väljer man djupgående fartyg, maskineriet ligger under däck och arbetar lågtryck. Sängplatserna äro under däck, nära vattenytan, och såväl mat- som läsesalen befinna sig under däck, liksom hela lasten."

"Och i Amerika", inföll Paul, "bygger man flatgående, men breda ångbåtar. Lastrummet är endast fyra à sex fot djupt, ty man stoppar endast dit kol, allt fraktgods ligger öfver vattenytan på däck. Maskineriet ligger öfver däck. Högtrycket står midt i salongen, infattadt i glasrutor, och arbetar der så snyggt, som en symaskin. Här ofvanpå sitter man lugnt och bekvämt samt njuter af den vackra utsigten och känner sig verkligen ganska komfortabel."

"En mycket liflig trafik, som vi möta här på strömmen", fortsatte landtmannen. "Förfärligt stora prämar, som man allmänt begagnar här. Jag begriper icke hvarmed de kunna vara lastade."

"Med majs, mjöl, kött fläsk, och andra födoämnen", svarade Paul. "Den, som kommer här till exempel har lefvande kreatur. Deraf har man godt om här, och i sådana näringsbekymmer som i London, behöfver man icke lefva, ty man har öfverflöd af matvaror och skeppar till och med deraf ut till England."

"Så vackra landtställen man ser hela vägen, öfverallt odladt land", anmärkte landtmannen. "Jag hade icke föreställt mig, att det fans sådant i så stor myckenhet, utan endast här och der."

"Det är väl också endast nära flodbädden", svarade Paul. "Hela

staden kan väl icke vara så kultiverad, ehuru New-York ju är en af de bästa delarne."

"Här lägger man mest an på hvete, majs och hafre. Råg ser jag aldrig på axen", anmärkte landtmannen. "Kanhända jordmännen icke egnar sig därför?"

"Deruti ligger skälet just icke", svarade Paul, nej! men man tycker såväl i England, som här icke om svart bröd. Hvitt skall det vara. Jag tycker rakt icke om deras bröd, mig smakar det så vattenhaltigt och har ingen smak alls. I Hamburg begagna vi då litet mjölk till hvetebrödet och jäst i rågrödet, det är ändå bättre."

"Sådant bröd skall du nog få, bara vi komma i gång", svarade landtmannen. "Vi skola baka till vårt behof sjelfva, och då kunna vi få det, som vi vilja ha det."

"Bara ångbåtar råkar man här", anmärkte Paul, "af segelfartyg se vi deremot få."

"Kanhända är här stark nedgående ström, eller annat hinder", menade landtmannen, "så att segelfartyg hafva svårt att arbeta sig upp."

"Något hinder måste väl finnas, medgaf Paul, "ty väl bjuder ångan på stora fördelar, det kan ju icke nekas. Men frågas: huru hafva de då gjort innan ångkraften kom i bruk?"

"Det är ju bra länge sedan", svarade landtmannen, "den tiden kommer man knappast ihåg."

"Åh! det är just icke så fasligt länge sedan", sade Paul, som Fulton lefde och uppfunn konsten här i landet. Just här på Hudsonfloden försökte han år 1807 för första gången, och slog i början en stor bom. Men litet senare kom det ändå i gång. Efter som den ene hade förbättrat och den andre åter förbättrat den förstes uppfinningar, har man derigenom nu uppnått en viss grad af fullkomlighet i detta fack."

"Ja, nu har man verkligen bragt det bra långt i den vägen", svarade landtmannen; "ty denna ångbåt är utmärkt i alla afseenden. Gud vet hur man har det, ytterligare femtio eller hundra år härefter."

"Då behöfver man inga ångbåtar mera", sade Paul skrattande, "då reser man genom luften. Jag funderar just på, när vi kunna vara framme i morgon."

"Jag har hört berättas, att vi kunna vara framme i Albany

vid middagstiden", svarade landtmannen. "Vi hafva då att lemna ångbåten och att flytta oss öfver på en annan, som skall vara mindre. Jag tycker att vi lika så gerna kunna gå ifrån i Albany och fortsätta på jernbanan, ty hvad kan denna lilla krok, hafva att bjuda ögonen på."

"Deruti kan ni hafva rätt", sade Paul, "och låtom oss därför göra, som ni säger. Jag tror just icke heller att det fins mycket att se i staden Albany, och så resa vi snart framåt"

"Det göra vi i hvarje fall", inföll landtmannen. "I morgon tidigt med första tåget fortsätta vi vår resa till Niagarafallet. Jag hoppas att vi hinna dit i morgon afton."

XXVI.

Albany är guvenörens stad, derifrån regeras staden New-York. Staden är icke så obetydlig, har nära 100,000 invånare, men eljest som provinsstad ingenting märkvärdigt att bjuda på.

Nästa morgon fortsatte vännerna resan på jernväg och man fick nu tillfälle att sätta sig in i åkerbrukets detaljer. Öfverallt hvar man for fram, var landet nära jernbanan kultiverad i större eller mindre mån.

Sent om aftonen anlände man till Niagarafallet, tog in i värds-
huset och stannade der hela den följande dagen, för att riktigt beskåda det härliga vattenfallet, som fins der.

Niagara heter den ström, som förbinder Eriesjön med Ontario-sjön. Floden är omkring sju engelska mil lång, tre fjerdedels engelsk mil bred, och omkring fyrtio å sextio fot djup. En mil nedom ön grand Island, formerar sig strömmen till det mest stortartade vattenfall på hela jordklotet, bekant under namnet Niagarafallet.

Genom en liten ö, kallad Gättön, blifver vattnet delat i tvenne armar. Den östliga delen hörer till New-York. Här har fallet en bredd af 1069 fot och en höjd af 153 fot.

Den andra delen deremot som hörer till engelska Canada, och kallas för Hästskofallet, är 2,000 fot bredt och 149 fot högt. Anblicken deraf är verkligen storartad, emedan profilen är så utomordentligt vacker. Bästa anblicken i allmänhet har man från Canadasidan från ett ställe som kallas Bordklippan. Den starkaste strömkraften deremot, ser man bäst på Gättön, hvilken ö är sammanbunden med fastlandet genom en bro.

icke öfver sjelfva vattenfallet, utan en half mil derifrån, hänger en bro på spännkraft, öfver strömmen, 235 fot öfver vattenytan, och förbinder dessa två rikerna med hvarandra. Om aftonen hade omkring 200 resande antecknat sig och man upptände facklor, för att med dem belysa vattenfallet, hvilket ännu ytterligare förhöjde intrycket af det storartade, i sitt slag ensamt stående skådespelet.

"Det är i sanning något utomordentligt", sade Paul. "Nog har jag hört berättas och läst om detta vattenfall, men intrycket, som anblicken af verkligheten gör, är mycket större, än hvad någon penna förmår att beskrifva."

"På mig verkar detta bra egendomligt", svarade landtmannen. "Häpen af det storartade, som det bjuder ögat, förundrar jag mig samtidigt åt den öfvernaturliga kraft, som vattnet här visar. Emot den förmår menniskan då ingenting att uträtta. En modlöshet, ett erkännande af min ringhet, öfverfaller mig och strömmen som rusar fram här under oss, synes inbjuda och tillhviska mig: Våga språnget och det är slut på eländet."

"Samma tankar gripa äfven mig", sade Paul. "Hjertat kan icke jubla af glädje, känslorna äro förlamade af storhetens intryck. Menniskan kan också vänja sig vid denna syn, och om hon allvarsamt lade an på, kunde de hinder, som naturen här lagt i vägen för kommunikationen, väl äfven låta undanröjda sig."

"Denna åsigt måste man likväl icke hafva haft i forna dagar", anmärkte landtmannen; "ty den skada som hindret gör, måste vara mycket stor. Hade man haft möjligheten så nära vid hand, som du antager, då hade man troligtvis icke gräft både Erie och Oswegokanalerna. Det är då ett företag, som äfven måste hafva kostat bra med penningar, och hvilka man då kunnat spara."

"Det medgifves", invände Paul, "men der fins likväl något annat i bakgrunden. Den tiden då kanalerna blefvo anlagda, var

afundsjukan mellan England och de amerikanska staterna, ännu bra stor. Man vågade icke från engelsk sida att sammanknyta begges intressen genom ett gemensamt företag. Amerikanernes fördel var det, att söka tillägna sig fördelarna, samt att draga en mängd af födoämnen till sig från stränderna af Ontario och Eriesjön. De hafva lyckats deruti öfver förväntan, ty den trafik som här pågår under våra ögon, är då sannerligen bra stor, och fångsten består ju uteslutande af födoämnen. Att strida länge om fördelarna var icke amerikanernes sak, de grepo verket an, togo hvad de kunde få genom egen kraft, och när ni tänker öfver saken litet nogare, kommer slutsatsen klart i dagen, nämligen den, att amerikanerne handlat som kloka karlar."

Nästa morgon refvo vännerna sig lösa från den imposanta synen och reste vidare med jernbanan, som förde dem öfver Buffalo, Cleveland och Toledo till Chicago.

Denna sistnämnda stad Chicago, har äfven under en bra kort tid vetat att svinga sig upp från en simpel militärstation till en stor och ansedd stad, som drifver en mäktig handel med spanmål, mjöl och andra födoämnen. År 1831 blef der en militärstation anlagd. År 1837 fanns redan en liten stad med 4,170 invånare. År 1860, hade densamma 161,044, år 1870 298,983 och 1880 500,000 invånare, nästan alla tyskar. Största korndepot på jordklotet heter det nu. Allt vunnet under fyrtio år!

För landtmannen var allt sådant ytterst intressant. Han kom nu åter in i sitt element, och han började redan att studera och notera sig, såväl priser, frakter, som andra förhållanden. Han besökte torgen, tittade på sädesfrukter, studerade mått- och vikt-systemet och Paul måste beräkna allt, efter mecklenburgiska normer. Chicago kunde ju komma att intaga en framtidsrol äfven hos honom och därför var det bäst att orientera sig med detsamma om ett och annat.

Tre dagar senare genomforo vännerna återstoden af vägeträc-kan från Chicago till Rock Island, och de äro ändtligen komna till bestämmelseorten.

Redan den följande dagen uppsökte desamma herr Moor, för att göra en påhelsning och aflemna rekommendationsbrevet.

Mannen i fråga är en manufakturhandlare. Han tager mycket vänligt emot dem, och erbjuder villigt sina tjenster. Han är af

samma mening som kapten James, att på andra sidan af Mississippi-floden är rätta platsen att uppgöra köp, både bättre och billigare. Han följer med dem till några kommissionärer, samt gifver det rådet, att annonsera i tidningarna. När tillbud hafva inkommit, vore han bättre egnad att spela en lämplig mellanhand.

Herr Moore rådde vännerna att begifva sig öfver Mississippi-floden, in i staden Iowa, för att se sig om efter något passande, i staden Davenport's grannskap. Under tiden skulle han bevaka deras intressen, på den andra sidan af strömmen, fortsätta med annonseringen, taga emot biljetterna, samt tillsända dem desamma utan dröjsmål.

Två dagar senare återfinna vi därför vännerna i staden Davenport, uti staten Iowa. Eftersom man ämnade stanna här en längre tid, sökte man finna privatvåning, och slutade snart en ackord derom.

Redan nästa dag, har Paul låtit sätta in i stadens hufvudblad en passande annons om köp af landtgoods, och det dröjer icke länge förrän offerter derom inkomma.

Nu gäller det att röra sig, titta på dem och undersöka dess värde.

Knappast sex veckor efter ankomsten i Davenport, har genom herr Moore i Rock Island förmedling, ett köp blifvit afslutat.

Godset ligger i staten Iowa, nära staden Davenport, samt omfattar 500 tunnland med mycken skog, är endast delvis uppodladt och kostar 8,000 dollars som det är, på den dag betalningen sker, med grödan på ax, och alla inventarier inräknadt.

Herr Malzan tycker mycket om jorden, och Paul tycker om dess läge, emedan det ligger så vackert intill sjelfva Mississippi-floden. Herr Moore beräknar deremot alla pengar, som kunna förtjänas på skogen och grödan.

Med största noggrannhet söker Paul att uppteckna inventariet, och låta bevittna det. Härvidlag visar sig herr Moores tjänster och kännedom om lagens rättsförhållanden m. m., af stort gagn.

Ändtligen är allt klart. Godset tages i besittning, och penningarne blifva utbetalda.

"Se så", sade landtmannen, "nu äro vi komna så långt, och nu mera gäller det att inrätta oss på bästa sätt och att drifva framåt

så kraftfullt som möjligt. Af skogen låta vi hugga till eget behof, för att kunna bygga lador. Derefter skola vi uppsätta ett sågverk, nära vid strömmen, och vidare ett tegelbränneri, ett bageri och ett bryggeri.

Vi få mycket brådt med arbetet, ty innan regnmånaderna komma, måste vi ha hunnit ett godt stycke framåt med ladorna, så att säden kan komma under tak och kreaturen kunna rymmas. Jag ämnar nemligen, att vid första tillfälle köpa en gång till så många, som redan finnes.”

Penningar fanns nog qvar i banken, ty köpesumman hade icke medtagit femtedelen af herr Malzans disponibla medel. Också detta var godt, ty försigtigheten bjuder att försöka varsamt och att utvidga sig, först när man stödjer sig på vunna erfarenheter. Sådana erfarenheter som de nu hvarje dag genom praktiken vunno.

De begge vännerna voro nu ifrigt sysselsatta, från tidigt på morgonen till sent på natten. Med hvarje vecka som gick, skred förbättringsverket dugtigt framåt, och vi lemna därför herrskapet i ro och fred, ty en god sak behöfver också tid och hvila.

XXVII.

I dag flytta vi våra observationer öfver till Europa och göra en tittin hos Pauls gamle far i Hamburg. En anknytningspunkt derför, besitta vi i gamla Annas berättelse, se sid. 22 till 25.

Sedan Pauls afresa har fröken Betty vunnit fritt fält hos gubben, hennes blifvande svärfar. Hon insmickrar och innästlar sig hos honom, genom fördubbladt omhuldande och vaksamhet, samt synes äfven lyckas deruti, ty hon skingrar gubbens mörka tankar under ensamhetens stunder, genom sång, musik och samtal.

Bröllopet mellan henne och Bruno följer snart derefter, och hon flyttar helt och hållet in i det Meissnerska huset, samt öfvertager dess bestyr.

Men om hon också kunde skingra mörkrets andar under af-

toutimmarne, förmådde hon ändå icke att hämma tidens lopp, och bevaka den gamle herr Baltazar under nattens ensamhet och hvila. Då sysselsatte gubbens tankar sig bra ofta med den förlorade sonen, och så småningom gjorde en blidare stämning mot densamme sig gällande, samt andra åsigter om saken smögo sig in i gubbens hjerta.

Att tala om Paul vågade ingen, och hvad som hjertat i all tysthet talade med gubben, förblef en hemlighet.

Fru Betty var som berättadt, en ung dam, uppfostrad i allt öfverflöd. Bortskämd genom ett utsväfvande lif, voro baler, teater, soiréer, musik, sång, dans och andra fester hennes svaga sida.

Det unga paret kunde väl så länge gubben lefde och bodde under samma tak, icke utöfva sina hjertans böjelser i hela sin vidd, men då och då visste likväl fru Betty att genomföra dem, oakadt den gamle herrns kritik. Han tälte det då af fördragsamhetskänslan, men sjelf att deltaga deri, det gjorde han ändå aldrig.

Den gamle herrn hade visserligen reserverat sig två rum för sig sjelf. Dessa begagnade han som ett slags reträtt och uti dessa rum drog han sig tillbaka på sådana aftnar.

Gamla Anna har ju i sin berättelse också derom berättat för oss.

Under tre år blef Brunos äktenskap barnlöst. Den unga fru Betty behöll derigenom fria händer att roa sig bäst hon kunde, både ute och inne.

Derefter föddes Blanche modrens docka, och åt gamla Anna blef sedermera dennes vård betrodd, ty fru Betty hade icke alls håg att för barnets skull, afsäga sig sina förlustelser.

Efter sex års mellanrum, föddes gossen John.

Åter tre år senare hände olyckan med Petrea Stenström, herr Brunos syster, nemligen den, att hennes man afgick med döden.

Åter förflöt två år, och fru Petrea sjelf sänktes i grafven. Hennes enda barn, Klara, flyttades i morfaderens hus, det vill säga, gamle herrn tog henne till sig.

Gamle gubben måste väl ändå hafva hemliga hjertebekymmer, ty han åldrades mycket fort, drog sig mer och mer tillbaka till sina privatrum och undandrog sig derigenom fru Bettys inflytande.

Denna kände sig emellertid fullkomligt säker i besittningen af det hela. Hon blef först uppskrämd derur, på ett obehagligt sätt,

derigenom att hennes man, herr Bruno, en afton längre än vanligt förblef inne i gubbens privatum, emedan fadern icke kände sig riktigt frisk, utan hade intagit sängen.

Gamle herr Baltazar blef mer och mer matt, pulsslagen afsaktades och en afton, under tiden fru Betty roade sig på teatern, vid åskådandet af en ballett, afspelar sig i hennes hem en contrascen.

Gamle herr Baltazar låter kalla sin son Bruno, samt håller ett långt samtal med honom. Derefter blifver bud sändt efter en notarie, som också snart infinner sig med vittnea, läkare m. m. och i en hast försiggår nu den så länge bebådade kontrarevolutionen. Gubben kullkastar nemligen det sist gjorda testamentet, öfverflyttar sina egodelar, affärer och allt, åt sonen Bruno, emot att denne erkänner och inrymmer inteckningsrätt åt yngre brodern Paul, med 500,000 mark.

Fru Bettys förvåning, då hon den der aftonen återvände från balletten, hennes sorg, ja vi kunna gerna säga raseri, öfver den skedda tilldragelsen, är omöjligt att beskrifva.

Vi hoppa öfver scenen och sluta våra öron mer än gerna, för att slippa höra den gardinpredikan, som fru Betty håller för sin man, under nattens tysthet.

"Arbetat och slitit för intet!" Hon satte väl ännu hopp på framtiden, trodde att hon under loppet af densamma kunde återvinna det förspilda, men döden förekom henne äfven i denna spekulatjon, ty redan tredje dygnet derefter fick gubben ett slagangfall och lifstråden var och förblef afklippt.

Hvad var nu att göra?

Testamentet egde sin fulla kraft. Herr Bruno var förklarad som ende innehafvaren af faderns förmögenheter.

Men denna tråkiga inteckning? detta broderns inkräktande generade frun.

När något icke låter sig bortraderas eller bortresonera måste det stillatigande tålas och ju mindre man talar derom, ju bättre är det.

Fru Betty har väl rådfört sig derom med andra kunniga personer, ty hon underkastar sig sitt öde, förbiser inom sig sin förtretelse och harm, genom att tåla som muren.

Efter gubbens död genomför hon det, att alla kontorister och allt tjenstfolk, som fins i huset, blifva afskedade. Endast gamla

Anna, samt den gamle bokhållaren, hvilka två persouer gamle herr Baltazar uttryckligon har rekommenderat åt sonen, få lof att vara qvar. Hennes man, herr Bruno, kan på intet sätt förmås att bryta sitt åt fadern gifna löfte. Här qvarstår derfor ännu för jemman någon fara. Den gamle bokhållaren vet utan twifel om testamentet, men hos gamla Anna förmodar frun, en total ckunnighet i detta ämne. Har fasligt hon misstager sig deri, veta vi genom Annas berättelse.

Eftersom herr Bruno numera är den ende innehafvaren af den vida renomerade affären, förmår fru Betty snart att invagga den svage mannen. Hon genomför det, att Bruno icke enligt egen önskan, låter spana efter Paul och hemkallar honom. Hon förmår honom till att bekosta en hel ombyggnad af det gammalmodiga huset, hvarvid hon vinner den eleganta våningen, hvilken vi förut hafva beskrifvit.

Der lefver man numera angenämt och obekymradt och tanken på räkenskapsdagen bleknar allt mer och mer.

En qvinna som har fallenhet för fester och söker deruti sin lycka, är aldrig förlägen om att finna skäl derfor. Än är det hennes namnsdag, än förlofningsdag och så vidare, och om också mannen arbetar emot, går det ändå fram för henne.

Herr Bruno ledsnar väl snart, som så många annan äkta man, att göra anmärkingar. Han håller sig ifrån dem och söker fördrifva sina bekymmer genom arbete. Hvad han förtjenar under besvär och omtanke på kontoret, det stryker strax med en trappa högre upp. Han döljer sanningen för sig sjelf och undviker att fundera allvarsamt på saken. Hans svaga hjerta eller öga, har vilseledt honom, då han friade till Betty, nu är han fången och hvem studerar eller begrundar väl sina egna dumheter, eller gör karrikatyren på egen bekostnad?

Kanhända att äfven i all tysthet en gång hans förnuft talar allvarsamt med hans hjerta och förebrår detsamma sin stränghet. Men hvad gagn gör det?

Fru Betty har aldrig i sitt lif förtjent en krona, genom sina händers eller sitt förstånds hjelp. Hon har endast lärt konsten att utgifva och förstöra andras penningar och har med skicklighet fullkomnat sig deri. Hon bortslösar lika lätthänt 3,000 kronor för en fest, som 1,000 kronor. En tanke hvarifrån penningarne tagas

och att räkenskapsdagen snart kunde komma, eller att en annan person, hvilken hon påstår hålla mycket kär, kunde komma i förlägenhet derför, alla sådana tankar uppstå aldrig hos henne.

Hon köper allt hvad hon finner vackert. Det föres en trappa upp i hennes festrüm, och räkningen visas ned till kontoret.

Emellertid vet mannen mycket väl att det bär af, men nedtyngda som hans tankar äro, blundar han för faran och låter saken gå sin jemna gång. Han förväntar räddning från något annat håll. Hans hustru beder han icke ofta derom.

XXVIII.

Tio år hafva förflutit sedan vi lemnade Paul och herr Malzan. Vi återvända och finna begge vid god helsa. Det går dem väl, ty begge äro likaså arbetsföra och arbetsamma nu som förut och herr Malzans landtgods bär bäst vittne derom.

Sexton stora ladugårdar för kreatur, säd och andra frukter, hafva blifvit bygda, två vackra stenhus innesluta mejeriet och ett stort boningshus om två våningar ligger i midten.

Ett ängsågverk, som sågar och hyflar bräder och bjelkar, sparrar m. m., arbetar hvarje dag, och tegelbruket har också fullt upp att göra hela året om. Allt hvad det kan skaffa färdigt är bestäldt långt i förväg.

På kreatursstallen stå tolf par dragoxar, åttio kor, hundra svin, tjugufyra hästar, fyrahundra får, och för öfrigt fins på gården en mängd ankor, gäss, höns, dufvor m. m.

I mejeriet arbetar man dugtigt. Sexton qvinnor fabricera der ost och smör af prima qualité, och produkterna afsättas med lätthet till högsta pris. Färköttet nedpackas i fat, och sändes med ullen till New-York, der betalar man alla produkter bäst.

Ännu alltjemt håller herr Malzan på med landodling och skogsafverkning. Under sommartiden, från april till november, användes bra många extra arbetare, utöfver den fasta personalen.

En mängd med tyska arbetare har så småningom samlat sig på godset, och trivdes der utmärkt väl. I grannskapet fins redan tolf tyskar bosatta, och derigenom har vänskapslifvets nöjen också börjat infinna sig.

Men när lyckans sol står som högst på taket, bygger också oftast förderfvet i smyg, sitt redebo i grannskapet.

Herr Malzan har köpt sig en ny ung häst, hvilken är mycket skygg af sig och han känner till detta fel. Detta oakadt rider han densamma och litar på sin färdighet och säkerhet i sadeln.

En vacker dag har han åter ridit till staden, och sent på aftonen kommer hästen tillbaka, men i skenande fart, och dragande liket af sin herre, hvilkens fot har fastnat i stigbygeln, efter sig.

En dräng som håller nattvakt på gården, varsnar det. Han slår genast allarm. Man skyndar ut, fångar hästen, befriar foten ur bygeln, men o, ve! lifvet har redan flytt, ur den med blod öfverstänkta kroppen.

Hvilket oförvändadt slut hans lycka tog. Så hänger den ofta på ett hår, utan att man anar det.

Slagen af häpnad, stod Paul en stund vid sin väns döda kropp. Han ville icke tro på verkligheten af denna rysliga händelse och först så småningom måste sanningen bryta sig sin väg.

Det var förbi! slut med vännens lif.

Paul begaf sig nästa morgon med tungt hjerta till polisen för att der anmäla händelsen.

Likbesigtningen och förhöret blefvo gjorda, och en rättsfullmäktig utnämnd. Man underrättade konsulatet och familjen i Mecklenburg om fränfallet, och begärde deras fullmakter.

Svaret ingick snart till konsulatet, att kvarlåtenskapen skulle säljas.

Här hade varit ett utmärkt tillfälle för Paul att köpa något för billigt pris, och han funderade äfven en tid starkt derpå. Men då skulle han ju vara nödsakad att skrifva till fadern, tigga om hans förlåtelse och bedja om hjälp. Allt detta ville han icke, lika så litet ville han göra sig rik på vännens bekostnad. Derfor afstod han från denna tanke.

Sex månader senare blef godset såldt för en spottstyfver af 40,000 dollars, En illa beryktad person blef egare af detsamma.

Största delen af de tyska tjenarne flyttade till de andra gran-

narne, men tolf af de bästa och kraftigaste männen slogo sig tillsammans med Paul i spetsen, för att vandra till Carlifornien och tvätta guld eller till de svarta bergen för att gräfvä efter diamanter.

Efter som Paul icke hade slutit skriftligt kontrakt med herr Malzan, var han nära på, att icke få något arvode alls till sig betaldt, men genom några vänners förmedlan anslogs ett honorar af 1,000 dollars för hans räkning, och då han gick ifrån landtgodset egde han dessa i ren behållning och kunde dermed börja sin äfventyrliga färd.

Med tungt hjerta tog Paul afsked från landtgodset. Han besökte ännu en gång vännens graf och grät vid densamma. Hur många goda dagar hade han icke framlevat der, kryddad af vänskap, och hvilka förhoppningar om frid och trefnad, hade han icke vågat bygga derpå. Krossad och tillintetgjord låg nu hela hans framtidsfärd genom ödets och dödens hand.

Truppen hade emellertid samlat sig till en liten kalvakad, bestående af tolf man, alla väl utrustade med hästar, vapen, verktyg, mat och dricksvarpr och dessa begåfvo sig nu på färden.

Planen till Californien hade man uppgifvit, emedan strapaterna tvärs igenom landet voro allt för stora. Deremot valde man "de svarta bergen", hvilka ligga högre upp mot norr i Nebraskar, och hvilka just nu voro komna i rykte för guld och diamanter.

XXVIV.

Den 1 November lemnade truppen staden Davenport och den 1 December anlände den till stället, samt började arbeta. Paul blef enstämmigt utnämnd till den ledande mannen. Han valde marken, indelade den i tjugufyra lika stora kvarter, numrerade desamma, och nu drog man lott om de enskilda kvarteren. Hvar och en arbetade för egen räkning och endast för vissa tillfällen slöt man förbund med hvarandra.

Man uppdagade emellertid snart att man hade anländt för sent. De långa nätterna, det starka regnet samt kölden, voro mycket hindrande. Man rådförde sig sinsemellan och derefter äfven med andra sällskaper som kände till förhållandena och resultatet deraf blef, att man slog sig tillsammans till ett bolag för att under vintern, till första mars idka jagt.

Bergstrakten öfvergafs därför tills vidare och man reste till en dalsänkning, kallad Laramislätten, som ligger ett godt stycke derifrån, samt slog der upp sina bopålar för att drifva den omtalade jagten.

Bolaget bestod af tjugufyra män, alla försedda med hästar, skjutgevärf samt andra vapen och verktyg med mera. Hälften deraf var på jagt den ena dagen, medan den andra stannade hemma för att nedslakta djuren och bereda de erhållna skinnen.

Denna handtering gick bättre för denna årstid. Knappt hade man hunnit någorlunda under tak, förrän vintern med snö och köld inbröt. Man kopplade nu i en fart ännu några slädar tillsammans, på hvilka man kunde forsla de skjutna villebråden hem till hyddan, och jagten kunde åter börja.

Mest lade man an på räf, hermelin, sobel, fiskuttar, bäfver, svart och brun björn och buffeloxar, samt hjortar och harar med mera.

Farliga rofdjur såsom lejon, tigrar och leoparder, fins icke så högt uppe mot norr. De största rofdjuren der äro loet, vilda kattor, samt vargen och björnen.

Matvaror fick man genom jagten i öfverflöd, men af dricksvaror, cognac och dylikt hade man alldeles för litet kvar. För att kunna få det att räcka till våren, måste rationerna därför betydligt minskas.

Man var nu för långt aflägsen från någon stad för att kunna hemta förstärkning.

I början var det just icke så godt, ty så länge frost och snö icke hade inställt sig voro aftnarna mörka och därför äfven långa och tråkiga. Men sedan både köld och snö hade infunnit sig voro omständigheterna bättre.

Då man den första mars avslutade jagtperioden fanns i behåll skinnnet af 800 soblar, 600 hermeliner, 900 bäfrar, 200 fiskuttrar,

300 vildkattor, 16 svarta och 8 bruna björnar, 1,200 bruna, 24 svarta och sexton hvita räfvar och 2 stora lodjur.

Dessa blefvo sommanpackade och lagda på slädor, hästarne spändes för och man bröt upp dermed i riktning mot fästningen Laramie, hvilket är den närmaste militärstationen.

Sex dygn derefter var man framme och på den sjunde upp-gjorde man handeln.

Förutom en mängd af dricksvaror, fick man femtusen dollars rella penningar och man begaf sig numera åter ut på färd till den svarta bergskedjan, för att åter upptaga gräfningsarbeten.

Snart var man lyckligt framme vid målet. Man tog åter de gamla utstakade platserna i besittning och nu gick det både bättre och lättare, ty man arbetade nu emot den ljusa och torra årstiden.

Liksom i fjor måste man sluta den första november med arbetet, emedan nätterna blefvo för mörka och långa samt kölden för stark.

Man förberedde sig derpå på resan österut, mest på Pauls begäran, som var uttröttad af detta krigstrykande nomadlif, samt dels hade i vunnit bra med guld, dels några stycken vackra och stora stenar, samt en mängd små diamantstenar.

På hemresans tolfte natt lägrade man som vanligt under bar himmel. Det blåste emellertid en kall vind och för att komma i lä för densamma, drog man sig nära intill en skog. Paul hade valt sin plats tätt intill densamma vid utkanten af lägret.

Midt i bästa sömnen kände han sig af flera händer gripnen och släpad inåt skogen.

Han skrek på hjälp och af bullret vaknade de öfriga kamraterna som nu sökte försvara sig, men på grund af nattens mörker och skogens närhet förmådde de icke att nog kraftigt gripa in till Pauls försvar, förrän det blifvit försent.

Paul blef emellertid släpad in i skogen och då morgonrodnaden började belysa situationen befann han sig i ett indianläger, omringad af omkring femtio krigare, alla beväpnade med spjut och spännbågar.

I öppet fält kunde den lilla truppen väl beväpnad som den var, med skjutgevär, utan fara kunnat upptaga och segerrik bestått kampen med denna hord, men under nattens mörker varseblef man

icke faran och uti den mörka skogen kunde en kamp icke verkställas.

Man beklagade mycket sin oförsigtighet och det sorgliga öde som kommit öfver Paul.

Man spejade omkring i trakten vid dagsljuset, så länge man kunde se. Man stannade äfven den följande natten, upptände eld samt höll sig under vapen, men ingentiug hördes eller sågs af, hvarken Paul eller indianer.

Slutligen uppgaf man hoppet om hans återkomst, och man sadlade hästarne.

Äfven Pauls häst fans qvar, endast kappsäckön hade man röfvat, samtidigt med hans person, och nu slog man in på vägen till närmaste militärstation, fästningen stenslottet, för att der anmäla öfverfallet hos kommandanten samt anlita honom om hjälp.

Befallningshafvande löjtnanten tog besättningen till protokoll, lät stället der öfverfallet skedde beskrivas för sig, samt signalement på den röfvade personen, hans namn, såväl som namnen på alla de tjuguttre vittnena.

Derefter sände han bud efter den på stället boende indiantolken, hvilken samtidigt är ett slags gissel.

Denne infann sig.

Klagomålet blef uppläst för honom, och han fick sig ålagdt att skaffa reda på den röfvade hvita mannen, samt sakerna, och bringa de skyldige till straff.

Att invänta sakens slutliga utredning var inte rådligt utan man sadlade derfor åter sina hästar och fortsatte vägen i ostlig riktning, för att snart nog kunna upphinna den närmaste staden Newtown.

Der sålde man litet guld, inköpte dricksvaror för att kunna uppehålla lifvet under återstoden af resan och spejade öfverallt efter Paul och väntade ännu sex dagar.

Man saknade honom mycket liksom den skickligaste man att kunna sälja såväl guldet som stenarne till högsta pris.

Paul kom emellertid icke.

Indianerna höllo honom fången under alla slags tomma förvändningar. Det var ögonskenligt att man inväntade en högre höfdings ankomst och skulle han väl inställas för honom.

Denna höfdings ankomst måste emellertid äfven vara försinkad,

ty på tredje dygnet var han ännu icke kommen och de drogo vidare, tills de på fjerde dagen kom till en indianby, hvarest fanns kvinnor och barn.

Här blef Paul mycket dåligt bevakad.

Några kvinnor hade, drifna af nyfikenhet, öppnat hans kappsäck och sadelpåsar och hade hittat hans Cognacsförråd.

De smakade på detta bruna eldvatten, flaskan gjorde sin rund och tack vare innehållets styrka föllo alla under natten i en djup sömn.

Paul var icke sen att begagna sig af dessa gunstiga omständigheter.

I en fart satte han sig i besittning af det närmast liggande spjutet, fick dertill tag i en båge, samt skyndade sig in åt skogen

XXX.

Snart hade han hunnit ett godt stycke bort och han började anse sig i någorlunda säkerhet. Men i samma mån som frihetens glädje upplifvade honom, fick han också allt klarare begrepp om det alldeles utblottade tillstånd i hvilket han befann sig. Utan mat, utan vatten, ensam i en vild mark! Hur skulle han kunna reda sig ur denna belägenhet?

Uttrött af vandringen, sjönk han ned på marken, och föll snart i en välgörande sömn, ur hvilken han först välbehållen vaknade när nästa dags sol redan stod högt på horisonten.

Paul hade på sednare tiden lärt sig mycket af naturens lagar. Han visste, att han borde draga österut och att solen utpekade för honom denna riktning och således visade honom vägen.

Han började nu söka efter vatten och uppdagade snart en källa.

Han stillade derur sin brännande törst.

En kort tid derefter fann han också några ätbara frukter

och numera styrkt af både näring och hvila, drog han, ensam och öfvergifven som han var, litande på Guds hjälp modigt framåt.

Ännu en gång sjönk solen vid himlaranden och nattens mörker utbredde sig åter öfver jorden.

Denna gång hade Paul med omtänka utsökt och ordnat en lämpligare hviloplats för sig och han sof der både lugnt och godt.

Så snart dagsljuset ånyo inbröt begaf han sig på vandring i ostlig riktning.

Han hade nu sluppit ut ur skogen och befann sig nu på fri och jemn mark samt kunde fritt se sig om, åt alla håll.

Han fann äfven i dag några bärfrukter och jordrötter vid randen af en bäck och han satte sig ned för att hvila och styrka sig genom vatten och mat.

Bäst han satt der försjunken i tankar och tackande Gud för hans gåfvor och frälsningen ur nöden, hörde han tydligt smälten af gevärsskott.

Han sprang upp, såg sig om och varnade på långt håll den uppstigande krutröken.

Menniskor! Der fanns således menniskor, troligtvis hvita civiliserade menniskor på icke långt afstånd. Nu gälde det för honom att skynda dit, innan densamme åter hunnit aflägsnat sig åt annat håll.

Han rusade upp, grep spjut och båge samt sprang fram i den riktning, som krutröken uppstigit.

Snart hörde han skällandet af en hund. Efter några minuters ytterligare språng blef hunden synlig, och ännu en stund derefter också mannen.

Nu närmade Paul sig försigtigt. Det var utan tvifvel en hvit man. Kommen på nära håll anropade han honom. Jägaren hörde det. Han stannade, spejade omkring sig och varnade slutligen Paul. Denne gjorde de brukliga tecknen till vänskap och undergifvenhet och snart gaf jägaren honom lof att nalkas.

Han kallade hunden till sig, medan han inväntade Paul.

Det var en hvit man, en jägare, som hade varit ute på jagt, några foglar och harar hängde omkring hans skuldror.

Mannen talade engelska.

Begge satte sig ned i gräset under det Paul berättade sina äfventyr.

Jägaren gaf honom vlligt mat samt en klunk cognac, samt upp-lyste för honom att han befann sig i närheten af en liten stad, kallad Claretown, belägen i Minnesota staten och att man kunde räkna öfver hundra engelska mil till staden Brownsville, hvilken var den stad, till hvilken Paul skulle resa för att anlända till den bestämda mötesplatsen.

Hur skulle Paul nu hitta dit? Utblottad som han var, utan penningar eller andra värdesaker, utan häst, utan vänner eller medlidsamma menniskor, som kunde och ville hjälpa honom?"

Den gamle jägaren och Paul blefvo snart goda vänner. I ensamheten är ett menskligt väsen redan angenämt, hur skulle då icke Paul med sitt öppna godhertade sätt frambringa ett gunstigt intryck.

Allt hvad gamle Johns, så kallade den gamle jägaren sig, emel- lertid hade att bjuda på var tak öfver hufvudet samt buffelkött, fogel eller en hare.

Om dagen följde Paul med honom ut på jagt. Gubben hade ännu ett gevär, hvilket han lånade åt Paul, och derigenom kunde denne göra sig nyttig. Om qvällarne satt man hemma vid en eld- brasa och pratade bort tiden.

Gamla Johns kände till trakten deromkring mycket noga och alla indianstammar som huserade i granskapet.

Efter Pauls beskrifning förklarade han stammen för "ormdöda- rens", hvars höfding "Lejon" var en sträng herre, och mycket noga sökte urdgå hvarje strid med regeringen.

Gamla Johns rådde därför Paul att begifva sig in i staden Blaretown, samt anmäla öfverfallet för guvernören. Hans skyldig- het blef det derefter, att försöka skaffa sakerna åter, och han trodde att det skulle lyckas. I nästa vecka ämnade Johns sig dessförutan in till staden, och han tyckte att Paul då skulle följa med honom. Johns ville då föra honom till guvernören och intyga sanningen af Pauls berättelse afgifva förklaring om indianstammen och derigenom förmå embetsmannen att åtaga sig saken.

Härvid samtyckte Paul.

Några dagar senare kom en vagn ut från staden, för att af- hemta gamle Johns förråd af vildt, och båda vännerna följde med denna goda lägenhet till staden.

Claretown är en mycket liten stad, nyligen grundlagd, och hade icke flera än tolfusen inneväanare.

Guvernören var en äldre embetsman, van att handskas med indianerna. Han hörde på Pauls berättelse, lät protokollföra förklaringen och var ens med gamle Johns om, att folket, som hade förröfvat öfverfallet, hörde till ormdödarestammen.

Huruvida något vore att uträtta hos höfdingen, berodde deremot på omständigheterna. Han lofvade emellertid att taga saken om hand.

På frågan huru Paul bäst skulle kunna hinna fram till Browns-will, svarade han att sådant vore bra kinkigt för en ensam vandrare. Han ansåg för bäst att stanna, och afvänta passande resällskap, som färdades i samma rigtning. Han erbjöd åt Paul sitt eget hem.

Allt sådant var ju godt och väl för Paul, men det försinkade honom mer och mer, samt intrasslade honom djupare i skuldförhållanden till främmande personer.

Han beslöt emellertid att skrifva ett bref till Brownsville, till sina kolleger, samt äfven till guvernören der i staden, ifall att förfrågningar hos denne skulle ske om hans tillvaro, och detta bref afsändes med första post.

Efter två månaders vistande i Claretown, kom äntligen ett tillfälle. Tre män färdades fram i den önskade rigtningen, de hade en draghäst ledig och erbjödo Paul densamma.

Att antaga tillbudet var naturligtvis klokast. Resan gick bra, och efter tio dygns färd är Paul i en stad som heter "Smithsfästningen" och är belägen vid Missouri-floden, hvilken är en arm af Mississippifloden.

Härifrån är det emellertid lika svårt att komma söderut. Man säger Paul att han bör invänta flottan, som går söderut med strömmen.

Ändtligen kommer då en sådan. Paul talar med folket, och tigger sig till en plats. Åter tolf dygns färd och han anländer till ett ställe som heter "Svarta pricken". Derifrån har han sexton engelska mil tvärs genom landet till Brownsville, belägen vid James-floden, och beslöt nu att vandra vägen ensam, eftersom det endast kan vara några dygns marsch.

Fyra dagar senare inträffar han också i Brownsville — men

ytterst uttröttad och uthungrad. Han har hvarken kläder på kroppen eller skodon på fötterna.

Det första som Paul nu gör, är att gå till guvernören, samt fråga honom om han har fått brevet, hvilket han har skrivit i Claretown och afsändt derifrån.

Detsamma har framkommit.

På Pauls fråga, om någon har frågat efter honom, — svaras: Nej.

Nedslagen i sina förväntningar begifver han sig till postkontoret.

Också der qvarligger hans bref orördt.

Paul frågar på värdshuset om icke der har varit en trupp re-
rande till häst, som har talat om honom och frågat efter honom.

Ingen vet derom.

Ändtligen får han upplysningar.

En gårdskarll berättar för honom att för länge sedan, omkring ett år kan hafva förflutit sedan dess, en trupp ryttare, omkring tolf stycken, hade varit på gästgifvaregården och frågat efter en förlorad man. Numera kommer han också tydligt ihåg, att de förde en lös häst med sig. "De lågo bär en tio dygn", sade han, "och väntade samt fortsatte derefter resan. Gästgifvaren som höll gården den tiden, har nu flyttat, och den som nu är der, känner derfor icke till omständigheten. Truppen hade talt om att den färdades österut, för att få sina varor sålda, och att de skulle återkomma."

Detta var för Paul den första ljusstrålen i mörkret. Han stälde omständigheterna bättre tillsammans och allt slog in. Omkring den 15 November förlidet år skedde hans bortröfvande, och nu skref man 1 September. Han glädde sig åt kamraternas välgång, ty af berättelsen framgick nu, att desamme obehindrade hade kunnat fortsätta resan.

Hvar skulle han nu råka dem? Han beslöt att tills vidare stanna på platsen, kosta hvad det ville.

För att uppehålla lifvet, måste han emellertid finna sysselsättning.

Han talade derom med guvernören, men densamme hade intet arbete för honom. Han tillbjöd sig då hos gästgifvaren, och denne var villig att antaga honom som biträde, mot fri kost och logis.

Länge stod Paul icke ut med platsen, hans krafter räckte icke till. Han blef öfverfallen af en feber, det onda blef värre — och han måste intagas på hospitalet. Der låg han sjuk under två månaders tid. Då han åter blef frisk, hade ännu ingen af vännerna anländt.

Här är den tidpunkten, då Paul satte sig ned och skref, i nödens stund, det bref till brodern, hvilket vi hafva återgifvit i början af vår berättelse. Här är punkten der första kapitlet af vår berättelse infaller. Om våra läsare, genom en omläsning ville återföra dess innehåll i minnet, samt föra det in i berättelsen, så kommer allt i behörigt sammanhang.

XXXI.

Vi fortsätta emellertid med våra uppteckningar omkring Pauls person. En kort tid efter det han afsändt brefvet till brodern, blef han utskrifven från hospitalet. Gästgifvaren, som husbonde, stod i ansvar för omkostnaderna, och Paul gick därför åter till honom, dels för att få tak öfver hufvudet och dels för att arbeta af sin skuld.

Med skuldens afbetalning gick det smått, det efterlängtade svaret från Hamburg uteblef, och vännerna återvände icke. Paul var därför i ytterst dåligt humör, så hårdt ansatt af ödet, hade han aldrig varit förr.

Vi hoppa öfver en lång tid, för att slippa beskrifva densamma och att uppräknat alla de förödmjukande ställningar uti hvilka Paul råkar.

Sex månader hafva gått sedan han afsände brefvet till brodern. Svar kunde vara ankommet för länge sedan, och omkring åtta dagar har Paul förgäfvets hört efter på posten.

”Nej! ingenting ännu”, ljöd svaret.

I dag kommer postexpediten in, slår Paul på axeln och säger:

”Herr Meissner! nu fins der ett bref.”

Paul blir alldeles mällös! Nu äntligen är han då förlossad ur det skamliga läget och hans fantasi målar för honom en bättre framtid.

Så snart han får litet tid, springer han till postkontoret efter brevet. Postmästaren sticker honom det i handen, samt gläder sig med honom, ty i en småstad, som Brownsville, om 5 till 6 tusen invånare, känner, hvar menniska noga den andres förhållanden.

Paul tittar emellertid på sjelfva brevet. Från Hamburg är det. Penningar fins deruti. Men handskriften är icke hans bror Brunos.

Han blifver förlägen och en mängd af oroande tankar storma genom hans hufvud. Hans glädje har lagt sig och hans modiga lynne har öfvergifvit honom. Tvekande står han der och tummar på brevet. Till sist stoppar han det i fickan, går tankfull hem, upp på sin kammare, sätter sig der på en stol och tittar på brevet, hvilket obrutet ligger framför honom på bordet.

Äntligen repar han upp sig. En gång må te dimman skingras. Han bryter sigillet, dräger innehållet ut och han håller i sin hand, hvarpå är fastsydt, ett hamburger 10 dukatstycke. Intet bref fins, inte ett skrifvet ord, så mycket han också vänder och söker.

Hvad är detta? frågar han sig förvånad.

Hvilken ny gåta?

Är detta svaret på mitt bref?

Vill Bruno icke svara?

Kan han icke svara?

Skulle han vara död?

Är fadern död?

Alla sådana frågor arbeta i hans hjerna, utan att finna deras lösning. Hans puls slår med feberns hast och hans tankar förvilla sig allt mer och mer. Med armen stödd mot bordet, hvilat hans hufvud i handen. Hvarken fuktas hans öga af tårar, ej heller ytt-
rar han ett ord.

Återstoden af hans mod är krossadt. Ödet har fångat honom och det genom egen oförsigtighet, eländet vill icke släppa honom i frihet.

Så grubblar han länge. Hans tankegång blifver deraf mör-

kare och mörkare. Gud vet hvad slutet kunde hafva blifvit, om icke tillfället varit barmhertigare och blandadt sig uti situtaionen.

Det knackade på dörren.

"Är Paul inue?" frågar gästgifvarens bekanta stämma.

"Ja", svarade Paul.

"Var då snäll, och kom med samt hjelp mig", sade gästgifvaren. "Jag har fått så många oföväntade främmande gäster, att jag ensam icke kan sköta allt."

Denna oväntade mellankomst, så obetydlig i sig sjelf, frälste emellertid Paul från vansinne. Den olösta gåtan blef lemnad åt sitt öde.

Han läste ned brevet i sin byrå och några minuter senare var han ifrigt i färd med att betjena de resande.

Arbete! Ja, nyttigt arbete är livets krydda. Det besannades också i dag hos honom, ty lättare och lättare blef deraf sinne-
laget.

De resande voro en trupp äfventyrare om 25 man, väl ekiperade i alla afseendon, ifärd med att resa till Kalifornien, för att gräfva guld. Ett lustigt och muntert sällskap, alla fulla af lefnadslust och fikande efter att göra sitt kast i lyckans urna.

Sällskapet hade beställt varm qvällsmat. Man drack dugtigt, sjöng och larmade med allt slags gyckleri och skrattsalfvorna ville aldrig taga slut. Några stycken af sällskapet voro goda sångare, de kände till många muntra pjeser och därför afsjöngs den ena sången efter den andra.

När huset är fullt komma flera gäster till, heter det som oftast, och så var det här i dag verkligen fallet. Besökande strömmade till från alla kanter, må vara att munterheten drog, eller nyfikenheten, hvilka dessa bullrande gäster voro, nog af, hela lokalen var i afton alldeles upptagen och Paul fick icke ett ögonblicks ro till att sjunka tillbaka i sina afbrutna grubblerier. I sanning en stor lycka att så var fallet.

Då Paul sent på natten trädde in i sin kammare, var han så trött att han knappt kunde hålla sig upprest. Då sista foten väl hunnit i sängen, låg han också i sömn. De lustiga gästerna hade uppmuntrat hans sinne, bortjagat alla mörka tankar och han sof lugnt hela natten.

Tidigt på morgonen knackade det åter på hans dörr, gästerna

väntade på hans kommando och så strök den ena dagen med efter den andra.

Det kunde ju bland så många unga män icke förblifva någon hemlighet, att Paul också hade försökt sin lycka i den vägen, varit till och med lycklig, och hvilket öde efteråt hade hemsökt honom. Man frågade honom nu angående allt detta, och han måste berätta sina öden för främlingarne.

"Det var ju min sann en riktig otur", sade alla med en mun. "Men så går det icke alltid. Försök en gång till och lyckans gudinna är eder kanske trogen. Kom följ med oss till Kalifornien, och försök eder lycka der på nytt."

"Viljen I verkligen tåga till Kalifonien?" frågade Paul, "är det edert allvar?"

"Ja, det är säkert", sade de. "Se hit, denna väg hafva vi stakat ut för vår resa. Först styra vi härifrån på Forte Lamarie, sedan öfver den stora bergskedjan, rakt på mormoustaden och derifrån sedan på Sacramento. Det tager icke 2 månaders tid och vi äro framme."

"Den vägen kommer ni då aldrig fram", sade Paul. "Brigham Young skulle släppa er genom sitt område? Nej, det gör han icke. Intill saltsjöstaden kommer ni kanske, men ut derifrån icke lefvande."

"Bah", svarade ynglingarne, "hvarför skulle han icke låta oss färdas vår väg. Vi göra ju honom ingen skada?"

"Välän", svarade Paul, "eftersom I icke viljen höra, så måsten I känna. Jag reser emellertid icke med, ty jag har icke lust att blifva mormon".

"Är du rädd för att få dig ett dussin hustrur?" skrattade ynglingarne.

"Ja", sade Paul, "jag har ingen lust alls till att förskrifva mig och hela min salighet åt kyrkan och sedan hålla till godo med det som man bjuder mig. Då föredrager jag hellre min dyrbara frihet."

"Så stanna vi der", inföll några stycken, "kanhända vi der grundlägga vår lycka."

"Jag tager mig strax ett par dussin hustrur", inföll en annan muntergök.

"Jag med, men bara unga", ljöd det från alla håll, "och alla måste vara rika."

"Jo pytt, inte får du välja, David", inföll den förste. "Nej, du måste vackert hålla till godo med dem, som presten tilldelar dig."

"Åh nej! så är icke fallet", invändes från en annan sida. "Mannen väljer och friar, men qvinnan skall taga sig en man, ingen får förblifva jungfru, hon skall vara en ung fru."

"Om så är fallet, då komma vi för sent kamrater", sade den andra, "troligtvis fins då inga som äro oppptagne. Då anser jag det för bättre, att först gifta sig här i landet med ett par dussin, och sedan färdas dit med dem."

"Här i landet törs ingen ha flera än en hustru, det vet du väl", ropades från annat håll.

"Så förlofvar man sig här", svarade muntergöken, "och gifter sig sedan der borta."

"Tänk om han skulle qvarhålla oss alla tjugofem?" inföll unge David "och hvar och en toge sig två dussin hustrur, så blefve det femtio dussin eller 600 giftermål! sådant kunde min sann göra effekt och väcka uppseende."

"Det kunde nog hända att det gjorde så", svarade Paul. "Men hvilken glädje det eljest kunde vara för en hederlig karl att göra 575 stackars qvinnor olyckliga, det blir en annan fråga?"

"Men hvarför just olyckliga?" frågade ynglingarne, "säg förr lyckliga."

"Kanhända att det är edert allvar", svarade Paul, "men betänk att slaget en gång måste gifvas. Jag menar att Utah station blir upptagen i unionen."

"Och om så sker, hvad då?"

"Då kommer den mormonska läran i konflikt med unionens lagar", svarade Paul, och frågan blifver, hvem som har att gifva vika? Antingen sjelfva lagen, som förbjuder månggiftet, eller också mermonerna."

"Då vandra mormonerna helt enkelt öfver gränsen", anmärkte ynglingarna.

"Så hafva de gjort flera gånger förut", sade Paul, "men det är lättare sagdt än gjordt."

"Flytta alla, nå väl så flytta vi med", svarade unge David, "hvem hvill bry sig om sådant i förtid. Efter vår död må de gerna göra det och förr blir det väl icke ändå."

Efter sex dagars uppehåll, fortsatte truppen sin färd, och vi öfverlemnade dessa äfventyrare dermed åt deras öde.

Undan ögonen, utur minnet.

Åt Paul öfverlemnade förmannen vid afresan 25 dollars för alla visade tjänster och gästgifvaren ryckte, för första gången, ut med 10 dollars, så att Pauls skuld till lazarettet var afbetald, så nära som på 15 dollars.

XXXII.

Återvänd till hvilorummet, upptog Paul vid tillfället sitt bref och nu var det med helt andra och lugnare tankar han funderade på innehållet. Hur det hängde ihop med saken, förmådde han icke förklara för sig, men i alla fall beslöt han att använda medlen till sitt bästa.

Skilja sig från myntet, det ville han emellertid absolut icke. Han skulle bevara det så länge han kunde. Men så fick han en idé.

Han hade nämligen hört berättas, att ett litet stycke utom staden skulle bo en tysk landsman. Hur var det, om han gick till honom, bad mannen om att låna honom 15 dollars, och taga myntet därför i pant, intill återbetalningen.

Denna idé utförde han också samma afton. Han träffade mannen hemma och gjorde i honom bekantskap med en verklig landsman, han hette Schröder och var född i Hamburg. Han talte platt-tyskan, som den bästa bonde.

Mannen var riktigt glad ett råka en Hamburgare, så långt in i landet. Paul måste stiga in i bästa rummet, sitta ned och skulle prata.

"Hur är då edert namn?" frågade Schröder.

"Paul Meissner!"

"Ni är väl icke en son af gamle Baltazar, Meissner tobakshandlaren?"

"Jo just så. Känner ni kanske, min far?"

"Om jag känner honom hvilken fråga!" svarade Schröder. "Låt mig beskrifva honom, för er, hur han var för åtta år sedan. Då var han temligen tjock, så hög som 5 fot och hade grått hår. Han har varit gift två gånger. Med första hustrun fick han två barn, Bruno och Petrea och med den andra Paul."

"Ja mycket riktigt", utbrast Paul, flat af förvåning, "och denna siste är jag."

"Tusen gånger välkommen i mitt hem", ropade Schröder, under det han fattade Pauls hand och skakade den hjertligt. "Då äro vi ju gamla bekanta och dubröder för länge sedan. Kommer du icke ihåg köpmannen Schröder? han som bodde midtemot eder uti no 9 i källarlokalen. Nåväl, deraf är jag sonen Moritz.

Hur i all verlden kommer du hit, Paul?" fortfor Schröder. "Hur är det fatt med dig? men om allt sådant tala vi senare, först något annat som är viktigare.

Augusta!" ropade han in i köket! "var snäll kom hit?"

En temligen korpulent gumma hörde kallelsen och kom in i rummet.

"Se der är min hustru", sade Schröder, "jag har äran presentera henne för dig, och här Augusta ser du en landsman, en gammal lekkamrat till mig, som Gud har visat vägen till vårt hem. Han heter Meissner och talar plattyska lika godt som vi begge."

"God dag herr Meissner, och var välkommen", sade Augusta, samt sträckte fram sin hand. "Det var bra länge sedan vi ha hört plattyskan från en landsmans mun."

Paul visste ännu icke, om han vakade eller drömde han var som fallen af skyaræ.

"Se så, Paul", afbröt herr Schröder hennes talan, "stå nu icke der så modfälld, kom hit, sök ut den pipa som du bäst tycker om, tobak fins i lådan der på bordet, stoppa pipan, tänd på och under det vi röka fredspipan prata vi bort qvällen om ett och annat.

Augusta, du är nog snäll och ställer om en liten snygg aftonmåltid, ty Paul blir vår bordsgäst och under tiden som du lagar maten, röka vi en pipa tillsammans, den så kallade fredspipan. Flaskan och litet varmt vatten bestyr du väl också om, så att vi kunna fukta våra läppar, när de blifva torra."

Snart finna vi de begge vännerna, sittande vid ett bord i bästa

rummet i ifrigt samtal med hvarandra, de draga blåss ur pipan, samt smutta friskt på glaset.

Paul måste berätta först sin historia och Schröder följde noga efter alla detaljer.

"Hm! Hm!" sade Schröder, då Paul hade slutat, "då är du för tillfället hvarken mer eller mindre än kypare på gästgifvaregården hos Jefferson. Derpå göra vi slut i morgon. Skulden uppgör jag utan din dukat. Augusta ställer i morgon ett litet rum som vi hafva på andra sidan i ordning för dig och i morgon afton flyttar du hit till oss. Om allt annat tala vi då närmare, vi blifva ju tillsammans. Jag skall nog ställa till att allt kommer i ordning och bästa skick.

Man satt länge qvar vid glasen. Tiden stryker så lätt undan, när man minst bryr sig om den, och då Paul slapp derifrån var det sent i natten och redan mörkt.

Hemvägen kunde han nog hitta, men ingen menniska syntes derunder till på hela vägen.

Efter en god halftimmes vandring uppnådde han staden. Någon gas- eller annan belysning egde den stora staden Brownsville icke, men då och då kastade månen en glimt fram ur skyarna och visade vägen.

Paul hade just hunnit till torgplatsen och var i färd med att som ginväg korsa öfvar densamma, då han varsnade en skara ryttare, omkring 12 till 15 man, hållande midt på platsen. Det såg ut som spejade de efter något. Vore de resande eller något annat?

Han hade blifvit försigtig, genom senare erfarenheter och sökte att smyga sig förbi. Men någon af truppen måste likväl hafva varsnat honom, ty en af dem skiljde sig ifrån hopen och kom ridande rakt in på honom.

"Hör hit landsman", tillropade han på långt håll åt Paul. "Var god säg mig hvar gästgifvaregården är belägen, vi söka tak öfver hufvudet för oss och våra hästar."

Paul ryste till, af hvilken orsak visste han sjelf icke och svarade.

"Följen bara efter mig, ty jag ämnar mig också dit."

"Halloh", ropade ryttaren åt sina kamrater. "Hitåt denna väg! följjen efter", och drifvande sin häst närmare intill Pauls sida, fortfor han att samtala med denne.

De hade pratat en stund om hvad staden hette med mera och Paul var just i färd med att berätta om samma belägenhet, då ryttaren plötsligt afbröt hans talan och frågade:

"Hvad, är det du Paul, eller hur låter rösten för mina öron?"

"Paul heter jag, men hvilken Paul är det som ni frågar efter?"

"Paul Meissner, vår käre saknade Paul."

"Store Gud", ropade Paul, "och ni skulle vara?"

"Jag är Horsman och de öfriga der äro dina andra kamrater."

"Halloh gessar, skynda hit, här har jag goda nyheter, jag har funnit Paul med ett tag", ropade han åt truppen.

"Ay! Ay!" blef svaret. Ett buller af hästfötter närmade sig och i en handvändning var hela truppen omkring honom.

"Hvar är han?" frågade alla.

Hvar och en ville vara den förste att skaka hans hand, och det ena välkommen efter det andra hördes.

"Nu skall det bli ett duudrande kalas", sade Horsman, "tre dygn i en fart och hela staden skall vara vittne dertill, ty att hafva återfunnit dig lofvande och välbehållen efter ett års skilsmessa, det har då ingen af oss drömt om."

Nu ar man framme vid gästgifvaregården. Paul gick in och purrade upp den sofvande betjeningen ur sängen. Snart voro alla lampor och ljus åter upptända. Hästarna inhystes i ladorna, medan de resande sjelfva sutto omkring ett välbesatt bord, samt styrkte sin lekamen genom mat och dricksvaror.

I afton kunde Paul icke få tid att tala länge eller mycket med sina återfunna vänner, utan hade han fullt upp att göra med att betjena dem. Då och då hade han ännu att uthärda en omfamning eller något annat bevis af glädjen att hafva återfunnit honom. För öfrigt var man enig om att uppskjuta den vidare utförliga berättelsen om sina ömsesidiga öden tills morgondagen.

Det var en händelserik dag för Paul! Först att hitta landsmannen Schröder och sedan att återförenas med sina gamla trogna vänner.

Med ett slag voro nu alla uthärdade lidanden glömda. Hoppet på bättre dagar hade återvändt, och med glädt sinne tackade han sin Gud, för den såda räddningen.

Först då morgonrodnaden förkunnade den nya dagens ankomst

sjönk äfven han ned på sin tarfliga säng och somnade. Såsom den lycklige gör, sof han lugnt och godt.

XXXIII.

I dag bjuda vi på något annat ämne.

Hvad äro egentligen mormonerna för människor och hvad är deras lära? frågar här kanske mången.

Kanhända att en kort berättelse om dem af denna förvandling vore välkommen.

Mormonerna äro en religiös sekt, liksom baptister, metodister och så vidare.

I Amerika kalla de sig Latter days saints, "the last days saints" (de sista dagarnes heliga) torde vara rättigare. På andra språk kallar man dem mormoner.

Stiftaren af sekten var Josef Smith, (Joë Smith) en Yanke, född den 24 December 1805 uti en liten stad med namn Scharon i staten Vermont i de förenade staterna.

Denna Joë Smith berättar, att han den 24 September 1827 har haft besök af en ängel. Denne ängel har öfverlemnadt åt honom en metallplåt, hvarpå märkvärdiga gamla urkunder stå inristade.

I följd bäraf har han straxt satt sig ned och börjat skriva mormonernas bok. År 1830 blef han färdig dermed, nu blef det tryckt och utgifvet. Sedan 1853 fins det också öfversatt på tyska språket.

Uti denna skrift berättas det:

Att sedan under den judiska konungen Zedikias regeringstid en judisk patriark med namn Zehi med sin familj (Nephiten, halfguden) har vandrat till Amerika.

Lång tid derefter infaller först Christi tidsperiod, hans lefnad, död och begrafning, och ännu senare, efter hans uppståndelse förkunnandet af hans evangelium.

Tre hundra trettio år senare blef den syudiga människoskaran, kallad Lamaniterna, besegrad genom mormonerna.

Numera blef den af Zehis son (Nephi) började bibelöfversättningen fullbordad genom Maroni (mormons son) och 420 år efter Kristus blef verket afslutadt.

Emellertid var Smith såväl en klok som energisk man. Han predikade denna sin lära med utmärkt färdighet, lät hvarken störa, vilseleda eller kufva sig af något hinder och redan 1831 uti januari månad vandrade dessa heliga till en landsträcka, belägen vester om Missourifloden samt bosatte sig der.

Inom kort hade de bygd åt sig ett tempel samt omkring det samma staden Tar West eller mera bekant under namnet Independence.

Här kallade allmogen dem Independenter, det vill säga fria människor som hafva sin egen trosbekännelse, bestyra om sina angelägenheter sjelfva och regera sig sjelfva. De välja sina prester, åldersmän och diakoner sjelfva och så vidare.

Detta stämmer ju också bäst öfverens med vår svenska benämning mormoner.

Till denna grundlära kom emellertid i praktiken ännu några andra, så till exempel deras ständiga bemödanden att tillägna sig mer och mera af jorden och därigenom råkade de i ständigt krig med indianerne.

Mormonernas antal var för ringa och snart blefvo de bortjagade från både tempel och stad.

Hela skaran packade ihop sina egodelar och flyttade till området Illinois. Der slog de sig åter ned vid floden Mississippis stränder och började grundlägga staden Nauvoo. Emellertid varade vistelsen endast en kort tid. Redan år 1844 utbröt en revolution inom egen härd.

Joë Smith blef angripne af en skara simplare samfundsmedlemmar och under kampen blef han mördad tillika med sin broder Hiram 17 Juni 1844.

Härigenom blef de heligas läge mycket kinkigt. Numera delade inom egen församling och äfven angripen af indianerna samt unionens regering, kunde de icke hålla stånd, de måste på nytt gifva vika.

Man spejade efter en annan lämplig plats och då regeringen

i Washington 1844 beslöt att förklara allt land, hvilket var beläget i vester, såsom tillhörande unionen, valde man en landssträcka långt borta, belägen på andra sidan af den klippiga bergkedjan, nära den salta insjön och grundlade der åter sitt nya Zion eller nya Jerusalem. Staten kallade mormonerna Deseret det är öken.

Under tiden hade Brigham Young, äfven en klok och energisk man, född 1801 blifvit vald till öfverste prest.

Under hans ledning var det som hela trosförsamlingen öfverflyttade till det nya Zion, och började uti detta välsignade land på nytt att odla den fruktbara jorden.

Denna gång gick det bättre, ty de troendes antal hade året 1850 redan uppgått till elfva tusen 534 personer. Indianerne behöfde man därför icke längre att frukta, numera kunde man lugnt våga en dust med dem.

År 1850 blef staten Deseret ställd under beskyddet af union-regeringen och fick namnet Utah.

Brigham Young blef erkänd af förbundsregeringen och af den samma utnämnd till statens guvernör. Numera kunde den heliga skaran ostörd utveckla sig, och försummade också hvarken tillfället eller förpassade tiden.

År 1870 hade den troende skaran stigit till åttiosex tusen sjuhundraåttiosex medlemmar.

Regeringsformen är strängt kristelig. Allt hör till och under kyrkan.

Brigham Young är samtidigt unionens guvernör och samfundets öfverste prest. Efter honom komma tolf apostlar, derefter det höga rådet och derefter tjuutio rådsherrar, bestående af höga prester, åldersmän och lärare.

Läran är kort sagdt:

Det jordiska paradiset.

Efter döden blifva alla troende heliga gudar, allt efter visadt nit och andra meriter, indelade i åtskilliga grader.

Eftersträfvansvärdt blir ett utbredande af denna tro öfver hela jordklotet, så att det må blifva så många heliga, som sanden är i hafvet.

För att hinna detta stora mål, ju förr ju hellre, är polygamiet eller månggiftet icke endast tåldt, utan till och med befaldt. Hvarje fruntimmer skall vara gift, hon måste stå under en mans beskydd.

Brigham Young har föregått samfundet med ett godt exempel. Han hade tjugufyra hustrur och med dem har han omkring åttio barn.

De troendes skara växer dag ifrån dag. Nu, den dag i dag är, är deras antal derhemma i det heliga Jerusalem kanske tvåhundra tusen.

Eftersom indianstammarna numera äro öfvervunna dels genom vapen, dels genom ingångna vänskapsförbund, återstår endast en farlig punkt, nämligen den, att detta månggifte bringar den heliga skaran i konflikt med sin protektor, Unionsregeringen i Washington, ty Unionens lagar tillåta icke månggiftet.

Man trodde allmänt att den kloke Brigham Young i detta afseende hade slutat ett hemligt förbund med regeringen. Vi säga ett hemligt, emedan en laglig form var svår, ja nästan omöjlig att gifvas åt en sådan öfverenskommelse.

Man hyste denna tro, på grund af klokhetens regler, nämligen att en klok man icke godt skulle utsätta sig tredje gången för samma fara, för hvilken han hade underlegat redan två gånger.

Kanhända att Brigham har försökt något i den vägen och att det har klickat. Då blef honom intet annat medel öfrigt, än den väg han har styrt, att försöka så länge det går.

Emellertid blundade han som guvernör för folkets olydighet emot lagen.

Snart blef denna missaktning af andra dragen inför kongressen.

Efter många förhandlingar der fick öfversteprästen som guvernör en tillrättavisning, och det blef honom ålagt att framdeles regera efter lagens ande.

Brigham Young försvarade sig och sin lära utmärkt i en lång skriftlig afhandling, men efterkom icke bafallningen.

I följd deraf blef han förklarad afsatt.

Nu kom hela samfundet i harnesk och man fördref alla regeringsmän.

Regeringen utnämnde 1857 en ny guvernör och sände honom fram till guvernementstaden åtföljd af tvåtusen sjuhundra soldater.

Trupperna ryckte fram och närmade sig mer och mer och alla människor förväntade sig en häftig strid.

Men nej! ingenting sådant hände.

Iunevånarne togo emot soldaterna med öppna armar och den nye guvernören förkunnade amnesti åt alla syndare.

Är detta en slags förlikning? Hvem kan bli klok deraf?

Brigham Young blef emellertid öfverste prest och under hans ledning blef samfundet sedan dess allt större och större.

Hvarje år vandra skaror af vunna heliga från Europa den långa vägen till New-York. Derifrån befordras desamma med jernbanan inåt landet och sedan vandrar man ytterligare några hundra mil efter jernvägens slut till fots för att hinna målet nämligen:

Skåda det heliga nya Zion och blifva delaktige af lärans förmaner först på jorden och sedan i himmelen.

Regeringen dundrar, liksom i forna dagar påfven, med bannbullar. Hon förklarar månggiftet för olagligt men ingen bryr sig derom.

Brigham Young blef tilltalad för brott. Man gaf order att arrestera honom och han måste rymma. Men den heliga läran består ännu i dag och samfundet blir större och större.

Den heliga skaran drager hvarje dag nya proselyter, män, kvinnor och barn till sig, och förstorar sitt antal och samtidigt dermed sin styrka. Snart kommer den att räkna trehundrausen själar och att besegra en sådan mängd är i Amerika svårt. Dertill erfordras bra många soldater.

Att värfva en så stor mängd af sådana herrar, rusta ut dem, underhålla och transporterera dem till gränsen, allt detta kostar mycket penningar.

Kongressen har behof af penningar till bra många andra viktigare och nyttigare saker och att bringa ett öppet krigståg mot Utah för att förskaffa sig hörsamhet är derföre bra svårt.

Dessförutan hysa de förenta staterna många andra trosbekännare som hylla månggifte, till exempel alla indianstammarna och icke långt ifrån staden New-York, vid Hudsonfloden bor sedan år och dag en sådan koloni obehindrad.

Hvad som är rätt för den ena, måste äfven vara rätt för den andra parten.

Man blundar fortfarande och under tiden värfva mormonerna obehindradt allt flera och flera anhängare. Skottland och Sverige äro de bästa leverantörer, samt sända hvarje år en stor kontingent till Amerika.

Den fattige mannens hopplösa, betryckta ställning i dessa länder gör honom benägen att tro på den heliga apostelens ord, paradiset här på jorden och sedan i himmelriket och pröfvar förverkligandet af dessa löften. Efter hemlandets regering icke kan eller vill hitta på medel att göra hans läge bättre, kastar han allt hvad han eger och har i armarna på den heliga kyrkan, tager hustru och barn under armen och följer med lockfågeln ut till obekanta trakter och obekanta öden.

Räfven plundrar aunan mans hönsgård utan att finna motstånd.

XXXIV!

Paul har emellertid sofvit godt och länge, när han vaknar kläder han på sig och går ned i gästrummet.

Hans vänner sitta redan vid frukostbordet och tysken Schröder midt i skaran. Denne hade redan infunnit sig för att utlösa sin fornde lekkammrat.

Knappt visar Paul sig i dörren förr än en af dem ropar:

"Der är han! ha ha ha!

Alla hufvuden vända sig nu mot honom och han bestormas med frågor.

Har du sofvit godt?

Kommer du så sent ur sängen?

Vet du hyad klockan är?

God morgon Paul, sade Horsman.

Tack för i går, sade Schröder.

Kaffet är serverat, sitt ned, sade en annan.

Midt under frukosten afbröt Horsman samtalet och sade:

Eftersom alla dina vänner och bröder nu äro samlade kan Paul slippa lättast ifrån saken med att omtala för oss sina äfventyr sedan vi skiljdes åt.

Tyst nu gossar och låt Paul berätta.

"Jo, jo, gode vänner", svarade Paul. "Jag har sofvit bra länge

i dag, det är sant, men jag har också sofvit så lugnt och godt, som sedan länge och därför mån i gerna göra eder luetiga öfver mig. Låt mig emellertid börja att berätta:"

"I kommen väl ihåg, kamrater", fortfor Paul efter en kort paus "att olyckan hände mig den natten, då det stormade så kallt och då vi beslöto att lägga oss under skyddet af skogen. Platsen blef utstakad och ni andra intogo edra hviloplatsar.

Jag kände mig emellertid missbelåten med min, ty afståndet från skogen var för stort. Jag var ännu jemt utsatt för vinden och därför flyttade jag mina saker ännu något längre framåt, samt lade mig der och föll numera snart i sömn.

Jag kunde väl hafva sofvit en bra stund, då jag vaknade. Jag kände att någon rörde vid mig någon famlade på min kropp, det kom till hufvudet och kastade något öfver det.

Jag kunde icke ögonblickligen göra klart för mig hvad meningen dermed skulle vara. Än trodde jag att någon af eder ville drifva gyckel med mig, försökte att skrämma mig och därför teg jag. Men sedan tyckte jag att skämtet ändå gick för långt, och jag grep tag i föremålet. Då märkte jag att det var indianer och nu först började jag att ropa på hjälp.

Mina rop voro svaga, emedan föremålet, hvilket man hade dragit öfves mitt hufvud, qvåfde ljudet, men jag tyckte mig likväl höra, att man svarade mig från edert läger.

Så var det äfven, inföll en kamrat med namnet Blicher. Jag hörde ropet och slog larm. Men det gick oss likadant i mörkret, vi hade svårt att få situationen klar, och visste icke hvarom frågan var, eller hvarifrån faran hotade. Horsman öfvertog kommandot.

Nu fick Horsman ordet:

"Jag var äfven blott till hälften vaken. Min första tanke var säkerhet för alla. Vi tillgrepo våra bössor, och med ryggen vända mot hästarne inväntade vi angreppet.

Det kom ingen. Natten var så mörk, att vi inte kunde skilja något på längre afstånd än fyra à fem steg och vi tordes därför icke röra oss ur stället.

Först då dagsljuset kom fram, kunde vi se oss om. Du var försvunnen jemte din kappsäck. Hästen stod kvar. Deraf blef det klart att man måste hafva öfverfallit och bortfört dig in åt skogen. Hvad skulle vi nu göra?

Belägenheten var bra kinkig. Vi voro som du vet endast tolf man starka. Skulle vi öfvergifva våra hästar och skatter, samt alla störta oss in i skogen? Det gick icke, till och med att dela manskapet var vådligt. Kanhända att fienden just hade väntat på en sådan splittring, för att äfven öfverfalla resten af oss och röfva alla våra skatter.

Jag tordes icke handla oförsigtigt mot de andra, så gerna jag än ville hjälpa dig. Jag öfverlemnade befälet åt Miller, valde tre ur hopen och vi begåfvo oss ut på rekognosering. Dervid gingo vi temligen djupt in i skogen och sökte efter dig, men der fans ingen lefvande varelse, ingen svarade på våra rop.

Derpå väntade vi ännu trenne nätter. Vi upptände eld för att visa dig vägen till oss, i fali att du skulle befinna dig på fri fot. Men du kom icke åter. Tredje morgonen sadlade vi med tungt hjerta våra hästar och fortsatte vår färd. Anlända till fästningen det Svarta stenslottet, anmälde vi der röfveriet samt bevittnade protokollet derom. Guvernören har lofvat oss att omhändertaga dina intressen på det kraftigaste sätt."

"Hur har det gått dig i fångenskapen?" frågade Blicher, "derom önska vi äfven att böra åtskilligt."

"Man drog mig in i skogen", fortfor Paul, "och eftersom jag började spjerna emot, band man mig och bar mig en tid. De voro sex karlar. Två buro mig och fyra släpade min kappsäck. Jag befann mig emellertid mycket obehvämt under bärningen och föredrog snart att gå frivilligt. Derigenom stämde jag dem alla till min fördel. Två nätter sofvo vi under bar himmel, den tredje natten hade vi hunnit till en lägerplats, der funnos hytter och träbarracker. Höfdingen måste vara borta på ströftåg, ty jag blef icke förd till honom. Qvinnorna voro nyfikna, de började visitera min kappsäck, uppdragande dervid min konjacksflaska och smakade på den gula vätskan.

Flaskan gjorde ronden och tack vare denna omständighet, lågo alla under natten i den djupaste sömn.

Jag var icke sen att begagna mig deraf, utan grep efter ett spjut och en båge samt sprang min väg.

Två dagar irrade jag omkring i skogen. Den tredje dagen hörde jag ett skott. Jag skyndade till stället och blef upptagen af

en gammal jägare vid namn Johns. Denne hederlige man tog mig upp hos sig under fjorton dygn, förde mig in i staden Clare'own och ledsagade mig upp till guvernören.

Han var tillstades då jag berättade mitt äfventyr för honom, hjälpte mig att förklara alla omständigheter och bevittnade målet. Det var han som efter beskrifningen förklarade de skyldiga vara af ormdödarestammen.

Hos guvernören i Claretown blef jag under fjorton dygn, der efter fick jag sällskap till fästningen Smith derifrån, dref jag med flottan till Svarta pricken, och så bar jag åter till fots vandratt hit. Jag har nästan behöft sex månader till färden."

Vi lemna sällskapet så länge som Paul redogör för alla sina besvär och försakelser, hvilka vi ju känna till förut och det behöfs således icke.

XXXV.

"Stackars Paul", utbrast Horsman, då berättelsen var slutad, "du har lidit hårdt för din oförsigtighet och har fått betala dyra lärpendingar. Godt är emellertid att du inser att det hela var ditt eget fel och att du icke lägger oss något deraf till lass. Jag försäkrar dig nu att vi alla voro redo att offra vårt lif för dig, men under de då rådande omständigheterna var det omöjligt, derom äro, hoppas jag, alla närvarande eniga.

"Ja", svarade fem eller sex röster. "Ni tordes icke göra mera än hvad ni ha gjort, utan att visa er lika oförsigtig som Paul."

"Välän", sade Horsman, "då fattar jag mitt glas och klingar med dig Paul, för vår lyckliga återförening. Jag känner mig i dag åter så glad som förut i ditt sällskap, och samtidigt med att jag tackar dig, att du fritager oss från feghet eller missvärdande af kamratskapet, beder jag dig förnya vänskapsförbundet med oss, och önskar jag att den må vara till vår dödstimma. Jag frågar

nu: Hvem sluter sig till mig? eller skall jag dricka Pauls skål ensam?"

"Jag vill vara med i det nya förbundet." "Jag äfven!" "och jag", och så vidare, så ropade den ene efter den andre af Pauls tidigare kamrater, och alla tillstädesvarande tömde sina glas i botten för det nya vänskapsförbundet.

"Nya flaskor", ropades från alla håll och gästgifvaren var icke sen att komma fram med dem.

"Nu är det bäst att ni ser er om efter en annan kypare", sade Horsman till gästgifvaren. "Han der går icke längre i den befattningen, dermel är det nu slut."

"Jag har redan sgt något liknande åt mannen", inföll Schröder. "Paul följer med mig och hvad han är skyldig det betalar jag så fort jag får veta hur mycket det är."

"Detta går då absolut icke för sig", ropade Horsman. "Pauls gamla kamrater hafva största rättigheten att hjälpa honom och att försträcka honom med penningar. Hvad talar jag om att försträcka? Han har ju egna penningar att fördrå af oss, bara vi hinna uppgöra våra räkenskaper. Innan dess kastar jag min penningkassa i vågskålen, räcker det icke till har jag flera schaber och så länge som jag eller mina kamrater hafva, har Paul också penningar."

"Han behöfver ju icke att låna penningar", sade Horsman, "han har ju egna i öfverflöd. I går sfton då Paul var hemma hos er, ja då var han kanske i förlägenhet, det kan vara sant. Men strax derefter råkade han ju oss, hans gäldenärer och nu är han åter rik karl."

"Du känner ju till våra konditioner Paul", fortfor Horsman vändande sig till honom. "På skriftliga saker förstå sådana meniskor som vi oss icke mycket på, utan hos oss gäller ett handslag, och det står sitt kast lika bra."

"Du vill väl icke göra oss till skurkar, som svika sitt ord mot en kamrat? Derfor bör du hålla dig till oss, framför alla. Icke sant kamrater, eller hur är eder mening?"

"Vi stå vid våra ord och hålla våra löften", svarade Blicher och andra. Paul har sin ersättning att få utaf oss, den får han och derom behöfs intet ordande."

"Ja, vi samtycka", svarades i kor.

Då utsätter jag dagen som i morgon förmiddag", sade Horsman.

Klockan tio, efter frukosten ordna vi dessa räkenskaper. Vi hafva ju ännu att omtala för Paul huru vi hafva färdats under tiden och hvarför vår återkomst blifvit så försinkad."

"Ja, deruti hafven I rätt", inföll Paul. "Ack vi hafva ännu bra mycket att omtala för hvarandra, innan alla omständigheter äro klara. Derom tala vi emellertid i afton. Nu önskar jag att vi afbryta och för att få litet motion göra vi en titt in till Schröder på hans landsställe. Hela dagen kunna vi ju icke sitta och äta och dricka."

"Ja, välkomna hos mig mina herrar", sade Schröder.

Man lagade sig nu i ordning och började promenaden i fria luften ut till landsbygden och det Schröderska hemmet.

Långsamt rörde sig tåget framåt genom Brownsvilles gator, ty ryttare med sina tunga stöflar och påklädningar äro icke så litet tungfotade af sig. I Amerika hafva guldgrävarne sin kassa på sig i guld. Plånböcker eller portmonäer känner man icke till. Man begagnar därför långa läderpåsar, så kallade penningkattor, hvilka man bär spändt omkring lifvet, och i dessa bevarar man sina guldmynt med mera.

Fru Schröder varnade redan på långt håll hela skaran, till hvilken ännu ytterligare några andra bekanta ifrån staden hade sällat sig. Hon räknade trettio två män, alla påkade sig hennes hem, under det att mannen var borta och hon blef ängslig till mods.

Hon kallade sitt tjenstfolk tillsammans för att vara beredd på alla tillfällen och taga det säkra för det osäkra.

Snart stodo äfven omkring henne tjugu karlar och gapade ut på landsvägen, der den andra hopen långsamt närmade sig.

Man uppdagade patron Schröder midt i skaran, gående arm i arm med två af sina nya bröder, men de syntes släpa honom fram.

"Vänner kunde det ju icke vara", tänkte frun, "ty Schröder har ju inga så intima vänner i staden.

Han som aldrig rumlar, hur skulle han nu så hastigt hafva fått trettio stycken.

Det måste således vara fiender.

Frun afsände genom en bakport två pojkar i springanda fart till närmaste grannar med anmodan om att de skulle skynda till hennes undsättning.

Man stängde alla dörrar i lås, hvar och en sökte och grep tag i något, som han kunde begagna som vapen, samt rustade sig dermed till kamp.

Emellertil hade hela hopen kommit nära intill byggningen.

Paul och några andra som gingo förut, stannade för att invänta Schröder med sina två vänner under armea. Man lät dem passera förbi och anslöt sig till baktruppen.

Alla nalkade sig nu irgångsporten och genom densamma boningshuset, medan fru Schröder med sitt folk hade dragit sig inom hus, för att afvänta utvecklingen af dramat.

Schröder med sitt följe gaf sig emellertid god tid med att komma in. Hela sällskapet stannade ute på gårdsplanen. Schröder hade numera släppt sina två stöd, och stående midt bland väskaran, förklarade han åtskilligt om lador, brunnar och mera dylikt, medan alla uppmärksamt lyssnade till hans tal.

Ändtligen bjöd Schröder sitt följe att stiga in i boningshuset och hela skaran trädde in i dagligstugan, densamma till hvilken fru Schröder med sitt försvar just hade begifvit sig.

"God dag, Augusta", ropade emellertid Schröder. "Hvad ser jag? Jag tror minsann att vi hafva skrämt dig. Ha ha ha! Nå det var då kostligt.

Nej, min gumma, var icke rädd, de äro alla hederliga män, guldgräfvare, Pauls forna vänner, desamma, om hvilka han ännu i går afton berättade för oss. De hafva under nattens lopp helt oförväntadt anländt.

Jag har spiset frukost tillsammans med dem på gästgifvaregården och vi hafva kanske druckit litet mera än vanligt och lämpligt är samt äro deraf glada och litet högröstade, det är hela hemligheten. Stig bara fram du och låt mig presentera dig för sällskapet.

Något lugnad genom dessa ord öppnade sig ringen. Fru Augusta kom fram och helsade sällskapet välkommen. Derefter aflägsnade hon och hela personalen sig, något skamflata öfver ångesten och började koka kaffe, för att kunna bjuda på en liten friskning med litet varmt och hembakadt bröd.

Allt eftersom Schröder dels visar, dels berättar om sina egodelar, få äfven vi en bättre insigt i hans förhållanden och kunna deraf meddela ett och annat åt våra läsare.

XXXVI.

Schröder kom till Amerika för omkring åtta år sedan och började såsom landtbrukare i Virginia, på landet nära staden Stocktown. Här formerade han bekantskap med fröken Augusta, sin principals dotter. Fadren gaf äntligen sitt samtycke till förbundet, brölloppet stod, och utrustade med ett tusen dollar begäfv sig de unga åstad, för att sätta sitt bo någonstädes längre in i landet, der jorden var billigare att köpa och genom eget arbete kunde uppodlas. Så hade nämligen fruns fader fått lof att göra för tjugu år sedan.

Han är nu en rik och välbergad man och likadant skola hans barn blifva. Han gifver dem grundplåten och sedan måste de sjelfva arbeta sig fram. Såväl herr som fru Schröder hafva varit arbetssamma och sparsamma. De hafva här i trakten köpt fem hundra tunnor jord af regeringen på tjugu års afbetalning. Derefter började begge att arbeta och slita hårdt under några år och så småningom blef det bättre och lättare.

I dag är det omkring fyra år sedan de köpte jordbiten, och nu äro alla femhundra tunnland uppodlade, sex lador och ett bostadshus byggda, och kreatursantalet är icke så litet.

"Det har gått framåt", sade Schröder med belåtenhet, "om ytterligare fyra år, står det med Guds hjelp ännu bättre till. Man bör vara nöjd med liten framgång, smått och långsamt bör man krypa fram, den ena stenen lägges vackert på den andra, men fast och säkert.

På väl stenlagd grund bygger man bäst."

Emellertid sitter hela sällskapet lugnt vid kaffebordet och pratar bort tiden.

Äfven några grannar, desamma efter hvilka frun har haft bud, hafva infunnit sig och stanna nu qvar på fruns enträgna böner, för att bevaka husets intressen emot så många främlingar. Hon känner ju icke en enda af dem och man bör här i trakten vara försigtig.

Emellertid är här som vi veta ingen fara på färde, ty alla äro fredliga och hederliga män, hvilka äro vana att arbeta hårdt för sitt bröd.

Men de dricka ju bränvin eller spirituosa?

Det göra de, det är sant, men det är en nödvändighet vid det hårda arbete, hvilket de uträtta och den kost som de förtära. Utan bränvin eller magvärmmande spirituosa vore det nog snart slut med deras lif.

Vid mörkrets inbrott tager sällskapet afsked från värden och värdinnan samt vandra åter till kvarteret, der nya samtal förkorta aftontimmarne.

Nästa dag kommer fortsättningen af Horsmans berättelse, han säger:

”Då vi färdades härifrån staden slog vi in på riktningen åt Chicago. Der försökte vi väl att afsätta guldets samt diamanterna, men förgäfves. Vi funno snart att vi hade att resa ända till New York, för att få desamma placerade. Men detta var kinkigt och förbundet med många faror och obehämligheter. Vi saknade dig och dina kunskaper bra mycket i hvarje sak; ty hvad förstodo vi oss väl på värdeberäkningen af diamanter.

Vi dröjde derfor en lång tid i Chicago och väntade på svar på ett bref, som en guldsmed hade skrivit dit i anledning af våra intressen. Det strök en lång tid förrän svaret kom och då det anlände löd det sålunda: Att ädelstenar icke kunde köpas efter beskrifning utan borde läggas fram för ögat. Derpå rådförde vi oss emellan och resultatet blef att hälften af sällskapet skulle resa, den andra hälften deremot stanna kvar. Jag för min del fick uppdraget att resa, samt Bill och fyra andra följde med för egen räkning, som kontrollanter, så att vi kunde dela oss i tvenne afdelningar.

Nu gälde det förinnan att skaffa sysselsättning åt de tillbakablivande sex. Äfven derfor blef råd, ty det lyckades att låta dem deltaga med alla tolf hästar i något ackordsarbete. Då detta var undanstökadt, satte vi öfriga sex oss på jernbanan och reste till Newyork. Vi anlände dit utan otur, samt togo in på ett simplare kvarter. Nästa dag började vi att se oss om i den stora staden. Der fans bra många och granna butiker, men icke visste vi för det,

hvert vi skulle vända oss, för att få våra saker sålda, och långt mindre till högsta pris.

Nästa dag tog jag litet med mig af mitt eget och gick dermed in i några butiker och likadant gjorde Bill.

Den aftonen då vi råkades hemma hade jag fått 20 dollars för onzen guld, samt sålt två stenar för 30 dollars. Bill kom hem och hade fått 19 dollars för onzen guld, och sålt tre stenar för femtio dollars.

Nu hade vi vunnit en grundläggning och visste ungefär hvad vi kunde begära.

Dagen derpå sålde jag mitt guld till 22 dollars och 4 stenar för 80 dollars, och så gick det bättre och bättre. Jag kom under fund med sättet hur de taxerade det. Guldet vilja de hafva väl renadt från smuts och diamanterna skola vara utan skrämor, rena och felria.

"Ja så är det", inföll Paul, "bäst betalt får man, när de äro slipade. Men jag tror icke att de riktigt kunna det i Newyork, det förstår man endast i Paris och Amsterdam."

"Så är det nog", svarade Horsman, "ty de talte jemt om Europa, omkostnader för slipning och dylikt. Emellertid gick det långsamt fram för oss och först tre månader efter ankomstdagen, hade vi våra saker slutsålda.

Jag hemförde i behållning 8200 dollars, Bill hade 3178, de andra fyra tillsammans 5602, således i det hela 18,315 dollars, och detta är, såsom det första försöket i ett nytt företag ett ganska godt öfverskott. Nästa gång skall det bli bättre, ty nu hafva vi begrepp om hvar man skall gräfvä, hur man skall inrätta sig och hvar man kan sälja, samt slutligen huru de vilja hafva det.

"Bästa marknaden blir Europa", svarade Paul, "men se det är för långt borta."

"När vi hade rent hus", fortfor Horsman "packade vi åter in och reste till Chicago. Vännerna voro kvar. De hade förtjent litet, men der fans bra mycket arbete tillbaka. Det gick ej heller så fort som de hade förväntat sig det. För att hinna klart, ju förr desto hellre, började vi numera alla elfva, att gripa verket an, och med femton timmars arbete om dagen, hade vi bragt det klart på den bestämda dagen. Öfverskottet var skrämt nog, och dylikt arbete duger icke.

"Nej guld och diamenter är det bästa" fortfor han, "nu känna vi till alla förhållanden dermed och därför går detta arbete bäst och lättast."

Se här kan du se afräkningarna, sade han i det han lade upp på bordet, en del papper, alla äro bevittnade af två personer. Väl hafva vi haft litet dessförutom, som är såldt plockvis här och der, det kunna vi icke komma ihåg. Resutgifterna på jernbanan vistandet i Newyork och andra utlägg äro betalda. Låtom oss der för antaga att hela värdet, som vi hafva fått in, har varit 20 tusen dollars. Eller hur, har någon något emot denna summa.

"Oh nej! det är nog så deromkring", svarade Bill och några andra brummade sitt samtycke.

"Näväl", fortfor Horsman. "Reglerna i vår öfverenskommelse äro, att hvar och en arbetar för egen räkning på det af honom öfvertagna jordstycke, men emot främmande inblandning, såsom öfverfall och annat våld, dana vi ett bolag och stå då i ett gemensamt ansvar."

Här har ett sådant öfverfall skett mot Pauls person och egodelar. Personen är återvunnen, men egodelarna förblifva borta, och vi hafva därför att godtgöra honom, intill dessa egodelar blifva återvunna.

Huru mycket hans saker voro värda, låter icke bestämma sig. Vi slå därför värdet under ett med den andel som vi andra hafva vunnit och säga 20 tusen dollars.

När vi nu dela dessa på elfva mans hand, utgör det omkring 1850 dollars. Dertill kommer ännu ytterligare hästens värde som är såld, och därför låtom oss säga 2000 dollars hvilka vi gemensamt hafva att betala Paul, såsom ersättning eller lån på det bortröfvade.

Jag frågar nu eder! Hur skola vi fördela dessa 2000 dollars mellan oss elfva? Jag menar, skola vi fördela summan efter värdet som hvar och en har innehaft, eller skola vi utan afseende dertill dela i elfva lika delar? derom har ingenting i förväg blifvit bestämdt!"

"Vi kunna ju icke utröna hur mycket Paul egde för egen del", svarade Bill, "deremot är det säkert, att vi andra voro elfva personer och hvad dessa egde känna vi ju någorlunda, genom afräk-

ningen. Dessförutan blifver saken ju densamma, ty jag tror fullt och fast derpå, att vi med tiden återvinna Pauls egodelar. Rofveriet är ju numera klart bevisat, stammen som har utfört stölden är känd, och regeringen plägar under sådana omständigheter göra kort process."

"Jag är äfven af denna mening", inföll Horsman "och att vi återfå sakerna rätt snart. När vi färdas samma väg tillbaka som Paul har angifvit för oss, och höra efter huru saken står, samt blåsa upp elden. Om de också icke absolut vilja ersätta rofvet, fins ju tillfälle nog, att hämnas på dem med egna händer, så godt vi kunna."

"Då räkna vi öfver hufvudet", svarade Bill och alla nickade dertill sitt bifall. "Jag tycker att vi kunna bidraga 200 dollars hvar, det blir då ett rundt tal. Eller huru kamrater?"

"Ja, ja, så slippa vi att räkna", ropade flera röster.

En hvar började nu att plocka sina 200 dollars upp på bordet. Horsman tog emot summan, och lmnade derefter hela summan, 2200 dollars åt Paul.

"Se så Paul", sade han. "Här får du vår hjälp, tag emot den och ordna nu dermed sjelf dina affärer."

"Jag tackar eder kamrater", sade Paul med tårar i ögonen. I ären då hederliga karlar."

"Härmed afsluta vi för i dag vår sammankomst", fortfor Horsman. "Vi lemna Paul 24 timmars tid att uppgöra sina räken-ska-per, samt att utvälja sin framtidsplan. I morgon förmiddag klockan tio hålla vi åter ett gemensamt sammanträde, för att mottaga hans svar.

XXXVII.

Paul gick redan samma dag och köpte sig nya kläder, skodon och strumpor.

Derefter begaf han sig till hospitalets föreståndare för att höra

efter huru det stod till med hans räkenskaper, och betalte det resterande.

Af guvernören fick han nya legitimationspapper och på aftonen begaf han sig ändtligen ensam ut till sin nya vän Schröders bostad, för att rådföra sig med honom om sina framtidsplaner.

Schröder rådde honom till att stanna qvar der i trakten, köpa jord i hans granskap och göra så som han gjort, arbeta sig upp med egna händer.

"Derigenom vinner du en tarflig, men säker framtid", slöt han.

"Jag medgifver", svrade Paul, "att det vore det bästa under vanliga omständigheter, och nog kommer det att ske en dag. Men i oafslutna förhållanden, som jag nu sitter, kan och vill jag icke skilja mig från mina kamratsr. Hos mig heter det först ren sak och ren afräkning, sedan är jag fri man och kan göra hur och hvad jag vill, men icke förr."

"Jag kan icke kiandra dina åsichter", svarade Schröder, "kanhända handlar du rätt deruti. Men vill du verkligen resa ut igen, då vore klokast att färdas samma väg, som du har kommit hit, tillbaka, så att hela truppen åter uppsöker alla de stationer på hvilka besväret är anmaldt. Dels hörer du då efter hur saken har gått framåt, dels drifver du på och uppfriskar ifvern genom ett och annat löfte. Ett år härefter kan du ju också köpa land.

Men tillåt mig en annan fråga: Hvarför behöfver du egentligen att föra hela beloppet af din kassa med dig? Låt 1000 dollars deraf stanna här, i banken, eller hos guvernören, som då nyttigt kan använda summan, här på platsen. Väl anlagda uti något nyttigt företag kunna de här under tiden bära goda frukter, hvilka sednare kunna komma dig väl till pass. Efter två år kunna dessa penningar hafva uträttat samma underverk."

"Denna idé är min sann icke dum, utan guld värd", sade Paul, "och derfor skall du ha min särskilda tack. Jag skall begrundna densamma ännu närmare och i morgon förmiddag klockan tio kunde du vara snäll och vara tillstädes, under den allmänna öfverläggningen. Ett godt ord af dig i rättan tid kan bli penningar värdt."

"Det skall ske min vän", svarade Schröder, "jag skall infinna mig."

Under tiden blef äfven mellan Horsman, Blicher och Paul

mycket ifrigt diskuteradt om framtiden. Paul omtalade för dem bland annat, att han hade skrivit ut till Hamburg, till brodern, om hjälp, utan att få annat svar, än ett tio dukatstycke. Han visste icke huru han skulle förklara denna sak, och att han därför starkt funderade på, att personligen resa öfver.

"Hvad för slag?" utropade Horsman, "vill du resa till dem och tigga om nåd och en brödbit? Då blir jag vilse om din karakter. Paul mig skulle de då aldrig få till sådant! Förr skulle jag tigga mitt bröd i annat land från vilda, än hos sådana släktingar. Nej Paul, gif du dem åt f—s och fall icke till bönboken för personer, som hafva gjort dig orätt, ty smutsig är ju deras framfärd, såsom så.

Jag tycker att du skulle handla orätt ja, i högsta grad orätt om du stötte ifrån dig för deras skull hederliga vänner, som framräcka sina händer åt dig. Vär därför ingen narr utan tag det säkra för det osäkra.

Vill du icke följa med oss, näväl så stanna qvar hos Schröder, han är en trogen uppriktig vän. Anlägg dina penningar här, så som han har rådt dig det, och om du gör så, Paul, då lämnar jag dig ytterligare 1000 eller 1500 dollars och kanske får du af flere andra äfven deras sammansparade medel, för att begagna dem tills vidare. Dertill gifver jag mitt fulla samtycke, men icke till den andra saken."

Således stod Paul åter på skiljevägen, och hans tankar arbetade under hela natten, än i den ena riktningen och än i den andra. Han insåg allt tydligare att han egde här trofasta vänner, såväl i Schröder, Horsman som Blicker, de öfriga kamraterna icke att glömma.

Det herskade mycket uppror i lägret bland bolagsmännen. Än kom den ene, än den andra upp på Pauls rum för att tala litet enskildt med honom, och af alla fick han de otvetydigaste bevis af välvilja. Hans hjerta rördes djupt af all den vänskap och det blinda förtroende som främmande menniskor ådagalade för honom.

Schröder hade redan infunnit sig, ty Paul hade sett honom komma på gården.

Klockan slog tio och mötet skulle börja.

Paul begaf sig därför ned till matsalen. Då han trädde in,

voro alla vänner redan församlade. Man satte sig rundtomkring bordet och Paul tog till ordet.

"Käre vänner!

Jag har vakat hela natten för att komma till rätta med mig själf. Mitt hjerta drager mig till Hamburg, mitt förstånd talar för det förslag som Schröder har gjort mig, men hedern bjuder mig att kvarstanna hos mina vänner ännu en tid, tills vi gemensamt hafva funnit tillfälle att ordna våra gamla förhållanden samt godtgöra den skada som jag har förvållat, genom min oförsigtighet. Jag följer därför med eder ut på ett nytt tåg, under några års tid, och under denna tid hoppas jag att det har blifvit klart, om vi återvinna de förlorade egodelarna eller icke.

"Hurrah! Hurrah!" ropade nu alla kamraterna. Horsman sprang upp från sätet, räckte Paul handen och skakade den länge och alla andra följde förmannens exempel. De första tio minuterna voro alla i ett glädjerus, och ingen ordning var derunder att beräkna.

Ändtligen slog Horsman i bordet och fordrade tystnad. Alla satte sig åter på sina platser och Paul kunde fortsätta det afbrutna talet.

"Jag följer således, som sagdt, med eder, goda kamrater" sade han. "Vi söka, alla förenade, att återfinna det förlorade. Jag hoppas, att det snart skall lyckas oss. Hvad nu särskildt vännen Schröders förslag vidkommer, nämligen att låta mina öfverflödiga penningar kvarstå här på platsen, för att användas nyttigt, så är detta förslag mycket förnuftigt och jag ämnar därför också att antaga det. Jag nedlägger mina öfverflödiga penningar, 1500 dollars kan jag undvara, i vännen Schröders händer, samt anmodar honom bärmed, att därför under tiden köpa den jordbit, som ligger nära intill hans hem. Så fort det har lyckats, kommer han att antaga lämpliga arbetare och börjar att uppodla den, så att, när jag en gång återvänder, kan finna ett eget välbestäldt hem, der jag kan få hvila ut under återstoden af mitt lif."

"Det var bra uttänkt och förnuftigt handladt", anmärkte såväl Bill som Horsman och äfven flera andra nickade deras bifall.

"Det beror bara på om Schröder vill påtaga sig besväret", sade Horsman.

"Det skall jag göra, för Pauls skull", svarade Schröder. Vi

äro ju gamla bekanta från barndomen, och dessförutan hjälper jag gerna arbetsamma menniskor fram. Jag tycker också för egen del mycket om att få hederliga grannar, ännu finnes 500 kanske 1000 tunnland jord qvar, he t nära intill min jord. Bjuder jag hvad guvernören begär, så kan jag köpa den i morgon, liksom det som jag har, på 20 års afbetalning."

"Då deltager jag också i affären med 1000 dollers, jag med 500, jag 1500", ropade litet hvar i sällskapet.

"Då behöfves ju ingen kredit alls", inföll Schröder skrattande. "Det blifver ju rena penningar på bordet, om detta verkligen är edert allvar."

"Ja, vid Gud är det deras allvar", svarade Paul, "vi pläga icke att gyckla med sådant."

"Då är det bäst, att jag med detsamma går till guvernören och talar med honom", fortfor Schröder. "Jag menar, att jag vill fråga honom, om det der stycket jord fins qvar, och hvad han vill hafva för detsamma. I eftermiddag klockan sex kunnen I få höra svaret hemma hos mig. Då gå vi i all tysthet omkring och titta på jorden. Stämmer då allt i hop som det skall och bör vara, nåväl då uppgör jag köpet ännu innan I resen.

XXXVIII.

Medan Schröder numera i all tysthet begifvit sig till guvernören, samt funderar och pratar med honom om både det ena och det andra, fortsätta kamraterna sins emellan att diskutera projektet och detta vinner allt flera och flera anhängare.

Alla vilja nu deltaga uti spekulationen och anlägga sina öfverflödiga kapitaler i densamma. Då den bestämda aftontimman nalkas, begifva sig alla, utan undantag, på vandringen till Schröders hem.

Denna gång har fru Augusta behörigen blifvit underrättad om förhållandena. Mannen är hemma och allt bär derfor ett gladar

och trefligare utseende. Sannerligen är här icke en stor skillnad synlig emellan den oväntade gästen och den anmälda. Oförtänkta gäster heter det sen gammalt få oförtänkta rätter.

Klockan slår sex. Fru Schröder har redan sedan länge kaffebordet dukadt och i ordning. En mängd hembakadt bröd samt smör och ost står äfven på bordet.

Alla granlåter hvilka hon eger, paradera i dag i rummet, och alla jungfruar hafva fått sig anbefaldt, att gå snyggt klädda.

I dag blåser således vinden från en hel annan kant. Nu vet hela huset hvilka de antägar de karlarne äro, att de hafva mynt på fickan och ämna att köpa jord i grannskapet. I följd deraf titta alla karlar och flickor med helt andra ögon på dem. Karlarna hafva fått respekt för manskapet, som har sett sig om i landet, och flickorna, ja fruntimmer äro alltid mera fiffiga, spekulera redan i hemligheten åt helt andra håll.

"Åh! se Jane, en sådan vacker karl, han der med svarta skägget", hviskar den ena jungfrun åt den andra.

"Ja", svarar Jane, "men jag tycker ändå bättre om den tjocka, som går vid hans sida, han ser så godmodig ut."

"Inte se de karlarna så fasligt bistra ut", anmärkte en tredje. "Frun är också allt för fänig att vara rädd för dem."

"Bah! hon är nu en gång så ängslig af sig", svarade den tilltalta, "hon tager alla menniskor för röfvare. Patronen har sagt, att hvar och en af dem bär flera tusen dollars i sin penningkatta. Han har sjelf sett guldets glimma".

"Å! hvad säger du Anna? då äro de ju rika karlar allitop", ropade köksan, "och likväl kläda de sig i såsimpla kläder."

"Bah, så dumt du pratar, inte kunna de hålla sig snygga på landsvägen", svarade den första, "det måste du väl kunna veta, din fjolla. Än regnar det ju, än dammar det, hur skulle man då kunna hålla sig ren och snygg."

"Titta nu på frun, hur vänligt och höfligt hon kan bjuda dem", sade Anna. "I dag strålar hennes ansigte som en sol."

"Han der, den unge mannen med de nya kläderna, ser också bra ut", anmärkte Jane, "han har så fina manér och bär sig så lugnt och sansadt åt, han skall vara god vän med patron."

Schröder hade under tiden i hemlighet underrättat åtskilliga om resultatet af sitt besök hos guvernören. Jorden var till salu

och kunde fås till en dollar tunnare när man lade kontanter på bordet. Snart hade alla reda på situationen, samt disputerade derom med hvarandra.

Hela skaran begaf sig derpå ut på vandrigen. Fyra drängar på gården följde med, bäranda spadar, hackor med mera. Man granskade alla delar, undersökte här och der jordmänen, och så vidare, och det hade redan blifvit mörkt då man återvände.

Åter severades qvällsvard, alla ljus och lampor tändes, och i stället för att återvända till staden för att lägga sig och sofva, suto alla kvar öfver natten i ifrigt samtal. Paul och Schröder framtogo bläck och penna. Den förra utkastade grundreglerna till bolaget "Fidelia", hvilket ämnade köpa och spekulera i land.

Utkastet blef derefter uppläst, förbättrat och upptaget. Derefter renskref Paul det, och så antecknade sig hvar och en för sitt bidrag. Tio tusen dollars blef summan som deponerades i Schröders händer.

Fru Augusta och alla flickor blefvo flata af förvåning, då de i verklighet sågo guld öfver guld handskas som gråsten på bordet, lutterpräglade tio och tjugu dollars stycken.

Hon såväl som alla flickor och karlar trodde att man fann sådana färdigmyntade i jorden?

Åh nej, så lätt går det ändå icke till med detta arbete. Nog fins det guld i jorden, men mycket, mycket mera jord och gråsten. Icke heller existera diamantberg, hvarur man kan hugga diamanter och ädelstenar, nej de måste gräfvast upp ur jorden, och vanligtvis måste man söka länge, ja mycket länge innan man hittar någon alls".

Morgonrodnaden förkunnade redan den kommande dagen, då alla främmande lemnade det Schröderska huset samt vandrade hemåt, till gästgifvaregården.

Längre fram på dagen följde också Schröder in till staden. Han begaf sig nämligen till guvernören, för att avsluta köpet af jordbiten. Detta gick både lätt och lyckligt för sig, med pennningar i handen kan man se f—n dansa, och då middagstiden kom var jorden, bolagets egendom samt betald och qvitterad.

Åter fick Paul arbete, nämligen att skriva alla andelsbevis, samt utfärda fullmakten för Schröder, att sköta om bolagets angelägenheter med mera. Det erfordrades ännu tre dygnas uppskof

förrän allt var så väl ordnad och aftaldt, som det behöfdes under en längre bortovaro, och mellan så många deltagare.

Ändtligen var allt detta klappadt och klart. Nu gälde det för Paul att få en god häst, hvilket Schröder också förmedlade. Derefter upptecknade man gemensamt den vägen, hvilken man ämnade färdas. Ännu ett ytterligare farväl ifrån Schröders familj samt alla andra nyvunna bekanta och vänner och af bar det på den äfventyrliga resan. God lycka med dem!

XXXIX.

I sällskap med flere goda vänner, ridande på goda hästar och väl beväpnad mot alla faror och försakelser, färdas man bra mycket lättare än under betryckta ekonomiska omständigheter på egna fötter med tom mage.

Snart hade man passerat genom fästningen Smith — och anlände till staden Claretown. — Här bad Paul om lof att hvilat litet. Han måste tala med guvernören, samt uppsöka sin vän, den gamle Johns. Han hade nu en gång satt sig det i hufvudet, att denne hederlige gubbe, samt hunden, skulle sluta sig till företaget.

Hos guvernören fans inga nyheter för Paul. Klugomålet hade prompt blifvit meddelt, såväl åt guvernementet i Washington, som åt fästningskommendanten i Lamerie, men svar derå var icke kommet.

Horsman talte länge med guvernören om saken, utan att just vinna ytterligare upplysningar, och Paul bestyrktes derigen om ännu mera i sin föresats, att söka engagera gamle Johns som deltagare.

Derför satte Paul och Horsman sig också på sina hästar, anlände en karl att visa dem vägen, och alla tre begåfv sig nu ut till gamle Johns hydda. Man skyndade på och upphann också målet innan mörkret inträdde. Hunden slog larm och förkunnade att gamle John fans hemma.

Gubbens glädje öfver att återse Paul var bra stor och uppriktig, ty gubben grät och ännu mera intresserade han sig för den lyckliga vändningen, som Pauls öde hade tagit, samt för den nya färden till de svarta bergen eller Lamerisläätten.

Paul ryckte ut med sitt förslag, och frågade honom om han ville förena sig med truppen och deltaga i företaget. Gubben skakade bedröfvad på hufvudet, han mente att han hvarken hade häst eller andra nödvändigheter.

"Desse skola vi nog skaffa tillrätta åt dig", sade Paul lugnt. "Frågan är ju bara, om gamle John har håg för saken?"

"Om jag har lust? Ja min själ! nog har jag det", ropade gubben ifrigt, "ty det kunde friska upp mig gamle karl på mina gamla dagar. Så som det nu är, kan jag aldrig tjena mig mera än det torra brödet."

"Derför har jag också just tänkt på dig, min gamle räddningsman, och jag vill nu visa mig tacksam", sade Paul. "I morgon följer du med oss in till staden, då köpa vi en häst, ekipering och hvad eljest behöfs, och nästa dag bär det af åt vester."

"Ack min Gud!" ropade gamle John och slog händerna sammans. "Då är det edert allvar och det är sanning, att ni har blifvit en rik karl, som vill bekosta alla penningar på mig. Allt hvad jag har gjort för er, var ju endast en kristens pligt, förtjenar ju ingen tack och nu denna rikedom."

"Ni kommer ju att visa tjänster åt oss alla, gamle John", inföll Horsman. "Vi komma ju alla att draga nytta af edra kunskaper. Två goda bössor eger ni ju redan som jag ser. Krut måste vi köpa dugtigt, alla andra småbehof icke att glömma. Det skall bli en lustig färd, och låt mig vara den förste, som bjuder eder godt kamratskap. Fram med handen, slå i, och Gud vare med oss."

"Tack", svarade gamle John. "En trogen kamrat får du uti mig, men trohet är också allt hvad jag har att bjuda."

"Du förstår väl äfven att handtera yxan kan jag tro?" frågade Paul.

"Ja något", sade John, "men icke är jag hemma i yrket. Gamla Jefferson och Will, de äro riktiga timmermän."

"Känner du dem nogare, John?" frågade Horsman. "Vi kund nog ha arbete för skickliga timmermän."

"Ja bevars", ropade gamle John. "Vi känna till hvarandra sedan många Herrans år, och äro goda vänner."

"Tror du då, att de skulle ha lust att vara med om saken?" frågade Paul.

"Lust hafva de nog, men det blir väl kinkigt att komma ifrån", sade John. "Jefferson är gift karl, och Willy är förlofvad, så der fins qvinnor, som ha ett ord med i spelet, och hvad det vill säga, känner nog hvarje karl till."

"Ja men", sade Horsman skrattande. "Då är det bäst att hålla fingrarna ifrån dem. Kanske känner du ett par andra lämpliga som äro dugliga i yrket?"

"Det kunde nog hända", sade John. "I alla fall fins det godt om lediga karlar i trakten. Ett par dagar dröjer det ju i hvarje fall, innan vi hinna få allt klart och innan dess kan jag skaffa."

"Men hvad skall det bli af min hund?" frågade John ängsligt, "Vid honom behöfver jag väl icke skilja mig?"

"Nej bevars", inföll Hosman. "Han blir regementshund och får som sådan goda dagar, han begagnar sina egna fötter och springer med."

"Det blir ju ett stort sällskap", menade John, halft skrattande "Tolf äro ni, jag den trettonde, två till, så blir det femton män och en hund."

"I fjol voro vi tjugufyra man", sade Paul, "och vi hade fullt upp att göra. Ju flera män, ju bättre är det, ty plats fins i skogen, man generas icke af hvarandra, och i farans stund är en god vän alltid välkommen."

"Nog komma det flera och vilja vara med om företaget", menade John. "När det nu i morgon blir kungjordt ut i staden, att jag tågar med, då få alla lust, det skall ni se."

"Vi säga icke nej för starka, nyktra och ärliga karlar", sade Horsman. "Men grälaktiga, falska bofvar taga vi på inga vilkor med i vårt förbund, dem får du hålla oss fria från."

Under lifligt samtal gick natten, nästa morgon packade John ihop sina egodelar, satte sig på vägvisarens häst, och följde med Paul och Horsman in till staden.

Hela samfundet kom i rörelse, när det blef bekant, att gamle John ännu på gamla dagar ämnade draga ut på äfventyr tillsammans med en flock rika karlar, som hade köpt både häst och mou-

tering för honom. Äfven Jefferson, Willy och qvinorna fingo höra derom, och på aftonen blef samtalet derom dem emellan fört mycket lifligt.

"Jo ser du John", sade fru Jefferson, "det är just bevis på, att han i sina gamla dagar har mod qvar i bröstet. Hans sliter kanske litet ondt under ett år, men när han så återvänder hem, är han också rik karl och är bergad för resten af sina lefnadsågar. Det är ju fasligt sådana penningar slika menniskor tjena. Guldets skall ju ligga der, så högt som bergen, och drabanterna, eller huru de der stenarna heta, ligga på landsvägen som grästen. En hvar behöfver endast att stoppa deraf i fickorna, så mycket han vill hafva och kan bära."

"Jag har hört hos hökaren", inföll Willys käraste Anna "att hvar och en af truppen skall ega minst tio tusen dollars, och att alla dessa penningar äro förtjenta på sista tåget."

"Nog ega de hvar och en ett stort landtogs i granskapet af Brownswille, det är då tvärsäkert", inföll Jefferson. "Medan jag går här och knogar, hafva de ju i jmförelse lätt arbete och blifva rika karlar. Men se, att ve'a hvar dessa guldberg ligga, det är just knuten."

"Nej; du", inföll nu Willy "deri tager du fel! deraf göra de ingen hemlighet alls. Johns har till och med sagt mig, att de söka efter flera som vilja deltaga i företaget. Mest lägga de an på timmermän och Johns vill fråga Jim och ett par andra om de vilja tåga med".

"Jo, de ha nog mod", inföll Anna. "Men hvad gör du? du kryper väl under bordet och gömmer dig, tills de hafva rest från staden kan jag tro?"

"Och Jefferson gör dig som vanligt sällskap", inföll frun spetsigt. "Harar äro rädda djur af naturen."

"Åh inte äro vi just kujoner", sade både Jefferson och Willy med en mun. "Om vi vore fria karlar, då voro vi också med i leken, det är då säkert."

"Hvem hindrar då er?" frågade frun spetsigt. "Tomt prat bara skrymteri."

"Det skulle den väl komma att göra som frågar", svarade Jefferson. "Eljest måste jag tåga mycket fel om dig."

"Än Anna sen", inföll Willy.

"Jag?" frågade Anna. "Nej vist icke. Jag skulle tvärt om tycka, att du vore en dugtig karl, som egde mod i bröstet och visade det när det gällde frågan att förtjena stora högar guld, för dig och mig."

"Nå, hvad säger du då, min gumma lilla?" frågade Jefferson spetsigt. "Låt höra en gång."

"Jag säger som Anna jag", svarade frun.

"Hurrah!" ropade nu både Jefferson och Willy, "då äro vi begge antagna. Det gick bra, ännu bättre än vi väntade oss det."

"Huru?" frågade frun litet stött, "skulle Ni begge hafva narrat oss."

"Det hafva vi gjort, mor lilla!" svarade Jefferson. "Ser du hustru, saken förhåller sig som så. Johns kom till mig i dag och berättade om resan för mig, och då sade han med detsamma, att herrarne sökte ännu flera deltagare, mest timmermän. Vore du nu icke gift karl, så vore det ju äfven något för dig, med sade han, Willy skall jag deremot tala med om saken, kanske får han lof."

"När han sjelf frågar derom får han det aldrig, svarade jag och icke jag heller. Men om man kunde taga det så, att kvinnorna sjelfva kom fram med förslaget, då ginge det säkert."

"Om du bär dig fiffigt åt", svarade Johns, "så går det kanhända. Spring så till Willy med detsamma och öfverlägg saken med honom. Men straxt bör det vara, eljest blir det för sent."

"Hm! Hm!" brummade nu kvinnorna och funderade en stund surmulna, ty det var ju ändå förargligt att låta fånga sig utan disput.

"Jag står likväl fast vid mitt ord", sade Anna efter en stund. "Willy, du må följa med, när de vilja ha dig. Ett år stryker snart, och den som icke vågar, kan ju aldrig vinna."

"Ja", inföll fru Jefferson, "Sagdt är sagdt, men för mig blifver det hårdt att sitta ensam med barnen. Hur skall jag kunna reda mig?"

"Haf mod, Jane!" inföll Anna. "Om döden ref honom ifrån din sida, då vore det ännu värre. Nu blir ju endast fråga om en kort tids försakelse och skilsmessa, sedan återvänder han välbehållen och hjälpen kommer i dubbelt mått. Jag flyttar till dig och gör dig sällskap under tiden samt betalar dig för min kost och logis. Ser du, det hjälper allt något och blir bra. Vidare söka vi begge att

få arbete, och så beror det ju på, om din man icke kan få ut något af herrarne. Jag tycker, att när de äro så angelägna om, att få dem med sig, kunna de väl äfven hjälpa dem litet. Åtminstone kunde man fråga dem derom. Egna hästar hafva de ju begge, och kunna herrarne köpa häst åt Johns, så kunna de väl äfven göra något för andra. Bara vi fick ett hundra dollars till hjälp, så kunde det förslå och lugna oss mycket.”

Vi följa icke vidare allt det prat, och de öfverläggningar, som fördes under natten mellan parterna. Under ett par dygns tid voro alla i jemt språng, än hit, än dit, och på tredje dagens morgon, då morgonrodnaden bröt fram, lemnade 18 ryttare staden. En hund sprang skällande af glädje förut, som om han ville visa dem vägen.

Det måste ha varit en extra tilldragelse för stadens invånare, ty en stor skara nyfikna hade samlat sig i och utanför gästgivarergården. De sex nya medlemmarne hvilka staden hade lemnat, hade bra svårt, att slita sig lösa från alla, hvilka omringade dem, och önskade skaka hand med dem.

Fru Jefferson och Anna greto. Ungdomen deremot sprang i kapp med ryttarne, samt följde dem långt utom staden, ropande hurrah! och viftade med näsdukarna så länge som en skynt var synlig af skaran.

XXXX.

I dag är det redan åtta dygn sedan skaran drog ut. Densamme är nu redan bra långt borta.

Förrän vi kila efter den, göra vi ännu som hastigast en kort tittin hos fru Jefferson och Anna.

Fruns mod var ändå skrymteri. Gubben kände henne allt för väl, men Anna upplifvar nu motståndskraften, så att densamma icke ligger under.

Anna har flyttat in till henne, och i sparbanken stå 200 dol-

lars deponerade, hvilka begges män hafva fått lånt af Paul och Horsman, för att betrygga någorlunda familjens framtid.

Hvarje skilsmessa af kära personer är ju obehaglig, och här resa de beslägtade så till sägandes ut i öknen, dit hvarken post går eller kommer.

Men hoppet lefver ju ännu, ty tråden är icke afskuren af mannen med lian, och hvar hoppet fins qvar bor också tröst.

Bah! hvar fins någon fara för deras vänner, bara de kunde se hur glada och muntra desamma i sällskap med sexton andra karlar färdas framåt.

Gubben Johns sitter ännu mycket bra i sadeln och han tager sig ganska ståtligt ut. Jefferson och Willy rida egna hästar, och de andra äro icke heller nybörjare i ridkonsten om det nu också drager litet skarpare än vanligt i deras muskler.

På rida är stor skillnad. Här till exempel skola de sitta åtta till tolf dygn i sadeln från morgon till aftonen, som en dragon tungt behängda med alla slags persedlar, ammunition, bössor med mera.

Emellertid har resan hittills gått lyckligt framåt, ingen af hela truppen är ledsen. Än sjunger man en sång, än berättas en jagt- eller röfvarhistoria, man ligger i gräset, hvilat ut, eller rostar kött med mera. Till sorg eller ledsamhet fins hvarken tillräckligt med tid eller ro dertill.

I dag är det den åttonde dagen och man hvilat ut hela dagen. Hästarne gå på bete och hunden ligger sammanrullad och sofver. Huds tassar äro svullna af allt springande. I dag vankas det äfven litet extra för honom. Gamle Johns har nämligen skjutit en buffel. Deunes kött är nu öfver elden och blir rostadt, snart blir det äfven serveradt. Väl sker det utan tallrik, utan bord, bordduk eller annan grannlåt. Men af kött fins det desto rikligare och det är både färskt och saftigt. Hungern är den bästa kryddan och ersätter alla felande. Efter en bestant måltid sofver man äfven godt och snart är det åter slut med lätjan. Kommandoropet: Sadla! höres och framåt går det åter.

Hvarthän?

Alltid rakt mot vester!

Hur vet man vägen?

Der fins ingen väg. Solen är deras kompass, den går upp i

öster och sjunker i vester, höjdpunkten ligger i syd och klockslaget bryr man sig icke om. Regn- och solskensdagar, äro allt hvad man räknar, allt annat är öfverflödigt.

Resande råkar man aldrig, kanske här och der en indian. Man tycker icke heller om, att sällskapa med andra obekanta, ty man vet ju icke om de äro vänner eller fiender. Hvarje bolag sköter därför sig sjelf och håller sig för afsöndrad, så består vänskapen bäst.

Ett eget lif måste det likväl vara, att färdas så der aflägsset, från alla andra menniskor, att frivilligt afsäga sig alla beqvämlichkeiten och att återvända till det urtillstånd, hvori verlden blef skapad. Mod och energi, en stark viljekraft och herradöme öfver sig sjelf, måste erfordras dertill, det kan då ingen neka.

Men hvem vet om det är så svårt, som man föreställer sig det?

När man först har kommit till den öfvertygelsen, att det icke fins hjälp att få af andra, att det icke går an att lita på andra, att det måste ske, det måste undvaras, så kommer troligtvis allt öfrigt af sig sjelft.

Menniskan kan obetingadt undvara bra mycket af all den onyttiga flärd, hvarmed hon belamrar sig. Ett behof för henne är det icke, att gå i granna kläder, åka i fint ekipage, äta kräsliga middagar, dricka fina viner med mera, nej, allt slikt kan godt undvaras. Egenkärleken och begäret att efterapa andra samt att blifva ansedd för ännu något bättre, än dessa andra, framföder allt öfverflöd. Man följer enkelt med strömmen, försjuncker mer och mer i vanan att lefva obekymradt in i dagen och inom kort har vanan vunnit herradöme öfver förnuftet. Menniskan har fångat sig sjelf i egen snara och ligger i sjelfsmidda bojer.

Fyra veckor efter afskedet från staden Claretown hinner truppen till fästningen Det svarta stenslottet. Här är det ställe der Horsman och kamraterna hafva anmält öfverfallet.

Horsman förefrågar sig hos kommandanten! Ännu har denne icke hört något svar på klagomålet, men anmälet har öfverfallet och fredsbrottet blifvit. Numera underrättar Horsman kommandanten om, att den bortröfvade personen har funnit tillfälle att rymma från röfvarne. Paul träder fram och berättar sjelf sina äfventyr. Kommandanten framsöker nu de mottagna dokumenten och

gör derpå sina anteckningar. Han känner numera stammen som har föröfvat öfverfallet och lofvar att kraftigare yrka strängt ansvar på ersättning. Han gifver goda framtidsförhoppningar om att återfå sakerna, emedan just denne höfding är mycket vänligt och rättrådigt sinnad mot de hvite.

Efter två dygns rast fortsätter truppen färden. Det varar ännu ytterligare fjorton dagar innan man får sigte på de svarta bergen, men äntligen är man till målet.

Ännu några dygn senare har man återfunnit den gamle arbetsplatsen. Man öfvergifver den och utsöker sig i stället en litet längre nedåt bäcken, och efter att man har gjort sig alla erfarenheter från gammalt till nytta, skrider man modigt till verket.

Jordbiten tages fyra gånger så stor som sist. Den delas i fyra delar, A B C D och hvarje del äter i tjugo små delar. Liksom förut drager man lott om aderton, medan två reserveras, för att senare tilldelas åt sådana, som haft minst tur med sig.

Arbetskraften blir delad i flera afdelningar. Fyra män, hvilka utgöra timmermängskorpserna falla träd och timra upp hyddor för hästar och menniskor. Alla hästar komma under ett tak och alla personer under ett annat. Gamle Johns leder försvarsväsendet, det är han som anordnar jagter, förser köket med vildt, medan de öfriga under tiden staka ut grunden, och indela den, och så vidare.

Fjorton dagar efter ankomsten äro ledorna färdiga, alla indelninor äro utförda och den allmänna gräfningen kan börja. De gamla vilkoren existera äfven denna gång. Inom eget område arbetar hvar och en ensam för sig, endast emot yttre våld ansvara alla gemensamt.

Väderleken är präktig, det regnar bra ofta. Bäckan har därför godt om vatten, och hettan är lagom, samt gruffältet visar sig ännu mera gifvande än det förra.

Paul har redan funnit några större bitar guld och äfven några stenar af utmärkt renhet och felfrihet. Han lägger mest an på de senare. Hans gamla vurm har åter vaknat och medan alla kamraterna fika efter guld, inbyter Paul för sitt gröna, blåa, hvita eller röda stenar.

Kamraterna önska blifva af med stenar och hvarje dag anlitas han om att byta till sig sådana. Hvad bonden icke känner till, det äter han icke gerna.

Deraf kom det sig, att han redan egde 4 bra stora hvita och en stor mängd mindre stenar och dagligen får han ännu flera deraf till lampris.

Hvilket värde nu dessa stenar ega, derom kan ingen göra sig något begrepp, det kan först utrönas genom att utbjuda dem på en passande marknad, mot guld.

Emellertid gick tiden framåt. Då regnperioden och de mörka nätterna kommo, öfverlade man om flyttning till slätten.

Men denna gång voro meningarna om fördelaktigheten deraf delade.

Gamle Johns talte ifrigt för att stanna kvar på platsen. Här hade man godt tak öfver hufvudet menade han och man kunde jaga lika godt här, som der nere i dalen. Han tyckte att här fans så rikligt med vildt som någonstädes. Man var ju redan bra placerad, kunde slippa att flytta fram och tillbaka, spilla sin tid på färden och huru skulle man kunna föra alla skatter som voro insamlade med sig?

"Nej, låtom oss stanna der vi äro", inföll äfven Horsman, "vintern varar kanske endast tre månader. Vi hafva nu så bra med guld med mera, hvad skäl fins väl då att flytta fram och åter. Faller frost och snö in, näväl, då taga vi fram hästarne, spänna dem för slädarne och hälften af oss begifver sig ut, medan det andra manskapet stannar hemma och så omvänt. Längre än två nätter törs ingen part vara borta och innan den tredje natten bryter in, måste de vara återvända. Det blir då på samma sätt som vi gjorde sist och funno oss belättna.

"Jag för min del stannar äfven helst här på platsen", sade Paul. "Jag tycker också att här är bra mycket vildt att skjuta.

"Så länge frosten icke blir för mycket stark, kommer det nog att hålla sig här uppe och först när vattenbrist inträder, pläga djuren uppsöka dalarna och då styra vi också vår färd ditåt."

Derpå blef bestämdt öfver förslaget. Tolf uttalade sig för att stanna och sex för att flytta. Man stannade allmänt.

Nätterna voro nu långa, från klockan sex på afton till sex på morgon var det mörkt.

Vattnet blef kallt och jorden frusen, nu lade man sig på jagt och gamle Johns fick ordna alla förberedelser dertill. Han blef

vald till förman för den ena hälften, som skulle jaga, den andra halfva delen valde Paul till sin förman.

Hunden måste stanna hemma för jemnan, för att bevaka hästarne och andra saker. Han visade sig mycket trogen och vakksam, samt var afhållen af alla.

Då nyåret kom räknade man öfver sina bshållningar och fann att de voro bra mycket större än vid första försöket. Man begagnade nu också nät, grufvor och snaror. Johns var ju väl hemma-stadd i alla sådana knep och han bortlärde samma villigt åt de andra. Hvarje natt gingo några djur i fällan.

Då och då råkade man indianer och hvita konkurrenter. Man helsade då på hvarandra, vaxlade några ord och skiljdes åt. Man tycker, som sagdt, i det hela taget icke om sådana sammanträffningar. Nej, det förer så lätt till spioneri, öfverfall, slagsmål med knifvar eller annat ondt, något godt medför det deremot aldrig.

Emellertid talade höfdingarne vid sådana tillfällen länge tillsammans och gamle Johns fick derigenom veta, att dessa sålde sitt guld åt handlande i en liten stad med namn Wallery, belägen två dagsresor mot norr, samt att handlandena betalte 18 dollar för onzen. Man ville nu äfven begagna sig af tillfället i de närmaste dagarne och äfven försöka att sälja något af sina förråder, för att köpa krut, bly samt andra behofsartiklar, och sända bref och litet penningar till hemmet.

Redan nästa vecka begåfvo sig tio stycken af sällskapet på färden mot Wallery, för att försöka sin lycka med guldsand, litet skinn och några stenar. De förde så mycket deraf med sig, som alla 18 hästarne kunde bära. Man ämnade med detsamma uppköpa förråd och söka att få ett par hundar till, ty sådana voro af stort gagn på jagter och i hemmet.

Paul var med bland ryttareskaran. Han hade också tagit en del stenar med sig, för att framvisa dem, och försöka att få ett anbud på dem.

Guld är en kurant vara, den är eftersökt öfverallt, och allt hvad som fans med deraf, tog köpmannen till 18 och en half dollars. Ädelstenarne deremot voro icke så lätta att placera. Köpmannen tog väl några stycken af dem på försök, men endast till mycket lågt pris.

Efter det handeln var uppgjord, satte de flesta sig ned för att

skrifva bref, samt sända penningar till hemmet. Äfven Paul skref till vännen Schröder, sände honom de öfverflödiga penningarne samt bad honom att svara på brefvet till postkontoret i Wallery. Om två månader skulle man åter besöka staden samt efterfråga om bref fans.

Med befordran af bref och penningar, gick det i denna aflägsna del af de förenta staternas område just icke så fort. En regulär postförbindelse fans då ännu icke, utan blef befordringen verkställd vid tillfälle, genom militärafdelningar. En sådan kom en gång hvarje månad, bragte regeringsdepescher och tog post och mera sådant tillbaka.

Våra vänner stannade naturligtvis icke så länge, för att afvakna befordringen, utan de lemnade brefven åt guvernören, togo ut hans mottagningsbevis och återvände till hemmet, dit de också välbehållna anlände, både väntade och efterlängtrade af kamraterna.

Det var för hela sällskapet en sak af största vikt att hafva uppdagat denna kommunikationsväg med den öfriga världen, dels därför, att man nu en gång emellanåt kunde flytta de samlade förråden dit öfver, samt afsätta dem mot rigtiga penningar, dels därför att man nu kunde förse sig med andra nödvändighetsartiklar. Äfven skinnet lät sig afyttras der.

Om också priserna i allmänhet voro något ofördelaktiga, förblef det i alla fall ett anknytningsband med öfriga världen och man kände sig nu numera icke längre så isolerad som förut.

Nästa gång, om en fjorton dagar, skulle den andra hälften företaga resan och derefter ville man upprätta en regulär månadtlig förbindelse och hela ställningen blef derigenom någorlunda dräglig.

XXXXI.

Vi hoppa nu öfver en tidsrymd af tre år, under hvilken sällskapet gräfver och sköter sig bäst det går. Det är omkring Oktober månad och alla förbereda sig till afresan.

Man har beslutat att öfvergifva företaget, resa ifrån trakten, samt återvända till de civilicerade nejderna, det vill säga uppsöka sitt eget hem.

Paul började längta efter sin vän Schröder. Han har i Wallery så småningom under sina besök haft tillfälle att sända honom ytterligare fyrtio tusen dollars och är likväl ännu i besittning af ett betydligt quantum guldsand och en massa stenar, hvars värde i denna öken icke alls låter bestämma sig.

Då dagen kommit, på hvilket arbetet skulle avslutas, sålde man hyddorna, arbetstyget och allt annat öfverflödigt åt ett annat sällskap. Två gånger, kort förrinnan, hade hela truppen varit till Wallery och såldt af behållningen, och ändå äro alla hästar ännu i dag vid afresan, tungt belastade.

Färden går endast långsamt, alltid mot öster. Hvarje häst är behängd med skinnpåsar, fyllda med guldsand och stenar. Af sednare varan egde Paul i synnerhet den största delen.

Då man kom till fästningen Lemarie, fick man den glädjande underrättelsen att Pauls egodelar blifvit återlemnade. Der funnos uppköpare för tillfället i fästningen och derigenom blef det möjligt att uppgöra hela affären med detsamma.

Paul sålde de återvunna sakerna till dessa handlande och fick 4825 dollars. Han återgäldade med detsamma de förut lånta 200 dollars åt elfva kamrater, betalte åtskilliga honorarier, och resten stoppades i fickan med välbehag.

Härfån fick man tillfälle att sluta sig till en eskort soldater, hvilka aflöstes och under deras beskydd blef färden ännu lättare och säkrare.

Snart hade man hunnit fram till Claretown och här gjordes rast. Man ämnade hvila ut sig grundligt, samt säga farväl åt de der qvarstannande kamraterna.

Efter fyra dygns hvila voro såväl hästarne som manskapet tillräckligt styrkta och färden kunde fortsättas.

Gamle Johns beslöt, att icke skilja sig från det öfriga sällskapet, han följde med dem till Brownsville. Han tyckte att han icke egde bättre vänner än sina nya kamrater, därför ville han också stanna hos dem. Paul skulle ju likväl blifva hans arfvinge, när han en gång dog, och därför vore det icke värdt, att skilja sig långt ifrån honom.

Hos Schröder var allting mycket förändradt, man kände knappt igen gården. De pengar, hvilka Paul och de andra tid efter annan hade nedlagt uti Schröders händer, voro af honom väl använda. All jord är nu uppodlad, tre boningshus ha blifvit uppförda, hvar och ett inrättadt för fyra hushåll, med två rum och kök, och dessa våningar, hvilka äro snygga och trefliga, kommo nu utmärkt väl till pass, samt blefvo strax upptagna.

Hur lyckligt hvilar man icke uti eget hem, under eget tak, om detsamma också är än så tarfligt, när Herran blott beskyddar det mot sjukdom och näringsbekymmer.

Schröders egna jorddelar blomstrade äfven präktigt. Såväl herrn som frun voro vid god helsa och familjen hade under tiden blifvit ökad med en gosse och flicka.

Att ligga länge och latas är ingens håg och därför togo alla snart ifrigt del uti jordbruksarbetena.

Paul hade blifvit inlogerad uti Schröderska huset och gamle Johns hade i stället fått sig tilldelat Pauls hem. Paul sålde åt honom sin andel uti jord för 15 tusen dollars, och öfvertog all guldsand och alla stenar hvilka gubben hade, i betalning.

"Så har jag då verkligen blifvit en rik karl", sade gubben, "och kan sträcka mig under eget tak, bekvämt på latbänken. Men nog kommer mannen med lien snart och hemtar mig och då får du Paul allt igen."

"Det har god tid med den saken!" svarade Paul honom, "njut du bara lifvet, så länge som det går, jag väntar icke på din död."

Till våren ämnade Paul att resa öfver till Europa för att afyttra der sitt guld och sina stenar och med detsamma ville han då i all tysthet gästa sin födelsestad Hamburg.

Schröder ville mycket gerna hålla honom qvar, ty han fruktade med skäl, att han aldrig skulle komma att återse honom. Men alla hans öfvertalningsförsök hjälpte till intet här vid lag.

Uti Mars månad bar det af med Paul. Afskedet från sina gamla kamrater var hjertligt, och sex stycken af dem gjorde honom sällskap till närmaste stad, hvarifrån han kunde fortsätta resan på järnbanan.

Stenarna och guldsanden voro nu snygt nedlagda uti små lådor och en gång hunnen till jernbanan, var deras transport både lätt och säker.

Snart var Paul framme i Newyork. Han söker der gamle kapten James, men förgäfvdes, ty han var på väg till Europa.

Dagen derpå afgick en ångbåt till Hawre, på hvilken han inskeppade sig, och lyckligt anländ till Hawre, inslog han direkta vägen till Paris.

Guldet såldes här till franska banken. En del af stenarna och och alla hvita diamanter lät Paul slipa förinnan, dels i Paris dels i Amsterdam och derefter såldes desamma med lätthet åt juvelerare med förmånliga priser. Äfven London tog en del deraf och med ett stort kapital på fickan, mycket större än hvad som han vågat drömma om, beträdde Paul en vacker solig dag åter Hamburgs gator, samt tog in på hotell Europa, hvilket ligger vid Jungfernstieg.

Pauls toalett hade naturligtvis så småningom undergått betydliga förändringar. Den som nu såg den fina kavaljeren, klädd uti helsvart kostym, bärande extra fina linneskjortor, bröstknappar, kråsnål och fingerringar, alla strålande af diamanter, dertill var fricerad och parfymerad, skulle haft svårt att föreställa sig denne fine herre uti en amerikansk jägares kostym, eller såsom guldvaskeare.

Pauls hela figur egde något stolt och förnämt, hvilket ännu mera blef förhöjdt genom hans lugna väsen och den säkerhet med hvilken han rörde sig.

De första åtta dagarna hade han använt till att se sig om i staden, för att uppfriska minnet, ty under nitton års lopp förändrar sig bra mycket.

Hvilka stora omhvälfningar hade Tyskland icke undergått under tiden. Han kände ju knappast igen ett eller annat ställe.

I all tysthet hade han redan första aftonen varit och tittat på faderns hus. Det stod qvar, men äfven det hade undergått förändringar, såväl i det yttre, som i det inre.

Han hade genom frågor redan utrönt af andra personer, att fadern var död, att brodern Bruno fortsatte handelsfirman, att han var gift, och hade två barn, en flicka och en gosse, samt förde ett stort och fint privatlif.

Om fru Bettys personlighet hade ännu ingen yttrat sig, alla talte endast om mannen.

Han funderade nu på bästa sättet att inleda bekantskap med dem och vinna tillträde i familjen.

Skulle han låta presentera sig som en annan? frågade han sig sjelf.

Under falskt namn?

Bah! hvad behöfde han falskt namn eller falska förevändningar. Han sökte hvarken mer eller mindre än sin halfbroder.

Men något måste ändå ske för att göra slut på denna olidliga obestämdhet.

Efter många förslag segrade den amerikanska grundsatsen:

Gå raskt på saken och frukta intet.

Han tog fram bläck och papper fattade i pennan och skref.

"Käre broder Bruno.

Jag befinner mig sedan några dagar här i staden på hotell Europa, rummet n:o 35 och anmodar dig härmed om ett besök.

Din broder Paul.

Brevet stoppades i ett kuvert, adress skrefs på, han ringde på klocksträngen och den tillskyndande uppvaktaren fick order, att strax befordra brevet till kontoret.

Då detta var undanstökadt, satte Paul sig ned och skref ett långt bref till vännen Schröder och sina gamla kamrater. Detta bref blef bra långt, två hela tätskrifna ark lågo redan färdiga framför honom och ännu for pennan utan uppehåll framåt.

Ändtligen kom en kort paus. Paul drog upp ett guldremon toarur med massiv gudkedja, såg på detsamma och tiden måste ha blifvit bra sen, ty numera skyndade han att avsluta brevet stoppade det i ett kuvert och tryckte sigillet af sin ring derpå. Brevet försvann derpå i fickan och ur dörren skyndade han.

Då Paul sent om aftonen återvände hem, förväntade han att ett svar från brodern skulle hafva kommit. Han frågade sig för hos portieren, om något fans? men fick ett nej till svar, och försjunken i tankar steg han sakta uppför trappan.

Denna misräkning sysselsatte honom ända långt in på natten.

Nästa morgon omkring klockan tio kom ändtligen ett bud från kontoret med ett bref.

Paul bröt det ifrigt och läste:

Käre herr svåger.

Bruno mottog i går ditt bref och han skulle i sin glädje öf-

ver din återkomst ögonblickligen hafva skyndat till dig, om icke en opasslighet fångslat honom vid sängen. Han har därför uppdragit åt mig, att säga dig ett hjertligt välkommen samt att bedja dig ursäkta honom, och att snart förkunna oss glädjen af ditt besök. Kom så fort som endast din tid tillåter dig att sysselsätta dig med oss. Du är alltid välkommen och efterlängtad. Middag klockan tre, afton klockan nio.

Din svägerska

Betty Meissner.

Paul funderade länge öfver detta bref, men ju mer han sammanstälde förhållandena, ju mindre tyckte han om denna hustruns inblandning.

Men undanskuffa henne, eller passera henne förbi, det lät ju icke utföra sig.

Kanhända brefvet innehöll den luttrade sanningen?

Nej, det trodde han ändå icke. Kanske något för syns skull, men hufvudskälet var och blef efter hans mening, att hustrun försökte blanda sig in i saken. Hon ville förhindra att mötet mellan bror och bror fick ske utan henne.

Men hvad kunde han göra deremot?

Jo, antingen måste han uppskjuta besöket och söka att underrätta sig genom mellanhand om sanningen, eller också måste han taga sakerna såsom de voro, antaga hvad man bjöd honom, och öfverlåta det vidare åt framtiden.

Han beslöt att gå rakt på saken och bestämde sig för en aftonvisit klockan åtta.

XXXXII.

Medan Paul således har godt om tid innan han behöfver infinna sig i brodrens våning, kunna vi sysselsätta oss med att beskrifva de händelser, hvilka hafva föregått ankomsten, af fru Bettys bref.

Huset ligger naturligtvis kvar på samma plats som förr, men möblemanget har blifvit ännu mycket grannare, än som vi hafva beskrifvit det i början af vår berättelse (sid. 14 och 18). Drape- ringen af rummen har sedan dess omväxlat bra många gånger. Nu för tiden är det ena rummet tapetseradt och draperadt uti blått, det andra uti rödt, det tredje uti grönt och det fjerde uti gult, allt naturligtvis af tjockaste sidendamast med spetsar eller fransar. Granna ljuskronor af slipade glasberlocker, bronserade lampor med mera, fullborda resten.

Fru Betty har åldrats mycket sedan vi sist sågo henne, ty tiden förskonar ju ingen. Nu är det tjugu år sedan hennes bröllop stod och hon är derföre icke heller mera ung, men hon vill icke veta af det. Håret är icke längre kolsvart, utan blandadt med grått. Men hon färgar det utmärkt skickligt med tinktur, så att det gråa icke alls syns till.

Hennes figur är ännu fyllig och välformad, tack vare mode- sömmerskans konst. Ansigtsfärgen är vid dagsljuset väl något matt, men om aftonen upplifvas den genom den finaste italienska smink. Hon rör sig ännu ganska vig och qvick, och i hennes sätt att vara visar hon sig såsom den mest fulländade hofdam. Hon talar förutom tyskan också franska, engelska och spanska språken fly- tande, spelar piano, sjunger och dansar ännu, och hela hennes huf- vudbry består nu som förr, deri, hur hon bäst skall kunna bort- slösa den kommande dagen. Kosta hvad det vill, men roligt måste det vara!

Det är godt att vara frikostig, när en annan släpper till pungen.

Blanche, hennes enda dotter, är numera en fullvuxen dam om- kring sexton år.

Är hon redan konfirmerad?

Jo visst, denna heliga handling är öfverstånden lyckligt och väl. Hon kunde sin lexa. Gratulationskuren har försiggått kaffe och chokolade, med bakelser och vin har derunder blifvit serveradt och strax derefter har hon lagt skolböckerna på loftet. Hon är numera en fulländad dam. Hennes lektyr har blifvit modejourna- len, romaner af franska författare, ty sådana äro både pikanta och intriganta.

Förbjuden frukt smakar alltid bäst.

Återstoden af sin tid använder hon till att göra besök hos jemnåriga väninnor, och samtal dem emellan finnes för jemnan i öfverflöd, ty de tissa och tassla utan uppehåll tillsammans och behöfva samtala hvarje dag.

Men har hon då icke lärt sig att hushålla?

Menar ni matlagningen? Bah, hvad behöfver hon att nedsmutsa sina fingrar dermed.

Nej den husliga sparsamheten mena vi.

Visst är hon sparsam. Tänk eder kära läsarinna, hon den rike grosshandlaren Meissners dotter, är så ekonomiskt sinnad, att hon gifver dagliga lektioner i fransk konversation, åt sin väninna Flora, den rike stadsfiskalen P:s enda dotter, för två kronor i timman.

Men Flora, denna värdiga väninna har ärft af fadern samma klokhet. Hon är afgjordt sin väninna, den täcka Blanche, öfverlägsen uti engelskan och därför undervisar hon henne dagligen en timma deruti, samt räknar sig därför två kronor tillgodo.

Föda vill ha möda, eller fågring utan tukt, är en ros utan lukt.

Dessa två perlor af unga flickor, studera hvarje dag som sagdt tillsammans och fullkomna sig derigenom i världens mest gängse språk.

Efter studietimmarnes slut taga de sig under middags- eller börstimmans tillsammans en promenad på stadens mest trafikerade gator, derefter önskar man hvarandra ett au revoir (på återseende) och märkvärdigt nog sammanträffar man åter om qvällen, genom ett eller annat oförväntadt tillfälle, på en bal, på en teater, på en konsert eller i brist af allt sådant, hos en tredje väninna.

Nu komma vi till lille Johny, han som (se sid. 16) låg på golfvet och lekte med sina fötter. Han har sedan dess vuxet upp till en ung herr John och är nu tolf år gammal.

Gossen är mycket förnuftig, sansad och förständig. Uti honom bor fadrens karakter, han är både arbetsam och läraktig. Gossen har goda betyg från skolan och all tom flärd, skrytsamhet, bakteri med mera är honom förhatligt. Han kläder sig enkelt men snyggt och besöker i verkligheten sina extra lektionstimmar och studerar mycket allvarsamt sina lexor till sent ut på natten.

Vidare hafva vi den gamle bokhållaren Heline.

Hur står det till med honom?

Åh, han är nu omkring sextio år, gråhårig och mager. Han lefver ännu såsom ungmånn och bebor fortfarande samma lokal uti förstaden som för tjugu år sedan.

Hans lefnadsbana uppvisar just icke något extra glädigt, men icke heller något extra ledsamt, det glider fram utan anstöt.

Samtidigt med hans guldremontörur (en present från gamla gubben Baltazar, då han öfvertog kassörsplatsen) drager han hvarje afton precis klockan elfva, då han lägger sig, både urets och sitt eget lufs kedja upp, för att begge icke komma att stanna under följande tjugufyra timmar.

Hittills har vår Herre också låtit honom vakna upp hvarje morgon, och det är att förhoppas att det varar ännu en lång tid, innan uret stannar för allvar.

Hans dagsverke är punktligheten själf, och rättar sig noga efter urets föreskriiter.

Precist klockan sex stiger han upp, kläder och rakar sig med mera.

Precist klockan sju måste kaffebordet, med smör, bröd och ett kokt ägg, vara dukadt.

Precist klockan half åtta går han hemifrån och styr rakaste vägen till kontoret.

Klockan åtta är han framme och stannar der till klockan ett. Då slutar han sitt arbete på kontoret, samt tager sig en spatsertur vid hamnen eller på något annat ställe.

Klockan två äter han middag, och derefter dricker han kaffe på ett kafé, samt röker en cigarr. Dertill har han utsatt precis en timma och klockan fyra eftermiddagen träder han åter in i kontoret, samt arbetar der till klockan åtta eller till principalen har afslutat sitt arbete och lemnat kontoret.

Så snart han är fri, spatserar han långsamt hemåt och anländ dit står qvällsvarden, bestående af smör och bröd, allt afmätt efter förut bestämdt mått, serverad och färdig, väntande på honom.

Han vederqvicker sig, röker, klädd i nattrock och tofflor, en pipa och derunder studerar han aftontidningen, handelslektyr, bankberättelser och dylikt.

Precist klockan elfva afslutar han som sagdt sin dag. Han

drager upp sitt ur, samt ordnar samtidigt allt till sitt nya dagsverk för morgondagen.

Ordning bör och måste hållas äfven i den minsta småsak, det är hans grundregel.

Så har det gått för trettio år sedan och så går det ju ännu i dag.

Precist klockan tolf på qvartalsdagen, utskrifver han, som bokhållaren Heine, ett behörigt qvitto öfver sitt fjorton års salair, och presenterar litet efter klockan tolf qvittencen med en bugning för sig sjelf.

Såsom husets kassör har han nu att öfvervaka firmans intressen. Han genomläser det skrifna uppmärksamt, funderar en stund och mumlar:

Ja, det är riktigt, ingenting att anmärka.

Derefter räknar han upp ur kontorskassan sex hundra kronor, stryker sedlarne vackert ut, så att de icke kunna vara dubbla och räknar upp dem åt höger.

Här bugar kassören sig, tager emot summan, tackar och stoppar ned den i sin plånbok.

Nu äro desamma hans obestridda egendom, förtjent genom hårdt arbete, och glad bär han dem sjelf i banken, samt insätter der desamma på eget konto.

Hemkommen om qvällen bokför han också här tilldragelsen, såväl i kassabok, journalen, som hufvudboken.

Se der, sådan är ordningsmannen.

Med samma punktlighet och noggrannhet afmäter han alla andra utgifter åt sig sjelf. Hvarje inkomstkälla drifves på höjdpunkten (det heter: han spekulerar stadigt à la house), och hvarje utgiftspost nedprutas till lägsta belopp.

Säkerhet iakttages framför allt.

Gamle Heine måste icke sköta sina affärer så illa, ty medan han sitter och bokför posten, titta vi öfver hans skuldror och varsna der på kapitalkonto:

Femtio tusen mark, anlagda i amerikanska sex procents statspapper och bokförda till ett inköpspris af fyrtio procent.

I dag stå dessa obligationer i kurssedeln sökta till nittio fem procent, snart uppnå de pari och detta kapitalvärde blir då:

Etthundra tusen mark.

Derför är det denne gamle untkarl hvarje gång ler i skägget, då han läser kurssedeln. Icke alla debitorer visa sig otacksamma. Här åtminstone finner han en god vän, hvilken han har hulptit i nödens stund, som återbetalar honom med goda räntor, och låter honom tjena under sömnen.

Hvad vill den gamle untkarlen med alla sina penningar? frågar mången.

Hvarför spar han och knusslar mot sig sjelf?

Det är ju rent af dumt, ty der fins ju ingen mensklig själ, för hvilken han har att sörja.

Vi veta bestämdt att han är ett findelhusbarn, att han hvarken eger far, mor eller syskon och om han också verkligen skulle ha sådana, nå väl så känner han icke till dem, ty de hålla sig ju gömda.

Hvad ha de då gjort för godt åt honom?

Hulptit honom till lifvet?

Jo pytt, det var också något som var värdt att tacka för.

Nåväl, om det medgifves, hvarför behöfver han då att gräma sig öfver dem, spara ihop och knussla mot sig sjelf? Vore jag i hans ställe, så skulle jag lefva annorlunda, njuta af lifvet friskt undan och spela en hel annan rol, än han gör.

Det eger sin rättighet med hela räsønnemangen, men vi inlåta oss icke i någon dispyt derom, hvad han skulle göra eller låta ty det är hans ensak.

Heine blef verkligen funnen utsatt på gatan, insvept uti en ylleschal. En fattig hederlig gumma fann honom. Hon hade dock icke råd att taga honom till sig, och därför bragte hon honom till polisstationen.

Barnet blef insatt i findelhuset. Modern efterspanades, men förgäfves och därför förblef barnet kvar i detsamma, såsom en stadig medlem.

I findelhuset njuta barnen en god omvårdnad, de blifva strängt uppfostrade, men njuta god undervisning uti alla nyttiga lärdomar, hvilka kunna lända till dess dagliga bröd.

Då Heine blifvit konfirmerad, blef han som alla andra barn utbjuden till sex års lärotid, mot kost och kläder.

Gamle herr Baltazar Meissner sökte den tiden just en lärgosse och anmälde sig hos direktören.

Heine blef skickad till honom tillsammans med två andra, som äfven hade bestämt sig för handelsfacket och herr Meissner valde slutligen Heine.

Strax efter annandag påsk tillträdde Heine sin tjänst som springpojke på det Meissnerska kontoret. Efter fem år fick han som belöning det sjette året efterskänkt och blef utnämnd till biträde med trehundra marks lön och fri bostad.

Två år derefter fick han femhundra mark och så steg han högre och högre, tills han hade uppnått högsta steget efter principalen, med tvåtusen marks lön utom husrum.

Då gubben Baltazar dog, fick sonen Bruno, som förut är sagt öfvertaga honom såsom kassör och prokurent med tvåtusen fyrahundra marks fast lön, och denna post innehar han ännu.

Men hur tänker han då om sin framtid.

Såsom en fattig man, född i elände bör tänka. Han har ju fått smaka fattigdomens förödmjukelser. Han vet med hvilket förkrossadt hjerta dessa fattiga barn under jultiden, liksom Doktor Märten Luther fick lof att göra, gå omkring och sjunga en psalmsvers på Hamburgs gator, utanför hvarje borgarehus, samt vet att man på detta sätt och vis sammantiggde penningarne till deras underhåll.

Naturligtvis fingo dessa olyckliga barn aldrig höra ett förebrående ord för detta tiggeri, från någon borgares mun. Nej, långt ifrån, hvar och en gaf sitt bidrag utan anmärkning och mången rik man lade stillatigande en femtio eller hundra mark i bössan.

Men ligger då deri för barnen någon anledning till glädje?

Nej, visst icke. De äro nu en gång mot deras vilja, som alla andra människor äro det, kastade in i världen och få der slå sig fram bäst de kunna. Så måste ju alla fattiga barn göra och icke är det värdt att vara missmodig deröfver.

Heine är ju icke heller missmodig. Han tänker endast lugnare än andra människor och begrundar nogare sitt läge. Han erinrar sig ännu bra lifligt alla blomständigheter af hans räddning. Hur han tillsammans med de två konkurrenterna trädde in genom kontorsdörren. Hur herr Meissner kallade dem fram till sin pulpet, och lät dem skriva och räkna der. Hur vänligt han talte med dem en kort stund. Derefter berömde han dem och skänkte dem hvar

och en en bläck dubbelthaler, samt bjöd dem att gå hem, han skulle närmare tala med direktören.

Heine har allt detta ännu i friskt minne. Hur han derefter kände sig sjuk under en par dagars tid både af otålighet och längtan och hur han bäfvade då direktören ändtligen lät kalla honom.

Hans mod satt i strumporna, så lågt hade det sjunkit, då han trädde in i kontoret och varnade Meissner. Denne reste sig då upp från stolen, närmade sig honom, slog vänligt med handen på hans skuldra och sade:

Näväl Heine, hur är det? skola vi två våga försöket med hvarandra? Då slå i min hand och lofva mig att blifva en arbetsam och trogen gosse, af hvilken jag har glädje.

Heine lyftade då förtroendefullt sina ögon upp, såg herr Meissner rakt i ansigtet, lade sin hand i hans och svarade:

Ja min herre, jag vill lofva det.

Sluppen ut ur kontoret, steg modet litet efter hand upp i hufvudet. Hurrah! med ett slag var han nu en fri man, anvisad på sina egna fria krafter. Han såg möjligheten af att arbeta sig fram, kände sig liksom en ångbåt när kedjan blir lösgjord och stopparen uppslagen, och sedan dess har han stadigt uppfyllt sin pligt på kontoret.

Herr Meissner har aldrig funnit anledning till att klandra honom, utan har jemt visat honom sin belåtenhet, genom ständiga lönförbättringar och så har det ena året runnit hän efter det andra, till dagens dato.

Att etablera sig sjelf, derpå tänker han icke. Han känner allt för väl att dertill höra stora kapitaler och dessa eger han ju icke.

Att söka förändra sig?

Åh nej! han har ju det så godt som en tjenande kan hafva det, förbättringarne komma ju af sig sjelfva. Hvarför skulle han då visa sig otacksam, just mot den man, som har hjälpt honom ur förnedringen och har gjort honom fri.

"Bravo, herr Heine", ropade vi! "Sådana tankar äro sällsynta, men de hedra eder. Det är ett bevis på den ärlige rättskaffne mannen.

Men om vi nu äfven medgifva det, säger vår vän, så behöver han ju icke att knussla eller gnida mot sig sjelf.

Nej, visst icke, svara vi, sådant skulle vara dumt och det gör han ju icke heller. Låtom oss allvarsamt undersöka det.

Han har hyrt två rum, och dessa äro snyggt möblerade med en byrå, en sekretär, en soffa, två bord, en vacker säng, kommod m. m., och allt är gubbens egendom.

Värdinnan är enka efter en skomakaremästare. Huset är hennes ögonsten, allt hvad hon lefver för, och hon passar därför noga på att det hålles i godt skick. Alla fönstren äro polerade, rummet är väl skuradt, bonadt och dammadt, det blifver vädradt hvar dag och under vintern väl eldadt.

Värdinnan bestyr om allting för sin logerare och hvarje lördagsafton ligger en liten lapp på bordet, hvarpå hon har antecknat sina utgifter under veckan. Att Heine kontant liquiderar behöfva vi väl icke att tillägga.

Likadant går det med betalningen af hyran. Förr än det gamla qvartalet är slut är det nya redan betalt. Inte mycket prat förekommer, ingen strid, under fredens välsignelser frodas trädet, vänskapen bäst.

Likadant går det med alla andra människor, hvarmed han kommer i beröring. Han är icke skyldig ett öre till någon, hvarken till skomakaren eller skraddaren.

Här hafva vi hans utgifter:

Hyran om året utgör	300	mark.
Värdinnans små utgifter	300	"
Middagsabbonnemang	200	"
Kaffe, cigarrer	300	"
Små fickpengar	300	"
	summa	1400 mark.

Att han har en inkomst af 2400 mark hafva vi ju förut nämnt, således blifva 1000 mark för kapitalkontot.

På sådant sätt ökar sig hans sparpennig och räntorna hjelpa till. Nu har han ju nära 600 mark räntor om året att lyfta.

Går han då aldrig på teatern eller på andra förlusteställen.

Jo visst gör han det bra ofta, men icke gifver han åttio eller hundra mark för en biljett. En ganska god plats på en bättre teater kostar under vanliga förhållanden femtio pfening. Det börjar klockan sju och slutar klockan tio, och då roar man sig billigt och anständigt.

Jag begriper ändå icke, hvarför han samlar dessa penningar, vill han då taga dem med sig till en annan värld? menar kanske någon, och därför måste vi väl ut med hemligheten.

Heine hyllar grundsatsen:

"Af jord är du kommen, till jord skall du åter varda".

Med andra ord: Att en fattig man lånar allting här i lifvet och när han en gång afslutar sin jordiska vandel, så har han antingen förut eller efteråt att tillbakalemma det.

Allt hvad han har och eger, all lifvets komfort som han har njutit här på jorden tackar han huset Meissner för, och allt hvad han efterlemnar betraktar han fortfarande som deras egendom. Han har endast lånt det.

Hvad säger ni? — det är då väl icke hans mening att återgifva penningarna åt herr Bruno eller kanske åt fru Betty, för att gå upp i rök?

Nej, det tro vi icke, så dum är han icke! Han tål dessförutan icke fru Betty eller Blanche. Bruno beklagar han. Men det fins ju ännu andra personer kvar i huset eller af familjen.

Ja, John, Paul och mamsell Klara.

Ah! nu komma vi underfund med hans spekulation. Han lägger an på mamsell Klara. — Jo, jo! så är det och så blir det till slutet. Ett bröllop måste vi då ha under berättelsens gång, eljest blir det ju tråkigt.

Hvem vet! damerna törs ingen säga emot, därför låta vi saken gå sin jemna gång och tiga vackert.

Hvem hafva vi vidare att uppsöka?

Mamsell Klara Stenström följer efter etikettens regler.

Javäl! hon är ännu kvar i huset, och har äfven mycket förändrat sig. Tiden har icke heller glömt henne. Hennes ålder kunna vi gerna omnämna, hon är icke så fjeskig af sig att hon blir vred deraf. Hon har fyllt sitt 23:je år.

Hon har vuxit dugtigt, har blifvit en hög smärt figur, med vackert svart hår, och hon bär detta enkelt kammadt.

Hennes ansigte är något bleklad, men eger vänliga drag, och vi kalla henne ganska täck. Hon har ett par stora blåa ögon och tittar dermed folk rakt och öppet uti ansigtet.

Hennes ställning i det Meissnerska huset är ännu oförändrad.

Hon är halft tjenande, halft nådehjon, åtminstone betraktar fru Betty henne så.

Hon fungerar än som sömmerska, än som strykerska, emellanåt äfven som sällskapsdam. Än springer hon ärenden, hvilka frun icke sjelf behagar att uträtta, än gör hon sig nyttig på annat vis. Fru Betty grälar på henne jemt. Men skulle hon komma att mista henne då vore hon sannerligen illa utsatt.

Hon vill icke heller bli af med henne, nej, hon önskar endast att låta henne känna, att der fins skilnad mellan hennes egen Blanche och ett nådehjon. Penningens välde öfver fattigdomen. Den ena har en väl begrundad rätt att lata sig, medan den andra måste arbeta för jemnan.

Nu återstår ännu gamla Margareta.

Hvar är hon?

Hon har flyttat. För ett år sedan har hon dragit sig tillbaka till sin hviloplats, Hamilla stiftelsen, nära Wandsbeck. Der lefver hon lugnt, fri från hvarje bekymmer, tills vår Herre kallar henne.

Hennes stipendium sammanslagen med hennes besparingar skydda henne fullkomligt mot hvarje nöd. Hon är nu sextio år gammal, men ännu rask och frisk, läser ännu utan glasögon och pysslar hela dagen.

Då hon lemnade det Meissnerska huset, var hon bra upprörd. Just icke för skilsmessans skull från patronen och patroninnan, eller Blanche, nej, det var afskedet från sjelfva huset, under hvilket tak hon hade funnit ett godt vänligt hem, hvilket därför hade blifvit henne kärt.

Äfven John och Klara stodo hennes hjerta nära och då hon skulle skilja sig från Klara var hon gråtfärdig. Hon tog hennes hand i sin och sade:

Farväl Klara, Gud vare med dig på din väg. Lita endast på honom, han hjälper dig nog en gång från detta hus och förer dig till något bättre lottadt hem, så som du förtjenar det. Öfverkommer dig en gång något ledsamt, så vet du hvar jag bor och tak öfver hufvudet samt kost skall du finna hos mig under alla omständigheter.

Se sådan är ställningen i den Meissnerska familjen.

XXXXIII.

På eftermiddagen af den der dagen, då Paul skref och afsände biljetten till brodern, hefann densamme sig uppe i familjerummet.

Betjenten James hade just varit ute ett ärende för frun, och då han återvände hem, sammanstötte han i porten med budet från hotellet.

"God dag Lars", sade James, ty han kände till honom. "Skall du in till oss?"

"Ja", svarade Lars, "jag har ett bref till kontoret, till patronen sjelf, egenhändigt står derpå, är han hemma?"

"Ja han är uppe hos frun", sade James, "vill du emellertid lemna brevet åt mig, så skall jag taga det upp till honom, då får han det strax."

"Det vore karske bäst", svarade budet, och han lemnade James brevet.

Fem minuter derefter befann det sig mellan grosshandlarens händer. Han bröt sigillet, läste det och svimmade ned från stolen.

Fru Betty sprang till, slog larm och B'anche, John, betjenten James med flera skyndade till. Frun använde eau de cologne och ättika för att tvätta hans tinningar dermed och efter tio minuters arbete under ångest slog herr Bruno sina ögon upp igen.

"Hvad kommer åt dig Bruno?" frågade frun. "Hur mår du? är du bättre?"

Herr Bruno svarade icke alls. Han stötte sakta med armen fru Betey ifrån sig, bemödande sig att uppfriska, sitt minne och dervid föll brevet honom in. Hans ögon spejade nu efter detsamma.

Fru Betty hade emellertid redan uppdagat och bemäktigat sig detsamma; att hon så snart som hennes ångest hade lagt sig, uppsökt en ensam plats, för att läsa det, behöfva vi väl icke att nämna. Deraf vann hon i en fart klarhet om hela ställningen. Efter att hon sedermera hade fört mannen till soffan och nedbäddat honom der, bortkörde hon alla numera öfverflödiga nyfikna, samt

förskaffade derigenom mannen det behöfliga lugnet, för att hemta sig och samla sina tankar.

Herr Bruno låg tyst och utan att röra på sig. Hans tankar arbetade oupphörligen och sökte att famla sig fram i labyrinten, utan att kunna uppdaga någon utväg. Alla förslag, hvilka han uppfann, strandade åter såsom utförliga, och oroligt vältrade han sig om på sitt läger.

Han hvarken talte till någon eller sökte hustrun. Alldeles sönderbruten var han sammansjunken som ett svagt barn och i stället för att glädja sig öfver brodrens hemkomst, genomför honom och plågades han af en känsla af den största skamflathet, öfver sitt eget obetänkta svaga handlingssätt.

Hans sinnesstämning mot hustrun, hvilken hade fört honom in på denna skamliga väg, var just icke kärleksfull, utan full af bitterhet.

Hans hjerna arbetade hela aftonen med att sammansätta siffror och siffror, men intet ville stämma ihop. Hvert han än blickade, såg han framför sig en stor afgrund, i form af underbalance och ingen menniska fans till, med hvilken han kunde tala derom.

För Heine skämdes han att rycka ut med sanningen. Då måste han ju ut med Pauls hela förhållande och det hade hustrun ju så strängt utpekadt för honom, som den störste dumhet hvilken han kunde begå.

Så som hon hade framställt saken var det också verkligen icke rådligt att draga honom in i hemligheten det kunde endast tjena till att förvilla ställningen ännu ytterligare. Denna sak mellan honom och brodern lät sig icke ordna af andra, utan måste finna sin lösning inom familjen; bäst vore om uppgörelsen skedde i all tysthet.

Men huru skulle detta ske? skulle han någonsin ha tillräckligt mod, ega fräckhet nog för att kunna träda brodern under ögonen och försvara sitt feга handlingssätt mot honom?

Åter grubblade han.

Nej! han förmådde icke att finna någon utväg, hvilken han kunde gå fram med heder. O! om han vore död och begrafven med detsamma, då behöfde han icke att afgifva förklaringen, kunde slippa att rodna för brodern.

Nytt utbrott af försagdhet.

Paul är en godmodig och hederlig karakter, hviskade det åter i honom, säg honom då sanningen rent ut. Troligtvis känner han medömkan med dig och utgången blir bättre än du tror.

Ja, nog vore det bäst, bara jag vore öfver berget, och denna förklaring redan hade funnit stånd, sedan skulle jag nog veta att tala för mig. Brr! (han ryste af afsmak.)

Hur går det då för fru Betty?

Hon har under tiden tyst sutit i en vrå och har äfven fun-
derat öfver saken.

Nog är också hon uppskrämd och förstäm d öfver detta spratt, som ödet har spelat henne, med att just sända henne denne man på nacken, hvilken hon allt under tio år har betraktat som död och väl förvarad.

Med ett trollslag står han nu åter lefvande framför henne, och kommer naturligtvis också att fordra räakenskap. Brr! en tråkig, kinkig sak.

Men hvem är skuld i saken? frågade hon sig sjelf.

Brunos vanliga dumbet, svarade hon. Hade han den der af-
tonen bättre passat på, så kunde han lätt ha förhindrat att testa-
mentet kom till stånd, sjelf om han också skulle hafva visat sig
olydig, ja, upprorisk mot sin egen fader.

Ack ja! så går det ju alltid, bara jag en gång vänder ryggen
hemifrån, så passerar der också strax någon dumbet.

Bruno har inte alls tankar för sina egna intressen. Hur skulle
han då kunna tänka på mig efter våra barn. Nej, bevars derom
bryr han sig icke ett smul. Lättsinnig utan eftertanka lefver han
sin dag och detta skall vara en köpman, som alltid skall söka blott
sin vinst.

Ack nej! om jag icke sjelf tänkte på mig och mina barns
sanna väl, då voro vi sannerligen illa ute.

Så talar hvar och en efter sin läpp.

Men hvem har då rätt?

Denna fråga är verkligen icke så lätt att besvara.

Herr Bruno var i verkligheten en god köpman, reel och arbet-
sam samt hushållsaktig. — Men emot hustrun var han svag och ef-
tergifvande.

Kärleken gör svag och blind.

En godmodig, hederlig man och en dum man, bedömes af världen efter en och samma måttstock.

Hur kunde då en verldserfaren man begå ett sådant missgrepp, och välja sig en sådan hustru?

Jo, gaslamporna uti balsalongen måste väl hafva kastat ett förvillande ljus. Man afbildar ju alla onda genier i lätta, ljusa klädningar med lockigt hår, och en godtrogen yngling kan väl låta fånga sig.

De vise kunna också fela. Hvarför då icke herr Bruno?

Det fins ju så många ynglingar, som tro alla menniskor om godt, och antaga hvarje ord som den rena luttrade sanningen, andra åter tro, att alla hjertan slå fulla af ädla känslor för allmänt väl.

Jo pytt! så lärer man oss i skolan och från predikstolen. Men enskilda fall låta icke använda sig på bedömandet af det hela. Sådant borde Bruno, en yngling, som hade sett sig något om i världen hafva vetat.

Kanhända, men liksom fjärilar omsvärma dessa ynglingar det lysande föremålet och begagnande sig af irrblosset, smyger det onda, må vara genom ögat eller örat, sig in samt slår hjertat och förståndet i början.

Då uttalas det dumma ordet och menniskan ligger fast kedjad.

Tiden som har gått kan ingen återkalla. Många begångna fel låta godtgöra sig, men ack! det finns äfven sådana, som icke låta godtgöra eller reparera sig.

"En ärlig karl står vid sitt ord", så heter ett gammalt ord-språk.

Fru Betty och hennes familj räsönera som så:

Bruno såg mig ju länge hur jag var rinnan han friade. Han måste ha känt mig och mina svagheter tillräckligt. När han icke gillade min framfärd, eller icke tyckte om mig, kunde han ju hafva undgått mig och låtit mig färdas min väg. Hvad behöfde han då att tränga sig in och störa både min frid och min lycka? Skulle han hafva lagt an på att förstöra det välbefinnande, hvori jag lefde? Åh nej, det tror jag då icke, dertill är hans karaktär allt för uppriktig. Nå väl, då måste han ju hafva tyckt om mig

och hafva gillat mitt beteende. Han frågade mig om jag ville göra honom lycklig och förenad med honom dela hans framtid. Härpå har jag svarat honom med ett rent ja, och detta har jag hållit samvetsgrant. Det är Bruno som felat, deruti att han icke vill erkänna min företrädesrätt framför Paul.

Nu vänder grosshandlaren sig om på soffan. Vi afbryta därför detta filosofierande och fru Betty vaknar äfven deraf ur sin dvala, samt skyndar till hans sida, för att hjälpa honom.

Kom Bruno lät mig hjälpa dig, säger frun.

Mannen blir baddad bättre. Han yttrar visserligen inte ett ord, men en djup suck arbetade sig fram ur hans bröst och lättade hans andedrag.

Hur står det till med dig? frågade fru Betty. Känner du dig bättre?

Mannen låg stilla och svarade icke.

Frun lät deraf icke afskräcka sig. Hon frågar och frågar om igen, tills hon äntligen har lyckats trötta ut den envise tigaren och frampressadt ett svar ur honom.

Begärligt uppsnappar hon detta anknätningsband och frågar vidare.

Hvad gick det åt dig, Bruno?

Jag vet icke precist, svarade mannen, jag fick en obeskriflig hjertångest.

Af hvad då, hvad gaf föranledningen dertill? Stod det något oangenämt i brevet, som James lemnade dig? frågade frun.

Ack ja, brevet, suckade mannen har du läst det?

Du har låtit det falla på golfvet, svarade fru Betty. Jag vet icke hvad det är, men jag skall leta efter det. Ah! här ligger det ännu. Vill du hafva det?

Nej, tag det till dig och läs. Det kommer från Paul. Han — är — här — i — staden, utpustar mannen stötvis.

Hvad säger du? Från Paul? Är han här? ropade nu fru Betty och låtsade att ifrigt läsa det som nyhet, hvilket hon för längesedan vet.

Hm, hm, mumlade hon derefter till mannen. Så har han ändå undsluppit sjukdomen. Hur underbart? Hur sturskt är det icke handlat af honom, att icke låta höra af sig under hela den

långa tiden. Han bor på hotel Europa sammans belle-etage. Utsig åt Jungfernsstiege."

"Nå väl allt detta bevisar då, att han är en rik karl, som icke behöfver knussla på pengar. Hur skola vi taga emot honom Bruno? Hvad tycker du? Hur skola vi bete oss? Säg ut din mening, låtom oss komma öfverens derom."

"Ja hur skall jag lyckligt öfverstå denna bekännelse", pustade mannen. "Hvad skall jag svara honom, när han frågar om brevet?"

"Ack, Bruno, så barnslig du är!" ropade frun. "Det är ju tio år sedan, och sådant har både du och han glömt. Du gör bäst att låtsas om ingenting. Brevet har icke kommit fram. Det har förolyckats på vägen, eller hvad eljest du hittar på. Det går honom ju bra, och nu då slutet blifvit godt, är allting godt. Hvar ingen skada är fins ingen skada att godtgöra. Tappa bara icke modet öfver denna bagatell och förråd dig sjelf, när han för talan på saken. Du vet ju att brevet icke existerar längre och att dess framkomst icke heller låter bevisa sig."

"Allt detta är nog sant", svarade mannen. "Men tråkigt blir det ändå."

"Hvad skola vi nu svara honom på detta bref?" frågade frun efter en kort paus. "Hm! Hm! låt mig fundera litet närmare öfver saken. Att du går till honom, när du nu redan bär modet i dina strumpor, det går icke an. Det första mötet måste därför försiggå under mina ögon och min kontroll, så att jag kan öfvervaka att du icke förtalar dig, och stöta på dig när talan antager en farlig vändning. Du är alltid så redlös som ett litet barn."

"Ja! Ja! du vet att jag icke tycker om att fara med osanning", sade mannen.

"Bah! dessförutan går det nu en gång icke här på jorden" svarade frun. "Bäst är att vi säga du är sjuk af reumatisk värk, har varit oförsigtig, stått i drag och har intagit sängen under några dagar. Jag skall utstoffera dig ändamålsenligt och så fort samtalet tager en vändning, som kan blifva farlig, skall jag bispringa dig. Du kan ju också låtsas att få ett återfall af hosta, hufvudvärk, rifning i lemmanne eller dylikt, och derigenom lätt draga dig ur samtalet."

"Ack ja", suckade mannen, "om du ville påtaga dig det, vore

det verkliga bäst. Jag duger nu icke till något sådant kuragömma-spel."

"Bah! värre fel hafva låtit reparera sig", svarade frun, denna sak är ju icke så farlig. Lugna dig bara för den skull och försök nu att somna, så att du icke på allvar blifver sjuk."

"Jag har försökt flera gånger", pustade mannen, "men det vill icke lyckas".

"Då är det bäst att du får några af mina droppar", sade frun, "de verka strax. Femton tror jag kunna förslå. Se här äro de samt vatten. Var nu icke stridig utan svälj dem i ett tag, då faller du i sömn inom tio minuter."

"Och då lofvar du mig, att besvara brevet till Paul", sade mannen.

"Ja bevars, det skall ske", försäkrade frun. "I morgon förmiddag skall jag strax sätta mig ned, och affatta svaret allt eftersom ditt befinnande är. Du skall se att vi undanstöka nog denna sak lyckligt, samt vända faran till vårt eget gagn.

"Så, nu är det gjordt. Vänd dig nu vackert om och lägg dig på högra sidan, samt håll dig stilla, så somnar du snart. God natt", sade hon efter en paus. Hon stoppade täcket fastare om honom, tryckte en kyss på hans panna och gick för att slå sig ned i en armstol, som stod i hörnet af kakelugnen.

En god kvarts timma kunde hon väl hafva suttit der, då mannens snarkande förrådde att sömndrycken hade verkat. Nu drog hon i klocksträngen.

Betjenten James trädde in i rummet, och han fick befallning att öfvertaga fruns plats, samt hålla nattvakt hos mannen.

Hon sjelf gled derefter sakta utur dörren och begaf sig till sin budoir, för att lägga sig i sin egen goda säng.

XXXXIV.

Grosshandlaren sof godt under natten. Dels hade sömndropparne, dels fru Bettys lugnarde tal gjort sin goda verkan.

Då morgonen grydde, vaknade han, styrkt både till själ och kropp.

Omkring klockan nio blef frun synlig.

"God morgon käre Bruno", sade hon. "Hur står det till med dig i dag?"

"Oh! bra som jag ser, mycket bra, mycket bättre än i går, håll dig nu bara lugn och stilla, äfven under dagen, så går allt bra."

På detta sätt besvarade hon sjelf sina frågor och fortfor derefter:

"Jag har redan gifvit order åt Elise, att hon ställer soffan i lilla röda rummet i ordning, samt att hon lägger en god brasa i kakelugnen. Så fort som allt är i ordning, kommer jag för att flytta dig dit in."

"Glöm nu för all del icke att besvara brefvet till Paul", vågade mannen att framläspa, "eljest kunde det hända att han sökte oss oanmäld."

"Nej!" svarade fru Betty, "jag skall straxt sätta mig ned och skriva inbjudningen", och dermed trippade hon åter ut.

Gubben fick morgontidningen. Bokhållaren Heine hade audience för att rapportera om kontorets angelägenheter och en stund derefter återvände fru Betty, hållande i handen den färdigskrifna biljetten till Paul samt läste upp innehållet deraf för mannen.

Vi behöfva icke att anföra det här, emedan vi ju redan en gång förut hafva meddelat detsamma.

Med vanlig tungfärdighet, fortfor hon derefter:

"Ser du Bruno, nu får han veta att du är sjuk, och att han måste komma hit. James måste du undvara i dag på kontoret, ty han har att uppehålla sig nere i förstugan, för att hålla utkik efter honom, samt att anmäla honom, då han kommer. Skulle han redan infinna sig till middag, näväl, så sofver du och jag skall göra les bonneurs för honom. När det har blifvit mörkt tänder jag en lampa, sätter den gröna lampskärmen vackert öfver den, och då befinner du dig i godt beskydd för hans spejande blickar. Oh! hafva vi väl öfverstått den första inledande visiten, då är det värsta öfvervunnet. Sedan veta vi bättre hur vi hafva att förhålla oss och jag skall nog vicna lovarten af honom eller draga hans giftiga tänder ut innan han hinner att bita dig."

Grosshandlaren fattade hennes hand, klappade den smekande och frun aflägsnade sig derefter för att sätta komedien i gång. James, betjenten, fick nu springa bort till hotell Europa med biljetten.

Så fort som han hade återvändt, blef han befald att hålla vakt i tamburen, dels för att mottaga gästen, dels för att anmäla honom. Andra särskilda anordningar behöfdes icke, ty såväl middags- som qvällsbordet var alltid kräsligt nog, för att kunna mottaga fina gäster.

Fru Betty klädde sig under tiden i grann toilett. Blanches påklädning blef bestämd och afsynad. Sonen John fick befallning att taga sina bästa kläder på sig, och alla blefvo instruerade och förberedda på, att mottaga den nye onkel Paul, med hjertlighet på läpparne och glädje målad i ansigtet.

Då Klara fick höra allt detta, klappade hennes hjerta, så väl af glädje att veta honom vara frälst ur faran, och af deltagande i hans öde, som äfven af nyfikenhet att skåda honom, den man om hvilken hon hade hört berättas så mycket, och med hvilken hennes tankar redan så ofta hade sysselsatt sig, då hon om aftonen slutade sitt arbete med en tacksägelse till Honom, som styrer allas vägar.

Medan grosshandlaren med bäfvande hjerta sitter gömd bakom den betecknande ljusskärmen bär frun hatet emot inkräktaren i tanke och visar glädjen i ansigtet.

Blanche drömmer redan om alla de baler och sällskaper uti hvilka hon kommer att lysa, för onkelns skull, och unge John är formligt fallen ned af skyarna, öfver den återfunne onkel, om hvars existens han förr aldrig har hört talas.

Sådan är situationen nu för tiden i fadrens gamla hus, det hem, om hvilket Paul har drömt så ofta.

Middagstimman slog, frun väntade ännu en qvart öfver tiden, men ingen Paul infann sig och under allmän misstämning nalkades qvällen.

Klockan åtta på aftonen träder betjenten in, bärande enbiljett på en silfverbricka, hvilken han med en bugning presenterar åt frun.

Hon tager upp den och läser: Paul Meissner.

"Ah! ändtligen" mumlade hon, "nu gäller det."

"Han är välkommen, James", sade hon "för honom in."

Medan betjenten aflägsnar sig och innan Paul hinner att göra sitt entré, förblifver för frun tillräcklig tid till att draperas tablån.

Dörren öppnas och in träder en herre i hel svart kostym samt fina lakerade stöflar. Mest i ögat faller det fina linne, hvilket han bär, och hvilket är smyckadt såväl med två skortknappar, som en kråsnål, allt glimrande af diamanter. Hans hufvudhår är svart, väl friseradt och parfymradt, och ett svart kortklippt helskäggs omsluter ett blekt ansigte.

Ett allmänt rop af: välkommen, välkommen anstämdes.

Blanche och John fattade mannens båda händer, trängde sig fram till honom och drog honom sakt i modrens armar.

Den deraf följande omfamningen blef likväl stel och kort och straxt derefter följde den vanliga bjudningen att intaga hedersplatsen på soffan.

Paul satte sig ned och medan Blanche och John ännu nyfikna tittade på den nye onkeln, började frun konversationen.

"Jaså herr sväger", sade hon, "det var då i sanning en oväntad glädje och komplett öfverraskning, att se dig en gång åter efter nitton års bortovaro. Så styggt af dig att du aldrig har skrivit till oss, utan låtit oss stanna i ovisshet om ditt öde.

"Vi hafva talt så ofta, ja flera tusen gånger om dig hvarje dag kan jag säga. Men Gud vare lofvad och tackad att vi numera med egna ögon kunna öfvertyga oss om att det har gått dig väl. Hur har du det eljest? när har du anländt? och hvarför har du kringgått vårt hus?"

"Jag ville icke oförberedt öfverraska eder", svarade Paul. "Jag visste ju icke en gång om Ni lefde och hur det var bestäldt i hemmet. Jag önskade först att orientera mig någorlunda."

"Nåväl", sade frun, "så tillåter du väl att jag i morgon ställer ett rum i ordning åt dig, och när du har flyttat in till oss, få vi bättre tillfälle att samspråka."

"Deruti får du ursäkta mig, kära svägerska", invände Paul. "Jag har nu blifvit i Amerika så van, att bo på hotell och till det dermed förenade fria, oafhångiga lefnadssättet, att jag omöjligt åter kan vänja mig vid det tyska familjelifvets former. Dertill behöfs en längre tid, men kanske sednare. Men jag glömmer alldeles att fråga efter min bror? Du skrifer att han är sjuk och illamående?"

"Ja, han är opasslig", svarade frun. "Han lider af reumatisk värk och måste hålla sig lugnt och varmt inne några dagar, då gifver det sig nog. Hans glädje öfver att så plötsligt få höra från dig, var öfverraskande och det har uppskakat hans känslor. Han hvilat nu derinne i rummet, sofver för tillfället, så fort han vaknar, skall jag föra dig till honom.

"Hvar har du då under hela tiden uppehållit dig?" frågade hon.

"I Amerika långt in i landet, uti Minnesota", svarade Paul.

"Och hvad har du beställt der, om jag får fråga?"

"Än det ena, än det andra", svarade Paul. "Än har jag varit landtman, än jägare, än guldgräfvare."

"Hvad, onkel har du varit guldgräfvare?" inföll Blanche.

"Ja, under de sista tio åren har jag varit med om detta äfventyrliga lif", svarade Paul. "Numera har jag vänjt mig ifrån det, eger åter ett landtgoods, belägen i närheten af Brownsville och ämnar att sköta om det."

"Då få vi ju icke en gång behålla dig här, du elaka sväger", inföll fru Betty. "Knappast har du återkommit så telar du också om, att åter bortflyga. Du kommer och du försvinner som en riktig fjäril."

"Ack onkel, om allt detta måste du berätta mig utförligt en dag, jag dör af nyfikenhet", inföll Blanche och såväl hon som John trängde in på honom.

"Det skall nog bli vid tillfälle", sade Paul, "icke nu genast. Jag stannar i hvarje fall här en längre tid, och vi få derunder ofta nog tillfälle, till längre samtal. Nu längtar jag framförallt efter min bror och att sätta mig in i de nya förhållanden."

"Naturligtvis, det är ju klart", inföll fru Betty. "Du måste icke vara hetsig, eller så påträngande, Blanche utan bete dig sansadt. Din onkel har ju först och främst så mycket annat som ligger honom om hjertat, det kan du väl förstå."

"Det var ju icke heller min mening mamma, att det skulle ske straxt", sade Blanche med tårar i sina vackra ögon. "Jag mente ju äfven vid tillfälle."

"Se så", inföll Paul, lugnande. "Var nu icke ledsen lilla kusin, inte är det värdt att vara gråtfärdig för den skull. Vi komma nog att samspråka mycket med hvarandra."

"Och jag får då väl lof att vara med", inföll John.

"Ja visst skall du vara med", svarade Paul godmodigt. "Jag skall berätta för eder om alla mina äfventyr och visa eder bra många vackra saker, som jag har med från Amerika. Men litet tid måsten I förunna mig. Tänk, jag visste ju icke en gång att jag egde så små kusiner."

"Ack onkel får jag komma och besöka dig?" frågade John.
"Hvar bor du?"

"Nej, icke ensam", ropade Blanche. "Jag vill följa med när du går."

"Det är då säkert", svarade Paul. "Jag skall arrangera om der hemma, att jag kan taga emot edert besök en af de första dagarne."

"Tyst barn", ropade fru Betty. "Ni uttröttar ju eder onkel redan första dagen, med eder påtrugenhet och jag glömmer genom allt edert stojande att se efter eder far. Ursäkta mig ett ögonblick, käre svåger, att jag går att underrätta Bruno om din ankomst, samt förbereder honom på ditt besök. Jag skall genast återvända."

Med en graciös bugning aflägsnade fru Betty sig och steg in i sidorummet hvarest mannen låg och hade hört hela samtalet.

"Allt går bra Bruno", hviskade hon. "Han går fint klädd, ser ut som en riktig penningkarl, är både artig och språksam samt ser rask och frisk ut. I den riktning kan ditt samvete äfven lugna sig och dermed är hela affären med brevet ju att anse som en bagatell. Fatta nu mod, så att du kan mottaga honom. Han bliver otålig och har redan flera gånger frågat efter dig, det går icke längre an att uppehålla honom, utan att väcka hans misstankar."

"Välän, så för honom då in", svarade mannen.

Fru Betty drog kuddarna till rätta och återvände hastigt till rummet, ty att låta barnen länge obevakade samspråka med onkeln, kunde blifva farligt.

"Han har vaknat", sade hon till Paul, "och längtar nu efter dig."

Paul hade redan upprest sig och var på väg in i rummet. Fru Betty gaf som hastigast med handen en vink åt barnen att stanna qvar och följde efter honom i spåret.

"God afton Bruno, hur har du det?" sade Paul åt br

som emellertid hade satt sig upprätt i sängen. Han framsträckte sin hand och kastade sig till brodrens bröst, samt kysste honom hjertligt. "Ännu en gång frågar jag. Hur står det till med dig? Ingenting farligt hoppas jag."

Nu framkom Bruno äntligen med ett "åh nej!" Brodrens varma välkomsthelsing hade rört hans hjerta och han aftorkade en tår ur ögat.

"Åh nej! just ingenting farligt", fortfor han derpå, "endast reumatisk värk. Jag har förkyllt mig, behöfver värme och hvila, då kommer jag mig nog. Hur står det till med dig sjelf?"

"Som du ser det", svarade Paul. "Jag är Gud vare lofvad, vid god helsa och friskt mod. Nog har jag hållit mig bättre uppe under alla mina strapager, än du i all maklighet. Jag vet ännu ingenting om reumatisk värk eller annat ondt."

"Det kommer nog med tiden", mente Bruno, med ett leende, "likväl glädjer det mig att återse dig rask och välbehållen i mitt hem. Hvar i all verlden har du uppehållit dig under hela tiden, utan att skrifva en enda gång."

"Alltid i Amerika", svarade Paul; "högt upp i Minnesota."

"Hvad hade du då der att söka?" frågade Bruno.

"Mitt bröd", svarade Paul; "än i den ena, än i den andra näringen."

"Har du då blifvit handlande?" frågade Bruno.

"Nej just icke det", svarade Paul. "Än har jag varit landtman, än jägare, en lång tid guldvaskare och nu är jag åter landt-egendomsbesittare".

"Ja, tänk dig Bruno", inföll fru Betty; han har varit guldgräfvare. Hvem skulle tro det om denne fine herre, som ser så stolt ut som en furste."

"I hvarje fall är du nu väl trött af ett sådant kringstrykande lif, kan jag tro", sade Bruno, "och längtar efter att hvila ut vid egen härd bland vänner."

"Ja, det kringstrykande lifvet har jag avslutat", svarade Paul. "Jag tänker nu på allvar på att slå mig ned och hvila ut. Jag kommer till Europa för att förvandla mitt guld och mina diamanter till pengar och efter som detta har lyckats öfver all förväntan gynnande, kan jag numera i all maklighet slå mig ned hvad dag som helst, och hvar jag vill."

"Jaså Paul", inföll här herr Bruno, "så har det ändå lyckats för dig att blifva en rik man, genom egen kraft. Jag gratulerar dig dertill af hela mitt hjerta, det gläder mig i sanning."

Här afbröts konversationen af en sakta knackning på dörren. Frun gick att öppna, och en kvinlig röst hördes anmäla att bordet var dukadt samt frågade om herrskapet behagade att det skulle serveras.

Bruno kunde ju af vissa omtalade skäl icke deltaga i måltiden och därför lemnades han ensam, under tiden frun med Paul och de två barnen slog sig ned kring det ytterst elegant utstyrda bordet, på hvilket fanns de läckraste rätter hvilka årstiden hade att bjuda på.

Under måltiden lade frun an på att utpumpa Paul ännu ytterligare om allt för att sätta sig in i hans ställning; och utan att ana någon biasigt, svarade Paul med van öppenhet, på hennes frågor.

Klockan var nära tolf då Paul reste sig upp, för att taga afsked. Han måste lofva såväl åt brodern, som frun och barnen, att återkomma rätt tidigt nästa dags afton. Bruno skulle då antagligen vara så vida återsteld, att han kunde vara uppe, och deltaga i aftonmåltiden och med många komplimanger ledsagades han af barnen ut genom dörren, samt af tjenaren genom porten.

Så aflopp det första mötet med brodern.

Låt om oss granska hvilket intryck detsamma efterlemnade.

Så fort som dörren hade blifvit stängd efter honom, begaf fru Betty sig in till mannen och samtalade med honom flera timmar, hvarunder alla vunna nyheter meddelades och meningarna utbyttes.

Mannen hade, genom Pauls hjertlighet återvunnit sitt mod.

Frun började redan att smida nya ränkor.

Blanche glädde sig åt att hafva vunnit en rik onkel, som hade lofvat henne presenter och med hvilka hon kunde paradera.

John trodde att han äntligen hade funnit en person, till hvilken han kunde förtro sig, samt söka beskydd hos honom mot moderns elakhet.

Och hvad tänkte Paul?

Han fann fru Bettys vänlighet öfverdrifven och kände sig deraf i stället för smickrad, mera afvog. Han tyckte icke alls om frun, hvarken om hennes vänlighet eller deltagande i hans öde.

När hennes ögon hvilade på honom kände han sig betryckt, och önskade att kunna undandraga sig hennes sällskap.

Hos brodern, B-uno, trodde han sig äfven hafva uppdagat något betryckt, en viss kraftlöshet, precis som om densamme icke vore herre i sitt eget hus, och han beklagade honom.

Vid nästa samtal hoppades han få vara mera ostörd, under fyra ögon med honom. Då ville han försöka att föra talan på denna punkt, samt öppet fråga honom derom.

Han tyckte sig vara temligen säker deri att ett missförhållande fanns på bottnen och han grubblade länge derpå, hvori felet kunde ligga.

Om Blanche tyckte han mera. Hon var onekligen ett vackert barn, och John en snäll gose, med en öppen blick.

Men dragen till huset, det kände han sig då rakt icke. Vid blotta tanken om att flytta in i detsamma, ropade han avvärande: Nej, nej! Gud bevara mig därför, jag blir der jag är. Tilldragningskraften är och blir min broder, fans han icke till skulle jag aldrig mer besöka huset, utan strax packa in och resa min väg, ut i den vida världen.

Och hvad tyckte Klara? fråga kanske några deltagande läsare.

Hon var den person, som serverade vid bordet. Enkelt, ja nästan tarfligt klädd, hade Paul tagit henne som tillhörande tjänstfolket och icke alls fästat afseende vid henne.

Klara deremot, gladda sig innerligt öfver Pauls helsosamma och kraftiga utseende, hvilket tydligt bar vittne om, att det gick honom väl och att hvarken sjukdomen eller eländet hade qvarlätit det ringaste spår.

Ack! suckade hon. Om jag ändå kunde vid tillfälle höra litet närmare detaljer om hans lefnad. Jag är så nyfiken derpå och får så sällan uppehålla mig i salen, när han fins derinne. Tant har jemnt än det, än något annat ärende att låta mig uträtta.

Några af våra ärade läsarienor känna ju till en husmamsells befattning.

Medan herrskapet sitter och pratar samt figurerar, har hon att passa på, att hela representationen afspelas utan att väcka någon anstöt.

Arbetshästar, arbetsbin och arbetsmenniskor måste ju äfven finnas till.

XXXXV.

Nästa afton infann Paul sig i brodrens hus omkring klockan sju. Bruno var då uppe, han satt i soffan, inpackad i ylltäcken och en ljusskärm hade blifvit stäld emellan honom och brodern, så att deras samtal fördes så godt som bakom en gardin. Men eljest gick gick det ganska tåligt.

Än berättade Paul om Amerika och hans lefnad der, än talade fru Betty om hemmet, om teatern, om baler, om stadens förskönande, om andra bekanta familjer, giftermålshistorier, förlofnin-
gar m. m.

Tomt prat i riktigt öfverflöd, men till det önskade samtalet emellan bröderna kom det aldrig. Fru Betty bevakade sin man mycket enträget.

Åt Blanche, förärade Paul en collier af hvita, utmärkt rena och därför vackra perlor, försedd med guldsläs och prydt med diamanter.

Åt John skänkte han ett garnityr diamantskjortknappar och ett guldremontoarur med guldkedja.

Att begge de unga, deraf blefvo glada, derom behöfva vi säkerligen icke försäkra våra läsarinno.

På längden lät ett sådant afspärningsystem emellertid icke öfverensstämma sig, det insåg fru Betty mycket väl, men hon tänkte följaktligen som så:

Med tid är mycket vunnet.

Förinnan det kom till denna förtrolighet, denna förklaring mellan bröderna, ville hon endast hafva vunnit så mycket som möjligt tid, att utspionera svågerns ställning. Hon ville ha hunnit försäkra sig, om der fans en eller annan mörk, mystisk eller en svag sida, uti hvilken hon kunde fastslå sina klor och draga fördel af.

Hvad deremot mannen beträffade skulle han, denne hare, detta svaghufvud lugna sig och väpna sig mot farans stund.

Hon höll i detta afstende hvarje afton för honom de vackraste predikningar och bevakade under hans samtal hvarje ord, hvårt minspel. Så fort som hon fruktade en farlig vändning, föll hon straxt in och gaf samtalet en annan riktning.

Bruno hode ju alltid brådt om under dagens lopp, hans tid var upptagen för jemnan, än på kontoret, än på varulagret, än på börsern. Sednare intog han sin middag inom familjen och derifrån återvändande han till kontoret för att stanna der efter behag, intill aftonmålstimman återförde honom under hustruns beskydd.

Herr Bruno var nu återställd och Paul var en daglig gäst i huset.

Att uppteckna alla samtal som fördes under dessa täta besök, det blefve allt för långt, och därför måste vi afstå derifrån. Men vi ämna att beskrifva sådana deraf, som innehålla mer än vanliga tilldragelser.

Redan efter en kort tid flana vi en sådan afton, i fru Bettys hvardagsrum, och vi föra våra läsare in i detsamma. Sjelfva rummet är draperadt uti grått sidendamast, med starkt förgyllda listor.

Frun hvilar der, ledigt tillbakalutad uti de väl uppstoppade soffkuddarne. Hon är i afton klädd i en brun sidenklädning och har förstått att gömma hvarje spår som tidens tand har grävt i hennes figur eller ansigte, så väl att hon i afton ser lika ung ut som på bröllopsdagen.

Hennes hår var utmärkt väl uppsatt, tack vare Klaras mästerhand och dess färg synes ännu rent svart, ja så svart som ebenholz och lika fylligt som förr.

En stor del af hennes väninnor afundas henne detsammas vacerhet, och der det fins afund der kryper äfven baktalet fram.

Den ena af hennes väninnor hviskar om användandet af konstliga medel, den andra derom att hon hvarje morgon sitter en timme framför spegeln, sysselsatt med att bortrycka hvarje grått hårstrå.

Likadant går det med hennes teint, den är i sanning utmärkt hvit och ren, ja icke en enda rynka är synlig.

Alla damer äro eniga derom att hon sminkar sig, men att upp-

daga ett spår deraf, förmår ingen. Mycket mindre kunna vi, som äro alldeles obekanta med sådant, se något liknande i närvarande stund.

Ljuskronan kastar ett förvillarde sken genom sina ljusröda kupor, och vi förklara utan tvekan hennes panna för ren alabasterhvit.

Fru Betty förstod att visa ett mycket vänligt utseende, och detta gör hon just i detta ögonblick.

Hennes min visar det mest sötaste småleende, under det hon nu bugar sig ned öfver den unge mannen, som hvilar i den amerikanska gungstolen och hvilken är sysselsatt med att granska ett i rött sammet inbunden fotografialbum.

Eller är denna herre kanske icke längre ung?

Som han nu sitter kunna vi endast observera en rak figur, med ett fylligt svart hår och breda skullror.

Nu rätar han upp öfverkroppen. Det förut gömda hufvudet blir fritt och vi kunna se honom rakt in i ansigtet.

Efter en kort granskning gissa vi på en mera framryckt ålder. Är så icke fallet, näväl då måste ett mycket ansträngande och öderikt lefaad, hafva gräft dessa rynkor i hans panna.

Hans svarta, starkt krusiga hår, afsticker synnerligen starkt mot ansigtets egendomliga bleka brons, just denna färg, hvilken endast den starkaste sol i dessa tropiska länder förmår att frambringa.

Kring hans slutna läppar ligger ett visst allvarsamt, ja, nästan hårdt drag och ur djupet af hans blåa eldiga ögon, framlyser något, som liknar misstroende, då han fäster desamma på fru Betty.

Jo, jo, allt sådant är mycket väl och älsvärdt handlat af dig, svarar han just nu på fruns tal, med en djup, klangfull röst, uti hvilken man ändå saknade hvarje spår af hjertlighet. Jag tackar dig för all din uppmärksamhet och hvart bevis af vänlighet, men med sådana extra tillställningar, som denna bal i afton, kunde du ändå hafva förskonat mig. Jag är verkligen icke alls van vid slikt och duger uti en balsal just som femte hjulet vid en vagn.

Bah, svarade fru Betty i det hon med ett skälmskt leende, gaf honom med solfjedern ett svagt slag på axeln.

Hvem skulle vilja tro dig om det?

Jag tillåter mig att vara af motsatt mening och jag är af den

tro, att du kommer att fylla din plats där med samma säkerhet, som i hvardagslivet.

Du törs icke vredgas deröfver Paul, fortfar hon. Vår glädje öfver att hafva återfått dig, så oföväntadt efter en så lång skiljemessa var allt för stor.

Vi måste ovilkorligen införa dig hos, och göra dig bekant med de öfriga medlemmarne af vår familj, och hela huset måste anlägga sin högtidsskrud, för att vittna om den välsignelse, som har vederfarits detsamma.

Allt detta smicker, hvilket utan tvifvel icke skulle ha förfelat sin verkan på hvarje oerfaren yngling, gjorde emellertid på Paul intet intryck alls. Det syntes tvärtom tydligt på hans ansigte att det misshagade honom.

Må vara som det vill, svarade han efter en liten paus, men jag skulle ändå hellre ha tillbragt den första tiden ensam i familjen med Eder och mina minnen.

Dertill har du ju sedan mycken tid, svarade fru Betty. Du kommer ju som du redan har sagt mig, i hvarje fall att stanna hos en längre tid och under dess lopp, kunna vi tillbringa vår fritid med sådana berättelser.

Vi kunna ju ej behålla rätten på din person uteslutande åt oss, så egennyttiga människor törs vi icke vara. I afton måste du således finna dig uti undantaget, och du kommer snart nog att uppdaga att det går bättre än du tror, bara du har kommit i gång dermed.

Paul svarade härpå ingenting.

Nu måste du emellertid ursäkt mig, käre svåger, fortsatte hon efter en kort stund. Jag har ännu bra mycket viktigt att uträtta innan det första paret anländer.

En dams toalett är en viktig sak, så mycket vet du väl, om du också är ungarl och barbar.

Med ett skälmskt leende sträckte hon fram sin hand till afsked.

Paul fattade den, han förde den som hastigast till sina läppar, höll den qvar en kort stund i sin egen hand och sade, under det hans blickar gledö öfver hennes figur och ansigte.

Jo jo, så är det. Medan vi andra dödliga blifva mera sansade och äldre, håller du dig jemt i oförändrad ungdomlig fågring och

dessa prydnader tyckas vara eviga hos dig, ty tidens tand förmår icke beröfva dig något deraf.

Nu lyfte fru Betty hotande sitt finger och svarade med skälmsk min:

Jaså min kära svåger, du förstår dig utmärkt på att säga ar-tigheter. Vid ett annat tillfälle skola vi tala vidare derom, nu har jag, som sagt, ingen tid att spilla och därför: Adjö så länge.

Hon sprang ut genom dörren.

Paul lemnade en kort stund derefter äfven rummet samt hu-set. Han gick hem för att sätta sig i grand toalett till balen.

XXXXVI.

Några timmar sednare började begge våningarne uti grosshand-lare Meissners hus, att stråla i största ljusglans. Uti detsamma finnes återigen en af de så vanliga festerna.

Tjenaren James har redan tändt alla gaslägorua i stora salen och är nu som bäst i färd med att också tända lamporna i alla de andra rummen, i korridoren, trapporna och förstugan, de två stora galalyktor utanför huset icke att förglömma.

En annan hjälptjenare utbreder täcken uti gångarne, nedför trapporna och öfver förstugan ut genom porten till trottoaren. Alla andra tienstfolk hafva likaledes brådtom, en hvar i sitt fack.

Herr Bruno sitter ännu kvar på kontoret och arbetar till sista minuten medan fru Betty behöfver så tillsägandes hela dagen till att förbereda och ordna sina angelägenheter.

Hon skyddade ifrån Paul, öfver korridoren uppför trappan och stannade utanför dörren till ett venster om trappan beläget rum.

Hon öppnade dörren och trädde in i ett litet mörkt förmak. Efter att hafva åsidoskuffat en grön tjock yllegardin, står hon med ett uti ett större väl upplyst rum.

En angenäm värme och vällukten af pomada samt andra fina parfymer slå emot henne.

På den tjocka mjuka mattan, hvilken betäcker hela golfvvet, såväl som på soffan och alla stolar ligga kringspridda åtskilliga fruntimmerstoalletsaker.

Gaslågorna stråla ned från taket i största styrkan och upplyste rummet.

I midten af detsamma står en stor spegel, hvilken ännu icke synes vara belåten med gasglansen, ty den är försedd med två armar hvilka låta utdraga och förändra sig och hvar och en af dessa armar bär ytterligare vaxljus brinna och således öka glansen med ännu fyra lågor.

Framför denna stora spegel står en ung vacker flicka, inhöljd uti en sky af gaze och spetsar. Hon är just i färd med att fästa en krans af förgät mig ej uti sitt blonda hår, under det att en kammarjungfru ligger på knä framför henne, hållande i ena handen en stor handspegel och uti den andra hårnålar.

Vi anhålla om ursäkt hos våra läsariinnor, att vi öfverallt våga att beträda ett sådant rum, samt att berätta något om det som tilldrager sig der. Men nöden har ingen lag, vi kunna icke undvika det, ty der förefaller något af vigt och detta måste vi pligtroget berätta. Allt annat hvad vi kunna komma att se, skola vi hålla hemligt och förråda ingenting som icke är nödvändigt.

Den unga damen som står der är fröken Blanch.

Genom spegelns reflex har hon observerat fru Betty. Hon vänder sig om, går stt steg emot henne, utför derefter en graciös nigning för henne samt uppsätter dervid, fullt medveten om sin fulländhet, ett skälmskt leende.

Är du nöjd med din dotter kära mamma? frågade hon.

Vi väntade oss nu intet mindre än att modren, hänryckt öfver barnets förtrollande skönhet, skulle hafva tagit det om halsen, kysst och smekt det, samt sagt:

Utmärkt bra lyckadt mitt barn, ja, du är i sanning söt.

Men nej, hon yttrar icke ett sådant ord, utan vänder henne hit och dit, än granskande hennes klädning, än hennes hår eller hennes ansigte.

Här ändrar hennes hand en lock, der en annan småsak, än gifver hon kransen en bättre ställning, än drager hon i en rosett. Nu fästa sig hennes blickar på toalettbordet hvarpå flera

flera etui ligga. Hon skakar missbelåten på tufvudet och utbrister.

Nej, nej, intet af alla dessa. Du kommer icke att bära något af dessa smycken i afton, Blanche. Det skulle ju vara den största förolämpning emot din nye onkel, om du ville pryda dig med något annat än det perhalssmycke, som han nyligen skänkt dig. Hvar har du det?"

"Det ligger nedlåst i min chiffonier", svarade Blanche.

Strax var modren vid lådan. Hon tog derur ett litet skrin af japanesiskt arbete, låste upp det med en liten silfvernyckel, och framtog derur en perlråd af den utmärktaste renhet, försedd med ett guldlås och prydt med diamanter.

Med ett eget välbehag handskade hon detsamma en stund mellan sina fingrar, och hennes ögon glädde sig synnerligen öfver det sammans utmärkta skönhet. Hon lyftade det upp mot gaslågans sken, rej der fans icke den ringaste orenhet i någon af perlorna.

"Ack ja, du lyckliga barn", suckade hon. "Du förs bära sådana hvita perlor; din hals kan täfla med samma renhet. Kom hit mitt barn och låt mig med detsamma fästa perlbandet riktigt om din mjuka hals."

"Hu! mamma, hvad de äro kalla", ropade Blanche, och hon ryste samman. "Ack så otrefliga de äro. Jag tycker mycket mera om guldkedjan med diamantkorset".

"Bah, din fjolla", mumlade modern mellan tänderna. "Ja du förstår dig just på saken." Hon ryckte på axlarna och såg lugnt på hur kammarjungfrun fästade den hvita atlasmantiljen öfver de blottade skuldrorna, drog de långa hvita handskarna på och till sist stack fläktaren i hennes hand.

Påklädningen var nu fulländad.

Dottren stod i full högtidsskrud.

Fru Betty gaf med handen en vink åt jungfrun och i följd deraf lemnade denna rummet.

Då dörren fallit i lås, sköt modren en liten rigel öfver detsamma och med en qvick vändning stod hon framför Blanche, lade hastigt sin hand tungt på hennes arm och dragande dottren litet längre in i rummet, sade hon:

"Jag har ännu ett allvarsamt ord att tala med dig, min dotter"

Skrämd af den allvarliga och bestämda tonen i modrens röst, såg Blanche upp, och stirrade förvånadt i hennes stela anletsdrag.

I detta ögonblick var också hvarje skymt af vänlighet eller mildhet försvunnen ur detsamma, och nu framhviskade fru Betty.

"Det är min fasta vilja, att du i afton skall eröfra din nye onkel helt och hållet. Förstår du det?"

I början hörde Blanche stillatigande på denna talan, men plötsligen blixtrade skalken ur hennes ögon och hon svarade fiffigt.

"Ja visst! mamma, det vill jag också, låt du mig bara få handla".

Något stucken af detta svar kastade fru Betty sitt hufvud tillbaka, hennes höga panna drog sig lätt samman och med ännu mera markerad bestämdhet, afbröt hon Blanches skämt.

"Inga barnsligheter härvidlag!" sade hon "ty det är en sak af största vigt att du behagar honom. Saken är mycket allvarsammare än du tror. Du måste nämligen veta att det är såväl din fars som min fasta vilja, att du fängslar din nye onkel helt och hållet vid din person. Hör du det Blanche? vid din person! *Jag vill det så!*"

Nu började Blanche så småningom att begripa hennes mening.

En angenäm känsla måste det icke ha varit, som dervid genomfor henne, ty hon slog sina stora ögon, både ängsligt och bönfallande på moarens ansigte och teg.

"Ja! ja!" fortfor modren, som varsnade hennes frågande blick! "Det är mitt rena allvar och för att skingra dina tvifvel ännu mera, vill jag tillfoga några ytterligare forklaringar, hvilka jag eljest gerna hade besparat dig".

Hon närmade nu sin mun helt nära dottrens öra och hviskade i detsamma.

"Det gäller härvidlag om ingenting mindre, än skamlig bankrutt på ena sidan och rikedom, samt ära på andra sidan vägskålen.

"Du har att välja mellan begge delar. Antingen att vinna en kolossal förmögenhet, så stor, att du icke en gång kan fatta hela dess vidd, eller ifall du afslår det, den uslaste fattigdom.

Hittills har du varit ett bortskämt barn, vant att lefva uti välgång och se glädjens dagar. Du har nu en gång vänjt dig vid en sådan lefnad, och att afsäga dig dessa förmåner skulle därför vara din död.

"Jag vet", fortfor hon med ännu mera obestämd betoning. "Du kan, du vill, icke afsäga dig det, och jag din mor, som älskar dig uppriktigt, vill därför befria dig från detta elände samt söka att erhålla åt sig dessa fördelar, så att din fot också i all framtid må kunna trampa på sammet och siden, och att ditt vackra hufvud må kunna smyckas med diamanter.

"Men för att uppnå detta mål, måste du också obetingadt lyda mina befallningar.

"Onkel Paul har icke endast återvändt måste du veta, som mycket rik, utan han eger äfven en stor fordran, af omkring en million, att utkräfva af din far, således äfven från mig, från dig, ja oss alla.

"Skall din far utbetala honom detta stora belopp så kan han det icke, utan han måste göra bankrutt och samtidigt med honom sjunker då äfven jag, du och vi alla i fattigdom.

"Tänk dig Blanche, den uslaste fattigdom. Så står saken.

"I din hand ligger därför vårt framtida öde. På dig hvilat allt vårt hopp.

"Begriper du nu sakens vikt?"

"Kan du sätta dig in i förhållandena

"Förmår du att fatta den fara som hotar oss i hela sin vidd och begriper du att den förkrossar vår lycka?"

"Säg, svara mig."

Förstenad af fasa, stod Blanche framför modren. Hon darrade i alla lemmar och hade svårt att finna alla dessa förskräckliga oförväntade svagheter samman.

Så småningom hemtade hon sig emellertid, ty hennes förstånd förmådde långt ifrån icke, att uppfatta sakens viktighet. Detta bevisade också bäst de första orden hvilka hon sent omsider framläspade.

"Men mamma! han är ju så gammal. Jag är rädd för honom".

"Bah sådant dumt prat, du förer", svarade modren med otålighet. "Ett sådant dumt fjesk! Du gjorde verkligen godt Blanche att hvarken tänka sådana dumheter, eller långt mindre att uttala det högt.

"Är detta nu ett passande svar för en fullvuxen och konfirmerad dotter, hvilken sedan många år har lefvat och rört sig bland

den finare acciteten. Du måste sannerligen hafva lärt dig bra litet förnuftigt och jag skäms nästan öfver din enfaldighet.

Med starkare betoning, fortfor hon.

"Lyda mig! det måste du! kom väf ihåg det obetingadt. Att visa dig uppstudsigt hjälper dig härvidlag icke från saken."

Här afbröt hon plötsligt sin talan, förmodligen för att lemna tid åt dessa sista slagorden, att skaffa sig hörsel. Hon började att gå omkring i rummet, och rörde än vid det ena än vid det andra föremålet. Men snart återvände hon till dottern, hvilken ännu orörlig stod qvar på fläcken förbryllad i sin tankegång.

Med helt förändrad röst, hvarur numera hvarje skymt af hårdhet hade försvunnit, upptog hon sin talan.

"Se så mitt kära barn, sade hon, stå nu icke längre der så försagd och fundersam öfver denna sak.

"Åt ingen menniska här på jorden är det förunnadt att vandra genom lifvet, alldeles efter sitt eget hufvud. Så mycket skulle du väl hafva lärt dig i skolan. Ödet håller alla utan undantag i ledebandet.

"Var du därför icke något narrhufvud som vill försöka att envist bryta banan åt din vilja, och hvilket surmulet låter hufvudet hänga vid första grinden, som det finner stängd.

"Hvad gagnar det dig, att utmåla för din inbillning saken tusen gånger värre, än den är i verhligheten.

"I dag begär jag ju ännu icke något annat af dig, än att du skall söka vinna din onkel för dig.

"Denne gode onkel är långt ifrån en sådan odanad menniska, som du i din dumhet inbillar dig. Han har ju redan gifvit dig en pröfent, som hvarje flicka i Hamburg afundas dig.

"Allt sådant kommer du nog under fund med, när du litet grundligare har gjort hans närmare bekantskap. Du fäster dig allt för mycket vid det yttre."

Då Blanche åter fick höra modrens lätta talesätt, började förtrollningsbandet att lossna. Hon drog en djup suck ur sitt beklämda bröst och liksom uppvaknande ur en stygg dröm, började blodet åter att färga och upplifva hennes bleka kinder.

"Kom nu mitt vackra kära barn", fortfor fru Betty i smekande ton, "det är hög tid för oss två att infinna oss i mottagningsrummet."

Utan att veta hvad hon gjorde, sköt Blanche sin lilla behandskade hand in under modrens arm och begge satte sig i fart för att lemna rummet.

Alla gaslägor voro tända högt uppskrufvade och alla toilett-saker kringströdda på stolar och golf.

Det vackra paret hade redan anländt vid den förut omtalade tjocka gröna gardinen, modren hade skjutit rigeln tillbaka och var just i färd med att draga sitt långa klädningssläp till sig, för att efter etikettens regler gå ut ur dörren först, då hon med utropet:

"Ack himmel!" förskräckt liksom hon hade sett ett spöke, for tillbaka några steg och med handen lagd på hjertat sjönk ned på en stol.

Nyfikna efter föranledningen, kasta vi äfven våra ögon åt det hållet och uppdaga utanför dörren ännu stående i korridoren, ett blekt ansigte med ett par stora lifliga ögon.

Ett ögonblick derefter träder äfven en ung dam fram ur halfmörkret och blir synlig i rummets belysning. Hon är klädd i svart siden men mycket enkel och tarflig, ty hvarje garnering fattas på hennes klädning. Endast omkring halsen bar hon en enkel hvit krage och omkring handleden ett par hvita manschetter.

Något skrämselfaktigt förmå vi deremot icke att uppdaga hos henne.

Det unga fruntimret tycktes vara skrämnd eller åtminstone oangenämt berörd af begifvenheten, ty hennes ansigtsdrag och hennes kloka bruna ögon uttryckte detta tydligt nog.

"Hvad vill du?" höra vi nu ändtligen fru Betty fråga.

Med en röst som som ännu icke är fri från förlägenhet, svarade Klara ty det är hon:

"Tant önskade ju anordna något särskildt med anordnandet af supén. Jag var rädd att tant hade glömt det, och då jag önskade få saken klar innan Ni begaf Er in i salongen, tog jag mig friheten att uppsöka Er här. Ursäkta mig om jag har stört Er.

Stormen i fru Bettys ögon hade emellertid ännu icke lagt sig och därför måste ännu en törne sitta kvar någonstans, som gaf förledning till obehag.

"Prat", utbrast fru Betty. "Hvem talar om ett störande. Jag blef skrämnd deraf att du så orörlig och ljudlös klädd i den svarta

klädningen, stod i dörren. Jag kunde icke ögonblickligen i halfmörkret urskilja hvad det var.

Du måste för öfrigt hafva stått der länge", fortfor hon spejande, "ty jag hörde hvarken dina steg eller rasslandet af din klädning."

"Nej tant", svarade Klara. "Jag försäkrar Er att jag anlände med detsamma. Jag tog icke i dörrlåset, emedan jag hörde tants nalkande steg."

Fru Betty fäste ännu fortfarande en stund misstroende och granskande sina ögon på Klaras ansigte, men i det afmålade sig intet annat än uppriktighet. Nu tog hon upp ur fickan ett prydligt utstyrdt flacon, lyfte det upp under näsan och inandades några drag af dess innehåll.

"Ack ja!" utbrast hon derefter. "Nu kommer jag verkligen ihåg saken, det var angående champignon saucen. Jag hade verkligen glömt det. Ack, hvad allt detta onödga talande anstränger mig förfärligt; mycket mer än du kan ana, och hvilken tröttsam afton har jag icke dessförutan ännu för mig.

Låt det därför endast bero vid vårt aftal, och arrangera du bäst du kan om det vidare. Skulle jag senare finna ett ögonblicks ledighet, skall jag komma och se efter.

Men kom nu Blanche, mitt vackra älskade barn", afslöt hon sin talan, "låt oss stiga ned i salen, ty det har sannerligen blifvit bra sent öfver detta uppehåll, och vi hafva icke en minut att förlora.

Modren steg upp från stolen, Blanche följde efter till dörren och medan fru Betty gravitetiskt steg ut ur dörren samt drog sitt långa släp med sig, tillkastade Blanche en halft skrattande blick full af skälmskhet.

Klara uppfångade den, skakade på hufvudet och ryckte på axsamant drog på munnen, som om hon dermed ville antyda något liknande som:

"Hvad är detta åter för besynnerliga nycker?"

Anlända till trappan mötte de betjenten. Fruen frågade honom:

"Hvar befinna sig herrarne?"

"Uti blåa rummet", svarade James med en bugning.

"Således till blåa rummet", hviskade fru Betty åt Blanche.
 "Fort skynda dig och gör dina saker godt mitt barn."

 XXXXVII.

Blanch ilade nu framåt. Att belasta sig längre än hon var tvungen dertill med stygga tankar var icke hennes sak. Hon skakade därför i en hast bördan af, ty nu för ögonblicket var plågoanden ju försvunnen, och antog åter sin vanliga fjärlskepnad för att glad och obekymrad, som denne, flyga från nöje till nöje och att smaka dem alla.

Utan att uppehålla sig i röda rummet gled hon äfven genom den stora balsalen och snart fick hon det omtalade blåa rummet i sigte.

Der spatserade fadren, herr Bruno samt Onkel Paul af och an inbegripna i konversation.

Hvad vi så länge förgäfves hafva sökt, nämligen en granskning mellan båda bröderna, bjuder sig här för tillfället och vi begagna oss deraf för att jeföra dem med hvarandra.

Bruno var ju mycket äldre än Paul, omkring femton år kunde försprånget vara, men likväl visade sig skillnaden här i bra mycket starkare grad. Han var nästan gråhårig och såg ut som en verklig gubbe, ty hans anletsdrag visade en slapphet och kroppen en utmergling, att man kunde sluta till trånsjukans hemliga existense.

Med matthet fäste han sina ögon på Paul och utan all känsla hvilade blicken på hans kraftiga gestalt, hvilken ännu bar, om just icke ungdomens prägel pock alla den kraftige mannens egna oförfalskade kännetecken.

Bruno tänkte också i verklighet på ingenting. Han förde konversationen med brodern om alldeles intetsägande föremål.

Paul var den talande, Bruno den som åhörde, och af hjertlig-

het fans intet spår, nej, förr än hjertlighet kunde man sluta till en hemlig nedslagenhet eller afvighet.

Nog vare sagt, samtalet gick i hög grad likgiltigt.

Begge herrarne hörde nu att dörren öppnades och derpå rasslandet af en fruntimmersklädning.

De stannade därför, vände sig om, varnade den annalkande damen och inväntade henne.

"Ack", utropade Blanch redan från långt håll, "ändtligen har jag då funnit eder", och angenämt berörd, liksom af lärkans qvitter, anslogo dessa ord på begge.

"Det har minsann kostat på att finna eder", fortfor Blanche, "och nu käre onkel låt mig framför allt höra din mening, hur du tycker om din nièce i full baltoalett.

Samtidigt härmed utförde hon en kokett nigning framför honom.

Det var rent af omöjligt att någon som nu såg henne icke skulle hafva känt sig angenämt berörd, ty ungdom och barnslig skönhet tjusa hvart öga.

Ett sådant intryck visade sig också strax på de begge herrarnes ansigten.

Pauls förut så allvarsamma drag klarnade plötsligt upp, och ur hans ögon blixtrade en lifvig eld.

Den lilla koketta Blanche uppfångade genast med välbehag det gynnande intryck hon framtrölat och hon framstammade nu med förlägen röst och min:

"Jag har hommit, käre onkel, för att ännu en gång få tacka dig."

"Mig, för hvad då?"

"Ja, just dig", svarads hon, i det hon samtidigt slog upp sina ögon och såg honom in i ansigtet. Derefter böjde hon hufvudet ned och framvisade för honom sin hvita hals.

"För de utmärkt vackra perlor", fortsatte hon. "Se sjelf hur vackra de äro och hur de kläda mig. De äro i sanning allt för vackra för en så obetydlig varelse som jag.

Derefter höjde hon åter hufvudet, lade den ens fint behandskade handen på oukelns arm och stödjande sig på densamma, försökte hon att resa sig upp på tåspetsarne.

Onkel Paul måste haft en aning om hvad som var meningen,

ty han bugade nu frivilligt sitt hufvud och mottog en flyktig kyss på kindbenet.

"Såsom ytterligare belöning", fortfor Blanche, under det hon i barnslig glädje hoppade ett steg tillbaka på det bonade golfvet. "Såsom ytterligare belöning för dig du snälla onkel, vill jag också lofva dig bra många danser, alla som jag har kvar på listan."

"Jo, jag tackar", skrattade Paul. "Det är verkligen bra frikostigt handlat af dig. Men det är endast skada att jag ej kan begagna mig deraf, ty du måste veta att jag sedan lång tid tillbaka icke dansar mera."

Full af förundran fästade Blanche för en kort stund frågande sina ögon på onkelns ansigte, derpå sjönk hon med barnslig undfallenhet ned på ett knä, lyftade bönfällande upp sina små händer och utropade:

"Kära, snälla onkel, en sådan skam vill du väl icke förorsaka mig? Du vill neka att dansa med mig? Gifva mig en korg? Nej det vore ju omöjligt. Du kan icke vilja att jag skall gå i nunnedrägt med tiggarpåsen under hela den öfriga tillställningen.

Den sörjande min, hvilken hon uppstälde, under det samtidigt skälmen blixtrade ur hennes ögon, förfelade icke att utöfva sin verkning på onkeln. Åter for ett leende öfver hans ansigte, han framsträckte sin hand för att resa upp henne.

"Kom mitt barn", sade han samtidigt, "inga sådana barnsligheter. Att gå med tiggarpåsen, derom kan väl ännu icke vara talan och hvad det öfriga vidkommer så..."

"Nej! nej! onkel", afbröt emellertid Blanche hans talan, i det hon med ett språng var uppe, "säg icke ett ord mera derom, när du vägrar att dansa med mig första dansen, då dansar jag icke under hela balen."

Paul drog ovilligt och stillatigande på axlarne och af hans allvarliga min måste Blanche väl hafva slutit, att sådant gyckel misshagade honom, och att han verkligen icke mera kände till barndomsleken. Hon funderade en minut, och derefter utbröt hon med jublande ton slående sina händer samman:

"Jag har hittat på en utväg käre onkel som är både lätt och behändigt."

"Vi börja med polonäsen. Detta är ju som du vet ingen dans

alis, herrn förer derunder endast sin dam genom parraden. [Den kan du käre onkel och därför kan du väl äfven samtyccka dertill.]

Att Onkel Paul just icke heller var en verklig statue af bronze, utan att det fins bra mycket känsla qvar i honom, det sågs numera tydligt, ty han utbrast i öppet skratt och svarade:

"Ja, ja, då försöka vi det med polonäsen, förutsatt att din mamma ursäktar mig och fritager mig, ty eljest skulle väl henne tillkomma företrädet."

De sista orden hade han i verkligheten mindre riktat till Blanche, än till hennes modor fru Betty, hvilken just nu nalkade sig gruppen, åtföljd af sonen John.

Få ord voro tillräckliga att sätta husfrun in i situationen och att förklara för henne hvarom talan var.

"O! detta barn", utropade hon. "Ja käre Paul, jag måste dessvärre tillstå att hon är det klemade barnet här i huset. Du kunde verkligen göra dig förtjent deraf, att bota hennes öfvermod och att vid tillfälle sätta en dämmare för hennes lynne. Hvad polonäsen vidkommer så afträder jag mina rättigheter åt henne, för att ungdomen obehindradt må kunna förena sig med ungdomen.

Ved dessa sista ord, kastade Paul en granskande blick full af förundran på henne, liksom han ville säga: Hvad för slag? Men fru Betty vände sig harmlöst om mot mannen och började samtala med honom.

Hon lade sin arm under hans, drog honom sakta med sig bort och lotsade granska de hyddor af löfverk, hvilka dekoratören hade anlagt i fönsterkarmerna för att bereda angenäma sittplatser åt den dansande dampersonalen.

Till en sådan bänk drog Blanche också sin nye onkel.

"Kom låtom oss hvila oss", sade hon till honom, "så länge man ger oss tid dertill. Du tror icke käre onkel hvilka öfvermenskliga ansträngningar mina fötter komma att utbärda i afton. Jag måste därför verkligen söka att skona dem dessförinnan."

Paul slog sig villigt ned i en sådan löfhydda mellan de gröna orangeträden, men Blanche måste väl åter hafva glömt sin föresats, ty hon sjelf blef stående bakom hans säte, skämtade och pratade oupphörligt som ett stort barn, men allt hvad hon gjorde klädde henne utmärkt väl.

Förtjusande mumlade fru Betty inom sig, då hon på långt håll

blickade dit öfver. Hon gör sina saker godt! Hur skada att han själf icke kan se hennes förtrollande gestalt.

Så var äfven fallet, ty Blanche stod som sagdt bakom hans hviloplats och med den mest utsökta barnsliga koketteri, bugade hon sig ibland så långt ned öfver hans skuldror att hennes kind och hennes lockar berörde hans ansigte, samt tillhviskade honom ett eller annat i örat.

Emellertid började gästerna att infinna sig mera allmänt och snart var hela familjen Meissners här och der fullkomligt engagerad i samtal.

Obemärkt lyckades det för sonen John att smyga sig ut ur salen och in i korridoren.

Hr Johny, hvart bär det åt? anropades han plötsligen af en qvinnoröst.

Förundrad stannade gossen och då han varseblef hvarifrån ljudet kom, uppklarnade hans ansigtsdrag sig till ett leende och han sade.

"Än du själf då Klara?"

"Åh! jag behöfver väl icke att gifva ytterligare förklaringar", svarade Klara framvisande korgen med blomsterbuketten, hvilken hon bar öfver armen. "Du ser ju att jag har mitt arbete fullt upp. Jag har ännu qvar att smycka bordet med alla dessa blomster och så fort jag är färdig dermed börjar mitt arbete i förfriskningsrummet. Men säg mig för all del, hvarför stannar du icke inne i salen? Du skall väl deltaga i dansen och göra dig inställsam hos de unga damerna?"

Gossen skakade stillatigande på hufvudet. "Jo", svarade han derefter, "om jag som förr i barnkammarn, kunde dansa med dig. Bland alla dessa uppsatsade och utstofferade damer blir jag skygg. Du vet ju att jag icke tycker om det. Jag vill därför hemta min lärobok, uppsöka mig ett lugnt ställe och låta dem derefter i balsalen drifva deras nöje som de bäst behagar utan mig."

"Men John, tror du då att detta är rätt handladt", inföll Klara. "Tror du att dina föräldrar skola vara nöjda dermed. De komma nog innan kort att sakna dig derinne.

Nu uppsatte John ett gammalt klokt ansigte och skakade på hufvudet.

"Det tror jag icke Klara", svarade han. "Du kan vara säker på att pappa skulle göra likadant, bara han tordes. Hvarje gång jag ser på honom, förefaller det mig, som om han vore ledsen på hela tillställningen. Han skulle då vara den siste som ville tvinga mig, och hvad mamma vidkommer, så är hon allt för upptagen, för att sakna mig."

"Men Johny", fortfor Klara och dröjde en stund innan hon fortsatte, "din nye onkel då?" och förlägen kramade hon bland blomsterna.

"Ack honom får jag ju ändå ej tala med", svarade John. "Han är för jemnan upptagen. Så snart den ena släpper honom lös får den andre tag i honom. Jag har under hela aftonen icke fått tillfälle att vexla tre ord med honom. Jag har riktigt gladt mig åt honom, men mamma och Blanche hålla honom ständigt fånglad. Man skulle kunna tro att dessa begge särskildt hade skrivit efter honom för deras räkning.

"Hvad tycker du då om honom?" frågade han med ett. "Säg Klara."

"Jag", svarade Klara. "Nå! jag har ju knappt sett honom ordentligt."

"Hvad för något! Icke sett honom?" frågade John. "Det är då..."

Han kunde icke avsluta satsen, ty en varm mjuk hand lade sig öfver hans mun och slöt den.

"Så gör som du vill, min gosse", sade Klara, "men glöm inte att titta in till mig i skänkrummet för att hemta dig litet extra. Nu har jag redan talt allför länge med dig, adjö."

Hon kastade ännu en blick till honom och försvann sedan i korridoren.

Hufvudpersonen för hela kalaset och tillställningen, amerikanen Paul, stod under hela tiden midt i salen, omringad af en mängd nyfikna. Än blef han presenterad för den ena än för den andra,

Här vexlade han några ord med en herre, der några ord med en dam.

Han talade emellertid just icke mer än som behöfdes för att göra artigheten till fyllest.

Hans blick var och blef kall och man såg det tydligt i hans

minspel, att han med resignation tålde obehaget, emedan det icke låtit afstyra sig.

XXXXVIII.

Underrättelsen om Pauls återkomst, hade som en bomb slagit ned bland alla, och stämningen inom salen var därför i afton mera lifvad än vanligt.

Frågor och svar, gissningar och vederläggningar och domar blefvo ställda och gifna alla beträffande Paul.

En hvar hade att återkalla i sitt minne de närmare omständigheter med denne unge man, som för nitton år sedan på ett egenomligt sätt försvann från faderns hus och hvilken nu med ett, som fallen från skyarne var återkommen till hemmet, som ryktet utspridde en rik karl.

Denna sista punkt var just mest egnad att göra honom pikant och tilldragande för alla, såväl husmödrar, som unga damer.

Efter som ingen noga kände till de sanna förhållanden bröto sig de underligaste gissningar bana. Man tillhviskade sig samma, hörde det åter upprepas från annat håll och slutligen trodde man detsamma.

Så fanns det redan ett parti som bestämt visste att Paul hade rest ut till Kalifornien, samt grävt der under många år efter guld, och att han nu var återvänd derifrån med några tusen tunnor guldsand och åtskilliga stora klimpar af denna ädla metall. Färliga stora rikedomar."

En annan berättade att Paul varit på ön Cuba, samt egde der ett stort sockerplantage.

Den tredje bestyrkte ryktet och hviskade att han samtidigt dermed haft handel med slafvar.

Denna berättelse drog bäst, ty den var egnad att snöra samman hjertat hos damerna. En kort tid voro deras känslor förla-

made af fasa, men småningom hemtade de sig åter och kastade skygga, spejande blickar på denna ishjertade barbar.

Tolf hustrur hade han haft, berättade man slutligen, den ena efter den andra. Så fort som han ledsnade vid den första sålde han henne på slafmarknaden åt någon rik amatör för ett kolosalt pris och gifte sig med den andra i ordningen för samma spekulation.

"Hvar äro då barnen?" frågade en jungfru.

"Alla följde med modron eller också äro de mördade. Hvad bryr en sådan barbar sig om ett dolkstygna mer eller mindre."

Under allt detta prat, alla dessa tomma gissningar osh förklaringar var det inte underligt att Paul kände sig stött af alla spioneringar och att han till sist icke talte ett ord mera, än som blef aftvunget honom.

Deraf uppstod återigen andra rykten.

Han var ofantligt stolt.

Tillknäppt och det var ett nytt bevis att han hade hemligheter att dölja som lågo på botten.

Här på soffan sitta två gamla damer och bevaka en ung flicka som sitter i midjan. Att de tala om Paul det är säkert, men låtom oss för ro skull höra hvad det är.

Nå säger en dam, familjen gör ju stort väsen af hans återkomst, den måste följaktligen vara mycket beläten dermed. Jag har nu ensam suttit här i soffan några timmar och derunder har jag haft godt tillfälle att iakttaga frun. Hon har icke lemnat svågern en minut ensam. Hon underhåller sig för jemnan med honom, presenterar honom än för den ena än för den andra, skrattar vänligt åt honom och söker att fångsla honom till hennes omgivande kretsar.

Nu tillfaller ordet åt en annan dam henne med de markerade anletsdragen och det elaka utseendet.

"Ja, börjar hon, fru Betty är en klok dam som nogsammt vet hvad hon gör. Hennes uppförande är för mig det bästa beviset, att de tunnor guld hvarom man berättar, åtminstone icke så ofta höra under fabelriket. Om också det yttre af denna förlorade broder, ty under odågorna måste vi väl ändå räkna honom, när vi taga hans förtid i betraktande, just icke bär vittne om åtskilliga millio-

"Det kan icke nekas", sade den andra damen, "att han går

mycket enkelt klädd i bel svart kostym, men jag vet icke riktigt hur det kommer sig, i mina ögon synes han både vackrare och stiligare än alla de andra herrarna. Akta nu litet närmare på hans rörelser kära vänninna, just nu då han konverserar med fröken O. Jag tror när han gick i en simpel arbetares kläder, kunde icke dessa beröfva honom det stolta utseendet.

Tycker icke ni också fröken af M. att han är en vacker karl?"

Adelsfröken blef litet brydd af denna frågan, men hon fästade sina blickar på honom och svarade tort nej.

Full af beundran fästade den frågande damen sina ögon på henne och detta tvingade fröken till en ytterligare förklaring.

"Nej", fortsatte hon. "Nej för att vara vacker är han allt för mörk och hans anletsdrag äro långt ifrån lifliga och vänliga."

"Bästa kära vänninna", svarade fru A., det är just det egendomliga som gör honom pikant och intressant."

"Hvad behagas? pikant, och intressant, sade fröken, och ryckte på axlarne, "hvar och en har sin smak. Jag för min del kunde vid ett sådant utseende mycket lätt komma att tänka på en sjörfvarkapten och herr Paul eger också sådana manér.

Jag är ja, om också på långt håll ändå litet slägt med familjen och kommer mycket väl ihåg den tid då denne herr Paul var en pojke. Då jag nyss, med afseende på slägtskapet, närmade mig för att välkomna honom åter hemkommen.

Tror ni väl, att han med ett enda ord besvarade min helsing.

Nej långt derifrån.

Han såg på mig och detta med en så likgiltig min att jag var glad att komma ur kretsen af hans stickande ögon.

Vacker! nej det är han då långt ifrån. Han ser förr ut som en...

Prins, min kära, det var just rätta ordet, inföll fru A. Ja min sann, som en prins, som står der uttröttad af den audiens han måste afhålla.

Nu var det åter fröken af M's tur att med förundran se på fru A., och mumla mellan tänderna:

Men fru A. hade verkligen begrundadt rätt.

Paul såg öfvertrött ut. Både tråkigt och likgiltigt granskade han det honom omgifvande människovimlet och kort derefter be-

gagnade han sig af fru Bettys bortvaro för att undraga sig dem allmänna uppmärksamheten. Han trädde in i balsalen uti hvilken musiken, glansen af talrika gaslägor och bländande toaletter, lärmän af både skratt och samtal, samt den pågående dansen, voro väl egnade till att sprida en odräglig hetta, samt att förvirra hufvudet ännu ytterligare.

Under några minuter såg han likgiltigt på hvimlet och brummade derunder inom skägget:

"Jag är nästan färdig att beklaga, det jag kunde vara så dum att återvända till en värld för hvilken jag blifvit lika främmande, som hon för mig. I sanning känner jag mig här uti detta virrvarr bland idel främmande människor mycket mera öfvergifven och ensam, än midt i en urskog.

Han arbetade sig beslutsamt fram midt igenom hvimlet, utan att gifva akt på alla de spejande och nyfikna blickar hvilka följde honom.

Han upptäckte en dörr hvilken syntes föra till ett angränsande rum. Ditåt styrde han nu sina steg, i hoppet om att finna der hvad han sökte:

En hvilplats med ro och fred.

Aj! aj! hvad var det?

Såg han inte Blanche sitta i en löfhydda af orangeträden.

Pauls blick uppdagade henne strax, men hon varseblef honom icke, oakadt att han, för att förvissa sig om riktigheten af synen ännu en gång tillbakaböjde hufvudet.

Riktigt det var hon. Med högröda kinder satt hon der och lyssnade till hvad en ung man med främmande utseende sade åt henne.

Nu lyftade hon hufvudet upp. Hennes ansigte strålade af lyckalighet och glädje. Hennes ögon hade en egendomlig glans och hon kastade blickar till de unge männen af en helt annan art än dem hvilka hon gifvit åt Paul.

Paul är icke afundsjuk, han låter dem vara i fred. Ett drag af leende spelade på hans mun, troligtvis föll det honom just nu in, att Blanche hade lofvat honom så många danser och hennes jämrande uppförsel.

Allt sedan den lyckligt fulländade polonäsen hade han icke tersetts henne.

Pauls hopp om att finna det andra rummet tomt af balgäster gick så till vida i uppfyllelse, att der icke fans sådana, men tomt var detsamma ingalunda.

Det var serveringsrummet. Tjenare sprungo både in och ut, belastade med brickor och bakom ett stort bord stod en ung dam hållande en stor sillverkanna i handen, ur hvilken hon uppslog té i kopparna. Socker, grädde, bakelser, bisquit, konjak, likörer med mera stod på bordet.

Den unga damen hade verkligen mycket brådt om, ty hon var ensam och hennes tankar samt blickar måste vara helt och hållet fängslade af hennes syssla:

Med mycken färdighet och säkerhet rörde sig hennes små fingrar bland alla dessa saker och arbetet föll maskinmessigt ur hennes händer.

Här återvänder just en vaktmästare från sin rond ur balsalen med en bricka som är fullpackad med begagnade koppar och dylikt. Strax ligga hennes små fingrar på densamma. Kopparna blifva flyttade från brickan, gräddkannen och sockerdosan förena sig med de andra liknande pjeserna på annat ställe och så vidare.

En ny bricka tages fram, rena koppar ordnas på densamma, en nyfylld sockerdosa, dito gräddkanna samt korgar med tébröd och bakelser ditlyftas. Derefter islår hon det varma téet i kopparna. Ännu en ytterligare granskande blick om äfven téskedar, sockertång med mera fins på sin plats och med en belåten vink på vaktmästaren att aflägsna sig och lemna platsen åt en annan.

Så som en dugtig husmoder står den unga damen der och arbetar oförtrutet för andras väl, medan just dessa andra icke i ringaste mån bry sig om henne utan totalt glömma bort hennes tillvaro.

Paul kom icke alls i håg att han här utan tvifvel hade trängt in sig uti ett rum som hörde till privatvåningen. Han förmådde icke att befria sig från anblicken af den hemtrefliga tafan. Han hade stått sig i en vrå och tyst samt orörlig betraktade han den unga damen och hennes bedrifter.

Hvad det var som särskildt fångslade honom kunna vi icke angifva. Vi tro att han icke fick klart derom med sig sjelf.

Kanske var det den unga damens ädla hufvud, eller hennes höga panna. Han granskade hennes kraftiga mörka hår, hvilket var uppsatt i en enkel men prydlig form. Han fann hela hennes klädsel enkel, förklädet icke att glömma, allt satt så väl, så rent praktiskt. Bilden af nyttig arbetsamhet fanns endast hos denna enda person. Medan alla andra lättsinnigt hängåfvo sig åt nöjen, stod hon här på sin plats, utan att visa missbehag och tillagade vederqvickelser. Hon var den förnuftigaste, den enda som blifvit oberörd af irrblosset.

Nog var det så, att Paul stod der och knappast vågade röra sig af fruktan att hela synen kunde brista sönder som en såpbubbla och utvisa sig vara en trollosyn.

Paul hade nu redan stått der en god stund och kanhända att han stannat ännu längre om icke tillfälligheten gjort slut på enformigheten.

Nu hände det sig emellertid att Klara, ty det var hon som pysslade der, slog upp ögonen mot dörrn, och med detsamma uppdagade hon också mannen, som med korslagda armar stod i vrån.

Visst kände hon Paul Meissner, mannen med hvilken hennes tankar alltjemt sysselsatte sig, men hur kom han dit.

Hvad är då naturligare än att blodet med blixstens fart rusade upp i hennes hufvud så att hon blef blossande röd, hon kände sig förvirrad öfver denna underliga tilldragelse.

Allt detta skedde så hastigt och alldeles oförväntadt. Hennes läppar utstötte ett sakta ack! och samtidigt dermed glida ett par tékoppar ur hennes hand och sönderkrossas.

XXXXIX.

En minut derefter har den i förra kapitlet omtalade personen närmast sig och då Klara åter ser upp, står han midt emot henne samt säger:

"Jag beder om ursäkt min fröken för den förskräckelse hvilken jag har förvällat eder. Det var ingalunda min mening.

Ack, herr Meissner, stammade Klara, och pressade dervid ovilkorligen den venstra handen mot sitt kläppande bröst. Hennes ögon slöto sig åter på en minut medan högra handen stödde sig mot karmen af en stol.

Men denna svaghet varade icke länge. Snart hemtade hon sig, tittade med sina stora ögon på Paul och sade:

"Ack så dumt jag har uppfört mig, herr Meissner. Att jag kunde låta skrämma mig. Ursäkta mitt barnsliga uppförande.

Paul måste väl icke heller hafva hänt sig så alldeles fri från skuld. Antingen han tyckte att han behöfde skyddet af en ursäkt eller något ärende för att förklara sitt tillstådesvarande, ty han sade nu:

"Jag anropar eder godhet min fröken. Förbarma eder öfver en stackare, som rent af försmäktar af törst och förhjälp honom välvilligt till en kopp té."

Åter fästade sig Klaras stora ögon med ett frågande uttryck på honom, och han hörde henne säga:

"Har man då alldeles förbigått eder herr Meissner med förfriskningarna? Detta vore då sannerligen ett svårt fel af betjeningen."

"Nej! nej! min fröken så är ingalunda fallet", utropade Paul. "Man har ofta tillbjudit mig deraf, men jag har hittills afvisat allt, Derinne i salen är så fullt af personer, så odrägligt varmt och qualmigt. Men just här kunde jag nu ha lust till att dricka en kopp och därför ber jag eder ödmjukast derom."

"Ni har att befälla herr Meissner", svarade Klara "och straxt skall ni få."

Hennes små fingrar grepo nu verkligen teg uti en mindre bricka, torkade den väl och ställde den fram på bordet. Derpå ditlyftades en kopp, skedar, gräddkanza, sockerdosa, korgen med bakelsen, och slutligen ibälde hon det heta téet.

"Hvart skall jag låta flytta det?" frågade hon nu och samtidigt fattade hon i ringklockan.

Men hon kunde icke utföra denna handling, ty Paul lade behändigt sin hand på klockan och förhindrade ringningen.

"Nej, nej", sade han, "jag ber, icke det ringaste besvär. Jag

önskade just att slippa allt sådant, och att dricka té här hos er i edert omedelbara grannskap."

"Huru? Här i serveringsrummet?" frågade Klara förvånad.

"Ja just så", svarade Paul med en bönfallande blick. "Icke skulle ni väl vilja visa eder så grym mot mig, att återförvisa mig till dessa odrägligt varma rum, med allt deras buller och trängsell."

Klara blef häraf verkligen bragt i förlägenhet.

Hvar skulle hon finna en lämplig plats att servera téet åt honom.

Hon öfvervägde också en minut allvarsamt situationen, derpå avarade hon:

"Åh! ni längtar efter frisk luft och svalka. Nå väl, då skall jag anvisa eder en präktig plats."

Hon tog brickan i handen, närmade sig dermed en sidodörr, öppnade den och fortsatte derpå:

"Se här, herr Meissner, är vinterträdgården, här finner ni allt hvad ni söker."

Paul närmade sig, för att titta in i rymden.

"Det var präktigt", sade han. "Törs jag bedja er att visa mig vägen?"

Detta var nu åter emot Klaras beräkning, inte kunde hon gå ifrån sin syssla. Men för att ju förr ju hellre blifva af med detta hinder skyndade hon med lätta steg ned för de få trappor som förde till vinterträdgården, gick fram till ett marmorbord, som stod i midten af lokalen, och nedsatte brickan på detsamma.

"Ni har tur med eder herr Meissner", sade hon. "Här fins för tillfället rakt ingen. Alla måste vara upptagna af dansen, det är väl kottillonsturen som går."

Nu var det åter igen hennes mening att draga sig tillbaka, men åter kom Paul henne i förväg. Han sprang upp och framdrog en stol och inbjöd henne vänligt med handen att slå sig ned på densamma.

Väl dröjde Klara med att sätta sig, och låtsade som hon icke förstod hans mening. Men eftersom Paul icke satte sig, utan blef stående och med en bugning åter upprepade sin önskan måste hon väl äfven göra slut på detta tråkiga komplimenterande och hon satte sig ned på stolen.

Nu intog äfven Paul sin plats bakom bordet och började ifrögt att smutta på tékoppen.

"Hur tacksam känner jag mig icke mot eder, sade han, efter en kort stund, då han nedsatte den tomma koppen. Här är det verkligen bra vackert, så trefligt det har blifvit inrättadt här. Blomsterlukten är i sanning himmelsk och svalkan riktigt välgörande. Det bästa är emellertid att man ostörd får hvila ut sig och är fri från dessa spejande blickar. Detta är verkligen den första angenäma känslan af hemtrefnad som jag känner, sedan min återkomst."

Vänligt tittade han under sitt tal i Klaras ansigte.

Och hon? Hvad gjorde hon?

Hon uppdagade med ett, att Pauls ögen i stället för att vara bruna, voro blåa. Ja alldeles blåa, ty liksom en elektrisk blå ström, drogo dessa ögon in på henne. Hon blef deraf både het och ängslig om hjertat och en känsla af beklämdhet började att sammansnöra hennes bröst.

Hon sprang upp från stolen.

Men hvad var det nu åter som hindrade henne. Blomsterlukten tycktes hafva bedöfvat henne. Musiken spelte för hennes öron en koral och densammas toner ljödo så underligt.

Förvirrad blickade Klara sig om. Befann hon sig verkligen i vinterträdgården.

Paul hade nu också vackert rest sig upp. Han började åter att tilltala henne.

"Ack nej", suckade Klara afvärjande med handen, "jag törs icke längre stanna här. Jag måste bort och sköta om mitt arbete och utan att säga honom farväl sprang hon förvirrad sin väg.

Hvad gjorde Paul nu? Blef han vred?

Just ingenting. Nog förekom allt detta honom besynnerligt, men inte blef han ond deraf. Han satte sig åter på sin plats, stötte bögra armen på bordet, och förde handen till pannan.

Hvem kunde hon vara denna mö? frågade han sig sjelf.

Skulle hon kanhända vara en af dessa olyckliga skapelser, af hvilka man fordrar en lärd och bildad uppfostran, utan att samtidsigt inrymma åt dem samma rättigheter som andra danade menniskor tillegna sig?

Skulle hon verkligen vara en sådan olycklig person, som balan-

cerade mellan herrskapet och tjänstfolket och på hvars oskyldiga skuldror man plögade att afvältra allt hvad som hvarken behagar den ena eller den andra parten.

Paul kände ännu icke riktigt till en sådan olycklig persons ställning. Han fick just nu endast en svag aning derom. Men förvånad frågade han sig sjelf, hvarför denna mö icke bar ett diadem på hufvudet och hvarför hon icke agerade som balens drottning?

Hur i all världen var det möjligt att han kunde finna henne uti en vrå inne i skänkrummet.

Hvem hvar hon? det måste han då ovilkorligen skaffa reda på.

Hur länge han nu har suttit qvar på bänken funderande på detta sätt och vis, och hvilket resultat som han äntligen kom till, det veta vi icke för tillfället.

Men lugna eder, ärade läsarinor, det fins intet så väl gömdt att det icke kommer i dagen. Haf endast litet tålamod och vi skola berätta derom utförligt.

L.

"Gud bevars Blanche, så du nu åter sitter der, det kan man då verkligen kalla att negligera sin hållning. Sådant är i sanning skamligt. Sitt då åtminstone rak mitt barn, och vänj dig af med din tråkiga vana att stödja ditt hufvud i handen. Jag tror verkligen att du bryr dig icke i ringaste mån om utseendet af din person."

Det var fru Betty, som i en temligen vresig ton tillropade dessa ord åt sin dotter.

Blanche satt då djupt nedgräfd uti en karmstols välstoprade dynor, försjunken i tankar. Sitt lockiga hufvud hade hon stödt uti ena handen temligen ledigt, under uet den andra tankspridd bladdrade i en modejournal.

I följd af denna tillrättavising kastade Blanche förargad

journalen åt sidan, men lutade sig själf med ännu mera surmulen min tillbaka i dynorna.

"Ack mamma", svarade hon. "Hur kan du begära att jag skall sköta min hållning, då jag känner mig så sömnig.

"Ack i afton är det också verkligen tråkigt", tillfogade hon efter en stunds gäspande.

"Hvarför kommer då också ingen mänsklig själ? Icke en gång onkel Paul. Hvar kan han då vara?"

Fru Betty satt med värdig hållning på soffan. Hon höll visst ett stickeriarbete mellan sina händer, men hon arbetade just icke heller derpå. Af och an gjorde hon visserligen några stygn, men snart sjönko åter händerna i skötet och arbetet afstannade. Hennes tankar voro uppenbarligen engagerade på annat håll.

På Blanches tal eller frågor svarade hon rakt intet, utan började sedan dess att arbeta mera flitigt.

Den bekanta tétimman, till hvilken alla familjens medlemmar mangrant plögade att församla sig, var emellertid nära. Jungfrun hade redan varit inne i rummet och lagt en stor brasa i kakelugnen. Denna sprakade nu som bäst, och spridde sin värme in i rummet.

En stor präktig bordslampa stod midt på bordet och upplyste rummet. Alla fönsterluckor voro väl stängda samt gardinerna fördragna, så att man skyddad från alla sidor, behöll värmen in i rummet och icke alls kände till det minsta drag af den oangenäma våta och ruskiga temperaturen, som just i afton herskade på gatorna.

Vllt var i sanning både komfortabelt och mycket elegant inrättadt och under högtidlig tysthet sutto alla närvarande sysselsatta med ett eller annat tidsfördrif.

Klara hade redan kommit in i rummet samt börjat duka tébordet.

Nära intill henne vid ett sidobord satt John. Gossen var som vanligt helt och hållet fördjupad i läsningen af en bok. Ja, densamma måste hafva fånglat hans tankar totalt, att han hvarken hörde eller såg hvad som passerade omkring honom.

Blanche var åter den sem bröt tystnaden. I brist af annan bättre sysselsättning hade hon suttit länge och lekt ringdans med

sina begge tummar. Nu blef väl det äfven tråkigt och i öfvermåttan af sin ledsnad, utbrast hon på nytt.

"Hvarför ha vi då intet besök alls i afton, mamma?"

"Så fåviskt du kan fråga, Blanche", svarade modren denna gång. Det faller sig naturligtvis deraf, att alla menniskor veta attt vi igår natt ha haft bal. Hvarje person med eftertanka förmodar deraf, att vi känna oss trötta, samt önska vara i ro och lugn."

"Ack ja", svarade Blanche — i tanken ro och lugn. Bara man kunde köpa dessa artiklar för pengar på apoteket."

Vi hafva alldeles glömt att anmärka, att under tiden herr Bruno sakta har kommit in i rummet, samt har intagit sin plats på soffan bredvid hustrun. Han hade också gerna köpt sig en stor portion af denna ro och lugn, om det bara varit möjligt.

Med sin vanliga nervsvaghet och ostadighet hade han redan flera gånger tagit sin tillflykt till aftonbladet, samt börjat att läsa deri. Men också hans tankar måste i afton ligga åt annat håll, ty det ville icke lyckas honom att fångsla desamma.

Han låter bladet åter sjunka ned, och efter en liten öfvervin-nelse fattar han mod och med osäker röst, frågade han:

"Har Paul verkligen icke varit synlig under hela dagen?"

"Nej", svarade hustrun. "I går afton lemnade han oss mycket tidigt och har icke alls låtit se sig under dagens lopp."

Nu kunde herr Bruno icke hålla sig längre qvar i soffan. Han steg upp och började med ojemna, stundom afbrutna steg att vandra af och an i rummet. Plötsligen stannade han bredvid soffan, nära fru Betty, och med tvekanse röst sade han:

"Har jag icke sagt dig det i förväg Betty, att du i stället för att fångsla honom vid huset genom baler och tillställningar, skulle jaga honom bort dermed. Du skall se att..."

"Tyst!" ropade fru Betty barskt och tillkastade gubben samtidigt en blick, så straffande, att han deraf blef skrämmd och åter slog sig ned på sin plats.

Derefter drog hon honom vid armen nära till sig, och hviskade honom i örat.

Blanda dig för all del icke med din tölptaktiga oskicklighet in i saken, utan låt mig ensamt sköta om honom."

Nedlåten som han var, teg mannen, men länge kunde han icke

hålla ut i soffan. Han började på nytt som ett fångadt vildjur sin vandring i rummet.

Ingen talte under en lång stund och det var så tyst i rummet att man kunde höra regulatorens jemna tick, tack.

Då öppnades helt oförväntadt dörren på vid gavel och i densamma blef Pauls gestalt synlig.

Brunos ansigte uppklarnades nu med ett och med glad röst utropade han.

"God afton Paul. Hvarför har du dröjt så länge?"

Paul närmade sig långsamt bordet och helsade med en stel bugning på alla.

Han såg i afton ännu blekare ut än vanligt. Hans ögon syntes matta och omslöjade och hans ansigte bar en ovanligt stark prägel af allvarsamhet.

Fru Betty uppdagade allt detta straxt och hon gissade sig äfven till orsaken.

Åh, sade hon till sig sjelf. Han har varit ute i Wandsbeck, på kyrkogården, har besökt faderns grafvård.

Med en qvick vändning passade hon sitt beteende efter omständigheterna.

"Akta dig Bruno. Inga närgående frågor", sade hon till mannen:

Derpå gick hon fram till Paul, sträckte fram sin hand och välkomnade honom med en varm och hjertlig handtryckning.

"Vill du icke slå dig ned en stund bland oss och värma dig med en kopp té?" frågade hon, samt drog honom med svagt våld fram till bordet.

Mekaniskt lät Paul föra sig och slog sig ned på en af de kringstående tomma stolarne nära bordet, sam tbörjade så småningom att deltaga i konversationen.

Fru Betty tog fram sitt arbete räckte det åt Paul och lät honom beundra detsamma en stund och derefter började hon att sticka derpå.

Med ett eget slags leende såg hon efter en kort stund upp till mannen, som ännu jemt fortsatte sin vandring och sade:

"Käre Bruno, förena dig äfven med oss och intag din plats. Ditt kringvandrande förvållar oss obehag, och beröfvar oss all trefnad. Kom därför hit och slå dig ned bland oss.

"Se så, det var snällt af dig", fortsatte hon, då mannen kommit och intagit sin plats. "Nu återstår endast att du också lifligt deltagar i samtalet och då lofvar jag mig en riktigt hemtreflig afson."

Med van konversationstalang förde hon straxt derefter samtalet behändigt öfver på allmänna omständigheter, så att hvar och en kunde deltaga deri och snart var också hvarje spår af tråkighet försvunnen.

Under tiden hade Klara haft godt tillfälle att laga allt i ordning som hörde till tébordet.

Hon nalkades nu bordet med den bekanta brickan på armen.

Fru Betty måste väl ha sett en skymt af henne. Hon gaf en vink åt Blanche och beredvilligt sprang denna upp från stolen, gick emot Klara och lyftade utan krus brickan ur hennes händer, för att i afton egenhändigt och med det sötaste leende kring munnen räkka den inbjudande drycken åt onkeln.

Paul måste väl hafva uppfångat något af denna egendomliga blick och det hade väl varit i färd med att krossa hans planer. Med ett ryck reste han sig plötsligen upp och vändande sig mot Betty, sade han:

"Får jag bedja dig, kära svägerska, att presentera mig för denna unga dam."

Fru Betty på sin sida måste väl också hafva märkt ett eller annat påfallande hos Paul, må vara ett uttryck i hans ansigte eller en blick, kanske en vridning af hufvudet.

Nog af, denna oskyldiga anmodan bragte henne af en eller annan föranledning alldeles ur fattningen.

Men Blanche svarade i hennes ställe med barnslig enfaldighet.

"Huru, onkel Paul", ropade hon, "känner du ännu icke till Klara."

Med en fart satte hon brickan på sidobordet, fattade Klara vid handen och förde henne till Paul, samt sade med en skälmsk viktighet.

"Käre onkel, här ser du Klara, vår goda och flitiga hushållerska ty hon bestyr om huset för oss alla."

Derefter vände hon sig till Klara och sade:

"Klara. Herr Paul Meissner önskar att göra din bekantskap

"Nåväl, hvad tycker du om den nye onkel?" frågade hon.

Medan Klara utförde sin nigning, gjorde Paul en djup komplimang, ja den blef till och med så djup och ödmjuk som ingen annan dam på bala kunde berömma sig att hafva fått af honom.

Nu ämnade Paul visst att ställa ännu några ytterligare ord till sin nya bekant, men deraf blef "pytt" för denna gång.

Fru Betty hade nämligen under tiden återvunnit den förlorade fattningen och hon var icke sen att gripa störande in.

Med sockeröt röst inföll hon just i lagom tid, för att afskära samtalsstråden:

"Snälla Klara, jag saknar mia lilla sax. Vill du icke vara så god att se efter i Blanches rum, om jag icke skulle hafva glömt densamma der."

Heit förvånad öfver sötman i fruns tilltalan fästade Klara en kort stund förlägen sina ögon på hennes ansigte, men straxt derefter gick hon för att efterkomma fruns befallning.

Nu hade fru Betty uppnått hvad hon hade åsyftat. Hon lade sin hand temligen fast på Pauls arm och tryckte honom åter ned på stolen.

Derefter sade hon:

"Jag tror mig läsa ett visst slags förundran i ditt ansigte, Paul, att denna unga flicka fins i vårt hus. Hon är på långt håll släkt med oss och är ett af dessa olyckliga varelser, som har att lida för sina föräldrars slösaktighet. Vid modrens fränfalle befann hon sig utan den ringaste hjälp."

"Mamma", ropade här plötsligen John med glad stämma. "Mamma här ligger ju din sax på golfvet. Jag trampade på den och kände det. Nu är det bäst att jag springer och säger det åt Klara, ty eljest söker hon sina ögon ut efter denna", och ur dörren sprang han.

Utan att låta störa sig, fortfor fru Betty i sin talan. Känslolöst mottog hon saxen och höll i handen. Hvad behöfde hon att förundra sig sjelf, hon hade ju med afsigt kastat den ned.

Naturligtvis fortfor kon, måste något ske för barnet och därför hafva vi af barmhertighet upptagit henne i vårt hus, oakadt att jag hyste en stark motvilja för barnet. Du kan icke tro, käre Paul, hvilket tomt baravåp hon då var. Smutsig, elak och arg.

allt i högsta grad, vågade jag nästan icke att bringa henne i beröring med mina egna barn.

Hvilka outsägliga besvär och förargelser jag har utstått, kan jag icke beskrifva, men nog är det minst tio gånger, som jag varit fast beslutet att afsäga mig kallet.

Äntligen har jag då hunnit så långt att jag kan hysa hoppet om att lyckas omdana henne till en fruktbar medlem i samhället.

Helt och hållet låta sig sådana egenskaper ju dess värre aldrig utplånas."

Dermed afslöt hon föredraget för Paul och vände sig nu mot Blanche.

"Af dig Blanche är det för öfrigt icke riktigt handladt, att så som du nyligen gjorde, drifva öppet gyckel med denna stackare. Jag önskar att hvar och en låter henne vara i fred."

"Men mamma", stammade Blanche "det var ju onkel Pauls önskan."

"Ja väl", svarade fru Betty. "Men numera vet onkel Paul hvad han har att hålla af denna... denna dam."

Samtidigt härmed tillkastade hon Paul en af dessa blickar full af satirisk skälmskhet, så som man plägar att göra åt en person när man har tillåtit sig ett godmodigt skämt. Straxt derefter började hon åter att sticka, med en ifrighet, som om det gälde, att få hela arbetet afslutat ännu innan sängtiden.

Hur gick det med Paul, luktade han att derhosade brändt horn, frågar, ni troligtvis, ärade läsarinor.

O nej, han satt der temligen förlägen, så som man plägar att göra, då man balancerar mellan tro och icke vilja tro. Han var ju alltför nyligen hemkommen, kände ännu icke till sin svägerska och hennes ränkor. Hur skulle han då hafva kunnat skiljt kornet ifrån agnarne. Väl tyckte han, att allt hvad han hade hört, klang bra förunderligt och det tilltalte honom ingalunda. Men hur skulle han få ljus i saken.

På fru Bettys förklaring hsdde han omedelbart icke svarat det ringaste, han satt med sammandragna ögonbryn och funderade ännu tyst.

Såväl fru Betty som Bruno och Blanche försökte att bringa samtalet åter i gång och Paul svarade äfven på deras frågor, men till något lifligt samtal kom det denna afton icke vidare.

Snart reste Paul sig upp och under invändning af att alla liksom han troligtvis voro sömniga från gårdagens fester lemnade han sällskapet med tillönskan af en god natt.

LI.

"Hur kom det sig att du var så fåordig i går afton?" vågade Bruno nästa dag att fråga sin broder Paul, då de träffades ensamma.

"Jag hade varit ute på St Johannis kyrkogård och besökte der min faders grafvård", svarade Paul.

"Nåväl, hvad tyckte du om arrangemanget?" frågade Bruno.

"Stenkorset är mycket vackert och sorgpilarna hafva äfven kommit sig utmärkt väl. Platsen är i det hela tagit väl vald och vårdad, och jag hoppas att fader hvilat der både lugnt och fredligt i jordens sköte. Något egen fann jag grafskriften. "Förlåt åt andra, så blifver äfven dig förlåtet."

"Den har han sjelf utvalt sig", svarade Bruno.

"Hur dog han? berättat litet derom för mig Bruno! Var han länge sjuk?"

"Nej Paul, det var han icke", svarade Bruno, "döden kom både oföväntadt och hastigt."

"Då har han väl icke en gång haft tid att återkalla sin bårda dom öfver mig?" suckade Paul.

"Jo bror", svarade Bruno, "det har han ändå gjort. Han har fullkomligt återkallat sin öfverilade dom och försonat sig med dig, åtminstone i tankarne."

"Hvad säger du Bruno", utropade Paul glad! "Du lyfter dermed en tung sten från mitt hjerta och befriar mitt samvete från en oangenäm börda, som länge har tryckt detsamma. Han hade ju alltid varit en god fader i alla öfriga afseenden och att hafva skiljts ifrån honom i osämja har derfor ständigt plågat mig."

"Ja Paul", fortfor Bruno, "han har både förlåtit och åter in-

satt dig i dina sonrättigheter. När du behagar, kan du närmare sätta dig in i förhållandena, och jag skall framlägga inför dig räkningsperna. Kanske du vill redan i morgon?"

"Ack nej Bruno," svarade Paul, "låt mig tills vidare ännu en god tid blifva fri från alla sådana bryderier. Jag har ju pengar nog, mycket mera än hvad jag behöfver och längtar icke efter att hålla tråkiga afräkningar med dig. Tag därför tills vidare emot min tack för dina välkomna meddelanden, du har som sagdt, dermed förvållat mig en stor inre glädje och först nu kan jag med fullt lugn och tillförlit och i hjertans frid, hålla mina böner på hans grafhög." Och dermed gick han sin väg.

Bruno såg en stund längtansfullt efter honom. Derpå skakade han på hufvudet och mumlade för sig själf.

Han är då icke alls själfvisk. För honom behöfver jag icke frukta. Den gode broder, hvilken han har varit, är han ännu. Men likväl, hur skall jag bestå för honom? En gång måste räkningskapens timma då äfven slå för mig. O! nådige Gud! stå du mig bi i nödens stund. Du känner ju mitt hjerta och granskar mina bedrifter, du dömmar därför i din barmhertighet mig väl, icke hårdare, än som jag har förtjenat.

LII.

Några qvällar sednare finna vi åter hela sällskapet församlat omkring det väl bekanta tébordet. Allt går också i afton sin vanliga gång, ty främmande hafva icke infunnit sig, medan det snöar starkt, och samtalet sker därför inom familjen.

Paul har blifvit mycket lättare och friare om hjertat sedan Bruno meddelat honom fadrens förlåtelse.

Han var också i afton temligen språksam, han har redan berättat om England, London och Liverpool, New-York, sin sjöresa med mera och hela familjen, Blanche och John icke minst, äro hans ifrige åhörare.

För John är det framför alla mycket intressant och lärorikt, han står därför också helt nära sin onkel för att intet ord skulle gå förlorat för honom.

Tédrickningen är redan afbruten och såväl Paul som Bruno hafva fått lof att tända cigaretter, en frihet som ännu aldrig förr under fru Bettys spira har varit tillåten för någon dödlig.

Klara sysslade vid bordet dels med kopparne, dels med någon annan syssla och dröjer med afsigt att afsluta detta arbete, för att icke gå miste om något som Paul berättar.

Paul är just ifärd med att beskrifva sin resa till Niagara vattenfallet, då John plötsligen utropade:

"Onkel Paul, hvad är detta?"

"Tyst, din vildbasare!" ropade fru Betty, "styr din mun och afbryt icke din onkel midt i berättelsen. Lär dig skicklighetens regler."

Slokörigt tystnade gossen och kröp bakom onkels rygg. Men Paul slog emot vanan sin arm om hans lif, drog honom vänligt till sig, och frågade med mild stämma.

"Hvad var det min gosse som du ville mig? sjung bara ut."

"Jo", stammade John, "jag upptäckte just här vid ena tinningen en vit hårlock, gömd under ditt eljest svarta hår, och jag fann det så underligt att jag ville fråga dig om det var en riktig lock.

"Ja", sade Paul, "det är en riktig, ryck bara i den, nog sitter den fast lika väl som de svarta, men vit har den alltid varit och det förblifver den.

Nu kom Blanche och Bruno till för att äfven titta på vidundret, äfven Klara sträckte halsen långt under försöket att uppfånga ett skymt deraf.

"Detta är då besynnerligt sade Bruno "

"Hur har du fått den onkel", frågade Blanche.

"Det är minnet af en svår sjukdom, som jag lyckligt har öfverstått", svarade Paul.

"Hur länge är det sedan?" frågade Bruno.

"Väl tio år", svarade Paul, "ack det var en förfärlig tid", suckade han, "den värsta epok, som jag har att uppteckna under min lefnad."

En djup suck hördes nu från andra sidan bordet. Det var Bruno som hade lättat sitt beklämda bröst dermed.

"Kära Bruno", yttrade samtidigt fru Betty, som anade att nägon fara var på färde, "du har i senaste tid ju klagat öfver dina ögon. Vill du icke vara snäll och använda ljusskärmen för att skydda samma. Vi hafva ju den blå härinne i rummet."

"Blanche, flytta hit den från hyllan", sade hon vänd till Blanche, "pappas ögon kunna, som du vet, icke stå emot det starka ljusskenet."

Inom några minuter befann Bruno sig väl gömd under den betecknade ljusskärmen.

"Så blir det bra käre man", sade fru Betty, "tror du det icke också?" och hon klappade honom smekande på handen.

Nu, då den största faran var väl undanskjuten, gälde det att äfven försöka att afleda den andra

John, Paul och Blanche hade under tiden ännu fortsatt att tala om olyckstiden. Djerft blandade frun sig in i deras talan och sade:

"Ack! jag begriper verkligen icke hvad slags rolighet det kan vara för er, att tala så länge om sjukdom och slika bedröfliga ting."

"Jo mamma", utbrast John, "titta bara hit. Onkel Paul har under en stark feber haft så häftig värk här i hufvudet, att allt här har fallit ut och just här på detta ställe har en flock helt hvita vuxit upp igen."

"När jag riktigt betraktar dig, käre sväger", inföll nu fru Betty, under det hon lät arbetet sjunka i knäet, så förefaller såväl din kroppsbyggnad som ditt utseende mig så helsosamt, att jag icke godt kan ri:ne i hop dermed sjukdom och smärtor. Har du verkligen en gång varit dödssjuk?"

"Ja", svarade Paul med bestämd ton.

"Ack onkel, berätta derom för oss", bad Blanche nu med smickrande röst, och hvem kunde väl motstå densamma.

"Vill du det onkel?" frågade samtidigt John.

Begge barnen hade nedsjunkit på sina knän smugit sig tätt intill Paul och Blanche hade vetat pressa sin mjuka hand in i hans, samt tittade honom bönfallande i ansigtet.

"Ack barn", sade Paul. "Hvad vill du veta om sådant. Det hela har ju hänt i en trakt, som din fot aldrig kommer att be-

träda och det afspeglar en rå och hård begifvenhet, ja i sanning så hård att jag icke en gång önskar min fiende att genomgå en dylik."

"Det skadar ju icke onkel Paul", inföll emellertid Blanche med sin vanliga envishet, "låt mig bara få höra det. Allt hvad som angår dig är ju intresse för mig. Se så, börja nu bara. Jag beder dig så innerligt och är så nyfiken."

"Tager du verkligen så mycket del i mina öden mitt barn", frågade Paul. "Nå väl, så låt det ske. Förr eller senare måste jag ju likväl tala om det."

Hans ansigte antog ett uttryck af fasthet. Då han en gång under det han samlade sina tankar slog upp sina ögon, mötte han fru Bettys, hvilka spejande hvilade på honom.

För öfrigt satt fru Betty lugt och arbetade och hela hennes uppmärksamhet tycktes vara fästad derpå.

Nu började Paul med en viss beslutsamhet sin berättelse.

Den tidpunkt hvarom jag nu kommer att tala för er, faller senare än den hvarom jag nysst talte. En tidsrymd af tio år kan väl ligga derimellan. Jag hoppar öfver dessa och bryter mig utan vidare in i banan.

Jag hade varit vid den svarta bergskedjan och återvände belastad med guld och ädelstenar. På hemfärden voro vi tolf kamrater och lägrade oss en stormig natt med våra hästar i skyddet af en stor skog. Jag tyckte att vinden ännu hade för stark styrka på mig och oförsiktig som jag var, flyttade jag mig och min kappsäck ännu ett stycke närmare träden, medan mina öfriga kamrater stannade på gamla platsen.

Under nattens mörker och midt i bästa sömnen blef jag öfverfallen af indianer.

Jag ropade på mina kamrater om hjälp, men såväl stormens tjutande som en duk, hvilken våldsverkarnes behändigt hade kastat öfver mitt hufvud förhindrade att mina rop hördes. Nog af, jag blef släpad bort samt min kappsäck, hvilken innehöll min rikedom.

Åtta dagar höll man mig fången, derefter fann jag tillfälle att rymma ut i den stora skogen.

"Ack du stackars onkel", utropade Blanche. "Hur kunde du reda dig der?"

"Jag vandrade omkring på måfå under tre dygn", fortfor Paul, "och höll mig så godt som jag kunde mot öster. Men jag var verkligen nära att bli försagd och att önska mig döden. Då föll plötsligen ett skott i närheten af mig. Jag hörde tydligt smällen, såg röken stiga upp och jag var icke sen att skynda dit.

Snart hade jag upphunnit en gammal jägare. Han hette Johns och af honom fick jag veta att jag befann mig nära en liten stad, men eljest hade förrirat mig långt från min utstakade väg.

Alla försakelser hvilka jag har genomgått, vill jag hoppa öfver och endast anföra så mycket som, att jag behöfde fulla sex månader för att bokstafligen tigga mig fram till min bestämmelseplats, en liten stad som hette Brownsville.

Anländ der, barfotad, utan kläder på kroppen, fann jag icke mina vänner. Ja, hvad som var ännu värre, jag förmådde icke en gång att uppdaga deras spår, så att jag icke heller fick veta om de lyckligt undslupit faran, eller hade fallit i densamma.

Jag var sjunken bra djupt ned i eländet och måste söka mitt bröd hvar och hur jag kunde finna det. Bra ofta under denna tid hade jag önskat mig döden.

Äntligen fick jag då tag i en person, som kunde erinra sig, att ett tåg ryttare, för omkring nio månaders tid hade färdats genom staden, att detsamma till och med hade frågat efter en förlorad kamrat och berättat, att densamme blifvit bortröfvad från dem. Mannen som kände till dessa enskilda förhållanden hade varit hållkarl på gästgifvaregården.

Den gästgifvaren som fans der för tillfället var kommen efteråt, deraf föll det sig att han icke kände till saken.

Min glädje var stor, då jag hörde detta, åtminstone gaf det beviset att desamma lefde och hoppet på en bättre framtid vaknade med detsamma.

Jag hörde mig för hos guvernören om der kanske låg bref eller något annat budskap till mig. Nej, kvarken hos honom eller på posten.

Hvad skulle jag nu företaga mig?

Jag beslöt att stanna der på platsen, samt att afvakta den lofvade återkomsten.

Att beskrifva för er, huru jag uppehöll mig, dermed vill jag icke heller bedröfva edra öron, men nog vare det sagdt, att det bra ofta hade fallit sig mycket svårt.

Utmattad som jag var af alla försakelser förmådde min kropp icke längre att motstå hårda försakelser och snart insjuknade jag därför allvarsamt. Man transporterade mig till stadens sjukhus och der var det som jag under fyra månaders tid låg i gastrisk feber, kämpande med döden.

Nog af, jag hemtade mig så småningom och den lilla härflöck som ni ser, är numera, Gud vare lofvad, det sista minne af dessa lidanden.

Från soffan bakom ljusskärmen hördes ett buller. Det var Bruno som blifvit öfverväldigad af sina känslor och äfven uti Blanches och Johns ögon sågs tårar.

"Men hvarför skref du då icke till mig?" framhviskade Bruno.

"Det gjorde jag ju också", svarade Paul. "Jag satte mig ned och skref till dig, samt anropade din hjälp."

"Men, ursäkta mig Paul, att jag afbryter dig", inföll här fru Betty. "Att skriva är ju icke heller tillräckligt, utan man måste då äfven afsända brefvet."

"Det har jag naturligtvis också gjort", bekräftade Paul. "Jag lemnade det straxt åt direktören och han sände det på postkontoret."

"Nåväl, käre Paul", fortfor fru Betty, "låt oss nu också antaga att du har gjort allting riktigt och väl, så måste ändå ett fel ligga på ett annat ställe, ty eljest måste brefvet då också hafva framkommit."

Brefvet har framkommit", svarade Paul, "derom är jag öfvertygad."

"Bah! Paul, hur kan du påstå sådant." inföll fru Betty? "då måste vi ju veta om det. Men vi hafva aldrig mottagit något bref från dig och det har hela tiden försatt oss i stort bekymmer."

"Men ännu en gång försäkrar jag eder, att brefvet har framkommit", sade Paul.

"Hur kan du ännu påstå detta, så envist?" svarade fru Betty.

"Emedan jag har fått svar derpå!" sade Paul.

"Ack Paul, låt bli sådant gyckel och elakt skämt", svarade

fru Betty. "Hur skulle du väl kunnat få svar från Bruno på ett bref, hvilket han icke fått."

"Jag har icke sagt, svar från Bruno, utan troligtvis från en annan person", sade Paul.

"Hvad vill det säga Paul?" inföll nu Bruno, "det blir ju ännu mera inveckladt. Du säger dig hafva skrivit till mig, och erhållit svar från någon annan? — Sannerligen om jag kan bli klok af detta virrvarr.

"Jo", sade Paul. "För mig har det också varit alldeles oförklarligt, och är så ännu i denna dag. Men beviset fins och jag kan framvisa det."

"Så gör med ens slut på saken och visa fram brefvet!" sade Bruno.

"Ännu icke, men snart", svarade Paul. "Låt mig i lugn fullfölja min berättelse. Just genom att känna till alla detaljer kan saken först blifva klar för eder. — Jag låg som sagdt på lazarettet och hade skrivit till dig."

"Men brefvet har icke kommit fram", inföll fru Betty envist.

"Men intet svar kom", fortsatte Paul.

"Du sade ju nyss att du hade fått svar", inföll Bruno.

"Äntligen blef jag utskrifven som återställd. Direktören kunde icke längre behålla mig kvar. För att icke svälta ihjäl måste jag åter börja mitt gamla yrke och att uppgifva hvarje tanke på svaret.

Då kom en vacker dag postbudet, slog mig på axeln och sade:

"Mr Moissner, nu fins der ett bref från Europa till eder."

Jag skyndade på postkontoret, fick riktigt ett bref utlevererat, men det fanns icke din välbekanta handskrift på det, och min uppbrusade glädje blef i följd deraf, förvandlad till nedslagenhet. Jag vågade icke ens att bryta brefvet, utan stoppade det i fickan och begaf mig hemåt till min kammare.

Der satte jag mig på en stol, lade brefvet framför mig på bordet och grubblade länge.

Äntligen hade jag samladt så mycket mod, att jag vågade bryta brefvets kuvert. Jag drog med en ryck innehållet fram och fick i handen en pappbit, hvarpå ett Hamburgskt tiодукatstykke var fastsydt. Det var också allt som fanns, ty icke ett enda skrifvit ord följde med."

"Märkvärdigt", stammade Bruno.

"Förvånande", brummade fru Betty.

"Ja, det är mera än så", sade Paul "det är rent af obegripligt. Ursäkta mig ett ögonblick. Han drog af sin rock, och sin väst. tog fram en knif, och lossade dermed från västens venstra bröst-sida några trådstygn.

"Se här", sade han derpå. "Här är både kuvertet och detsamma innehåll."

Såväl Bruno, som fru Betty, Blanche och John, tittade nu på brevet. Sjelfva Klara som hela tiden tyst hade stått i skuggan och hört på, sträckte ut kroppen för att uppfånga en glimt af detta sällsynta stycke.

Dock, plötsligen for hon tillbaka och sjönk med klappande hjerta ned på en stol. Hon hads återsett sitt eget bref och sitt länge saknade guldstycke.

LIII.

"Hvilken kollosal dumhet", utbrast Bruno, "att sända ett guldstycke i ett bref, det måste vara en alldeles oerfaren person, som har utfört denna lättsinnighet."

"En sådan adress", ropade fru Betty. "Handskriften liknar en skolgosses. Jag begriper icke att brevet har kommit fram."

"Sådant dåligt papper", sade Blanche, ty hon måste ju äfven säga något.

"Fem sigill", sade John.

"Du säger att der fans intet bref?" frågade Bruno.

"Nej", svarade Paul, "icke annat än hvad som ni ser på bordet."

"Ja", inföll Bruno, "detta är då i sanning ett kuriöst stycke. Verkligen högt besynnerligt."

"Hvem kan vara afsändaren?" frågade fru Betty.

"Jag förundrar mig öfver, att du har bevarat det så alldeles oförändradt under hela tiden, onkel Paul", sade Blanche.

"Det har jag", svarade Paul, "och numera kommer jag aldrig

att skilja mig ifrån det. Det har nu blifvit min talisman och jag bär det jemt på mitt hjerta."

"Ett bra eget ställe", inföll fru Betty spetsigt.

"Utan tvifvel", menade Bruno, "men ett eget slags relik är det ju. Men detta lilla belopp förmådde då icke ensamt att rädda dig, dertill behöfdes då väl bättre medel."

"I början tyckte jag sjelf så", svarade Paul. "Jag satt modfärd och tänkte precis som du nu uttalaue det. Hvad skola dessa slantar hjälpa till? Men de hafva ändå gjort det. Det hvilat välsignelse öfver desamma. Du ser ju att jag rakt icke har använt dem, de sitta kvar, fastsydda som de kom, och likaväl hafva de bragt mig räddning. Du kan tro mig, att en hemlig trollkraft, en god ande, kanske välsignelsen af en moder, eller något dylikt hvilat öfver desamma. Nog af, mig hafva de bragt lycka."

"Hur kan du, som upplyst man vara så vidskeplig", sade fru Betty spetsigt.

"Jag gör det, och jag befinner mig godt dervid", svarade Paul.

"Låt mig emellertid berätta vidare. Jag satt bedröfvad, samt kände mig bra besviken i mina förväntningar. Jag ropade: har du min Gud då alldeles öfvergifvit mig, att man spelar gäck med mig. och i min förtviflan brast jag ut i gråt.

Då knackade det på min dörr.

Det var gästgifvaren som kallade på mig.

"Är Paul derinne?" frågade han.

"Ja", svarade jag.

"Kom då straxt ned, jag har fått hela huset fullt med främmande."

När jag kom ned, hade tjugo ryttare infunnit infunnit sig samt gästade huset under åtta dagar. Vi hade brådtom, alla händer hade fullt upp att göra, ty der lefdes friskt undan. Då afresan skedde fick jag för min del 25 dollars af dem, och 10 dollars gaf gästgifvaren mig. De voro de första pengar som jag förtjente sedan månader. Dagen efter deras afresa stoppade jag mitt guldstycke i fickan och gick att uppsöka en landsman som bodde utom staden. Jag ämnade tillbjuda honom detsamma såsom säkerhet för ett lån. Mannen befans vara en hamburgare och hustrun var från Mecklenburg. Han bjöd mig stiga in och jag framstälde mitt ärende. Bäst som vi samspråkade frågade han:

"Hvad är namnet?"

"Paul Meissner."

"Från Hamburg? Är ni släkt med tobaksmannen?"

"Ja, det är min fader!" svarade jag förundrad. "Känner ni honom?"

"Ja visst känner jag honom!" ropade han och nu omtalte han för mig, att han var son af köpmannen Schröder, densamme som ännu bor här midtemot i källaren och att vi voro lekkamrater.

"Det var då egendomligt", inföll Bruno. "Ja, han bor der ännu. Fadren lefver och jag tror det är andra sonen som för fyra år sedan reste till Amerika.

"Uti Schröder och hans hustru fick jag trogna vänner", fortfor Paul. "Han ville på inga vilkor taga emot guldstycket och lofvade mig att nästa dag komma till staden, för att ordna allt bäst han kunde. Men deraf blef ingenting.

"Huru så?" inföll Bruno. "Har han också svikit dig?"

"Åhnej!" svarade Paul, "mitt guldstycke hjälper mig bättre än så, men det kom andra hinder i vägen så han kunde icke komma."

"Hvilka då? berätta", sade Bruno otåligt.

"Jo, på vägen hemåt, stötte jag på en skara ryttare", fortfor Paul "och oaktadt det var bra mörkt, kände de igen mig på rösten. Det var mina gamla kamrater hvilka allesammans återvände."

"Hvad säger du, inföll fru Betty, det var då verkligen tur."

"Tre dygn derefter, egde jag åter 2000 dollars i min ficka", sade Paul "och med rikedom växer också modet."

"Näväl, anmärkte fru Betty, då blefvo dessa dina bundsförvandter."

"Så räknar jag icke, kära svägerska, vidblef emellertid Paul. "Guldstycket lade grundstenen. Med detsamma som jag fick det mellan mina fingrar, blef det trollbandet, och medgång började åter att följa i mina hälar. Från den stunden har allt hvad jag företagit mig lyckats. Min rikedom har växt dag ifrån dag och aldrig så länge jag burit min talisman på hjertat, har sjukdom eller tungsinthet hemsökt mig, utan frisk och glad vandrar jag genom lifvet."

"Och sedan dess tror du fullt och fast på vidskepelser", inföll fru Betty. "Nej Paul, så befängd hade jag icke trott dig kunna vara.

"Jag låter ännu icke beröfva mig tilliten till min talisman", svarade Paul "och tillskrifver honom alla välgeringar. Hvem det än vara må som tillsänt mig dem, så tackar jag honom af innersta hjerta, tusende gånger för hans hjälp, och blir hans gäldenär för hela lifvet. Bara jag kunde uppdaga honom!"

"Vi önska det icke mindre än du", sade Betty, "om också blott för att få det klart i hvilket sammanhang han står med det försvunna brevet. Jag tror att allt har gått till utan trollkraft. Hur gerna skulle vi inte hafva hjälpt, bara vi hade fått kännedom derom, hade Bruno säkerligen genast sändt dig flera tusende. Nu har denne obekanta lagt sig emellan oss, och du tillägger hans handling en viktighet som är alldeles öfvernaturlig."

"Kalla det som du vill", sade Paul, "men försök inte att rubba min tro.

Emellertid skall jag anmoda fröken Klara, att vara så snäll och åter fastsätta min talisman på sitt gamla ställe.

Sy fast den, om jag får bedja", tillade han, då Klara tog emot både västen och kuvertet, "tag stark tråd, och sy vackra stygn."

"Det skall jag nog uträtta", sade Klara.

"Tror du då kära Betty", fortsatte Paul, "att det existerar något här på jorden som har inverkan på vårt öde?"

Låtom oss kalla denna kraft den goda beskyddande och den andra den onda bestraffande genius.

Den första tillförer oss allt godt, alla goda önskingar af andra, och den senare straffar oss genom motgång och utför andras förbannelsedomar öfver oss.

En mors välsignelse bringar barnet lycka. En fars förbannelse rifver ditt hus ned. Hvarför skulle sådant icke vara möjligt. Jag lefver nu en gång i denna tro och då jag bär min talisman på bröstet känner jag mig så glad och så lätt i vissheten att en beskyddande hand hvilar öfver mig, att jag verkligen icke ville byta med en kejsare.

Frid och nöjsamhet ledsaga mig öfverallt, jag eger sedan dess trogna vänner och har öfverflöd på Guds jordiska gåfvor. Hvad behöfver jag då mera?

Det enda som fattas är att upptäcka min välgörare och att dela öfverflödet med honom."

"Fröken Klara, var snäll och kom hit nu med talismanen!" ropade han in i rummet.

"Och denne talisman skulle ha förvällat allt detta?" frågade Betty.

"Ja, hvem skulle eljest hafva gjort det, om ej han", svarade Paul.

LIV.

Den som nu var den lyckligaste under det Meissnerska husets tak, var Klara.

Hon kände en glädje, en belåtenhet, en frid inom sig som icke låter beskrivas, men väl förklara sig. Så hade Gud då hört hennes bön, icke allenast fört hennes penning välbehållen i hans händer, utan lagat det äfven så att den hjälpte honom i nödens stund och hvad mer var gaf honom tur!"

Hade hon icke sändt honom myntet?

Hvem gälde då hans loford och välsignelser?

Hon behöfde ju numera blott träda fram och namngifva sig och hennes lycka var gjord.

Med glada förhoppningar började hon sitt arbete om morgonen och afslöt det om aftonen.

Hvarje dag fick hon höra berättas om honom, ja, ofta se och höra honom.

Hur nöjd och belåten kunde hon nu ickeafsluta sitt dagsverke, tacka sin allsmäktige beskyddare och äfven förtroendefullt lägga sin framtid i hans händer.

Befrielsedagen var numera i antågande. När den skulle randas, det ville hon tillitsfullt anförtro åt Honom och icke egenmäktigt handla.

Medan hon i sin lilla kammare äfven under denna natt hvilar i sin tarfliga säng på hårda bolstrar och tänker på sin framtid,

anar hon föga, att i rummet en trappa ned, der herr Bruno med sin fru hvilade, en stor dispyt om hennes person eger rum.

Fru Betty sysselsätter sig i sina tankar fortfarande med aftnens händelser, och troligtvis redan i sömnens armar mumla hennes läppar namnet Klara.

"Ja, apropos henne", inföll nu mannen. "Jag tycker att du på senare tiden åter behandlar den stackars flickan bra tillsidosättande.

Du vet att jag har gifvit åt min döende syster min hand och mitt ord, att hennes barn skulle upptagas i mitt hus och behandlas der på samma sätt som mina egna barn, men din behandling afviker allt mer och mer från vägen. Ibland dömer du så hårdt om henne, att det rent af smärtar mig."

"Bah!" svarade fru Betty. "Hon har det allt för godt här i huset. Du kommer för jemnan med dylika besvär, men de samma äro helt och hållet obefogade. Derfor ber jag dig också, att du låter mig slippa höra vidare om detta, ditt älsklingstema. Jag skall nog sörja för henne så att hon icke kommer att lida oförrätt."

"Ja du tager allting så lätt", svarade Bruno. "Hvilken ångest har jag icke utstått i afton, då Paul berörde saken med brevet. Hundra gånger har jag föresatt mig att kasta mig för hans fötter och bekänna hela förhållandet för honom, men jag kan det omöjligt icke.

Jag vågar nästan tro att han skulle vilja skänka mig sin förlåtelse."

"Jaså", sade frun, "du tror då verkligen att han skulle göra detta.

Jag för min del finner att hans ögon ibland spruta en riktig ilska emot mig och kunde han bara gripa tag i mig, så skulle han säkerligen göra det."

LV.

Oaktadt alla dessa obestämda och uppdiiktade rykten om Paul, fick han sedan presentationen på balen nästan dagligen bjudningar, än från det ena, än från det andra hållet. Ja, personer som han icke alls kände till, togo sig friheten att invitera honom, än till middag, än till afton eller bal.

Men han afslog dem allihop.

Hvad blef nu åter följden deraf?

Jo, ryktet att Paul ver en egen, högst besynnerlig menniska, i högsta grad både stolt och högfärdig, sällade sig ännu till alla andra sammanspunna rykten, och snart kom det så långt, att när hans namn nämndes, folk drog på axlarna och svarade: "Åh, han! amerikanaren, fribytaren."

Allt hvad fru Betty talade eller förebrädde och förestälde honom, att det icke gick an att afslå bjudningar från familjmedlemmar halv till ingenting. Lika så litet som hon kunde öfvertala honom att flytta från hotellet till hennes hus, kunde hon nu förmå honom att antaga en enda bjudning.

Paul lefde alldeles för sig sjelf. Just icke som eremit, nej! han besökte än det ena stället, än ett annat, och om aftonen plågade han gerna infinna sig klockan åtta hos brodern. Fans då ingen hemma, nå väl, då vände han om och gick åt annat håll.

En dag passerade han af en händelse förbi broderns hus på en middagsstund, och han sprang upp för trapporna för att helsa på.

Betjenten James, hvilken han råkade i förstugan, svarade på hans förfrågan om herrskapet, att slla voro ute på ett slädparti och väl icke så snart skulle återvända. Den enda som är hemma är mamsell Klara.

Paul stod ett ögonblick och öfverlade; derefter aftog han pel-sen, lemnade den åt James och sade:

"Välän, så anmäl mig hos fröken."

James gick för att utföra uppdraget, men Paul följde honom

i dag så qvickt i hålarna, att han strax efter honom inträdde i rummet.

Klara stod just som bäst på en stol, hållande den ena stora blomstervasen i handen och nann knappat hoppa ned, förrän Paul redan stod framför henne.

Således åter en öfverraskning; klädd i sin vanliga tarfliga husklädning, ett stort hvitt förkläde, och en vit duk knuten öfver hufvudet, höll hon i andra handen en fjäderqvast, samt var som bäst sysselsatt med att afdamma nipperpjeserna på chiffonieren.

"God morgon, min fröken!" ropade Paul till henne. "Hur står det till? Jag gick just förbi och sprang upp, för att som hastigast utföra en flyktig tittin, men jag hörer af James att alla äro borta."

"Ja, herr Meissner", svarade Klara, "de fick oföväntadt en bjudning, att deltaga i ett större slädparti och Blanche kunde icke motstå frestelsen."

"Hvarför har ni då blifvit hemma?" frågade Paul.

"Jag? herr Meissner", sade Klara, "jag deltagar aldrig i sådana förlustelser. Jag har att sköta mitt arbete och begagnar mig nu som bäst af tillfället att afdamma nipperna. Sådan syssla erfordrar en lätt och säker hand och därför anförtroar tant det icke gerna åt kammarjungfrun, och då tillfaller arbetet mig. Men i en sådan drägt jag mottager er; vill ni ursäktas mig en kort stund, så skall jag kläda om mig."

"Gud bevars, hvartill behöfs sådana omständigheter!" ropade Paul. "Nej för all del, genera er icke för mig; tillåt endast att jag slår mig ned här en stund, ty jag har gått temligen långt och är trött. Medan ni arbetar och jag hvilar mig, prata vi helt ogeneradt bort en stund."

"Men då dammar jag ju ned er;" sade Klara skrattande.

"Bah! det gör ingenting", inföll Paul äfven skrattande. "Bry er icke om det! jag är van vid både arbete och damm. Säg mig nu framförallt fröken, hvad var det egentligen som Blanche pratade om släktskap? Existerar verkligen en sådan oss emellan?"

"Ja visst", svarade Klara, under det hon fortfor med sitt arbete, "vi äro bra nära slägt."

"Så! nåväl låt mig höra litet närmare derom", sade Paul.

"Herr Meissner kommer väl ihåg sin syster eller halfsyster Petrea?" frågade Klara.

"Ja visst", sade Paul, "Hon blef ju gift med en apotekare, provisor eller chemist. Hur hette han? Renström, Benström?"

"Nej, Stenström", inföll Klara.

"Ja, ja, låt gå för Stenström", sade Paul. "Nå och hvad vidare?"

"Petrea var hans hustru, herr Meissner", fortfor Klara, "och hon är min mor."

"Minsann var icke det stora nyheter!" utropade Paul. "Då äro vi ju bra nära slägt, riktiga kusiner."

"Nej! herr Meissner, det är jag uå icke", sade Klara.

"Hvad behagas?" frågade Paul.

"Eder halfkusin", sade Klara; "mer kan det aldrig bli".

"Ja riktigt!" svarade Paul. "Ursäkta mig att jag icke strax kom ihåg det, jag har varit allt för länge borta och kan icke genast minnas allt. Men hur kommer det sig att ni jemnt kallar mig herr och ni?" frågade Paul. "Jag tror mig ega samma rättigheter som de andra."

"Icke de samma, herr Meissner, kom väl ihåg det", inföll Klara skämtande.

"Bah! det kan väl ingen förhindra att vi få lof att begagna oss af det förtroliga du och onkel?" sade Paul. "Ni skäms väl icke för den nye onkeln från Amerika?"

"Herr Meissner, hur kan ni tro sådant", sade Klara och slog sina ögon förlägen nedåt.

"Ja, är detta icke fallet, då ser jag minsann icke något hinder", fortfor Paul, "och bäst är, att vi genast börja med att kasta bort dessa tråkiga titulationer, man samspråkar ju sedan mycket lättare med hvarandra."

"Onkel Bruno, kallar jag alltid så"; sade Klara, "men jag vet icke hur det kommer sig, gent emot eder, jag bringar det aldrig fram."

"Hvad behagas?" ropade Paul skrottande, "var nu icke barnslig, utan försök allvarsamt. Sträck nu fram handen och låtom oss börja strax."

Klara dröjde ännu och blef högröd i ansigtet. Hon slog ögonen ned och slog händerna samman.

"Nåväl fröken, hvad blir det af? Vill ni icke antaga mitt handslag?" frågade Paul.

"Ack", svarade Klara, "jag bringar det aldrig fram öfver mina läppar."

"Hvad för slag", inföll Paul. "Hvarför då icke lika väl hos mig, som hos Bruno? Skulle ni kanske sätta tro till något sqvaller? Har ni hört något om röfvarekapten eller slafhandlaren?"

Nu sträckte Klara handen blygt fram, lade den i Pauls och stammade:

"Nej, sådant skall ni icke tro om mig, onkel Paul."

"Se så", inföll Paul, "nu är början gjord. Hur var det nu du hette lilla kusin?"

"Klara".

"Riktigt, Klara", sade Paul, "således min nièce Klara. Se så, titta mig nu äfven i ansigtet och lofva att blifva en god nièce."

Det är jag redan af hela mitt hjerta, onkel Paul", sade Klara.

"O! himmel! hvad det låter detta onkel", inföll Paul. "Nu tycker jag sjelf, att jag med ett har blifvit helt förvandlad. Bäst är att jag en gång betraktar mig i spegeln, för att se om jag icke har blifvit en gammal gubbe med grått hår.

Jo, jo", fortfor han då han granskade sin person i spegeln. "Det blir numera rådligt, att jag omsorgsfullt gömmer den lilla hårflocken, eljest får jag straxt öknamnet, den gamle onkeln, medan du ju liknar ett barn."

"Gammal, säger du onkel", svarade Klara. "Hur mycket äldre än jag kan du då vara, låt mig räkna: fjorton, högst femton år."

"Och detta har du så noga reda på?" frågade Paul.

"Jag vet det icke säkert", svarade Klara, "jag endast antager det. Så väl mamma som gamla Margaretha hafva bra ofta berättat derom för mig.

"Margaretha. Hvem är hon då?" frågade Paul.

"Din gamla amma", sade Klara. "Har du äfven glömt henne?"

"Riktigt, nu tror jag sjelf, att en sådan person har existerat en gång", svarade Paul. "En gammal, knarrig gumma, lefver hon ännu?"

"Hon lefver, är omkring sextiofem år, men hon är ännu rask", ssde Klara. "Hon bor på Kamillastiftelsen.

"Ja, ja, låt henne vara der", sade Paul, "litet längre fram får vi tala om henne. Men säg mig nu Klara, hvarför ser jag dig aldrig mera inne i rummet om aftnarne?"

Klara blef åter blossande röd i ansigtet. Han hade då saknat henne.

"Jag har så mycket att göra åt tant", svarade Klara, och hon viftade flitigt med fjäderdamborsten. "Tant har så många små saker, hvilka hon inte gerna lemnar bort åt andra, och så faller det på min lott."

Dessa sista ord hade Klara framsagt med darrande stämma, under det hennes ögon voro vända nedåt. Hon visade följaktligen att hon dermed sade en osanning, ty rigtiga förhållandet var det, att fru Betty för jemnan utsökte ett eller annat arbete, som måste fängsla henne vid arbetsrummet.

Tidigare hade äfven det minsta icke anstått Blanche, utan tillfallit Klara. Nu med ett öfvertog Blanche skötandet af tébordet och fru Betty sökte fram allt möjligt skräp för att lemna det till Klara, för att af hennes händer omändras eller upphjelpas.

Pauls ögon hvilade ännu alltjemt granskande på hennes anordningar.

Hans panna var sammandragen i djupa rynkor och han funderade.

"Jag tycker inte alls om de nya arrangemangen, Klara", sade han. "Jag saknar dig och ville gerna, att äfven du deltog i vårt familjelif. Det är ju ändå efter slutat arbetstid och då borde du kunna hvila ut så väl som andra. Jag skall emellertid..."

"Ja, hvad det var som han ville, det fick vi aldrig reda på, ty just som han hade uttalat ordet, öppnades dörren på vid gafvel och fru Betty blef synlig, klädd i en gentil sobelpels och fina gula handskar. En liten täck sammetshatt, prydd med två utmärkt vackra hvita strutsfjädrar betäckte hennes hufvud.

Bakom henne framtittade Blancs ansigte med röda kinder, under en vacker sammetshatt, garnerad med rosor och klädd med slöja.

Paul reste sig upp från stolen och behöll knappt så mycken tid, att under förbipasserandet kasta en blick på Klara, som äfven nalkades tanten.

Han tyckte att hon såg förbryllad ut, som man plägar vara när man är medveten med sig om att hafva begått något som icke var rätt.

Paul gick som sagdt damerna till mötes i det han sade:

"Välkommen hem. Jag gick förbi under eftermiddagen och sprang som hastigast upp för att helsa på.

Ingen var hemma. Jag har suttit här en god stund för att hvila ut mig, och har samtalet med Klara. Tiden har gått ganska fort.

Under tiden hade fru Betty och Blanche på ett hjertligt sätt huncit skaka hand med Paul och vänd till Klara sade fru Betty:

"Det har du gjort rätt uti Klara, och jag önskar att du för alltid ville bortlägga ditt skygga väsen, och liksom vi andra, muntert och fritt konversera med besökande.

"Du kan icke tro käre Paul", fortfor hon vänd mot denne, "huru blyg och menniskorädd hon är och huru svårt vi hafva att draga henne fram till familjelifvet."

Klara stod mällös af förundran öfver detta tal. Men innan hon ännu funnit tid att samla sina tankar, packade tanten såväl pelsen som hatten och alla andra toalettsaker på hennes arm, hviskande några ord till henne, och ännu ganska förbryllad i sitt sinne öfver denna scen, sprang Klara ut genom dörren.

Blanche hade under tiden bemäktigat sig Pauls person, och berättade nu för honom om hela slädpartiet och andra nyheter.

LVI.

Hvad var nu åter meningen med tants fåfänga prat? frågade Klara sig sjelf. Skulle detsamma vara sanning. Skulle Paul redan hafva lyckats att omstämna tanten till hennes förmån? En stund började hon verkligen att drömma om stundande bättre dagar, men snart slog hon åter sådana förhoppningar ur hägen, nej, det var endast tantens tomma mening, bäst var, att hon icke alls fäste afseende derpå, utan återförde sitt förnuft, till sina vanliga göromål.

Hunnen fram till arbetsrummet, öfverlemnade hon toalettsakerna åt kammarjungfrun Susanna, och beordrade henne samtidigt med ett annat ärende.

En karakter, sådan som Klaras, alltid sluten inom sig, meddelade sig aldrig åt andra öfver tjensteåligganden. Det föreföll därför Klara besynnerligt, att Susanna ännu qverstod och gjorde min af att fortsätta samtalet.

Klara trodde att det gällde en ytterligare instruktion i toalett-väg och lyssnade därför efter hvad som komma skulle.

Men i stället för en toalettangelägenhet, sade Susanna:

"Jag vet verkligen icke fröken hur det skall bli, när ni en gång icke mera fins här i huset."

Klara mätte henne från topp till tå, och svarade förundrad:

"När jag en gång icke mera fins till."

"Ja visst fröken", fortfor Susanna. "Jag menar hur det skall gå förutan er, eftersom ni då är den ende som ombestyr allt."

"Jag förstår verkligen icke hvad eder mening är", svarade Klara, "och har icke heller tid att disputera derom. Var snäll och gif mig genast fröken Blanches nya balklädning på rummet, ty jag skall ändra något vid garneringen."

Dervid gick Klara in i sitt rum. Men inom henne framlefd ända betraktelser öfver dessa gåtfulla yttringar. Hon fann det så påfallande, att alla menniskor talte så mystiskt, lömskt och gåtfullt.

Bah, sade hon efter en längre stunds grubblande, hvad är det värdt att bry mig om flickans prat och fruns obegripliga vänlighet, der fins ju Gud vare lofvad andra angenäma erinringar att sysselsätta sig med.

Hon tog fram sitt arbete och under det hon böjde sitt hufvud än hit, än dit, fäste hon nya blommor uti guirlanden på Blanches balklädning.

Hennes tankar måste väl hafva funnit en bättre terräng, ty så småningom antog hennes förut så allvarliga ansigte, skenet af en så lycklig själfbelåtenhet, som man eudast plägar utvisa, då man drömmer om gyllene slott och ymniga blomsterrabatter.

Ödet måste emellertid hafva bestämt den stackars Klara till eviga plågor, ty bäst hon satt och drömde om denna salighet, kom Blanche rusande in i rummet och slog sig bullersamt ned på en stol nära henne.

En kort stund satt hon der nedslagen, derefter slog hon händerna framför ansigtet och utbrast:

"Ack hvad jag är olycklig!"

Denna försäkran var öfverflödigt, ty Blanches miner och gester visade det tydligt nog.

"Men Blanche så lugna dig då, hvad är nu åter på färde?" frågade Klara.

"Ack Klara", svarade Blanche, "du med ditt evigt lika lugn förmår icke alls att fatta, hvad som kan sätta andra hetlefrade dödlige i uppror."

"Nej Blanche", svarade Klara. "Jag begriper sannerligen icke det ringaste deraf. Vill du att jag skall kunna dana mig ett begrepp derom, då måste du verkligen förklara dig tydligare, eljest kan jag hvarken förstå din vrede och långt mindre dela den."

Då hon sagt detta började hon åter att fortsätta sitt afbrutna arbete.

"Det är just hvad jag vill", sade Blanche. "Du har väl icke alls någon idé om, hvarför onkel Paul just i dag har besökt oss vid så ovanlig tid och hvarför han befans vara vid ett sådant gladt sinnelag."

Numera då Pauls namn och person blef inflätadt i saken, väcktes äfven Klaras nyfikenhet. Hennes händer gledo sakta ned i knäet medan blodet strömmade till hjertat och i stället för att svara, höll hon sina ögon frågande fästade på sin kusin.

Blanche drog upp andan och fortsatte:

"Ack nej, Klara, inte är det värdt att du gissar, du hittar det ändå icke var, därför bara tålig tills jag hunnit att berätta det för dig. Nu börjar jag redan. Jo, han berättade nämligen nyligen för både mamma och mig, med glädjestrålade ögon, att han just i dag på förmiddagen efter mycket sökande och springande, hade upplagat ett stort landtsgods med mycket stor ekonomi, belägen i Wierlanden nära Bergedorf, ungefär åtta mil härifrån och att han ämnade att köpa det."

"O, hvad säger du, Blanche", utbrast Klara.

"Ja, ja, upprepade Blanche, då hon såg Klaras förvåning. "Ja han vill köpa sig ett landtsgods."

På Klaras kinder började emellertid färgen att återvända, hon

hade troligtvis fruktat för några helt andra meddelanden. Häruti förmådde hon då verkligen icke att nppdaga något fasaväckande.

Hos Blanche hade emellertid icke vredesmodet ännu icke lagt sig. Hon drog åter upp andan, väskade läpparne och ännu alltjemt uppbragd fortsatte hon:

Ja, Ja, tänk dig Klara, han vill köpa sig ett stort landtgodt med kor, hästar, svin, höns, gäss och hur alla dessa stygga djur heta. Hu! jag ryser bara jag tänker derpå.

Och hvad som ännu värre är", fortsatte hon, innan Klara fick tid att svara något. "Han vill icke begagnaj det, såsom andra människor, till sitt sommarnöje, nej han afser helt och hållet ifrån, att köpa sig något hus här i staden, och ämnar att bo derute på landet både sommar och vinter. Han svärmar formligen för detta projekt och vill absolut inspärta sig i denna öken, bland sina oxar, kor, svin, gäss. Är nu icke all sådan bedrift egnad för att göra mig tokig? Säg sjelf."

Här sprang Blanche upp från stolen, slog händerna tillsammans öfver hufvudet och började vandra af och an i rummet.

"Ack ja, Klara", fortfor hon efter en stund, "du kan icke tro hur jag blef rubbad i mina sinnen, då jag hörde denna galamattias. Mitt bröst snördes i hop så, att jag var nära att qväfvas. Jag måste andas frisk luft, meddela mig derom med förnuftiga människor och därför har jag också sprungit ned till dig."

Hittills hade Klara stillatigande åhört hela detta långa vredesutbrott, samt lugnt åsett hur hon ännu allt jemt vandrade omkring i rummet samt fäktade med armarna.

Ändtligen inträdde då en paus. Blanche teg, förmodligen för att söka ett nytt utbrott och Klara begagnade sig af detta tillfälle, för att halft skrattande anmärka:

"Jaså, detta äro stora nyheter, men sannerligen, Blanche, om jag begriper hur detta kan intressera dig så mycket. Hvarför vill du då icke förunna din onkel detta hans älskningsnöje? Hvad behöfver du bry dig derom."

"Du frågar hvad jag behöfver bry mig derom", svarade Blanche helt förundrad.

"Ack ja", fortfor hon efter en stund. "Jag glömde i min vrede en omständighet, nämligen den, att du icke är underrättad, om vissa förhållanden."

Hennes ordsvall saktade nu mer och mer. Missbelåten med sig sjelf, liksom hon nu åter hade begått en dumhet, genom att tala bredvid munnen, och icke visste hur hon skulle reda sig, sammandrog hon sin lilla panca i djupa fåror och funderade en stund. Derpå sade hon:

"Ja jag har min sann förtalat mig. Troligtvis är det väl mammas mening, att jag icke heller skall omtala det för dig, men eftersom de förarga mig, kan jag icke längre innesluta alla hemligheter inom mig, de hota att sönderspränga mitt bröst. Du Klara, är ju så lugn och förståndig, liksom en gammal mormor. Åt dig kan jag anförtro mig, ty du förråder mig ju säkerligen icke. Icke sant min vän?"

"Förråda dig?" frågade Klara förundrad. "Sannerligen om jag begriper något af allt ditt prat."

"Haf bara tålmod", sade Blanche, "jag vill ju omtala det för dig. Men för all del kom i håg, att du icke får tala derom till någon lefvande varelse."

Ängslig smög hon sig tätt intill Klara, hvars hjerta åter i spänd förväntan började bulta hastigt och nu hviskade Blanche i hennes öra:

"Du måste nämligen veta, att det är så godt som afgjordt, att jag skall blifva Pauls hustru."

LVII.

Till all lycka var Blanche så fullkomligt upptagen af sina egna angelägenheter, att hon icke varnade hur hvarje blodsdroppa försvann ur Klaras ansigte, så att hon blef likblek samt pressade handen hårdt emot sin venstra sida.

"Deraf ser du nu bäst på hvad sätt jag är intresserad i Pauls besynnerliga bedrifter", sade Blanche.

Klaras läppar förmådde knappast att öppna sig, för att frampressa frågan:

"Men han då? älskar han dig då så mycket?"

Med en knyck på hufvudet svarade Blanche temligen spetsigt:

"En sådan fråga! Ja naturligtvis gör han det".

Detta svar öfverensstämde också fullkomligt med hennes begrepp.

Hittills hade ännu hvarje man, åt hvilken hon endast ville förkunna friheten, med glädje lagt sin hyllning för hennes fötter. Hvarför skulle då onkel Paul vara ett undantag? På honom hade hon ju särskildt anlagt, dels för att lyda mammas befallning, dels af gammal vana, ty kokettera måste hon med hvarje herre som kom i hennes väg.

Hade Paul då icke hållit tillgodo med alla hennes små koketterier och alltid visat sig intresserad.

Att en motsägelse från hans sida skulle kunna ske, mot hennes fars och mors planer, sådant föll icke i hennes tankar, dertill var hon allt för bortklemad.

Men saken var den att hon sjelf började att tröttna vid Pauls sinneslagn. Hon var som vi veta af mycket liflig natur. Hon inledde efter sin smak, små disputer, som man påstår det äro egnade att uppfriska kärleken och eftersom numera ännu ytterligare tvivel uppstodo och formerade sig i hennes lilla egenkära hjerta, beträffande Pauls foglighet i framtiden, var det rent af slut med hennes barnsliga sympatier.

"Nej, jag vill det icke", sade Blanche, under det hon liksom ett egensinnigt barn, stampade på golvet med sina små fötter. Jag vill icke låta bjuda mig ett sådant förfogande öfver min person."

Hon vandrade åter af och an i rummet samt sammanknöt sina små händer.

Snart stod hon åter nära Klara och fortfor:

"Jag har då verkligen lust att se hvem som kan tvinga mig, att lefva till sammans med en gammal tråkig man, i en aflägsen vrå på landet. En man som planterar kål och rofvor och med intresse talar om sina kreatur, oxar, svin och gäss. Nej jag vill icke vara någon gås, utan jag begär vackert att stanna i staden. Jag vill icke låta inspärra mig på landet, för att borttvina af ledsamhet. Just som det icke nu i år är i högsta grad tråkigt.

En sådan enformig vintersång. Bara för att behaga den stränge herr onkel, som icke är hågad att antaga några bjud-

ningar. Jag kan räkna upp på fingrarna alla baler på hvilka jag varit, så få äro de.

Men i dag vill jag dit. Jag har formligen aftvingat mamma tillåtelsen dertill och nu gläder det mig riktigt, att jag har seg-rat. Jag vet hvem jag kommer att träffa der", fortfor hon med spetsig min, "och i hans sällskap blir det nog roligt. Jag skall också göra allt för att roa honom."

Nu hade hennes tankar åter lugnat och sansat sig. Hennes uppmärksamhet lät sig åter fångas af andra småsaker. Hon var-nade Klara, som med tillbakalutadt hufvud och slutna ögon, blek och orörlig satt på stolen, och med detsamma föll också balkläd-ningen henne in.

"Ack snälla Klara", ropade hon. "Blomsterguirlanden måste du flytta ännu litet djupare ned. Du har väl förstått hur jag öns-kade att få densamma? Tror du icke att denna ros passar bäst här? Jag har fått den af en kär person uti kottiljongen och önskar att bära den i afton enkom för hans skull."

Återförd till lifvets flärd, genom allt detta pratande, slog Klara matt upp sina ögon. Hon såg förvirrad ut, och behöfde ännu en stund för att samla sina tankar, derefter for hon med handen öfver pannan, liksom för att förjaga en elak dröm, drog upp en djup suck, och derpå började hennes små fingrar helt me-kaniskt att passa guirlanden på den hvita tyllklädningen.

Blanche måste icke hafva märkt något af Klaras vanmägt, eller också låtsade hon, som om hon icke hade gjort det, ty hon utbrast nu helt glad:

"Så der, det är utmärkt! Kanske ännu litet djupare. Bravo! Ack, Klara du arrangerar allting utmärkt väl. Nu blir min bal-klädning riktigt söt."

Hon klappade i glädje sjna små händer, hoppade omkring i rummet och hvarje spår af missnöje eller annan ledsamhet var glömt.

Endast tanken på den stundande balen och densammas fröjder beherrskade detta lättsinniga barnahufvud.

Utän afbrott började hon nu att tala. Än förklarade hon, att hon just i dag ville roa sig mer än någonsin, samt njuta af lifvets fröjder och icke bry sig i ringaste mån, om andras inbillade rät-tigheter. Än att hon redan var engagerad af den och den, til

den och den dansen, att spanioren Don Allmigos hade uppfunnit en ny kottillongstur och att hon skulle dansa densamma med honom.

Slutligen var balklädningen färdig och lättad af att hafva uttalat allt sitt missnöje, samt af anblicken af hennes balskrud flög hon liksom en fogel ut ur kammaren, för att återvända till lifvets tummel.

LVIII.

Klara tittade länge efter henne. Derefter lade hon handen öfver sina ögon, liksom hon behöfde att skydda dem mot det skärande dagsljuset och hon försjönk i djupa tankar.

Hon tyckte att en hel hop fjäll med ett hade fallit från hennes ögon, att hon hade varit blind och vandrat på villovägar och att hon först nu såg klart allt i sin rätta belysning.

Hade hon icke varit sjuk, eller haft någon kroppslig eller andlig synvilla?

Kunde han då göra annat än att älska denna förtrollande vackra varelse, som kom honom till mötes på sitt smickrande sätt och vara utrustad med alla behag.

Hvad hade hon också för rättigheter att förbjuda honom det?

Väl var det sant att hon hade sørjt samt lidit för honom, att hon hade tänkt på honom och darrat för hans skull, då just de personer, som stodo honom närmast på jorden, förrådde och öfvergåfvo honom.

Men nu då hon hoppades att skörda. Ja, nu tog detta af lyckan förklemade skötebarn, hon som hvarken kände det ringaste för honom, eller längtade efter honom, hennes ideal, hennes ögonsten, hennes enda förhoppning på bättre dagar bort från henne.

Ödet hade tydligt sin hand med i spelet, emedan andra kloka människor tillställde så att han, som en gåfva föll i deras sköte.

Hvad var det värdt att sörja öfver denna sak. Det var ju naturligt och det kunde ju icke vara annorlunda.

Hennes tankar, förhoppningar eller pretentioner hade förvillat sig och för denna sin hözfärd, straffade Gud nu henne.

Så der, kära läsarinna, arbetade Klaras tankar.

Men oss emellan vare det sagdt, att hon i denna stund utkämpade en kamp inom sig, hårdare och bittrare, än någonsin förut under hennes, den fader och moderlöses hårdt pröfvade lefnad.

Väl fuktade ingen tår hennes öga och ingen suck undslapp hennes bröst, som kunnat lätta hennes betryckta hjerta, men just sådant bekymmer angriper den personens kropp.

Klara hade en fast karakter, hon var van att lida, att hafva motgångar, hon var en af dessa personer, som med sammanpressade läppar, utan att samtala derom med andra, utkämpa sina strider inom sig sjelf.

Blek som ett lik, lemnade hon efter en stund arbetsrummet, detta rum hvaruti ödets hårdaste slag hade träffat henne, sårat henne i djupaste laget af hennes ömma känslofulla hjerta och hade krossat hennes sista förhoppningar.

LIX.

Bruno Meissner, grosshandlaren, hade åter en gång under ett samtal med Paul gjort ett svagt försök att leda samtalet på Pauls arfsangelägenheter, men denne hade på nytt afvisat honom.

"Icke ännu Bruno", hade Paul svarat. "Jag vill verkligen icke ännu höra talas om dessa tråkiga penningesaker. Låt det bero tills vidare."

"Men det vore ju ändå önskvärdt för mig, att få del af dina åsigter", svarade Bruno "för att kunna rätta mig derefter i mina företag."

"Det behöfs icke", svarade Paul "kommer sådant i fråga, så gör som du bäst vill. Jag önskar att låta det bero till lämpligare

tider. Hvarför skall jag hafva bekymmer derom. Sednare, då jag en gång har grundlagt mitt eget hem, samt någorlunda hunnit inrätta mig deruti, då kan du ju en vacker dag uppvisa för mig alla dessa papper och räkningar. Till dess är jag belåten med den sista helsning som min far har sändt mig genom dig, och allt det andra får vi ordna vid lämpligare tillfälle."

Sedan den tiden började Bruno också verkligen att lugna sig. Han kom allt mer och mer till samma åsigt som fru Betty egde förut, att Damoklessvärdet ännu hängde i några starkare band, än än just ett hårstrå. Innan dessa band här sönderslitits, fans ju åtminstone något hopp kvar, att hustrun kunde lyckas uti sitt företag och fånga honom uti nya oslitbara band.

Sålunda befriad från första faran, tyckte han sjelf som bördan blifvit lättare och han började åter att blifva både lugnare och gladare.

Sedan Pauls återkomst hade ett lugnare lefnadsätt blifvit infördt. och detta förfelade icke att göra inverkan på Bruno, och så småningom vänjde denne sig, till att mera förtroligt umgås och öppet samtala med brodern Paul.

Det fans ju numera så många föranledningar till samtal, då Paul förtroendefullt rådförde sig med honom.

Sålunda hade Paul också i dag helt öppet börjat tala med brodern. om att det skulle bli allvar med köpet af ett landtods. Man begärde väl ännu 220 tusen mark för detsamma, men första in-teckningen som var 100 tusen, kunde han behålla stående till eviga tider. Nu hade han i dag bjudit 200 tusen kontant och nästa fredag skulle han få svar, om budet blifvit antagit. Han trodde att det skulle blifva antaget och då var det hans mening, att "straxt flytta" dit ut, och att börja arbeta, ty han längtade efter nyttig sysselsättning. Läget som godset hade var bra, och blef ännu fördelaktigare, när jernbanan gick fram.

"Du menar sidolinien till Bandorf?" frågade Bruno. "Det är så godt som beslutadt, vill jag säga dig i förtroende oss emellan. Vi äro sju i utskottet, deraf öfverensstämma fem för densamma och två afvika, men icke mot sjelfva jernbanprojektet utan endast densammas riktning."

"Nåväl", sade Paul, då gifver jag också i nödfall tio tusen till."

"Icke så hastigt handladt, käre Paul", inföll Bruno. "Låt först

dina kontanter göra sitt inflytande gällande och får du då afslag, är ju god tid att rycka ut med fem och så ytterligare med fem. Jag har fått veta af en mäklare, att arfvingarne önska att sälja bort godset, och ännu kan det dröja tre, ja sex månader innan beslutet med jernbanan hinner till offentligheten. Kan jag hjälpa till med en liten falsk annons i någon tidning skall jag föranleda en sådan."

"Tack skall du ha, broder", sade Paul, "men ännu behöfs icke sådana medel. Jag känner nog till sådana tillställningar, för att fånga dumbommar, men jag använder desamma icke gerna. Får jag icke Jägershoff, nåväl, då köper jag nästa dag Augustaberg, hvilket ligger nära Glückstad. Detta har man tillbjudit mig för 135 tusea med 80 innestående och då låter jag dem själf behålla sitt Jägerhoff. Men jag är vid godt mod och går att hemta mitt svar om fredag afton klockan sex."

"Hvad är då din mening med detta landtgodsköp?" frågade Bruno.

"Naturligvis att börja idka landtbruket med all kraft, alldeles som jag lärt det i amerika", svarade Paul.

Medan förhållandet mellan bröderna således blef synbarligen bättre, försämrade detsamma sig påfallande mellan Fru Betty och Klara.

Till alla hennes pådiktade fel, sällade sig nu äfven farhågor af konkurrencc, med hennes dotter, och afundsjukan är en farlig sjukdom.

Hvarje uppmärksamhet som Paul bevisade den stackars flickan, fick hon i tysthet undgälla af fru Betty. Hon fick aldrig mera se sin onkel, långt mindre tala med honom.

Af barnens berättelser hörde hon en eller annan nyhet om honom, men detta var också allt och hennes sinnesförfattning förblef under denna stämning mer och mer betryckt.

Fru Betty egde som vi redan bra ofta hafva gjort erfarenhet af, en mycket bra talförmåga hon förstod på ett sarkastiskt, bitande sätt att återgifva eller omvända sin mening.

Om medlen hvilka hon använde var hon just icke mycket nogräknad. Bara saken gick fram.

Så var det också nu. Hur kunde Klara våga att konkurrera med hennes dotter.

Endast möjligheten deraf tyckte fru Betty redan vara en förbrytelse, skyldig eller oskyldig, hon måste undanrödjas i tid och derpå syftade fru Betty.

Paul förblef hela dagen i broderns hus, åt middag tillsammans med dem, drack kaffe och lofvade äfven att stanna till aftonen, då frun skulle gå på visit.

Paul var också i dag mycket upprymd. Han räknade med säkerhet på framgång af sin plan, att köpa ett gods, då kom han ju åter i nyttig verksamhet, kunde arbeta sig fram och tänka på att inrätta, samt ordna allt, för att också visa hemtrefnad.

I hans sinne utmålade han sig redan hemmet, hur han sjelf med rastlös iver sträfvade framåt som för och hvem vet om icke redan dervid, en qvinlig gestalt i klädsel som en flitig och arbetsam husfru spelade sin rol med i stycket.

Bruno och Paul gingo af och an i rummet, inbegripna i ett samtal om korn- och kreaturexport till England. Bruno var dervid ovanligt liflig och språksam. Han förklarade just för Paul hur denna handelsgren utvecklade sig mer och mer och var värdt att ännu mer iakttagas.

Han rådde Paul att börja sin verksamhet med denna branche. Kreatur af alla slag lefvande eller nedslagtade, smör, ost, frukt och alla sädessorter, allt egnade sig ypperligt till export, bäst på London. Ett bättre läge än som Jägershoff fick genom jernbanan, kunde man icke önska sig.

"Grundlägger du din verksamhet åt detta håll", fortfor han "då har du afsättning för allt. hvad du skördar eller tillverkar och kontanter får du med detsamma så att du kan svinga dig upp så högt som du kan hinna och ändå afsätta till högsta pris."

Fru Betty hade redan fulländat sin toalet och satt nu i högtidsskrud på en stol bredvid bordet, sysselsatt med att draga ett par ljusgråa handskar på sina händer.

I förbigående kastade Paul en blick öfver till henne, och skratade ovilkorligt öfver hennes bråkande.

"Jo, jo", utbröt fru Betty, "du skrattar åt mig. Detta är ett af de minsta besvär hvartill en moder alltid måste vara beredd. Du tror icke hur gerna jag skulle stanna i mitt präktiga hem, för att prata bort aftontimmarne med eder. Men i stället blir jag tvungen att gå på visit för mitt barns skull.

Vore det i afton icke just hos en familj, med hvilken vi äro beslägtade så skulle jag nog hafva funnit en utflyckt för att göra mig fri derifrån.

Paul skrattade. "Ja, ja", sade han, "nu talar du mig ur själen och därför torde du också inse hvarför jag är så rädd att börja dermed. En gång brändt barn skyr elden, så säger ett gammalt ordspråk."

Fru Betty lyftade hotande sitt finger. "I afton gör du dig lustig på min bekostnad", sade hon; "men kanske har du i det hela icke så orätt och så småningom omvänder du oss alla till en huslig lefnad."

"Men John", utbröt hon plötsligen försatt i yttersta vredesmod. "Hvad gör du? du trampar ju med dina smutsiga stöflar på min sidenrobel!"

Hon började släta ut sin sidenklädning och vid en flyktig blick som föll på gossen, varnade hon att densamme var ovanligt uppskakad.

I sin blygsamhet sökte han ännu efter ord, för att sammanätta en fråga och slutligen utbrast han:

"Mamma!"

"Nå, hvad vill du då nu igen?" frågade fru Betty honom temligen buttert.

"Mamma, är det sannt, att Klara skall skickas bort ur huset?" frågade han, och det redan i morgon."

Begge herrarna hade äfven hört frågan ställas. De stannade nu nära intill och förlägen bet fru Betty sig på läpparna.

LX.

"Hvaraf vet du det?" frågade hon sonen.

"Jag har hört Susanna berätta det för James i korridoren", svarade gossen. "De hade nog inte sett mig och jag blef mycket

ledsen deröfver. Men säg mig mamma om det verkligen är sanning?"

"Jag är i högsta grad missbelåten med Susanna", svarade fru Betty, "att hon redan nu helt öppet omtalar en sak, hvilken jag föranledd af utomordentliga skäl, har måst meddela henne. Hon har derigenom missbrukat mitt förtroende och har väl äfven blottstält hela saken. Men du John skulle skämmas att lyssna till tjänstfolket."

Gossen blef röd och slog blygsamt ned ögonen.

"Det var icke heller min afsigt", stammade han. "Jag hörde Klaras namn nämnas och deraf blef jag nyfiken, samt måste veta hvarom det handlade."

Af samma mening måste Paul äfven vara, ty han stod ännu kvar vid sidan om gossen, stödjande handen på sjelfva bordet. Hans ansigtsdrag hvilka för en kort stund sedan ännu voro glada och lifliga, hade nu med ens åter antagit sitt stränga och allvarsamma uttryck, och ur hans ögon sköto blixtar så skarpa, liksom ville han genomborra fru Betty.

Herr Bruno hade under tiden, äfven nyfiken nedslagit sig på andra sidan om soffan och han öppnade nu munnen, samt sade:

"Men kära Betty, hvad betyder då egentligen allt detta?"

Fru Betty vände granskande sina ögon mot mannen. Eit spetsigt bitande svar låg redan på hennes tunga, men det kom icke fram utan bortdog på hennes läppar.

Hvad kunde vara orsaken dertill?

Jo, tack vare Pauls närvaro. Dels generade hon sig för honom, dels fruktade hon att Paul öppet skulle taga parti för brodern.

Hon granskade ställningen genom en sidoblick och Pauls ansigte måste väl hafva uttryckt något liknande, ty hans skarpa blick hvilade frågande på henne.

"Ack just ingenting", svarade hon temligen artigt. "Saken är helt enkel och borde allra minst öfverraska dig Bruno; vi ha ju talt så ofta derom."

För att betaga sitt svar allt sårande mot hufvudparten, begagnade hon sig nu åter af gamla knepet att söka få en bullvan i tredje mansperson. Hon vände sig därför mot John, och rättade sitt svar till honom.

"Du kan väl tro John", sade hon, "att jag, när jag anordnar en sak, äfven har mina viktiga skäl som tala därför, och du bör finna dig i omständigheterna sjelf, om sådana icke anstå dig. Det har sedan länge varit afgjordt mellan mig och din fader, att Klara behöfde ännu några års erfarenhet af ett större hushåll, under en dugtig husmoders stränga ledning. Nu har jag just funnit en passande plats, och jag har därför, utan vidare betänkande antagit densamma. Meddelat mig derom med någon af eder, har jag ännu icke gjort, eftersom jag först önskade tala med Klara. Att Susanna först af alla fått reda derpå, faller af sig sjelf. Jag har nämligen tillsagt henne att bringa Klaras garderob i behörigt skick, och nu har hon strax omtalat det".

"Men mamma, Klara kan ju allting. Hvad behöfver hon då lära sig mer?" inföll åter John. "Ack var snäll och lät henne stanna kvar bland oss."

Hvad gjorde nu dessa böner? frågar ni, mina ärade läsarinor.

Det gick dermed som vanligt, de blefvo obesvarade.

Bruno kände sig som vanligt betryckt, han drog en djup suck för att derigenom lätta bröstet, och aftorkade just nu med näsduken förlägen sin panna.

Om der verkligen fans svetdroppar eller endast iabillningar, det kunna vi icke angifva. Den stackarn hade troligtvis genast fått hjertesorg och han arbetade nu som bäst på, att sammansätta sina tankar till en fråga.

Men Paul då, hur är det med honom? Griper han icke kraftigt in?

Nej, mina damer.

Betänk först litet närmare förhållanderna. Paul står här i brodrens hus och det är långt ifrån hans eget. Klara lefver under Brunos tak och står under hans beskydd. Frun som talar och ordnar är väl hans svägerska, men hon är här i huset och är den som förer spiran.

Mycket riktigt det veta vi, men icke han. Han har ju ännu icke blifvit underrättad derom.

Och dessutom vore här icke värdt att använda makten.

Att Paul kände sympati för Klara det hafva vi ju redan omtalat.

Men hvad slags känsla är det.

Ännu hafva vi icke fått någon upplysning derom. Han vet det kanske icke sjelf ännu. Vi tro att det är deltagelse.

Emellertid har Bruno fått klart med sina tankar. Pauls närvaro gifver honom mod och han säger:

"Hm! hm! Om du Betty ännu icke skulle ha aftalt saken alltför bindande så tycker jag likväl att vi ännu dessförinnan åter kunde närmare samtala derom. Jag sjelf vill då ogerna att hon skall sändas bort från huset."

Häraf uppmuntrad tog lille John åter till ordet:

"Ack ja, mamma gör det", ropade han med liflighet. "Öfverlägg saken ännu en gång med pappa, och låt då öfvertala dig, så att Klara får bli kvar hos oss."

Det var klokast att fru Betty icke miste tålmodet. Hade Paul icke varit närvarande då hade stormen redan brutit lös. Nu ref hon hastigt af sig handsken, hvars pådragning hon haft arbete med minst i tlo minter och hennes fingrar började nervöst att slå på bordet björneborgsmarschen.

Med temligen spetsig tunga sade hon:

"Det är icke vackert handlat af dig Bruno, att hålla med barnet och bestyrka det i sina enfaldiga åsigtter. Men bäst är att vi icke vidare tala derom. Jag skall nog veta att ordna saken på bästa sätt. Denna despyt oss emellan förråder dessutom bra litet takt mot vår käre gäst och han måste känna sig mycket generad deraf."

Nu blandade sig Paul uti saken, ty frun hade äfven meddelat honom densamma.

"Allt annat är tråkigt kära svägerska", inföll han lifigt. "Nej tvärtom mycket, intressant och ett välkommet samtalsämne jag är riktigt glad att det har kommit på tal.

Han lade sin hand på Johns hufvud och strök smekande öfver hans hår, och såg dervid på gossen som om han velat säga:

"Bra gjort min gosse!"

Derefter fortfor han:

"Jag kan tyvärr icke gifva dig något medhåll i denna sak och är äfven af den mening, att det är opassande att just nu slägsna vår unga släkting ur huset.

Fru Betty blef krithvit af öfverraskning.

"Också du lägger dig ut för henne?" ropade hon. "Det hade jag då minst förväntat!"

"Ja visst", svarade Paul, och hans ansigte såg dervid så oskyldigt ut.

Jo, jo, mina damer, om I hadn haft tillfälle att se honom i ögonen, så skulle I hafva sagt:

"Bah! han känner icke det minsta intresse för henne."

Just detsamma ville jag säga!

Men Paul fortfor sålunda:

"Jag har i hemmet funnit så ytterst få släktingar, att jag icke gerna vill väista ännu en deraf. Du kunde därför gerna förutnna mig glädjen af hennes närvaro, åtminstone så länge som jag ännu får tillfälle att gästa ditt hus. Jag önskade nämligen att lära känna henne litet närmare, samt få tillfälle att studera hennes karakter."

Dessa sista ord voro bra misstänkta och gjorde en egen verkan på fru Betty.

"Jaså", svarade hon spetsigt.

"När du ämnar att studera hennes karakter önskar jag dig all lycka."

Fru Betty bär ständigt på sina läppar tvetydiga ord, och i hennes hjerta herrskar också i dag gemen afuad mot en stackars fader och moderlös flicka. Huru förmår hon att utföra en så gemen handling. Hennes ansigte afspeglar ett sött leende medan hennes hand af bitter harm, äfven nu krampaktigt sammanpressar den stackars handsken.

Med all kraft håller hon sina ögon fästade på Pauls anletsdrag för att uppfånga den minsta förändring och sade:

"Är det verkligen ditt rena allvar, med denna önskan?"

Pauls ansigte blef emellertid lugnt och kallt. Han svarade:

"Ja, säkerligen", och du förpligtade mig till stor tacksamhet om du villfor min begäran."

Det inträdde en paus, derefter frågade fru Betty:

"Äfven om det skulle ske på flickans framtids bekostnad.

"Bah! nu skämtar ni åter, kära svägerska", svarade Paul. Hur han en sådan händelse härvid bringas i fråga? Hon blir ju bland sina släktingar. Jag begriper verkligen icke hvartåt du syf-

tar dermed, men skulle det ske med afseende på kostnadspunkten, då beder jag dig att fritt disponera öfver min börs."

Vid dessa sista ord kastade fru Betty med en knyck hufvudet bakåt och utbrast spetsigt:

"Derom är icke talan. Välan, så sker alla eders vilja", fortsatte hon efter en stund, "men jag beder att blifva fri från vidare ansvar.

Låtom oss nu tala om något annat!"

LX.

Medan på herr Brunos ansigte en viss belåtenhet afspeglade sig öfver att faran lyckligt var öfverstånden, uttryckte Pauls ansigte just ingenting anmärkningsvärdt, han var lugn och sansad.

Lille Johns ögon tindrade deremot af barnslig glädje. Den rena lyckan stod öppet afmålad i gossens ansigte. Förtroligt har han fattat sin nye onkels hand, och slingrade med den, precis så som han velat säga dermed:

Vi hafva segrat tillsammans och vi får behålla vår älskade Klara.

Vi andra som läsa detta, hafva ju äfven varit barn, och det fins troligtvis ingen, som icke en gång har haft ett liknande tillfälle som detta, och som af minnet derom sjelf kan utmåla sig den känsla af stolthet och seger, som John just nu kände.

Hvad vet ett barn om falskhet eller att munnen talar så, medan hjertat känner motsatsen.

Fru Betty var icke alls belåten med den vändning som saken hade tagit. Hennes väg hade tvifvelsutän blifvit korsad, hennes vilja blifvit lagd i bojar. Hon var för tillfället urståndsatt att utföra sin plan, men uppgifven var densamma dermed ingalunda.

Förlägen bet hon sig en stund i läpparne och hennes ögon

spejade efter en lämplig föranledning att öppna ett nytt samtalsämne.

Hämdplanen fans redan färdig, och att det var offerlammet som ytterligare skulle sitta emellan, detta är ju klart. Den värnlöse kan en hvar slå, så mycket som det lyster honom.

En feg handling är och blir det emellertid och hvarje hederlig människa föraktar den.

Som bekant gäller emellertid denna grundstadga icke. Hon hyllar regeln: Alla medel, ja knep gälla, bara de föra till ändamålet. Planen har hon, som förut lagdt, redan färdig och hon söker nu endast ett tillfälle för att obemärkt smugla sprängämnet in i leken.

Hennes ögon vandrade derunder omkring och hennes tankar arbetade ännu fortfarande.

Hon varnade John som var i riktigt glad sinnesstämning. Glädjeruset innebär alltid svaghet. Många stora män hafva blifvit tillintetgjorda under glädjens rus, ty man blottställer sig då lätt, och hon använder sitt eget barn.

"Näväl John", började hon samtalet.

"Hvad ämnar du att företaga dig i afton under min frånvaro?"

"Läsa och studera min lexa som vanligt", sade John.

"Jag tycker icke alls om, att du hänger hela tiden öfver dina böcker eller tillbringar tiden i ett sällskap som icke apstår dig", svarade fru Betty.

"Nu kan du emellertid först springa öfver till mitt rum, der på pelarebordet ligger min fläktare af elfenben. Tag den och för den hit."

Glad sprang John sin väg, för att uträtta ärendet och fru Betty vände sig nu med bekymmersam min mot Paul, hvilken ännu alltjemt stod kvar vid hennes sida.

"Den gossen gör mig äfven allvarsamma bekymmer", sade hon till Paul. "Han eger ett så drömmande väsen. Jag tror det är farligt, att låta honom ostörd vandra fram deri. Det är verkligen tat beklaga att den ende manlige arfvinge af huset Meissner & Söner är så klen, både i förstånd och annat kroppsligt afseende, att man bör hysa bekymmer för hans framtid. Jag för min del inser med hvarje dag allt tydligare, att jag har begått ett fel deruti att

bortskämma barnet och jag skall från nu göra allt, för att förflytta gossen till en friskare atmosfär. Han måste bort från en umgängeskrets der han finner medhåll för sina fel. Ja, så skall det bli, ingenting skall kunna hindra mig, att sätta min vilja igenom."

Hvarken Paul eller Bruno yttrade ett ord derpå till genmäle, men det oakadt fortsatte frun ännu vidare, precis så som om hon talade för sig sjelf.

"Nej, ingen skall kunna afhålla mig från att utföra mina moderspligter mot mina barn."

Bruno var nog van vid sådana predikningar, han svarade derför icke på hennes ord och för Paul var dess innehåll en fullkomlig gåta.

Hvem gällde alla dessa yttringar?

Hvem var det som var i fara?

Hvar fans faran?

Hur skulle densamma afvärjas?

Alltsammans var och förblef en mörk gåta och vi komma kanske aldrig att få reda på densammas botten eller att få veta hvartåt det syftade.

Vi anföra detta resonnemang här också endast, för att underätta våra läsare derom, att det åter fans något hvarpå frun rufvade. Hvad som kommer att krypa ut af ägget, det måste vi afvänta.

En moder skadar sällan sina egna barn, sker något, så är det vanligtvis för deras egna intressen.

Hvem är nu bestämd till offerlammet?

Vi gissa Bruno, Paul eller Klara. Huru frun har handlat mot Paul, då hennes eget intresse kom i fara detta känna vi ju redan till af berättelsen.

Nu hotar Klara att blifva en farlig medtäflerska för hennes dotter Blanches intressen och därför skall hon godvilligt undanrödjas.

Låtom oss se hur hon handlar.

John återvänder till rummet.

"Nå väl, min son?" frågade fru Betty.

"Mamma der ligger ingen fläktare", sade John.

"Hvad för slag", ropade frun, "då har du icke riktigt öppnat dina ögon, ty fläktaren måste ligga der."

"Nej, mamma", svarade gossen envist, "jag har sökt noga efter öfverallt."

"Då måste jag sjelf öfvertyga mig derom". sade fru Betty. "Käre Paul, vill du lysa för mig?"

Paul grep tag i armstaken. Fru Betty gick för ut ur rummet och han följde efter.

Man anlände till hennes med lyx utstyrda sofgemak och det första som frun gjorde, då hon kom fram, var att stanna framför spegeln, och att granska sin egen person.

Derefter började hon söka efter fläktaren och John hade rätt, den fans icke.

Hm! hm! började hon nu att mumla mellan tänderna, detta är då återigen bra besynnerligt. Detta är nu redan den fjerde eller femte sak som försvinner för mig på ett eget sätt. Det äro just inga saker af stort värde, men det äro ändå kära gåfvor. Så har jag nu i dag på morgonen, innan vi åkte ut, lagt fläktaren hit på spegelbordet för att hafva den i ordning till aftonens bal och nu fins den icke mera. Frågas om det icke är bra påfallande, att saker kunna försvinna i mitt eget rum."

"Skulle du ändå icke kunna misstaga dig?" frågade Paul. "Du kunde ju hafva nedlagt den någonstädes."

"Nej, jag är fullkomligt säker i min sak", svarade fru Betty.

"Nåväl", sade Paul "då måste fläktaren ju också finnas här, och han började på nytt att lysa omkring öfver allt, men fläktaren blef icke hittad.

"Spar din möda Paul", inföll fru Betty numera åter mycket huldrik och nådig.

"Akta dig bara att du icke sätter gardinerna i låga."

"Se så, låtom oss nu återvända till det andra rummet", tillade hon om en stund.

Paul reste sig upprätt och började långsamt följa fru Betty mot dörren.

"Och du säger att detta icke är första pjesen som du mister i ditt rum?" frågade Paul.

"Ack nej! det har hänt mig flera gånger på sednare tiden", svarade frun.

"Men då blir det ju din pligt att undersöka saken så att du vinner upplysning och kommer på det klara dermed", sade Paul.

"Det borde jag göra", svarade fru Betty. "Jag måste väl beqväma mig till att söka vinna några upplysningar, så ogera jag vill, ty det strider emot min karakter."

Liksom befallen af en idé, ringde hon och då strax derefter betjenten inträdde befallde hon honom att bedja mamsell Klara komma in.

Uti Pauls ansigte afmålade sig förskräckelse och han tycktes vara besluten att skynda fram till sin svägerska, samt att bära en fråga på läpparne.

Men lika fort som det kom, hejdade han sig och blef åter herre öfver sig. Han stälde sig emellertid i bakgrunden och afvaktade sakens utgång.

Klara trädde in.

Det var länge sedan Paul hade sett henne och hon förekom honom mycket förändrad. Hon såg mycket blek och nedslagen ut. Kring hennes ögon låg en djup mörk rand och en slö matthet tillkännagaf sig i hela hennes väsen.

"Ni har låtit kalla mig tant", sade hon.

Fru Betty närmade sig nu långsamt henne och sade med en vänlig röst precis som det handlade om någonting angenämt.

"Jag har åter anledning att klaga öfver dig mitt barn. Du har säkerligen i dag på förmiddagen åter låtit dörren till min sängkammare stått olåst.

Klara spände af förundren vidt upp sina ögon, lyfte upp sitt hufvud och sade med säker stämma:

"Nej tant, det har jag icke gjort, endast under den tid som jag själf har varit inne i rummet, har dörren varit olåst."

"Tänk noga efter mitt barn", fortfor fru Betty. "Kanske att du ändå har lemnat rummet under en kort stund under utträttande af ett eller annat ärende, det är ju förlåtligt. Jag har nämligen anledning att tro det någon främmande person obemärkt har smugit sig in der."

Klara skakade på hufvudet och svarade:

"Nej tant, det är omöjligt. Sedan ni har tillsagt mig att hålla dörren stängd under eder frånvaro har jag mycket strängt

iakttagit befallningen och därför är jag också i dag fullkomligt säker på, att ingen har sluppit in obemärkt."

"Jag har nämligen just därför, att jag eger så många värdefulla saker i rummet, anordnat denna försigtighetsregel, förstår du", sade fru Betty plötsligen vänd till Paul.

Först häraf fick Klara kännedom om Pauls närvaro. En hastig rodnad öfvergick hennes ansigte för att lika hastigt lemna rum för en dödlig blekhet. Hon ryste och hennes hand grep under ett anfall af svindel i luften liksom för att finna ett stöd.

Paul sprang fram för att hjälpa henne.

Men Klara hade hunnit att hemta sig, och afvärdade med handen detta hans tillbud, derefter rättade hon stolt upp sitt hufvud och undvek att vända sina ögon i en riktning der hon kunde möta Pauls blickar.

Paul kände sig stött af detta afslag och han drog sig tillbaka.

Fru Betty hade icke alls varsnat hvad som förefallit eller också hade hon sina goda skäl för att öfverse med detta lilla uppträde.

Hon frågade ännu en gång:

"Således är du säker på att ingen annan än du sjelf har kunnat beträda rummet?"

"Ja tant, det är jag säker på", svarade Klara.

"Nå, då vet jag verkligen icke hur jag skall förklara saken", sade fru Betty spetsigt.

"Men hvar blef Blanche utaf?" ropade hon plötsligen, som vaknande ur en dröm.

Hon kastade en blick på uret.

"O! redan så mycket", ropade hon. "Då måste du vara snäll och se efter henne, Klara och säga att vi ovilkorligen måste begifva oss åstad."

Klara gjorde en böjning på hufvudet och lemnade derpå rummet.

Då hon väl hade stängt dörren efter sig, såg fru Betty på Paul drog på axlarne och frågade:

"Hvad, skall man nu tänka?"

Paul tillbakavisade emellertid hennes blick utan uppmuntran och sade halft frågande.

"Hvad du vill då väl icke misstänka henne?"

"Käre Paul", svarade fru Betty med sockersöt röst. "Jag miss-tänker ingen som du har hört. Jag låter endast beviset tala, ännu har jag ju icke funnit någon hållkrok, utan har endast fått fullt upp med stoff till eftertankar."

"Men stanna då icke under sådana omständigheter på halfva vägen, utan fråga henne förr rent ut om hon vet något om de försvunna sakerna."

"Ack Paul, hvad du är oerfaren i sådana saker", suckade fru Betty. "Du talar precis som ett barn. Hur skulle jag väl kunna få reda på någonting om saken när jag straxt kom fram med sanna förhållandet. Nej man bör vara förtegen, speja och manövrera försigtigt."

Hon fäste sina blickar granskande på honom, för att speja hvilken verkan uppträdet i sin helhet hade frambragt.

Men Paul syntes endast vara missbelåten, att han hade blifvit öfvertygad, derom fans intet spår att läsa i hans ansigte.

Fru Betty fortsatte därför:

"I all tysthet måste jag höra mig för, eljest får jag ingenting veta. Nej, min vän i grumligt vatten bör man fiska."

För mycket och för litet ifrighet kan skämma allt.

LXI.

Fru Betty och Blanche åkte till balen.

Bruno och Paul stannade hemma och samtalande om allehanda saker.

Klara blef icke synlig under hela aftonen, utan kammarjungfrun dukade och serverade vid tebordet. Missbelåten med dagens händelser aflägsnade Paul sig redan tidigt under föregifvande af trötthet.

Hemkommen till hotelle lät han ännu en gång dagens händelser passera genom sitt minne och stannade med synnerligt intresse länge vid Klaras angelägenheter.

Det ville icke alls bli klart för honom, hvartåt dessa fru Bettys beskyllningar syftade och ännu mindre trodde han att desamma kunde vara grundade.

Men Klaras uppförande emot honom? Hade icke äfven det blifvit märkvärdigt förändradt? Under samtalet med honom för några dagar sedan visade hon sig så fri och hjertlig och i dag var hon så surmulen, samt syntes vilja undvika honom.

Hvad kunde vara grunden till dessa nycker.

Skulle det ändå vara sanning som fru Betty hade sagt, skulle Klara verkligen vara vara skyldig till låga handlingar?

Nå, då hade fru Bettys sätt att behandla henne ju utvisat en utomordentlig mildhet och öfverseende, ja den hade varit nästan allt för svag.

Men nej! hvart förvillade sig nu åter hans tankar? Hur kunde han tro sådant om Klara, att hon hemligen skulle tillägna sig saker ur fru Bettys sängkammare, saker som hon visste vara fru Bettys egendom och hvilka hon hvart ögonblick kunde sakna, samt återfordra.

Bah! hvad skulle hon med sådant skräp, som en fläktare m. m. Kunde hon taga sådana bagateller och därför sätta hela sin ställning i huset som insats, nåväl då måste hon antingen vara snäll eller också befallen med en tjufmani.

Men hvarför var fru Betty så vacklande, hvarför frågade hon henne icke rent ut, hur sanna förhållandet var, så att hon öppet kunde försvara sig. Ja, detta var och förblef en gåta. I sanning ett bra egendomligt behandlingssätt.

Bruno hade under aftonens samtal, då Paul med afsigt hade fört talan på halfsystern Petreas förhållanden, berättat för honom, hur Karin hade kommit i hans hus.

Bruno hade då samtidigt uttalat sitt beröm öfver barnet och lofordat den nuvarande flickans duglighet, tacksamhet och pålitlighet.

Den ene omtalte beröm, den andre klander. Hvem skulle han tro. Han höll med brodern.

Att fru Betty hade en intrigant karaktär, att hon var högfärdig och elak mot Bruno, derom hade Paul mycket klart, oakadt Bruno sjelf aldrig kommit fram med något besvär. Hvarför kunde

hon då icke äfven behandla den stackars flickan stjufmoderligt, ja mera än så, vara elak emot henne?

"Är det då icke bra naraktigt," utbröt Paul, under detta resonemang. "Mitt godmodiga hjerta blir åter svagt och godtroget, det längtar efter att sluta sig till ett annat, åt hvilket det kunde betro sig. Men just när detta står på vippen att ske, återvänder det gamla misstroendet, uppriskar de gamla sorgliga erfarenheterna och omintetgör framgången.

Jag tror nu en gång icke fru Betty", fortfor han att resonera för sig sjelf. "Hon eger ett visst uttryck i sitt öga och sina mimer, som jag icke alls tycker om och fins något smutsigt vid saken, då är hon också icke främmande därför.

Ännu är jag icke på det klara, hvarken om det ena eller det andra. Jag vill icke döma derom, utan vackert göra så, som hon sjelf har rekommenderat det åt mig.

Vara vaken, undersöka, pröfva och sedan först döma. Men vänta min svägerska, denna granskning skall äfven innesluta dig sjelf."

Hade fru Betty haft tillfälle att se honom i detta ögonblick, då han fattade detta beslut, hur han stod der med sammandragna ögonbryn, stampande med foten på golvet, då skulle hon ha utropat liksom Blanche en gång förut gjorde.

"Jag fruktar mig för honom."

Djupt försjunken i sådana obehagliga tankar, började han att gå af och an i rummet, och mumlade för sig sjelf:

"Hur skall jag förskaffa mig upplysningar om denna sak? Det är sannerligen ett riktigt virrvarr och jag känner ingen människa som jag kunde rådfråga. Får jag icke tag i någon lyckas nisse, eller en annan god ande som hjälper mig, så lyckas det väl aldrig att genomtränga mörkrets väf."

Hän stannade, förde den venstra handen till pannan, medan den högra gled i vestbröstat. Det gaf en häftig ryck i honom.

Brevet! der satt ju brevet, hans talisman.

"Ja, hur är det bevändt med dig min gamle vän?" mumlade han. "Der har jag en annan mörk punkt och under de sista dagarnes kringspringande har jag nästan bortglömt denna angelägenhet.

Skall jag stanna vid de upplysningar som jag fått? Skall jag slå mig tillfreds dermed?

Bah, det äro ju så godt som inga upplysningar som jag har fått. Bruno nekar att hafva mottagit brevet, nå väl så måste någon annan hafva gjort det.

Hvem är då denne andra?

Det måste jag låta utspeja.

Jag vill och måste uppdaga min räddningsman. I morgon har jag tid ledig hela förmiddagen och då vill jag strax använda den, samt söka att bringa saken klar, eljest kommer fredagen och då får jag kanske annat att tänka på och kunde åter glömma att taga i tu med angelägenheten."

Han lade ett litet minne i sin portmonnä och med föresatsen att vara i morgon tidigt på benen, afslöt han för i dag sitt dagsverke, samt lade sig till hvila.

LXII.

Under tiden som han sof, roade fru Betty och Blanche sig som bäst på balen.

Fru Betty inledde, med vanlig pratsambhet, nya bekantskaper och nya intriger, samt spelade sin rol briljant.

Blanche var öfverlycklig, hon dansade, koketterade och pladderade, så att nöjet icke blef afslutet för än klockan tre på morgonen.

Ännu en timma senare anlände herrskapet hem, och oaktadt den sena timmen lät Blanche icke afhålla sig att strax springa in i sängkammaren, för att ännu en stund prata med henne om ett och annat.

Hon kände sig ännu så varm, så schafferad, och kunde icke sofva. Hon var icke van, att genera sig det ringaste.

Hvad brydde hon sig derom att hon väckte upp Klara ur sömnen och störde hennes nattro. Sådant bekom henne icke det ringaste.

Då Blanche bullersamt kom hoppande in i Klaras rum var denna vaken.

Hon hade upprigtigt segdt, ännu icke lyckats falla i sömn, en hel skara af elaka tankar hade åter bemäktigat sig hennes sinne och hållit henne vaken.

Tant Bettys sätt att framgå under förhöret, såväl som hennes spetsiga tvetydiga talan i närvaro af Paul hade kränkt henne djupt. Hon hade gråtit bittra tårar och hade med barnsligt förtroende hemställt sina bekymmer åt Honom, som styrer allas vägar.

I höjden af sin smärta hade hon precisat liksom Paul i sin tid utbrustit:

"Allsmäktige Fader! är det då verkligen din vilja att gäcka alla mina framtidsförhoppningar?"

Detta hände omkring klockan elfva och nästan samtidigt var det som Paul for med handen in i västbröstat, att brevet påminde honom om sitt löfte och deraf kom det sig, att han fattade föresatsen, att redan nästa dags morgon kraftigt börja efterspeja sin räddningsman.

Men låtom oss fortsätta var berättelse efter tidens gång.

"God morgon Klara," utbrast Blanche. "Hvad? är du ännu vaken? Klockan är ju nära fyra. Vi hafva just återvänt hem. Ack, du kan icke tro hur jag har roat mig. Gudomligt säger jag dig. Jag har dansat hvar enda dans, hvar enda tur i kottillionen. Han — han var riktigt der! mina förhoppningar hade icke gäckat mig. Han var så öfverordentligt kär och har lofvat mig så många vackra ting, så du icke kan tänka dig det."

"Jaså," sade Klara liksom i tankarne. "Har onkel Paul då ändtligen lyckats att besegra sitt afsky för baler?"

"Hvad drömmar du om?" frågade Blanche. "Onkel Paul? Nej han har Gud ske lof, icke varit der och spejat efter mig. Jag har under hela aftonen kunnat roat mig obehindradt, och därför var det så utmärkt."

"Om hvem talar du då?" frågade Klara.

"Jag tror verkligen att du sover ännu", inföll Blanche skratande. "Nej, min vän jag talar om spanjoren Don Allmigos, honom som också var här på balen och som du nog har haft tillfälle att se och beundra. Gud, hvad han var vacker i afton, och så han förstår att föra sin dam under dansen. Som en Gud säger jag dig!

Vid hans arm känner jag mig så lugn, så säker, och en sådan konversation sedan, som han förstod att inleda och att genomföra. Ack Klara, om du hade hört allt hvad han i afton har omtalt för mig. Ditt hufvud vore säkerligen likaså förbrylladt som mitt nu är. Jag formligen svindlar, kan jag säga dig i öfvermåttan af min lycka, än af fruktan för, att vakna och att uppdaga att det endast är en dröm."

Hon svepte en sehal om sig, satte sig ned på en fotpall vid Klaras säng, så att hennes mun kom tätt intill Klaras öra och hon började åter ett ordsvall att strömma öfver hennes läppar, som en timme senare ännu långt ifrån hade afstannat.

Åter och åter upprepade hon alla tilldragelser med spanjoren, hans passionerade ord och blickar, samt deras gemensamma framtidsförhoppningar och äntligen afslutade hon sin berättelse med en lång suck och frågan.

"Hvad tror du det skall föra till?"

Den stackars Klara, redan förut så olycklig och upptagen af sina egna angelägenheter och bekymmer, fick genom denna påträngda bikt ännu mera att tänka på. Hon hade bra mycket besvär af att lugna det upphetsade barnet, samt att förmå det att söka dämpa sina fantasier och låta dem hvila till morgondagen.

"Ja, morgondagen — morgondagen", hviskade Blanche suckande och halft drömmande aflägsnade hon sig äntligen.

Strax derefter började tjänstfolket att röra sig och redan klockan tio blef till stor förundran för kammarjungfrun fröken Blanche åter synlig. Hon hade icke alls sofvit. Men hennes lynne i följe deraf var just icke det bästa, ty hon var så egensinnig, så ond och vresig som aldrig förr.

Kammarjungfrun Susanna, hvars syssla det var, att vara henne behjelpig vid påklädningen och friseringen, och hvilken eljest alltid plägade att utföra detta till frökens fullkomliga belåtenhet, förmodade i dag icke alls att vinna hennes höga bifall.

Frisyren föll aldrig i Blanches smak, än var den för hög, än för låg och efter att det vid fjerde försöket hade stannat började samma krånglerier att förnya sig med klädningen med mera.

Otaliga gånger efter hvarandra ref hon slöjor, band och andra smycken ned, samt ombytte dem mot andra och till sist då allt

var färdigt, såg hon sig i spegeln och utbrast i gråt, af förargelse öfver sitt förfuskade utseende.

Der stod hon nu klädd i en himmelsblå sidenklädning, besatt med hvit hermelin pelsverk, uppstående Maria Stuart halskrage, röda bandrosetter och liknade en prinsessa ur fabelriket.

I mycket dåligt lynne begaf hon sig till sist ned till mottagningsrummet och slog sig der ned på en stol vid fönstret, samt kastade derifrån sina blickar spejande och granskande ned på gatan.

Fru Betty hade just funnit tid nog, dels för att hemta sig från sin förundran öfver dottrens tidiga toalett, dels hennes egenomliga påklädning. Hennes uppskakade sinnesstämning och det påfallande intresse, hvilket hon i dag visade gattrafiken; voro allt för mycket, för att icke väcka uppseende.

Hon gissade sig till att någon extra händelse stod att förvänta från det hållet och hon tog därför sina mått och steg.

Under påsken af att vilja hemta en näsduk ur sängkarmen aflägsnade hon sig på en kort stund och vaxlade derunder äfven några ord med betjenten James och kammarjungfrun.

Strax efter att hon hade återvänt blef dottren plötsligen blosande röd i ansigtet, samt utförde en djup bugning ned åt gatan. Derefter satt hon stel som en docka, precis som på nålar och lyssnade efter att förnimma ett vist slags buller i korridoren.

Men detta buller hördes icke af.

Synnerligen missnöjd, halft förlägen och halft drömmande satt Blanche ännu en stund kvar, men till sist började hon att få aning om att något extra torde hafva händt. Hon tittade åter nedåt gatan och strax derefter undslapp ångestropet, "O himmel", hennes bröst.

Med ett ryck sprang hon upp från sätet, samt störtade till klocksträngen.

Men fru Betty hade som sagdt redan väntat på något liknande, och var förberedd derpå. Hon spärrade hennes väg och med ett lugn som ganska påfallande afstack mot Blanchets retsamhet, grep hon dottren om armen och sade:

"Hvad har händt? du ser ju ut så som en olycka hade händt dig."

Blanche hade aldrig lärt att beherrska sig och gjorde också nu intet försök att dämpa sin vrede.

Jag såg nyss herr Don Allmigos komma, framstötte hon and-truten. Jag är säker på, att det var hans mening att aflägga en visit hos oss, kanske för att efterhöra vårt befinnande och nu går han der åter bort. Han har redan försvunnit om hörnet. Man kan då icke hafva afvisat honom."

Den sista satsen frambragte hon nästan gråtfärdig och åter gjorde hon ett försök att nå klockstängen.

Men modren var qvick i vändningen och förhindrade också denna gång hennes framgång. Derefter sade hon både långsamt och tydligt:

"När man har afvisat honom der nere i korridoren, så har man dermed endast utfört min befallning."

Nu stod Blanche der liksom förstelnad och stirrade modren i ansigtet.

"Mamma", sade hon slutligen i en obeskriflig genomträngande tonart.

Modren brydde sig icke alls om dottrens fasa utan med största lugn så som ingenting hade förefallit fortfor hon:

"Eftersom du nu sjelf gifver förledning dertill och bringar ditt förhållande på tapeten, så kan jag likaså gerna först som sist uttrycka mig närmare derom, samt säga dig, att ditt uppförande på gårdagens bal har väckt mitt största missbehag. Du har der verkligen tillåtit denne spanioren att göra dig sin kur på ett bra opassande sätt; i ett sällskap af främmande personer och i ett främmande hus, ville jag icke väcka uppseende, och har derfor tegat, men här mellan fyra ögon förklarar jag rent ut inför dig, att sådant aldrig mer får hända.

För att äfven låta herr Don Allmigos icke vandra i tvifvel om mina afsigter, har jag gifvit en gång för alla, order att vi icke äro hemma för hans besök."

Detta språk var tydligt nog. Fullständigt förkrossad sjönk Blanche ned på soffan, gömde sitt ansigte i näsduken och brast ut i en flod af tårar.

Fru Betty lemnade henne god tid att rasa ut, samt att komma öfver första anfallet. Så fort hon hade lugnat sig något, fortsatte hon med sin straffpredikan.

"Jag är verkligen bra förvånad", sade hon, "att min dotter icke har bättre reda på, hvad som passar sig. Hur kan en för-

ständig flicka tillåta sådana friheter, som denne spanior i går tillät sig, åt en främling som ingen riktigt känner."

"Han arbetar som frivillig på ett af våra största handelskontor", sade den tillrättavisade hvars uppstudsighet och motsträfvighet så småningom åter började att höja sitt hufvud.

Fru Betty drog på axlarna.

"För mig är det sak samma", fortfor hon, "hvarmed denne herre sysselsätter sig och hvad han beärifver. För dig mitt barn får han icke existera mera. Det förefaller mig för öfrigt så som du hade börjat alldeles att glömma bort din belägenhet, och jag har ändå tydligt nog förklarad densamma för dig.

Fru Betty kastade härvid som hastigast en blick på uret och derpå fortsatte hon:

"Här äro vi icke längre säkra mot främmande öfverrumpling, därför är det bäst att du följer med mig in i mitt rum, ty jag har ännu mera att tala med dig."

Utan att krusa grep hon Blanche om handen och drog henne med sig in i sitt rum samt stängde dörren efter sig.

LXIII.

Nästan en timma senare kom Blanche åter ut ur rummet, hennes ögon voro röda och man kunde tydligt se, att hon hade gråtit mycket. Hon låtsade också vara mycket bedröfvad, men kring hennes mun afspeglade sig ännu en viss uppstudsighet.

Blanche begaf sig direkt till sitt rum, samt stängde in sig med detsamma. Här började hon på nytt att genomgå uppträdet. Under de första timmarna upprepade hon oafbrutit för sig sjelf, att hon var den mest olyckliga varelse på hela jorden, och skulle bli sådan under återstoden af sin lefnad.

Från denna första uppfattning gick hon så småningom öfver till den andra, nämligen tankar om uppstudsighet. Hon tyckte sig

icke längre vara något barn, som behöfde att låta bjuda sig en sådan förklenande behandling.

Derefter kom hon till tredje afsatsen. Hon började fundera öfver de mått och steg hvilka hon kunde använda till sitt försvar och till slut antog hela hennes hållning uttrycket af en fast beslut-samhet.

Hon sprang upp från soffan, sökte fram ett ark rosenrödt papper, grep pennan. med hastig fart gled hennes hand öfver det-samma. Derefter stack hon brefvet i ett kuvert, förseglade det, och skref adressen.

"Se så", sade hon, dragande djupt upp anden, "nu är det gjordt.

Brefvet gled derefter ned i hennes ficka, hon läste sakta upp dörren och trädde ut i korridoren.

Men märkvärdigt nog var härvid att hon som eljest alltid plä-gade färdas fram med larm och buller såg sig spejande om åt alla sidor.

Först då hon hade öfvertygat sig om, att ingen lefvande va-relse fans i korridoren, smög hon sig ljudlöst på täpspetsarna, in i arbetsrummet, hvarest hon varseblef den person, hvilken hon sökte, nämligen Klara.

I de mest smickrande ordalag och under det hon slog sin arm kring Klaras lif, hviskade hon henne i örat:

"Snälla Klara, icke sant, du visar mig en vänskapstjenst?"

Klara sökte svagt att befria sig från hennes omfamning och svarade:

"Du vet ju Blanche, att jag tjenar dig gerna, så framt jag för-mår det."

"Ja, du kan det!" utropade Blanche, "och säg därför också att du vill det."

"Jag lofvar aldrig något bestämt förrän jag vet hvarom det gäller", svarade Klara.

"Jo, det är en mycket lätt sak, en bagatell, som hvar och en kan göra", sade Blanche.

"Hvarför dröjer du då att komma fram dermed," svarade Klara

"Säg rent ut, hvad det är."

"Du kommer säkerligen att gå ut ännu innan afton", började Blanche förlägen.

"Ja, det är jag väl tvungen till, om en stund, och hvad då?" sade Klara.

"Då kunde du vara snäll och lemna detta bref på posten", svarade Blanche, och sökte samtidigt förlägen att sticka brefvet i Klaras hand.

Men utan att röra sig tiltade Klara på det rosenröda brefvet. Derefter fästade hon sina ögon skarpt på Blanche, som i medvetandet om att hon färdades på förbjudna vägar, djupt rodnande ned slog sina ögon.

"Hvad?" ropade Klara, "du skrifer väl icke till spanioren."

Blanche nickade stillatigande.

"Hvad skall detta betyda?" fortfor Klara, "mamma har ju förbjudit dig det."

"Ja", svarade Blanche, "men jag känner mig manad att säga honom, att när man behandlar honom här i huset ovänligt, jag åtminstone är fri därför, och att jag icke längre är något barn, med hvilket man kan leka som man vill. Derfor är du väl snäll och befordrar brefvet på posten."

Klara sköt emellertid svagt Blanches framsträckta hand som höll brefvet tillbaka, och med lugn säker stämma sade hon:

"Väl är jag obekant med allt som har händt mellan dig och din mor, men ändå är jag icke hågad att blanda mig i saken.

En skymt af förargelse spred sig öfver Blanches panna, men hon beherrskade sig genast och tog till böneboken.

"Snälla, söta beskedliga Klara", sade hon i den mest smickrande ton, "du kan väl icke vara så grym och neka mig denna obetydliga tjenst. Du vet ju, att jag icke sjelf törs gå ut om aftonen, endast får åka och att jag därför icke kan göra det ringaste utan att mamma vet om det. Jag kan ju i detta delikata fall icke anlita hjälpen af tjenstfolket.

"Nej, Blanche", svarade Klara, "det får du icke heller göra, utan du skall helt och hållet uppgifva tankan om att afsända brefvet. Du är ännu så oerfaren och begriper icke hvart en sådan olydnad förer och hvilka farliga följder ditt företag kan hafva. I hvarje fall är du ju på väg att bedraga dina föräldrar och till en sådan handling vill jag icke låna min hand. Du vet ju mycket väl i hvilken tacksamhetsskuld jag står till din far. Ja, vore

det fråga om att mottaga brevet af dig för att kasta det i elden och låta lågorna förstöra det, då vore min hand genast redo att utföra verket för ditt väl."

Surmulen och i högsta grad förargad vände sig Blanche ifrån henne.

"Jag begärde din hjälp", sade hon spetsigt efter en kort stund "icke ditt råd."

"Icke så, Blanche", inföll Klara, "var icke ond på mig. Jag vägrar dig det endast af vänskap, för att söka afhålla dig från ett steg, som kommer att föra dig ned i förderfvet.

Du glömmar ju i dag helt och hållet hvad du sjelf för några dagar sedan har anbetrott mig i all hemlighet. Kommer du icke alls mera i håg — ditt förhållande till onkel Paul?"

Allt detta talande gagnade henne emellertid till intet. Ännu mera förnärnad än förut, slet Blanche sig lös och med en spefull min vände sig ifrån henne.

"Börjar äfven du att bry mig för honom", ropade hon förargad. "Jag behöfver väl icke att aflägga dig räkenskap öfver mina tankar och gerningar, deröfver behöfver ingen annan än jag bestämma."

I högsta vredesmod sprang hon af och an i rummet, mumlande mellan tänderna. Hon skulle väl aldrig mera hafva bevärdigat Klara med vidare böner, om icke saknaden af en annan lämplig person, hade tvungit henne till att visa sig försonligare.

Det dröjde emellertid länge, innan han hann att fullkomligt besegra sin vrede och öfvervinna sin högfärd. Ändtligen stannade han dock och sade:

"Sannerligen Klara, jag begriper icke hur du kan neka mig din hjälp i en sådan smäsak. Du har ju ingenting annat att göra än att i förbigående aflenna biljetten i postluckan och detta är allt hvad jag begär af dig. Hvem ser dig och hvem är du ansvarig derför?"

Klara befann sig numera i en bra frestande ställning! Hennes blod strömmade till hjertat, än blef det varmt än kallt. Att mottaga desta bref och befordre det, var ju detsamma som att lägga första hindret emellan Pauls förening med Blanche och hon var säker på, att det med tiden skulle föra till ett uppslag. Hon antog nemligen mycket riktigt att upptäckstens timma en gång skulle slå

samt att Paul då aldrig skulle förlåta en otrohet, förd bakom hans rygg, om äfven hans hjerta skulle brista.

Stridiga tankar stormade genom hennes hufvud:

Tag emot brevet! Gör som hon begär, det kommer at lända till ditt bästa, och hon ämnade just sträcka ut sin hand efter brevet.

Men hon hann icke fullfölja handlingen. En ännu starkare strid af den motsatta sidan kullkastade och tillintetgjorde frestaren.

Hållande händerna för sina öron utropade hon:

"Nej, nej, Blanche fresta mig icke mera! — jag gör det icke. Gör du förr, som jag beder dig och lägg dig icke i strid med dina föräldrar, utan undvik vackert hvarje föranledning till osämja med dem.

Kasta brevet på elden, och förstör icke genom ditt egensinne, både din och — hans lycka.

Men Blanche kastade med en knyck hufvudet bakåt och svarade vresigt:

"Så låt bli det då! Jag skall nog kunna vinta en annan för saken.

Hon närmade sig dörren och ville aflägsna sig. Men anländ till tröskeln vände hon sig om, och med en temligen spetsig ton frågade hon:

"Det är väl icke din mening att förråda mig?"

"Det vore egentligen min skyldighet att anmäla saken för din mor, innan det blir för sent", svarade Klara.

"Det får du ingalunda göra", ropade Blanche i det hon stam-pade med sin lilla fot i golvet. "Det skulle vara nedrigt handladt af dig.

Näväl, då vet jag hvad jag hvad jag gör", fortfor hon efter en kort paus. "Jag säger helt enkelt åt mamma att du ljuger och då få väl se hvad som följden blir."

"Fy då, Blanche!" ropade Klara. "Tror du dig om att kunna afhålla mig från min pligt, genom sådana gemena knep."

"Så väntar du du dig väl någon erkänsla från annat håll", fortfor Blanche i samma retsamma ton. "Kanske lägger du an på att viana Pauls tacksamhet. Skynda dig då, han är derne, jag hör hans röst, tillfället är således ypperligt."

Nu var det Klaras tur att rodna. Nej, det var då icke heller riktigt handladt.

Men hvad skulle hon göra? Bäst vore att hvar och en fick sköta sig sjelf och låta saken ha sin gång.

"Nej!" utbrast hon högt, "jag skall icke förråda dig."

"Det är då snällt af dig", sade hon. "Räcker du mig din hand derpå?"

Klara framräckte sin hand och med matt och beklämd röst, upprepade hon sitt löfte.

Nu kände Blanche sig lugnad och sprang sin väg. Klara upptog ånyo sitt arbete och funderade derunder ännu länge öfver saken.

Efter en stund suckade hon djupt och mumlade mellan tänderna:

"Hur skall allt detta sluta en gång med tiden?"

Blanche uppsökte sin kammarjungfru Susanna och en kort stund derefter smög sig denna med brevet i fickan, ut ur huset.

Hvad som icke smakar den ene är ibland en annans bästa kost.

LXIV.

Dagarne gingo och vecka efter vecka försvann.

Jultiden med alla sina familjefröjder var passerad och det nya året hade börjat.

Man skref medio af januari månad och herr Bruno Meissner sitter i dag som vanligt på sitt kontor, der han afslutar sina böcker och drager handelsbalancen.

Detta är för de flesta en oangenäm affär, och som vi veta, luta Brunos affärer till undergång.

Sådan belägenhet kan kufva den starkaste och mest arbetsamma man.

Herr Bruno sitter som sagdt och granskar alla slags papper.

Han summerar, än adderar han ihop, än drager han ifrån, nog af han grubblar och funderar.

Just nu kallar han sin gamle bokhållare till sig och håller ett långt samtal med honom och straxt derefter följer en annan ung man, hvilken bestyrer lagret, för att gifva närmare upplysningar.

Uti den gamle bokhållaren känna vi igen den bekante Heine. Han är ännu ungtkarl, går klädd i en gammal kontorsfrack, helt grå kostym och har börjat begagna glasögon.

Dessvärre förmår icke detta att förbättra sakens ställning, eljest hade han säkerligen gerna önskat det, ty en hederlig karl, som han är, deltagar känslofullt i principalens glädje och motgångar.

"Hur är det egentligen med detta konto, Heine?" frågade herr Bruno honom. "Hafva vi icke mottagit remissa från huset?"

"Jo vasserra!" svarade Heine, "den kom de första dagarne i Januari och hörer icke hit."

"Hur är det med assuransen mot eldsvåda?"

"Den är klar! Den nya polisen är kommen och premien är betald", svarade Heine.

"Hvarför hafva vi ännu icke sändt afräkning och penningar till Brown & Co i Baltimore?" frågade herr Bruno.

"Afräkningen ligger färdig", svarade Heine, "men jag har ännu icke kunnat samla så mycket penningar som behöfs, till att köpa vaxlar."

"Hur kan det komma sig?" frågade herr Bruno.

"Här ryckte gamle Heine på axlarna och sade:

"Jag har ju redan flera gånger gjort herr principalen uppmärksam derpå, att det nödvändigt med tiden måste falla sig svårare och svårare för mig att bestrida alla utgifter med den punktlighet som förr, när man undandraget mig medlen dertill. Här på detta konto finner ni ju antecknad alla beloppen hvilka äro lyftade sedan år och dag till förmyndarekammaren. Desamma uppgå numera till 400 tusen mark och ännu återstå ytterligare 100 tusen mark att betala. Hur dermed skall blifva, när man för jemnan fortfar att draga stora penningbelopp ur kassan, det begriper jag verkligt icke."

Den nådiga frun gör allt för stora pretentioner. Jag anmodar eder, herr principal, att granska hushållskontot. Under sista

året utvisar detsamma nära 30 tusen mark och det är sannerligen icke så lätt att inbringa så mycket penningar.

"Jo, jo, jag vet!" suckade herr Bruno. "Låt det nu bara stanna dervid för i dag, gode Heine. Jag har fått huvudvärk af allt räknande och befinner mig i dåligt humör. I morgon kunna vi fortsätta arbetet."

Men gamle Heine tycktes icke vara nöjd dermed. Han drog skuldrorna högt upp och svarade:

"Ja, herr principal, gerna för mig; men när vi icke göra allvar af saken, så komma vi också aldrig till målet och det onda blir aldrig botadt. Något genomgripande måste ske, det torde väl vara klart, och att vänta tills tiden har öfvervunnit oss, detta kunde bli farligt."

Återvänd till sin pulpet, brummade Heine ännu fortfarande mellan tänderna.

"Betala! betala! jo sådant är lätt sagdt, men då bör man väl också anvisa mig medlen dertill. Herr Bruno är sträng mot mig och ytterst svag mot sin hustru."

"Ack ja", suckade han till sist, "här i huset har bra mycket förändrat sig sedan gamle herr Baltazars fränfalle. Under hans tid lefde vi sparsamt i hushållet och då hade vi godt om penningar att betala med, då var det angenämt att vara kassör. Nu deremot lefva vi friskt undan, förslösa penningar till baler och andra nöjen och mig frågar man hvar penningarne blifva af och hvarför jag icke remitterar.

Herr Bruno hade redan nedläst sina papper och lemnat kontoret.

Litet efter hvarann försvann den ene efter den andre af kontoristerna och äfven gamle Heine var i afton icke sen med att lägga in sina saker och begifva sig på vandring hemåt.

LXV.

Vi hålla oss i principalens fotspår och upphinna honom snart, ty han har icke gått långt; endast upp i familjerummet det så kallade thérummet.

Här äro alla gaslägor tända, oaktadt ingen menniska fins derinne. Han tittar in i de angränsande rummen, men också dessa äro folktomma. Slutligen kommer han till vinterträdgården. Också denna strålar i afton i starkaste belysning, samt är upptagen af ett damsällskap.

Nu först föll det i hans minne att hustrun hade berättat något om ett förestående besök af några gamla väninnor, en så kallad kaffebjudning.

Förargad skakade han på hufvudet och återvände till det röda rummet, och trött som han var på lifvet slog han sig här ned i en soffa samt försjönk åter i sitt grubblande. Han kände sig verkligen i högsta grad olycklig och mer än en gång drog han upp näsduken för att dermed aftorka de kalla svett droppar som pressades fram på hans panna.

Hur länge han suttit der, hvad han tänkte och hvilket beslut han fattat, allt detta veta vi icke och troligtvis vet han sjelf det icke heller.

Han vaknade ur sin dvala, genom hans älskade hustrus skärande röst; med mycket väsen och buller kom hon skrikande genom therummet och anländ till det röda rummet, sade hon temligen högt:

"Hvau! är du redan här Bruno? Det är ju ganska ovanligt tidigt, som du har kommit i afton.

Herr Bruno steg upp. Han måste ha varit bra förvirrad i sitt hufvud ty han behöfde några minuters tid för att samla sina tankar. Han for med handen åtskilliga gånger öfver ansigtet, med sina långa smala fingrar strök han upp sitt gråa hår, hvilket tofvtigt hade sjunkit ned öfver pannan, och derpå frågade han:

"Hafva dina väninnor gått sin väg?"

"Ja", svarade fru Betty, de aflägsnade sig för en liten stund sedan."

"Det hade då icke heller varit nödvändigt att särskildt för deras skull antända alla gaslägor såväl i trädgården, som här i alla rummen", sade mannen."

Fru Betty vek förundrad ett steg tillbaka. Halft förebrående, halft granskande fäste hon sina ögon på mannens spensliga gestalt och i spetsig ton svarade hon:

"Jaså, har du kanske därför kommit så tidigt för att säga mig det?"

"Ja", svarade mannen, du har träffat hufvudet på spiken. Just därför och för ännu mycket annat."

Numera visste fru Betty icke hvad hon skulle tro. Hon började betvifla gubbens tillräkningsförmåga, ty så djerfva ord hade hon ännu aldrig förr fått höra.

Men i afton skedde underverk. Herr Bruno spände upp sin kropp till hela höjden och med en ganska ovanlig beslutsamhet började han att säga:

"Ja, Betty, jag har just i afton grauskat mitt bokslut."

Fru Betty rynkade på näsan, hon drog sina läppar breda, och gjorde en min, som om hon velat säga:

"Bah! hvad kommer det mig vid. En sådan tråkig räkenskap förstår jag mig icke på."

"Och", fortfor mannen, "resultatet är tröstlöst, ja mycket, mycket värre än som jag hade väntat mig det".

Ledsen öfver vändningen, hvilken samtalet så oförväntadt och oförberedt började att taga, drog fru Betty sina ögonbryn samman och försökte att hitta på en utväg för att slippa ifrån så lätt som möjligt.

"Bah! sade hon, du ser väl åter spöken."

"Ack nej!" svarade mannen, dessvärre är det sanning, den renaste sanning. Jag har så ofta sagt dig det, att jag icke förmådde bestrida utgifterna af din storartade vällefnad, men du ville ju aldrig höra derpå, förrän du har lyckats att ruinera mig bottenlöst."

Sådana skarpa ord hade fru Betty icke fått upp bära sedan länge. Hon försökte på nytt att undandraga sig föredraget och gjorde min af att aflägsna sig.

Men i afton var gubben djerfvare än vanligt, han grep tag i hennes arm och höll henne fast. Hans ögon började att glimma i vredesmod och den eljest så slöe mannen var nu, till fru Bettys förskräckelse plötsligen djerf och kraftfull. Hon vågade icke att reta honom ytterligare och därför teg hon.

"Jag har så oändligt många gånger sagt dig det, både i godo och i vredesmod", fortfor han, "att mina förhållanden icke tålde så stora privatutgifter, men jag har alltid talat för döfva öron. Du har icke i ringaste mån brytt dig om min varning. Du går och

hemtar dig från kassören det ena stora penningbeloppet efter det andra och undrandrer mig detsamma, för att sjelf använda det till fåfånga för din person och dermed i samband stående vännor alldeles obekymrad om hur det går för mig."

"Jag har i afton granskat ditt konto", fortsatte han, "och alla små belopp som du tid efter annan har hemtat ur kassan utgöra under sista året sammanlagt icke mindre än nära trettio tusen mark. Detta är i sanning ett bra stort belopp under ett års tid, och det erfordras allt bra mycket arbete för att återförtjena det."

"Nej! Bruno", ropade fru Betty, "det kan icke vara möjligt, jag har icke hemtat mer än hundra mark i veckan."

"Detta är ditt vanliga prat", svarade Bruno. "Jag skall i morgon ytterligare granska kontot och lemna dig närmare upplysningar derom. Min gamle kassör har tjent mig i öfver trettio år och jag har aldrig funnit anledning att betvifla hans ärlighet. Han har redan åtskilliga gånger förut gjort mig uppmärksam derpå, samt förehållit mig att han vore tvungen att utbetala dessa belopp utan qvitto och har antydt, att han önskade att äfven här få införd den ordningen här att pengarne utbetalades mot skriftliga requisitioner eller qvittenser."

"Ja, det borde du ha gjort för länge sedan", inföll fru Betty, "eljest kan han ju skriva ned hvad han vill."

"Mycket riktigt", fortsatte mannen, "eller också att den som har motagit det kan neka. Jag har hittills dröjt att tala med dig derom, emedan jag kände dina invändningar och icke önskade att utsätta mig för dina grofheter. Men nu, då du sjelf anslår den strängen, gör jag det med detsamma och säger dig rent ut, att det är slut med din egenmäktiga rättighet öfver min kassa och att jag har förbjudit min kassör att vidare utbetala belopp, som du requirerar utan min påteckning. Skulle du framdeles anordna något utan min tillåtelse så kan du betala det sjelf, ty jag har icke råd dertill."

"Men Bruno", inföll fru Betty. "Det är ju förnärmande. Hvarmed har jag då slösat?"

"Åt alla håll", svarade Bruno. "Att speciellt anföra en enkel sak vore dumt. Vill du emellertid gerna veta en enskild sak, så kunna vi börja med vinterträdgården. Vet du hvad den kostar? Nära femton tusen mark."

"Ha! ha! ha", skrattade fru Betty. "Jag glömde att räkna tre. Dervid kan du se din bokhållares räknenskapers pålitlighet."

"Eller också ditt beräkningssätt", svarade Bruno. "Jag är redo att dokumentera mitt påstående, bara du förmår att göra detsamma. Endast rummet som du har undandragit affären är värdt ett tu en mark om året, ty detta belopp måste vi betala i hyra för rummet i nr 25 Hamiltongatan, hvilket vi fått i ersättning."

Men hvad vidkommer allt detta mig?" invände frun spetsigt, "du har ju gifvit mig lof dertill och då måste du väl också finna dig i omständigheterna."

"Ja, ser du", svarade Bruno, "numera beslår du mig med min egen svaghet. Mot kassören invänder du att han är dum och lem-nar dig pengar utan qvitto och mig sjelf slår du dermed, att jag har gifvit mitt samtycke dertill och derfor skall jag svara för följderna.

Att du har tiggat mig dag och natt under åratal derom, dermed tiger du. Det är sant att jag en gång utledsen och för att blifva qvitt din eviga jämmer, har varit svag nog, att säga ja. Du har börjat med en enkel trädgård och slutat med en så luxiöst inrättad att den kostat mig trettio tusen mark, förutom ett tusen kronors årlig platshyra. Allt utan den ringaste inkomst.

Fru Betty teg, men hon skakade på hufvudet.

"Nej Betty", fortsatte Bruno, "deruti har du orätt, som i allt annat och borde icke komma med tomma ursäkter. Gasläggningen kostar nära två tusen mark, alla lampor, glaskupor, pelare, samt ornamentier fem tusen, springvattnet tre tusen, blommor och orangeträd . . .

"De kosta så godt som ingenting", inföll här åter frun.

"Nej bevars", svarade Bruno, "dig kostar det endast besväret att åka till trädgårdsmästaren, men mig kostar det femtusén.

"Ack Bruno, så du säger", svarade fru Betty åter och vände sig vresigt bort. Ja, på sådant sätt kan nog summan ökas.

"Då skall jag dokumentera det inför dina ögon", sade Bruno. Trehundra orangeträd men en jernbeslagen tunna kosta tio mark hvardera, endast det utgör tretusen mark, allt annat oräknadt.

"Men herr Pettersson har sjelf sagt mig att det skulle kosta en bagatell", inföll frun.

"Kanhända att han betraktar det som en bagatell, när du talar om en, men använd på trehundra blir det ett kapital och hvilken nytta draga vi sedan af detsamma?"

"Jag tycker att vi begagna den hvarje dag och du sjelf hvilat dig gerna der", svarade fru Betty tomligen spetsigt.

"Ja, det gör jag", sade Bruno. "Hvarför skulle jag icke begagna en sak, som en gång är anskaffad för att begagnas. Men inte faller det mig därför in, att tända trehundra gasbloss och låta springvattnet arbeta i briljant eklärering för att fagna ögonen på dina kaffesysterar under edra kafferep."

"Nu börjar du i din modfärdighet att blifva elak", inföll fru Betty förnärmed. "De voro alla b kanta från fordnas dagar. Gamla ärevärdiga damer, hos hvilka jag gästade bra ofta under trettio år."

"Det betviflar jag icke alls", inföll Bruno med ökad bitterhet. "Du eger visst en hel bataljon sådana. Men hvilket gagn har jag af sådana bekantskaper, för att kunna särskildt bekosta en briljant eklärering åt dem, det inser jag verkligen icke. Den simplaste cigarrfabrikör, som köper en packe tobak af mig, bringar mig mera nytta, än alla dina väninnor och likväl trakterar jag honom icke en gång med ett glas brunnsvatten."

"Det tror jag nog", svarade fru Betty skrattande. "Hvad behöfver han att uppmärksammas, han är icke van dervid."

"Nej bevars", inföll här åter Bruno. "Han är icke med i den högre societeten. Du drager intet gagn af honom, om du också mycket väl visste vägen till hans penningar för att lättsinnigt förslösa desamma."

"Så dumt och oförnuftigt du nu talar igen i ditt vredesmod", inföll fru Betty. "Hade jag någonsin fått penningar från en cigarrarbetare?"

"Nej bevars", svarade Bruno. "Icke från honom. Kanhända hade du då icke alls mottagit summan, för den luktade naturligtvis tobak. Men eftersom han har inbetalt summan på kontoret till kassören, så vet du nog samt att finna vägen till dem, för att dermed bestrida utgifterna till dina kafferep."

Fru Betty skakade åter på hufvudet och sade: "Nu har jag väl fått höra tillräckligt med ovet för detta oskyldiga nöje", sade hon. "Hade jag kunnat ana, att du skulle gifva mig så många förebräelser skulle jag ha vetat att undgå dem."

"Det är icke ensamt detta", inföll Bruno, "utan alla dina andra fester, såsom baler, middagar och konserter med flera onyttiga utgifter. Hvert jag än vänder mitt öga, så arbetar du på att förlösa mina penningar. Att du någon gång skulle ha tänkt på att tillföra mig en penny, det kan jag icke minnas."

"Nej", inföll fru Betty spetsigt. "Du har väl icke heller gift dig med mig, för att jag skulle förtjena pengar åt dig?"

"Det har jag icke gjort", svarade Bruno. "Men icke heller har det skett, för att låta mig ruineras af dig."

"Du trakterar mig i dag med idel elakheter", inföll fru Betty. "Jag har icke längre lust att höra derpå", fortsatte hon och gjorde en hastig ryck för att komma lös.

Men det lyckades henne icke. I dag var gubben lifvad af en utomordentlig kraft, och han höll armen så fast omsluten att hon kände smärta dervid.

"Jag släpper dig icke så lätt i dag", ropade Bruno. "Det har dröjt bra länge innan du har fått mig dertill, att säga dig min mening rent ut, men nu vid randen af en afgrund, drifver nöden mig dertill. Ut måste det en gång för att få slut på slöseriet, innan det har bragt mig till fullständig ruin, och detta öfverlefver jag icke heller. Bryter vanheder in öfver mig då blir det också min död."

Öfvermannad af sin smärta slog Bruno begge händerna för sitt ansigte, sjönk ned i en karmstol och suckade djupt.

Fru Betty var glad att hon fått sin arm fri. Hon granskade noga den röda strimma som var synlig. I början slungade hon dystra blickar bort till mannen och det såg ut som om hon ämnade gå sin väg och lemna honom ensam, tills han hade hunnit sansa och beherrska sig.

Hon hade troligtvis gerna gjort allvar och lemnat mannen åt sitt öde. Men det fans andra skäl som talade för att stanna. Nog af, hon aflägsnade sig icke, utan slog sig ned på en stol vid fönstret.

Kanske ordnade hon under tystnad sina tankar och återförde desamma i en bättre riktning.

Efter en stund reste hon sig upp och började gå af och an i rummet och man såg tydligt att hennes bättre "jag" hade vunnit öfverhanden och att det var hennes afsigt att öppna underhandling.

Men det måste ha kostat på henne att underkufva sin stolthet samt att närma sig mannen.

Emellertid blef afståndet emellan begge personerna mindre och mindre. Efter många slag fram och tillbaka i rummet, stannade hon tvärt vid hans sida, lade sin hand på hans skuldra och med vek ton sade hon:

"Lugna dig Bruno och drif icke genom din modlöshet saken värre än den är. Jag är säker på, att du har sett allt i svart, och att man har velat skrämma dig. Var därför en karl och uppför dig såsom det anstår en man, då skall du se att det blir bra igen."

Men hennes röst måste hafva förlorat all kraft öfver mannen, ty i stället för att lugna honom, bröt hans vrede åter lös.

"Så har du predikat hvarje gång jag har tillåtit mig anmärkning emot ditt slöseri", sade han. "I stället för att lyda mig och höra på mina varningar, har du drifvit ditt spel värre och värre. Du håller icke upp dermed förrän jag uppfyller din önskan och dermed har jag tyvärr emot dig varit allt för svag."

Samtidigt slungade han en blick full af vrede och förakt på henne, och ängslig för att ett nytt utbrott skulle börja drog fru Betty sig tillbaka.

Det inträdde åter en lång paus.

"Nåväl, så låtom oss i allt lugn samspråka om förhållandena", började fru Betty till sist och öppnade derigenom åter samtalet. Att vi genom hårda ord och beskyllningar reta hvarandra förer till ingenting. Du är ju eljest en god affärsman och tappar icke strax modet. Så lugna dig framför allt äfven nu och låtom oss också denna gång hitta på utvägar till att afhjelpa skadan."

"Den låter icke mer afhjelpa sig", sade mannen. Numera är det för sent dertill. När man har dragit utaf min affär 400 tusen mark såsom Pauls medel, medan du samtidigt under årtal har bortslösat 20 eller 30 tusen mark om året, så utgör detta ett kapital af nära en million. Ett sådant belopp låter hvarken ersätta eller sammanspara sig i en handvändning. Hela grundfonden är borta och följaktligen saknar affären den behöriga kraften. Öfverkommer mig en enda förlust, eller blifver jag intrasslad i en process eller något annat krångel, så är jag genast ohjelpigt förlorad

och kan aldrig mera resa mig, ty jag skulle behöfva dertill stora kapitaler."

"Som till exempel din brors penningar?" frågade fru Betty.

"Ja, det vore en hjälp som kunde förslå", svarade mannen. "Men hvem är skuld till att jag aldrig kan komma någon väg med honom?"

"Hvem är det som har ställt sig emellen honom och mig?" frågade Bruno.

"Väl icke jag?" inföll frun.

"Jo, just du!" sade mannen. "Ditt inflytande har häruti gjort sig gällande ifrån början.

I går berättade han för mig att han numera hade köpt landtgodset "Jägershoff" för 210 tusen mark.

Jag blif nära förtviflad.

Tänk om han skulle begära pengar af dig, genljöd det inom mig. Om han skulle kräfva återstoden af hundra tusen mark af dig, det vore ditt dödshugg.

"Har han då sagt något dylikt?" frågade fru Betty tydligen förläget.

"Nej, icke ännu, men det kan komma", svarade Bruno. Han har endast berättat mig att han dragit vaxlar på Londonerbanken och det synes vara en bagatell för honom att betala beloppet men han kommer väl att behöfva flera pengar."

"Så tala då med honom derom", sade Betty.

"Det vore det riktigaste under ordnade förhållanden", svarade Bruno och hans röst blef åter lika skarp och häftig som förut. Men hvem är skuld dertill att jag icke kan det? Der åter finner du följden af dina förhärjningar. Hur törs jag väl slå upp mina böcker och låta Paul se i desamma?

Hur skall jag kunna anmoda honom om att låta sina medel stå kvar i en affär som blifvit så illa tilltygad och står på så svaga fötter.

"Men så tig då", ropade Betty. "Du skriker ju så högt att hela huset kan höra det och ändå skymfar du ju ingen annan än dig sjelf.

Yttrande detta lade hon djerft sin hand öfver männens mun och lyckades derigenom att afbryta ordsvallet. Samtidigt hviskade hon honom i örat:

"Du vet ju att jag håller på att arbeta ditåt och tror mig vara nära målet."

"Hvad säger du, är du nära målet?" frågade mannen. "Kan du i sanning glädja mig dermed?"

"Ja visst, käre Bruno", svarade Betty. Jag är säker om en lycklig framgång.

Hvorför tror du Paul eljest skulle uppsöka vårt så ofta som han gör.

Han kommer ju nu på senare tiden bra regelmässigt hvarje af-
ton, utan undantag."

"Jaså, du bygger derpå dina förhoppningar", sade mannen, "då äro desamma rena luftslott. Jag för min del tror icke alls att Pauls täta besök gälla vår Blanche.

"Det f ns en tid", svarade fru Betty, "då jag sjelf var orolig öfver att Pauls smak och tycke skulle ha tagit en missriktning och hade förvillat sig åt annat ovärdigt håll. Men jag har vetat att förbygga detta, och har öppnat ögonen på honom. Nog af, jag för min del känner mig temligen lugn i mina förhoppningar och tror att han i verkligheten börjar att fatta tycke för henne. Jag hoppas därför starkare än förut på en lycklig framgång, och skulle jag en vacker dag se mina önskningsars mål förverkligadt, då är det sannerligen icke ditt verk, Bruno.

Hittills har jsg låtit saken gå sin jemna gång, fortsatte hon efter en stund, men nu då jag vet att det hastar med resultatet, skall jag veta att påskynda en deklaration och kan du i den saken påräkna mitt bistånd."

"Bah!" svarade mannen; "de blifva tomma förhoppningar. Ingen garanti finns för framgången. Men Gud gifve att saken tog den önskade vändningen, ty eljest vet jag verkligen ingen utväg som kunde frälsa mig från skam och elände."

Utmattad sjönk mannen numera tillbaka i karmstolen och allt efter som den starka upphetsningen och spänningen på nerverna gaf med sig, förslappades också de öfriga anietsdragen, glansen i hans ögon minskades och hela kroppens hållning blef kraftlös.

Hade fru Betty nu bevärdigat sin äkta hälft med en granskande blick, då torde hon ha kommit på andra tankar, både med afseende på gubbens svaga lifskrafter som hennes egen framtids säkerhet.

Der fins gamla ordspråk som ljuda:

Den högfärdige slår Gud med blindhet.

Den som gräver grop åt andra faller ofta sjelf deruti.

Så gick det också här vid lag.

Alltjemt upptagen af sitt vredesmod, öfver den stora förnärelse som Bruno hade tillfogat henne och hennes väninnor, kände hon intet medlidande alls. Ingen hade ännu ostraffad kränkt hennes värdighet. Med en nervös ifver pysslade hon än med det ena än med det andra och slutligen tog hon mod till sig och aflägsnade sig helt och hållet ur rummet.

Att hon med sina uttalade fasta förhoppningar om framgång, sjelf kände sig stående på lös sandgrund, det kända vi ju redan till. Hon trodde sjelf troligtvis icke heller så säkert derpå. Här gällde det emellertid att rädda sig ur knipan och strax var hennes mun villig att utsäga hvilken beskyllning som holst, bara den var egnad att rädda sin herrskarinna.

Vanan är andra naturen.

Qvinnans list går öfver all list.

Gömd är ej glömd.

Litet på snedd skadar icke.

Men framför allt låtom oss sätta jesuiternas grundlära:

Ändamålet helgar medlen.

LXVI.

Några aftnar senare återfinna vi såväl herrn som frun sittande kring tébordet.

De äro aldeles ensamma, ty hvarken Blanche, John eller Paul hafva infunnit sig, och i följd deraf går samtalen mycket trögt.

"Hvar hafva vi då barnen i afton?" frågade gubben.

"John har sin timma i engelskan, och Blanche är ännu på sitt rum", svarade frun.

"Hvad har hon då der så angeläget att göra i afton", frågade

mannen, hon plägar ju eljest alltid att vara här precis klockan 8, och det är redan 20 minuter öfver tiden.

"Min Gud, Bruno, så du frågar i det cändlige", svarade fru Betty, hvars tålmod redan var slut. "Jag har då säkerligen omtalat för dig, att Paul flere gånger har börjat konversera med henne på engelskan och att hon då har stappladt. I följd deraf har hon anmodat mig om en timmas privat undervisning uti engelskan och mrs Peacock kommer hvarje morgon och undervisar henne. Nu måste hon då äfven ha tid för att kunna öfva sig riktigt flitigt och därför har jag gifvit henne lof att hålla sig inestängd på sitt rum, om aftonen mellan 6—8, för att ostördt kunna arbeta der samt inöfva sina lexor. I afton dröjer hon nu verkligen bra länge och hon borde ha slutat. Jag kan ju låta kalla henne."

Men innan det kom så långt förnams ett buller af tunga steg ute i korridoren. Frun lyssnade och lät stickeriet sjunka ned i knäet.

"Var detta icke Pauls röst?" mumlade hon mellan tänderna.

"Ett sådant buller han gör och hvarför kommer han icke innanför?" Hur kom det sig att ingen af betjeningen fans derute?

Hon beherskade sig ännu en minut men derefter var det slut med hennes tålmod. Hon glömde helt och hållet sin värdighet, och reste sig upp från soffan och smög sig till salsdörren samt tittade ut i korridoren.

Mycket riktigt varsnade hon Pauls gestalt, men han kom icke från den sidan der trappan ligger, utan längst upp från korridoren. Han var i färd med att öppna alla dörrar, titta in i rummen samt genomsöka alla vrår och talade derunder temligen högt för sig sjelf.

"Nej! icke heller här. Hvar kan hon då för f-n i våld hafva gömt sig?"

"Herre Gud, Paul är det du, som drifver detta buller här ute?" frågade fru Betty. "Hvad är då på färde?"

"Åh, se der! god afton kära svägerska", ropade Paul och han närmade sig henne helsande samt följde med henne in i rummet.

Medan frun återvände till sitt säte, drog Paul, upphetsad som han var, sin af regnet genomblötta hatt af och slungade den vårdslöst på en med siden beklädd stol. Derefter trädde han närmare till bordet, sträckte fram sin hand till brodern och sade:

"Du är väl satt i förundran öfver att jag liksom en jagthund stöfvar omkring här i alla vrår, men det var då också verkligen ett bra eget kärleksäventyr, som jag oförsynt har blifvit vittne till, och hvilket jag ännu är i färd med att efterspana."

Både fru Betty och hennes äkta hälft spetsade nyfikna öronen och frun svarade:

"Hvad säger du Paul? förklara dig tydligare, ty jag begriper ännu ingenting."

"Bah! hvad behöfs vidare ordande om denna sak", sade Paul, ännu alltjemt upphetsad och med ett eget ironiskt, skälmskt leen "Jag har helt enkelt blifvit vittne till en öm kärleksscen."

"Här i vårt hus?" frågade nu äkta paret, som ur en mun.

"Ja visst", svarade Paul. "Nog började det redan på gatan, men det afslöt utanför eder port."

"O, hvad säger du Paul", ropade fru Betty och i spänd förväntan trädde närmare intill honom. "Men jag fattar ännu verkligen alltjemt icke sakens sammanhang och måste därför ytterligare anmoda dig om närmare detaljer. Var därför snäll och berättå för mig hela scenen."

"Upprörd som Paul var, gick han ännu en stund af och an i rummet, derefter for han med handen genom sitt krusiga hår, satte upp ett grubblande och vresigt ansigte och slungade derunder ibland riktigt vreda blickar på frun.

"Jo, jo", utbrast han till sist, "man bor ofta i eget hus och vet ändå icke hvad som passerar på tio stegs afstånd. Kanhända att jag vet att berättå allt för dig och derigenom öppnar dina ögon. Må så ske."

"Bäst är", fortfor han, "att jag för tydlighetens skull omtalar allt så utförligt som möjligt, ty då lägger jag lättast allt klart inför edra ögon."

Han ställde sig midt emot det äkta paret och började sin berättelse sålunda:

"Redan för omkring åtta dagar sedan mötte jag en afton under mina vanliga promenader på Jumfernstieg ett ungt kärlekspar, hvilket arm i arm kom spatserande emot mig. Man ser ju så många dylika lustvandrande gå fram och tillbaka på Neuervall och Jumfernstieg, att det väl aldrig skulle hafva fallit mig in, att fästa någon extra uppmärksamhet på detta par, om jag icke hade tyckt mig

observera, att damen, bäst hon kom emot mig, ryste samman och derefter ängsligt drog slöjan tätare öfver ansigtet, samt att hon derpå hviskade något i örat åt sin kavalier. Jag vände mig om för att se efter dem, och så gjorde samtidigt äfven hennes kavalier. Detta retade min nyfikenhet. Utan att sjelf veta hvarför gjorde jag en sväng om, och en aning sade mig att jag hade råkat närmare bekanta. Denna tanke lemnade mig ingen ro, och eggad af min nyfikenhet började jag nu att kila efter paret, för att granska det närmare. Inom få minuter hade jag återfått det i min synkrets och snart befann jag mig tätt bakom detsamma så nära, att jag kunde urskilja deras klädsel. Nu föreföll det mig, som om jag hade sett damens klädning förut, hvilket föranledde mig att obemärkt hålla mig i deras spår, för att öfvervaka deras steg och se hvart de ämnade sig och huru det hela skulle sluta.

Promenaden blef lång, den kunde väl ha börjat omkring klockan half 7 och slutade nära klockan 8. Vi vandrade genom en del aflägsna gator och öfver fria platser och paret var så upptaget af sitt samtal, att det aldrig kastade en blick bakom sig. Jag fördes långt bort, ut till Sanct Pauli, och jag började redan att tro, det jag väl ändå hade tagit fel och nu som en narr sprang efter obekanta. Men plötsligen vände paret af åt höger, svängde in på en sidogata och vid nästa hörn gjordes åter en vändning åt höger, så att vi numera befunno oss på återvägen. Snart voro vi åter inom gamla stadens område och nu började herskapet att formligen flyga fram på Amors vingar, mycket fortare än förut, så att jag med mina gamla ben fick ett svårt arbete att hålla mig på nöjaktigt afstånd och att icke förlora det ur sigte. Vi närmade oss emellertid allt mer och mer Sanct Katharine kyrka och anländ till hörnet midt emot edert hus, slet damen sig plötsligen lös, sprang in i edert hus samt skyndade uppför trapporna."

Här gjorde fru Betty en rörelse full af förundran och med nästau andlös stämma frågade hon:

"Kände du icke de båda?"

"Hur skulle jag det", svarade Paul. "Den unge mannen sprang uppför gatan. Så mycket som jag kunde urskilja var, att han måste vara en ung man af medelstorlek och iklädd en pelsrock. Jag skulle antaga honom vara en sydländare, ty han hade svart knollrigt hår. Damen var som sagt så starkt beslöjad, att jag af henne

icke kunde urskilja något särskildt. Hennes statur var af omkring samma höja som mannens."

Här blef fru Betty liksom slagen af häpnad, likblek och afvärjande sträckte hon sin hand mot Paul, som ville hon dermed stanna hans talan.

Men Paul lät inte hindra sig deraf, utan fortfor att berätta:

"Sedan den dag blef min nyfikenhet så spänd, att jag regulärt hvarje afton klockan half 6 har spejat här omkring huset och sednare på gatan för att åter uppdaga detta unga par, i afsigt att ytterligare hålla mitt öga riktadt på detsamma. Jag ville nemligen bra gerna utforska hvem damen var. Under tre qvällar har jag misslyckats och i afton var jag också redan hopplös, och genomblött som jag var af det nedösande regnet, ville jag begifva mig åstad, då jag plötsligen varsnade paret nalkas från den andra sidan af gatan. Det återvände hemåt."

"Hvad säger du, Paul?" ropade fru Betty åter mycket uppskakad. "Säg, hvad hände vidare?"

"Som hastigast sprang paret in i portgången, för att komma undan regnet", fortfor Paul. Der stannade det under några minuters tid ännu samspråkande med hvarandra, samt tog det mest ömmaste afsked af hvarandra.

Då jag, som sagt, gerna ville veta hvem damen var, smög jag mig ljudlöst närmare. Men damen måste likväl hafva hört mina steg eller varsnat mig, ty plötsligen framstötte hon ett "ack" och sprang som allra hastigast in i huset. Utan att fästa någon vidare uppmärksamhet vid den unge mannen skyndade jag efter, och då jag upphann porten såg jag damen kila uppför trappan. Jag skyndade efter och såg sedan ännu en glimt af henne försvinna i korridoren. Icke en minut senare var äfven jag på samma ställe, men på ett bra obegripligt sätt var hvarje spår af henne försvunnet och var det under mina efterspaningar som du sjelf öfverraskade mig, samt förhindrade ett vidare fortsättande."

Under berättelsens gång hade fru Betty gjort sig all upptänklig möda och besvär för att visa ett likgiltigt leende ansigte.

Hon sade:

"Så mycket väsen du gör af en bagatell. Dervid har du troligtvis upphetsat dig öfver en obetydlig kärlekshandel, som en af tjänstflickorna har haft. Hvad kan jag göra i denna sak? Jo jag

kan ju börja med och hålla skarpa efterspaningar för att få utrönt, hvem det varit och sedan gifva henne en sträng förmaning samt förbjuda henne alla dylika bedrifter för framtiden."

"Nej, nej! Betty", inföll här Paul, "du misstager dig åter i alla afseenden, ty någon af tjänstepersonalen var det ingalunda."

"Min Gud, Paul, hvem då eljest?" frågade fru Betty och drog upp axlarna. "Jag visste verkligen ingen annan. Men låtom oss icke längre förarga oss öfver denna bagatell, den är sannerligen icke värd den betydighet, som du önskar att gifva åt densamma. Den måste verkligen hafva bragt dig helt och hållet ur fattningen, ty du glömmar att du ännu alltjemt vandrar omkring i din genomblötta paletot och att den dryper af sig.

Härigenom blef Paul först uppmärksamrad på det begångna brottet mot etiketten.

»Ack ja», sade han, »ursäkta mig, i sanning har jag icke alldeles glömt bort det och detta är då verkligen oförläppligt. Jag skall strax afhämta det försummade.»

»Men så stanna då härinne», ropade frun, då Paul ville aflägsna sig genom dörren, »du behöfver ju endast att ringa efter en betjent.»

Men Paul var redan utom dörren.

Då fru Betty befann sig ensam med mannen, lade hon handen öfver sina ögon, drog en lång suck och, upptagen af sina tankar, bet hon sig i läppen.

Så grubblade hon länge.

Herr Bruno som vid Pauls inträde hade rest sig upp för att helsa honom välkommen, hade åter slagit sig ned samt utan synnerligt intresse åhört det förda samtalet, frågade nu helt förundrad:

"Har du fått ondt, Betty?"

Hon gjorde en afvärjande rörelse med handen och svarade:

"Ack nej! Tig bara.

Pauls långa bortovaro började åter oro henne. Hon reste sig upp från soffan och lyssnande nalkades dörren. Men innan hon hann fram öppnades dörren och Paul kom störtande in mot henne.

Han befann sig i ett ovanligt upphetsadt tillstånd och nästan andtruten framstötte han:

"O, Betty!... godt, att du kommer, ty nu kan jag bevisa, att

jag icke har misstagit mig . . . att jag icke har sett hjernspöken . . . Jag kan gifva dig bevis på, att allt är rena fakta. Får jag bedja dig, att följa mig några steg ut i korridoren?

I Pauls röst låg något så bedjande, att frun följde honom utan mostånd. Hon var sjelf spänd och i högsta grad nyfiken på det som nu skulle avslöjas. Hennes bröst var så betungadt af fruktan, att hennes onda aningar skulle besannas, att hon icke förmådde att yttra ett enda ord, utan följde hon stillatigande efter honom.

Drifven af nyfikenhet hade också mannen anslutit sig till upp-täckstståget, ty ännu var han långt ifrån aningen om rätta sammanhanget.

Nära intill trappan fans en liten kammare, som var använd till garderob för huspersonalens klädespersedlar.

Dit förde Paul sitt följ. Väl kommen in i rummet drog han ur fickan upp ett etui, strök upp eld och pekade på några på golfvet liggande klädespersedlar. Han bugade sig ned, lyftade upp desamma och vecklade ut dem. Nu måste hvar och en erkänna, att det var en af regnet aldeles genomvåt fruntimmersslängkappa, hvarur en hufva föll.

Att dessa båda persedlar helt nyligen varit begagnade och nu lågo på golfvet, därför att personen som burit dem, i hastverket förfelat kroken, var tydligt nog. Hon hade troligtvis icke gifvit sig tid att utföra handlingen ordentligt.

"Nu begriper jag också", hviskade Paul, "att flyktingen lyckades gömma sig så hastigt och derigenom kunnat undandra sig mina blickar. Jag kände icke vägen till reträtten och skyndade därför förbi henne, in i korridoren."

Under tiden granskade fru Betty kappan, kände på den, och allt mera belåten spelade nu ett hemskt drag kring hennes mun.

"Detta är Klaras slängkappa", sade hon slutligen.

"Död och förbannelse! således ändå hvad jag fruktade", ropade Paul och stampade med foten hårdt i golfvet. Derefter slungade han förargad kappan åter på golfvet och vänd mot frun sade han:

"Kom, låtom oss gå, jag vet nu hvad jag ville veta och bryr mig icke vidare om saken."

LXVII.

Hur kände fru Betty sig efter allt detta?

Ah! numera utmärkt väl. Då Paul började att berätta om äfventyret kände hon sig mycket ängslig, alldeles som om någon hade hängt en tung börda kring hennes hals, sjönk hennes mod och hennes förhoppningar. Hon väntade sig att få dödsstynget med namnet Blanche. Men ännu en gång hade hon haft tur med sig och samtidigt dermed, att hon uttalade Klaras namn, hade också hennes mod och sjelfförtroende åter uppnått sin gamla höjdpunkt. Det var för henne detsamma som en känsla af frälsning och segervisshet, och inom hennes själ rådde stor glädje.

Som ett trollslag var hon åter den stolta, den segervissa damen. Hon bar hufvudet högt upp och hennes nacke hade återvunnit sin gamla styfhet. I hennes ögon blixtrade en hemlig triumf, en egendomlig längtan efter hämnd, medan hennes tunna läppar krökte sig i ett helgons välberättigade harm.

"Du ser mig ännu mällös af både förundran och harm", sade hon, vänd mot Paul. "Jag förmår ännu icke att sansa mig eller att hemta mig från min öfverraskning. Nej, det svider formligt i mitt bröst att finna mig så bedragen. Åtminstone i denna punkt har jag helt och hållet litat på henne, men numera ser jag att skrymteriet thronar under helgonglorian. Allt är en mask! Om det icke varit du, som berättat mig hela äfventyret, så skulle jag ännu tro, att det berodde på ett misstag, eller vore ett elakt skämt.

Hvarje ord som fru Betty talade gaf åt Pauls hjerta ett väl måttadt stygn. Han skar tänderna och hans mörka ögonbryn voro så sammandragna, att de nu formerade en enda svart linie öfver hela hans bleka ansigte. Han yttrade icke ett ord. Hans nyvaknade tro och tillit till människor hade åter gjort en skamlig bankrutt. Han brydde sig just om ingenting, allt var honom likgiltigt.

Men fru Betty var ingalunda modfäld, hon måste smida medan

jernet var varmt, hon måste utbyta den seger, som en obekant makt såväl oföväntadt som välvilligt hade tillfört henne.

Hon fortfor sålunda:

"Efter som jag nu så oföväntadt har fått reda på, hvem den skyldiga är som vanhelgar mitt hus, är det bäst, att jag med det samma drager hela sanningen framför ljuset, ty en person som hemligt lemnar huset samt öfvergifver sitt arbete för att timtals promenera med sin kurtisör på gatorna under ett ösande regn kan icke längre dela tak med mina väl uppfostrade barn. Jag önskar att ni följer med mig, för att vara vittne till mitt betende, ty då slipper jag sedan höra edra anmärkningar öfver orättfärdighet, partiskhet och annat dylikt klander."

Mannen besvarade denna anmodan med att rynka näsan och draga på munnen. Han visade ingen benägenhet alls, att blifva åskådare till hennes galenskap. Tvärtom önskade han att afhålla sin hustru från denna ytterlighet och önskade att glömma hela händelsen. Men Pauls anletsdrag visade en större benägenhet att efterkomma hennes önskan, han var redo att följa henne.

Såväl Paul som Bruno följde henne till Klaras rum nyfikna hvad som skulle hända.

Det rum som Klara sedan länge innehade och betraktade som sitt eget, låg ytterst i korridoren.

Så fort som fru Betty hade hunnit fram till dörren, drog hon utan att knacka på, densamma upp och rusade in. Herrarne följde tätt efter henne.

Klara satt vid ett litet bord, en liten lampa brann och en klädning låg på hennes knä.

Uppskrämd af det buller som dessa tre personers inträdande förvällade, såg Klara upp och förundrade sig icke litet öfver besöket.

Hon reste sig emellertid upp och stoppade ett papper, hvilket hon hållit i handen, ned i fickan.

Fru Betty varseblef det genast och hon öppnade strax dermed förhöret.

"Hvad är det som du gömmer der så hastigt och söker att undandraga för våra ögon?" frågade hon med sträng betoning.

Klara lyfte upp sitt hufvud och tittade henne klart och djerft i ansigtet och svarade:

"Det är något som hör mig till."

"Jaså", svarade fru Betty, "men se jag är nu just icke hågad att tåla sådana hemligheter i mitt hus" och med detsamma drog hon Klara närmare sig och sade:

"Ännu en gång frågar jag dig i godo, hvad är det som du har att gömma?"

Med allt större förvåning tittade Klara på tantens ansigte och drog sig tillbaka, hållande den lilla pjes, hvilken man ville beröfva henne fast sammanknuten i sin hand.

Fru Betty var just i färd med att utföra sitt angrepp, då hon kände sig svagt tillbakahållen. Hon vände sig om och såg att det var Paul, och i lugn ton sade han:

"Var snäll Betty och sansa ditt sinne, du är ju i färd med att begå dårskaper och det vidkommer ju icke alls sjelfva saken. Du går i din ifver allt för långt."

Detta öfverensstämde nu icke alls med fru Bettys önskan och uppfattning af hennes förmenta rättigheter. Hon hade därför icke håg att stanna på halfva vägen. Men då hon åter vände sig om mot sitt offer, för att utföra sitt anfall, vek hon tillbaka för det uttryck af fast beslutsam vijkraft, hvilket tydligt nog stod afprentad i Klaras ansigte.

Vi kunna icke bättre likna den nuvarande ställningen, än dermed, att en stor stark hund, som har sin herre bakom sig står mot en katt färdig att angripa honom. Hunden är tjugu gånger större och starkare än katten och likväl dröjer han med att utföra sitt anfall, emedan det tydligt läses i kattens ögon, att när du vågar att anfalla mig så försvarar jag mig med mina klor.

Fegt vågade icke heller fru Betty att utföra sitt anfall.

Med mycket mindre kraft och barskhet i sin stämma sade hon:

"Välän så behåll ditt skräp och dina hemligheter. Men var snäll mitt barn, och visa fram din dagliga kappa."

"Min gamla kappa?" frågade Klara i högsta grad af förvåning.

"Ja, ja, mitt barn", svarade fru Betty. "Jag menar den af mörkgrönt tyg med ljusa fransar. Du eger väl en sådan icke sant?"

"Ja visst gör jag det", svarade Klara.

"Nå väl, så uppvisa den för oss. Hvar har du den?"

"Allt detta är då rent af obegripligt", mumlade Klara för sig sjelf. Emellertid gick hon fram till ett skåp, som fans i rummet, drog förhänget tillbaka och började leta efter kappan.

Efter en stunds förgäfves sökande, sade hon:

"Det är besynnerligt, men den fins här icke. Jag vet verkligen icke hvar jag kan hafva gjort af den. Jag plägar då alltid att hänga den ordentligt på sin plats, och begriper icke hur det hommer till, att den icke fins. Men jag skall skaffa reda på den, och bära den in i tants rum."

"Det tror jag nog", ropade fru Betty hänskrattande. "Bara jag går härifrån så skulle du nog veta hvar du har gömt den, samt ger mig den i ett eller annat tillstånd."

"Men jag förstår verkligen icke", stammade Klara förlägen.

"Det behöfs icke heller", inföll fru Betty. "Hvartill gagnar också allt detta oskyldiga sökande? det är ju endast komedispel. Vi alla som står här, veta mycket väl, att du sjelf för en liten stund sedan har hängt kappan helt och hållet genomblöt som den är, deruti i garderoben. Den vittnar tydligt om dina aftonpromenader, hvilka du i sällskap med en viss herre företager hvar afton."

Vid dessa fräcka beskyllningar studsade Klara af förvåning och grep med begge händer om sitt hufvud.

Här måste antingen vara ett misstag eller också hade tanten med full afsigt anlagt på att kränka henne under Pauls ögon.

"Mina aftonpromenader i sällskap med en viss herre?" upprepade hon långsamt med af förakt strålände ögon.

"Ja", svarade fru Betty, "just så, sade jag. Jag talar här om de promenader, hvilka du under aftontimmarna mellan sex och åtta plägar att företaga i sällskap med en herre, troligtvis en eller annan gatubekantskap."

Fru Betty framsade alla dessa beskyllningar rätt långsamt och därför väl betonadt.

Att Klara deraf kände sig djupt sårad, derom behöfva vi väl icke försäkra våra läsarinnor.

"Tant", utropade hon ändtligen och sprang mot fru Betty samt gjorde miu af att fatta henne vid armen.

Men fru Betty afvisade med vredesmod hennes beröring och sade:

"Håll dig bara lugn mitt barn vi veta redan allt, och bäst är att du lägger alla dina skådespelareknep åt sidan samt bekänner öppet dina synder för oss. Paul har med sina egna ögon, under flera aftnar å rad varit vittne till, att du har haft möten med en herre, klädd i pelsrock och jag är honom särdeles tacksam därför, att han har omtalt detta skamliga förhållande för mig."

Detta var åter ett hårdt slag för den stackars Klara. Förvirrad tumlade hon tillbaka och i en hast kunde hon icke samla sina tankar till sitt ytterligare försvar. Hon sjönk i stället utmattad tillsamman och grubblade ännu allt jemt öfver hvad meningen kunde vara med alla dessa uppiktade lögner.

En gång vågade hon att slå upp sina ögon bönfällande på Paul. Men denne stod rak och stel, med starkt sammandragna ögonbryn och en mörk uppsyn. Hans ögon mötte väl hennes, men blicken var kall och intetsägande. Endast bröstet häfde sig något starkare än vanligt och bevisade att harm också rasade inom honom.

Denna syn var just icke heller uppmuntrande. Som förkrossad sjönk den olyckliga flickan tillbaka på sin stol. Hvilken olycklig vändning hade icke hennes ljuftva förhoppningar tagit. Han, mannen, hvilken hon i sina drömmar redan hade betraktat som sin räddningsman och försvarare, stod nu äfven midt emot henne, bland hennes åklagare, Han var numera med om att förfölja och pina henne genom uppiktade påståenden. Detta var då allt för mycket.

Hvartill skulle denna lögnaktiga anklagan tjena?

Hvad var meningen dermed?

Alla sådana tankar surrade omkring i hennes hufvud.

Nu hördes åter fru Bettys röst, denna gång både hård och skarp.

"Så kom nu och följ med, så skall jag visa dig, hvar din kappa är, och hur hon ser ut", sade hon, "eljest nekar du väl ytterligare till sanningen."

Klara vände sitt bleka ansigte mot fru Betty och sade:

"Hvad skulle det väl gagna till, att jag försvarar mig. Jag ser ju tydligt nog, att ingen skulle sätta tro till mina försäkrin- om jag också hundra gånger upprepade och försäkrade att

tant misstager sig, och att jag vet om ingenting. Allt beror på ett misstag eller en anlagd elakhet."

"Men jag vill öfvertyga mig", fortfor fru Betty. "om du verkligen vågar att ännu längre neka då jag håller beviset fram för dina ögon. Jag vill..."

Nej afbryt mig icke Bruno", fortsatte hon på nytt. "Jag önskar att bringa förhållandet helt och hållet klart med detsamma och att äfven öfvertyga dig derom, att mina förra yttrade åsigter, hvilka du alltid har bestridit, ändå har varit rigtiga. Det gäller här att afslöja list och skenhelighet, samt att sönderrifva en stor väf af lögner, hvilken man har velat spinna kring mig, i eget hus."

Här drog Klara åter igen på axlarna och ett bittert vemodigt leende sväfvade kring hennes mun, medan hon lugnt och med trotsig min tittade sin tant i ansigtet.

Häraf blef fru Bettys vrede ännu ytterligare stegrad och ett ordsvall af ytterligare beskyllningar började strömma öfver hennes läppar.

Utan att svara något, stod Klara lugnt midt emot henne, ty hon hade för länge sedan insett att hvar försvar var onyttigt. Under det hennes blickar en gång, voro fästade på dörren, spratt hon till ett ögonblick. Hon varnade nämligen bakom herrskapets rygg i dörren ett blekt ansigte, hvilket bönfällande gjorde tecken åt henne, och strax derpå åter försvann.

"Det var Blanche, hviskade Klara."

Hvad ville hon?

Skulle hon kanhända vara intrasslad i saken?

Klara visste ju i hvilket förhållande hon hade inlåtit sig och hur lättsinnigt hon hade betett sig.

Skulle hon kanske hafva iklädt sig hennes kappa och gjort promenader med spanioren?

Försjunken i dylika tankar, hörde hon hvarken hvad fru Betty pratade, eller svarade hon något på hennes frågor.

"Så låt det nu vara nog hörde hon plötsligen Paul säga. Jag bönfäller dig, att härmed afsluta denna pinsamma scen. Hvad gagnar det till, att spilla flera onödiga ord om denna sak." Vi hafva ju fått veta allt hvad vi önskade veta och äro dess värre fullt öfvertygade. Kom låtom oss gå."

Dessa kalla ord ur Pauls mun, smärtade Klara djupast af allt, långt mera än alla de af fru Betty utslungade beskyllningarne. Hon bet sig i läppen så att blodet sipprade fram och full af förbittring knöt hon handen. Vissheten om hennes oskuld var för tillfället det enda stöd, som kunde upprätthålla henne.

Men fru Betty tycktes ännu icke vara belåten med sin framgång, utan ämnade med ett slag krossa henne. Kanhända anade hon verkligen ännu icke sakens rätta sammanhang eller också glömde hon den visa regeln, att sluta i lagom tid.

"Det är bäst att vi med ens bringa allt klart", ropade hon i sin ifver. "Kom nu fram med den pjes, som du gömt i fickan. Det är väl ett kärleksbref ifrån din älskare, kan jag tro."

Skyggt vek Klara tillbaka. Hon teg ännu, men hennes ögon utslungade blixtar af vrede.

Hade frun fästat mera uppmärksamhet på uttrycket i hennes ansigte, skulle hon kanske hafva afstått från sin envishet och låtit flickan vara i fred.

"Men den som Gud vill förgöra, den slår han med blindhet."

Frun inbillade sig, att flickan blifvit rädd, att hon gömde något viktigt, som fullkomligt kunde tillintetgöra henne och därför ville hon tvinga fram det.

"Jag släpper dig icke förr än du har visat mig hvad det är, som du gömmer i fickan", ropade hon, och på samma gång hon trängde sig in på Klara, sökte hon att gripa tag i hennes kläder.

Klara vek ytterligare tillbaka. Under kampen kände hon sig stundom kall och stundom het och nära att digna.

Ett ögonblick såg det ut som om Paul ville skynda till för att hjälpa henne. Men nej! hon beherskade sig åter, bet sig i läppen och stannade på fläcken.

Klara hade inom kort återvunnit den förlorade fattningen.

"Tant", sade hon långsamt, men med så mycken skärpa i tonen.

"Tant, reta mig icke längre, eljest kunde jag begå något, hvilket såväl jag, som ni sjelf en vacker dag kunde komma att ångra."

"Hvad, du vågar att hota mig?" ropade fru Betty, rasande och likblek af vrede. "Iatet onyttigt parlamenterande längre, säger jag dig, kom nu strax fram med det gömda brevet, eljest rusar jag på dig och då vill jag se, om du vågar att motsätta dig mig."

"Jag kan icke visa det", svarade Klara med nästan ljudlös stämma.

"Icke!" ropade fru Betty med en hersk betoning. "Ha ha!" hänskrattade hon derefter, och vändande sig med triumferande min mot Paul, sade hon:

"Nu tror jag själf att det är bäst att avsluta förhöret, eljest kunde jag pressa så smutsiga och vidriga saker fram i dagsljuset, att vi själfva kommo att äcklas deråt. Jag skall nog veta att göra slut på detta uppstudsiga förhållande och att rena mitt hus från dylika personers närvaro."

Sedan hon sagt detta lade hon sin hand på Pauls arm och var beredd att låta honom föra sig ur rummet.

Men nu blef det Klaras tur att ställa sig i hennes väg och hindra deras bortgång.

"Nu har tant öfverskridit gränsen af det passande", ropade hon, "och jag förmår därför icke längre tåla. Jag vill icke längre tåla att tant, oskyldig som jag är, trampar mig under sina fötter. Gud må döma oss emellan och förlåta mig om jag felar. Men jag kan icke längre dölja något. Jag är beredd och villig att framvisa hvad som jag hittills så ihärdigt har sökt att gömma."

Under det hon så talade gled hennes hand ned i hennes klädningssäck, hvarur hon drog upp ett gammalt, sammankramat papper och slungade det åt tanten, så att det föll på golvet.

Paul bugade sig ned, tog upp det och räckte det artigt fram åt fru Betty.

Hon utvecklade det och vände det granskande om i handen, under det hennes läppar mumlade:

»Ett bref. Ett gammalt bref. Nej, icke en gång det, endast ett kuvert», och med likgiltig min räckte hon det åt Paul.

»Hvad!» ropade denne, »hvad ser jag? Mitt bref från Brownsville... Det förkomna brefvet... Nej, det är endast kuvertet, ty själfva brefvet fins icke.»

Pauls stämma förkunnade hvarken vrede eller harm, utan endast öfverraskning och förundran. Likväl ljöd det i fru Bettys öron som basunernas ljud på yttersta dagen.

"Ditt bref, säger du? Hvilket bref menar du?" frågade hon med förundrad uppsyn.

"Det bref, som jag sade mig hafva skrivit till Bruno från

Amerika för 10 år sedan", svarade Paul. "Nu har jag då fått beviset i händerna att det riktigt kommit fram.

"Men det är ju rent af omöjligt!" ropade fru Betty.

"Så se sjelf", svarade Paul, och han framhöll på nytt kuvertet under fru Bettys ögon. "Se här står poststämpeln: Brownsville den . . . och här sjelfva adressea, fullständig och tydlig".

Fru Betty visste sjelf icke mera hvad hon såg. En mängd af tankar tumlade omkring i hennes hufvud och förvillade henne helt och hållet. Men hon var, som sagt, en klok qvinna och begåfvad med ett godt hufvud samt en ovanlig fattningsgåfva. Hon påminde sig genast att det endast varit sjelfva brevet, som hon haft i sina händer och att därför endast det blifvit ett rof för lågorna. Här gälde det mera än någonsin att hålla hufvudet uppe och att fräckt förneka.

För att vinna ännu mera tid, betäckte hon sitt ansigte med handen och låtsade att eftersinna. Derigenom vann hon ytterligare tid att sansa sig.

Men plötsligt sprang hon upp, grep Klara om armen och började att skaka henne dugtigt.

"Hur har du kommit i besittning af kuvertet? Hvar är sjelfva brevet?" frågade hon. "Tjuften fans således inom vårt eget hus och det är du, som har undansnillat detsamma! Säg, otacksamme, bekänn, hvad som kunnat föranleda dig till en sådan gemen handling? Det måste ha varit den svartaste otack, den renaste ilska, att vedergälla oss med en sådan gemen handling för alla de välgerningar och offer, som vi hafva bringat dig!"

Den vändning saken nu tog hade Klara ingalunda väntat sig. Betagen af fasa vände hon sig om och sökte att befria sig från den arm, som så hårdt höll henne.

Men fru Betty knöt hårdare till, och det ville icke lyckas för Klara att frigöra sig. Medan de båda kvinnorna brottades med hvarandra, hördes ett skrik och strax derefter ett buller.

Det var grosshandlaren som afsvimmat och fallit omkull på golvet.

"Onkel Bruno", skrek Klara, i det hon förtviflad slog händerna samman öfver hufvudet. Hon ville knäböja vid hans sida och bispringa honom, men fru Betty ssötte henne omildt tillbaka och sade:

"Rör honom icke, du otacksamme, ty du är skuld till alla våra olyckor."

Paul var redan sysselsatt med att hjälpa brodern, och försökte att lyfta upp honom, medan frun häftigt drog i klocksträngen, för att tillkalla den öfriga huspersonalens hjälp.

Det hela var nu upplöst i en komplett villervalla och bland alla de tillskyndande och kringstående personerna stod Klara likblek och modfäld, fullständigt bedöfvad af sakens nya vändning och förlamad af sin smärta.

Snart flyttade man gubben ut ur rummet och bar honom upp till sitt eget gemak och lade honom i hans säng. Då hela processionen lemnade Klaras rum och Paul som sista man äfven skred öfver tröskeln, vände han sig om och sade:

"Vi skola talas närmare vid om saken.

LXVIII.

Då Klara blifvit ensam lade sig så småningom den starka spänning, som hela det förut beskrifna uppträdet hade framkallat på hennes nerver. Bedröfvad slog hon sig ned på en stol, lutade sitt hufvud i bänderna och alldeles förkrossad stirrade hon tanklös framför sig. Så satt hon länge, säkert under flera timmar.

Hon väcktes ur sin dvala af lätta steg, som nalkades hennes rum. Det var Blanche, som dödsblek och darrande i hela kroppen smög sig in genom dörren, gick fram till henne och kastade sig för hennes fötter och omfamnade hennes knän.

"För Guds skull, Klara, säg, hvad har händt?" jämrade hon. "Mamma är ju försatt i största vrede, så som jag ännu aldrig förr har sett henne. Pappa faller i den ena vanmakten efter den andra, och onkel Paul visar ett ansigte, som skulle han vilja äta upp alla menniskor. Säg, hvad betyder allt detta? Tala! jag bönfäller derom.

Hvarje nerv uti Klaras kropp bäfvade då hon afhröt denna berättelse.

Icke nu med detsamma, svarade hon afvärjande med handen och sökte att befria sig från Blanchés omfamning. Litet längre fram, när jag har hunnit både sansa och hemta mig, skall jag berätta och förklara allt för dig, intill dess önskar jag att vara ensam.

Hon reste sig upp, tog Blanche vid handen, förde henne till dörren och skuffade henne svagt öfver tröskeln.

Då detta var skett, drog hon en lång suck och slog dörren i lås. Men hon stannade likväl kvar nära dörren och lyssnade på hvarje larm eller buller, som hördes i korridoren.

Sålunda stod hon länge, ja under flera timmar. Först efter som larmet och det ändlösa springande fram och tillbaka syutes afstanna, vågade hon äfven att öppna dörren litet på glänt och att titta ut i korridoren. Ändtligen såg hon betjenten James komma ut ur rummet och med bäfvande stämma vågade hon här fråga honom:

»Säg James, hur är det med onkel Bruno?»

»Bättre fröken,» svarade James vänligt. »Han har fallit i sömn och läkaren har anbefallt lugn, då tror han, att allt, utan svårare följder, kan gå öfver.

»Tack! tusende tack gode James», sade Klara och med betydligt lättadt hjerta återvände hon nu till sitt rum, samt läste sig der åter in.

Allt efter som uppskakningen gaf med sig, inställde sig också lugnare tankar i hennes minne och frågan hvad slutet af allt detta skulle blifva var snart stäld.

Hvar skulle hon börja? Hur reda sig? Hon förekom sig redan nu som en fullkomlig främling i huset, ja mera än det, liksom en utstött, som ingenstädes i världen har sitt hem.

Hon lät sig falla ned på den stol, som stod bredvid bordet, stötte sorgmodigt hufvudet på bordet i sin ena haand, medan hon med den andra betäckte sina ögon och nu började hon, för första gången, att låta aftonens händelser lugnt återpassera förbi sitt minne, samt att öfverlägga med sig sjelf, hvar hennes ställning inom huset för framtiden kunde blifva?

Snart kom hon till slutsatsen att densamma blifvit alldeles ohållbar och att hon måste lemna den, ju förr desto hellre.

En sak grämde henne mest och förnämligast af alla och detta var, att Paul hade anslutit sig till hennes förföljerska. Just på honom hade hon byggt så stora förhoppningar, och nu voro allesammans krossade. Redan under den sista förflutna veckan hade hon tyckt sig märka en påfallande förändring ty han hade under den samma lopp nästan aldrig talt till henne, men nu hade han ju börjat visa henne sitt öppna förakt.

Nej detta var allt för gålet. Hon sprang upp från stolen, bet tänderna tillsammans och vandrade fram och tillbaka i rummet. Skulle hon under nuvarande omständigheter kunna återse honom?

Nej, svarade hon efter en stund. Så länge som jag icke har fått full uppresning för de sist förda beskyllningar, likaså litet honom som någon annan person i huset.

Att tant Betty väl näppeligen skulle låta förmå sig till att gifva henne rättfärdighet eller att göra henne afbön, detta insåg hon mycket väl, och just därför var det icke värdt att stanna kvar.

Hur skulle det också sedan gå med brevet?

Att Paul skulle iufinna sig och fråga henne närmare om förhållandet detta vore ju klart.

Hvad skulle hon då svara honom? Skulle hon tala rent ut af påsen, anlägga på att rättfärdiga sig sjelf och derunder gifva honom alla upplysningar om sanna sammanhanget.

Detta blef ju detsamma som att upphetsa bror mot bror och bringa onkel Bruno in i eld, utan att vara säker om Pauls tacksamhet och erkänsla.

Den sednare hade ju redan nu så förändrat sig och visat sig ondsint mot henne, kanske att han denna gång icke heller skänkte tro åt hennes försäkringar och då kom hon att stå der såsom en riktig belackerska.

Nej! det bästa var att säga ingenting alls, att söka undandra sig sig en förklaring och låta saken gå sin egen gång samt sjelf söka sin lösning.

Men då kunde hon ju icke stanna kvar i huset; detta var omöjligt.

Hvart skulle hon fly?

Hon kände ingen människa hvilken hon kunde anlita om hjälp. Hon tänkte och tänkte sig för, nej ingen!

Modfälld grubblade hon åter en stund.

Åh! nu vet jag, ropade hon till sist med glad min och stämma.

Gud vare lofvad för ingifvelsen. Ja, hos henne får jag tak öfver hufvudet och finner samtidigt den behöfliga hjälpen. Dit flyr jag.

Beslutsamt började hon med detsamma att utgallra några oumbärliga klädspersedlar och att nedpacka det samma i ett knyte. Portmonän blef rådfrågad och uppvisade en kassabehållning af 5 mark 20 pfennig. Detta var just icke mycket men det räckte till att bestrida jernvägsfrakten...

Efter att allt detta blifvit väl ordnad släckte hon lampan och inväntade i mörkret det kommande dagsljuset för att då begifva sig af.

Klockan var troligtvis icke mera än 12 på natten och förr än klockan 6 på morgonen blef porten väl icke öppnad. Det fanns således god tid till vidare och nogare öfverläggningar och hvad var under närvarande omständigheter väl mera naturligt, än att använda tiden till att låta alla händelserna, hvilka hon upplefvat under sista dagens lopp, samt under hela hennes vistelsetid inom huset, och i synnerhet på hennes lilla kammare, åter passera genom sitt minne och att derunder försjunka i djupa grubblerier.

Hur underbart hade icke hennes öde varit? precis liksom detsamma hade anlagt på, att hon aldrig skulle bli lycklig eller någorlunda själfständig. Som ett hjälplöst barn hade hon flyttat in i huset och numera tillbragt der 14 hela år. Att blifva berömd hade aldrig legat i hennes häg. Hur kunde hon också begära sådant? dertill voro omständigheterna icke alls egnade.

Hitintills hade ju också alla, med undantag af tanten, någorlunda välvilligt behandlat henne. Hvad som nu med ett kunnat vålla, att hon i allting öppet lade an på att förnärma och kränka henne, genom rent uppdiktade beskyllningar, detta förmådde hon, i sin barnsliga oskuld, icke att fatta.

Hur märkvärdigt hade det icke fogat sig, att hon redan som ett litet barn blifvit vittne till scenen med Pauls bref och att hon derunder hade kommit i besittning af kuverten?

Vidare, att hon begått den barnslighet, att sända guldstycket öfver till honom, nedlagdt i ett pappersomslag? Att det hade hittat

vägen fram och trots detta slarf har det riktigt kommit i hans händer och hvad som var ännu mera märkvärdigt. att det hade bragt honom hjälp? Ja han hade ju sjelf sagt det. både hjälp och lycka!

Sedan afsändelsetiden hade hon icke alls mera tänkt på Paul och aldrig påräknat någon belöning för sin gerning eller sitt offer. Då med ett haue han helt oföväntadt personligen trädt under hennes ögon och idealet för hennes tidigare drömmar hade blifvit förkroppsligadt.

Ack! hvilken innerlig själafrid hade hon sedan dess icke känt hvilat öfver sig och då Paul sednare visade sig så vänlig emot henne och började att berätta om sina upplefvade äfventyr och uppförde sig så aktningsfullt gent emot henne, då stod hennes lycka högst.

Hur älskvärdt hade han icke bedt henne om att kalla honom onkel? Hvilka ljufva förhoppningar hade icke deraf uppstått i hennes hjerta.

Liksom morgonrodnaden hade hennes framtid börjat att ljusna. Hon hade redan trott, att kunna känna en lycklig vändning af sitt öde, och att detta var nära vid handen. Men ack! hur hade icke allt sednare så småningom åter glidit ur hennes händer?

I denna stund fanns af alla hennes förhoppningar icke en bit kvar. Pauls vänskap var förvandlad i hat och förakt och liksom den uslaste fattige, stod hon nu i begrepp att rymma ur huset och från det hela.

Att hon hade vågat sig för långt ut med sina förhoppningar detta insåg hon mycket väl. Men hon hade ju icke heller knotat då Blanche hade berättat för henne, att det var hon som blifvit utkorad af honom, ännu mindre hade hon börjat att vredgas på honom, för den skull.

Vid minnet af dessa tilldragelser började tårar fukta hennes ögon, och hennes sinnesstämning blef allt mörkare. Till all lycka började tårefloden snart att rinna ymnigt, samt att förskaffa den behöfliga lättelsen åt hennes hjerna.

Hvilken utmärkt gäfvat har icke Gud nedlagt i den mänskliga kroppen, att densamma genom tårar kan lätta sitt hjerta och sinne.

För öfrigt var det icke Klara ensam, som genomskakade natten och som befann sig uppskakad i alla nerver. I större eller mindre mån delade alla i hela huset hennes öde.

Grosshandlaren sof, dels af mattighet, dels genom tillhjälp af droppar.

Fru Betty, Blanche och John voro duktigt uppskrämda och sofvo bra litet. Betjenten James fick genomvaka natten vid patronens bädd, medan den öfriga tjänstepersonalen satt i köket, stack sina hufvuden till samman och tillhviskade sig de äfventyrligaste saker.

Klockan kunde allt vara omkring 2 på morgonen, då ännu en gång ljudet af steg förnams i korridoren, och afstannade utanför Klaras dörr.

Hvem kunde det vara?

Klara gissade i början på Blanche eller John. Men hon ville hvarken se eller tala vid den ene eller den andre och var fast besluten att icke öppna.

Öppna! öppna fort, hördes nu en röst säga.

Detta var ju tantens stämma.

Hvad ville hon?

Kom hon för att förtsätta grälet? Ville hon öfverfalla, kanske misshandla henne?

För all del icke öppna, ty jag står ju alldeles värlös mot henne, beslöt Klara.

Öppna då! Jag vill det! Jag befaller det! hördes stämman säga på nytt.

Häri genom bestyrktes Klara ännu mera i sitt fattade beslut, att icke villfara hennes uppfordran.

Efter en stunds förgäfves väntan började frun att nedstämma sin befallande ton och gå öfver till bön.

Kom Klara, var snäll och öppna! ljud det nu.

Men Klara lät icke narra sig, utan höll sig tyst och stilla.

Ännu en gång följde en kraftig ryck i dörrgrepet och derefter förnams steg, hvilka aflägsnade sig och slutligen blef det tyst och stilla.

Det dröjde ännu några timmar innan dagen grydde och tjänstfolket började röra sig. Äntligen hörde Klara ljudet af att porten öppnades och nu var hennes tid inne.

För sista gången sammanfattade hon sina känslor, på ett kort med en varm bön till Honom, som styrer alla färd; derefter grep

hon tag i knytet, öppnade sakta dörren och på tåspetsarne gled hon ut i korridoren.

Då hon passerade förbi Johns rum, lyssnade hon. Allt var tyst och stilla derinne. Sakta öppnade hon dörren på glänt och slängde en biljett på gossens säng.

Derefter fortsatte hon ljudlöst sin färd öfver korridoren samt nedför trapporna och osedd af någon af huspersonalen försvann hon ut ur porten.

☛ ☛ Gud vare med henne!

LXIX.

Här blir det väl lagom att vi återvända en gång till den tidspunkt hvarmed vi avslutade det sextioförsta kapitlet och numera söka att framkjuta Pauls bemödanden, att uppdaga något närmare om brevet.

Vi finna honom också nästa morgon redan tidigt på benen och strax efter intagen frukost begifver han sig af ut på färden att uppsöka postkontoret och göra der efterfrågan.

Men det går icke så lätt att få upplysningar om en sak, som har händt för 10 år sedan och den postexpedit, som han anträffar på kontoret förklarar honom snart, att det är alldeles omöjligt att lemaa honom upplysningar om en händelse, som har timat långt innan han blifvit anställd vid postkontoret.

På Pauls enträgna böner tillkallade expediten en annan äldre erfaren embetsman. Men äfven denna yttrade sig i samma väg och förklarade att en efterspaning i böckerna voro rakt af omöjlig ty de samma hade genomgått den allmänna granskningen för länge sedan och befunno sig nu redan upplagda i archivet.

Paul lät sig emellertid icke skrämra deraf, utan sade:

Men der i archivet måste man väl äfven kunna komma åt böckerna och kunna eftersöka i papperen.

Nog fins böckerna i godt behåll svarade postembetsmannen, men desamma äro undandragna vårt kontroll. De hafva som sagdt blifvit aflemnade åt archivet och generalpostdirektören har ingenting vidare att göra dermed, utan är det numera archivförvaltaren som har nycklarne.

Då måste jag vända mig till honom, svarade Paul. Var därför så snäll att uppgifva mig hans adress.

Med mycken artighet nedskref postembetsmannen adressen och strax derefter begaf Paul sig på väg för att uppsöka mannen på embetskontoret.

Väl fans mannen vara på sin post, men Paul hade att vänta en god stund innan han fick audiens och då han äntligen stod midt emot mannen hade han på nytt att upprepa alla detaljer.

Då han slutat, svarade mannen honom precis som den förste Omöjligt, alldeles omöjligt.

Men bäste herre, svarade Paul, eftersom papperen finnas i behåll, måste man väl också kunna genomsöka desamma.

"Naturligtvis, sade archivarien, men saken har andra svårigheter. Jag för min del är endast förvaltare öfver archivet och kan icke tillstå åt någon obefogad person rättgheten att genomsöka gamla dokumenter. Dertill erfordras ett skriftligt befogande från departementschefen.

Hm! hm! burmade Paul, det fins då bra många ceremonier att genomgå. Hvem är då departementschef nu för tiden och hvar får jag söka mannen?

Det är för tillfället Borgmästaren P. svarade archivarien och han träffas bäst tisdag och fredag mellan 12—1 på rådhuset 2 tr. upp. Men kanske voro det rådligast att dessförinnan tala med sekreteraren O. som är mannens venstra hand. Han kunde då under tiden tala med borgmästaren, samt söka att utverka tillåtelsen. Denne herre är efter min mening den mest lämpligaste person, tillade han efter en kort stunds eftersinnande, som kunde påtaga sig besväret att efterspana den notis hvilken ni har betecknat mig såsom ändamålet med dessa eftersökningar.

Så tror äfven jag, sade Paul, jag skall henvända mig till honom, derefter tackade han så mycket och begaf sig åter på färden.

Att beskrifva alla de hinder på hvilka Paul stötte är allt för tråkigt, därför anföra vi här också endast det som håller våra lärarinnor någorlunda underrättade om framgången för Paul, som efter åtta dagars springande just har kommit så långt, att han genom löfte af belönig har vunnit det, att bergmästaren riktigt har gifvit honom tillåtelse att genomsöka de gamla pappersbundetarne.

Medan sekreteraren nu söker, är det som de i berättelsens två sista kapitel omtalade händelser tima och föra Paul in på spåret.

Att Paul har lyckats tillhandla sig det förut omtalade landtgodset hafva vi också omnämnt. Han har att tillträda det redan förstkommande maj, och dit är just icke så långt. Han har brådt om det förutan och dertill komma ytterligare alla de störande uppträden som timat i broderns hus och rubba hans hjertas lugn.

Natten under hvilken broderns sjukdomfall hände, har han nästan helt och hållet tillbragt vid hans bädd, ty klockan var 3 på morgonen då han anlände till hotellet.

Medan Klara stängt sig inne i sitt rum, och hvilande på en stol genomvakat natten, går Paul fram och tillbaka på de tjocka golfmattorna i sitt rum och talar derunder ständigt med sig själf och gestikulerar med armarna. Allt detta bevisar att han är allt utom lugn.

Då han slutligen tröttnat på sin vandring kastade han sig, klädd som han var, i en karmstol, bredde ett filttäcke öfver sig och snart blundade han.

Morgonrodnaden fann honom emellertid fullt vaken och den uppskakning som beherrskade honom under natten hade väl minskats men var långt ifrån öfvervunnen. Sista nattens själskamp hade kvarlemnadt tydliga spår, ty ansigtet var blekt och kroppens hållning öfvervägande slapp.

Oroligt upptager han åter vandringen och snart börjar han på nytt att resonnera med sig själf.

"Först sju", höra vi honom tydligt framnumla mellan tänderna, "ingen ro och fred har jag. Det förer mig till grafven och likväl vet jag, att det är alltför tidigt. Gamle narr, som du är, förmår du då verkligen icke att beherska dig och att sansa dina känslor? Din ifver, din hetsighet har vållat dig så många obehagligheter, de hafva mer än en gång störtat dig i förderfvet, och ändå har du

ingenting lärt deraf. Så oförsigtig som du varit, är du än i dag, ännu samma brushufvud. Har du då icke redan fått plikta tillräckligt? Lugna dig då, gamla äsna, haf tålmod och var försiktig!"

"Ack ja, hvilka sanna ord", suckade han; "men jag läser troligtvis aldrig att följa dessa gyllene regler. — Men du måste lugna dig, gamle gosse!" fortsatte han. "Du får verkligen icke lof att begå ytterligare dumheter. Klockan 7 på morgonen kan du icke springa ut, för att göra en morgonvisit hos damer. Innan klockan 11 är det högst opassande."

"Det är då tusan, så matta ögon du har", ropade han, seende sig i spegeln. "Jag har svårt att känna igen mitt bekanta ansigte efter så svåra härjningar! Det har tagit duktigt på dig! mycket mera än jag hade förväntat."

"Nu har du åter satt dig fast! Fördömdt... var det därför du kom hit öfver från Amerika?"

"Nej, långt ifrån! Min längtan var att en gång återse hembygden, försona mig med den gamle fadern, om han ännu lefde, eller att gråta ut på hans graf. Sedan ville jag hämnas litet smått på min broder för hans visade känslolöshet, låta honom en gång se att jag lyckats reda mig ur knipan förutom honom och sedermera njuta af den vunna framgången."

"Det var minsann goda föresatser. Men hur har du efterlevvat dem och hvad har du gjort i stället?"

"Din gamle narr har gått och förgapat sig i en ung lefnadsglad flicka och är nu kär i henne öfver öronen. Hur kan du inbillas dig, att du, med ditt bleka, förslappade ansigte förmår att fånga henne, eller att hon kunde vara nog dum att vara hågad fästas sig vid dig med kärlek och trohet? Hvilken dumhet!"

"Det är ju så naturligt att någon annan, yngre man, redan har uppdagat hennes behag och älskvärdhet, och när du nu knackar på, är det helt naturligt, att hon presenterar sin trolofvade för dig och med en skälmsk min säger:

"Mycket smickrande, men jag beklagar att ni kommer en timme för sent."

"Hvad bryr hon sig om att ditt gamla hjerta är nära att brista och att dina nyss återuppvaknade förhoppningar om lycka och säll-

het liknar en såpbubbla. Glöm icke världens gyllene hufvudregel: En hvar söker här på jorden att gifva det bästa åt sig sjelf."

"Men, fördömdt!" ropade han med häftighet och stampade der-vid med foten hårdt i golfvet. "Jag vill veta hur hon kommit i besittning af kuvertet och hvar sjelfva brevet finnes. Det måste hon säga mig. Inte skall hon också drifva gäck med mig i denna angelägenhet."

"Jag skall att börja med tala mycket lugnt och artigt med henne derom. Hvad behöfver hon att veta, hvad som föregår inom mig. Men skulle hon neka mig sanningen, då tror jag att jag rasar ut. Bruno måste hjälpa mig eller ock tillkallar jag polisens hjälp. Jag vill veta huru det hänger samman. Jag har nu en gång gripit tag i denna hållkrok och så lätt släpper jag den minsann icke ur mina händer."

"Jag måste emellertid verkligen uppbjuda allt för att nedtysta min harm öfver den gjorda misräkningen. Hon får icke ana det ringaste derom. Kallt blod bringar det sunda förnuftet åter till styret. Derfor lugna dig framför allt, gamle gosse, och akta noga på att hålla vackert i tungan, att hon icke pratar dumbheter. Med fasthet och säkerhet bör förhöret föras, eljest går det icke väl.

"Men jag vet icke hur det kommer sig", fortsatte han efter en paus. "Jag kan aldrig bringa det klart för mig, att hon, som har så vackra ögon, och som dermed så klart och säkert kan se mig i ansigtet, skulle hafva råkat på afvägar."

"Ha ha! är jag nu icke åter svag och börjar jag icke åter att vackla?"

"Jo, jo, så är fallet, jag känner allt mer och mer, att kommer icke snart ljus i saken, så kan jag blifva galen. Det är därför hög tid på, att jag vinner det denna stund. Har jag blott vunnit klarhet skall jag sedan också handla derefter."

Beslutsamt drog Paul i klocksträngen. Vaktmästaren inträdde strax och Paul requirade frukost.

Under det han väntade på densamma började han att raka sig och kläda sig i grand toilette, och en timma derefter se vi honom på väg till broderns hus.

Allvarlig skred han framåt, det såg ut som om han hade lyc-kats återvinna herraväldet öfver sina känslor.

Anländ i broderns hus var Susanna, kammarjungfrun, den första som mötte honom i förstugan.

"Hur är det med grosshandlaren?" frågade Paul henne.

"Bättre", svarade hon. "Det vill säga, jag tror det."

Hon syntes vara uppskrämd, antingen tänkte hon på något helt annat, eller också visste hon icke sjelf hvad hon svarade. Hon ville hafva tillagdt en vidare förklaring, men hindrades genom fru Betty, som nu syntes i korridoren.

"Der kommer för öfrigt nådig frun", sade Susanna i stället och skyndade ut ur porten.

Paul sprang hastigt uppför trappan.

Snart stod han framför frun och utförde som hastigast en bugning och förnyade sin fråga:

"Hur står det till med Bruno?"

"Bättre", ljöd också här svaret. "Du vet ju, att han redan i går afton, innan du sent i natt lemnade oss, var fallen i sömn och sedan dess har allt hvad läkaren förutspådde också inträffat. Sömnens har nästan ofbrutet varat och då han för en stund sedan vaknade, förklarade han sig vara så pass styrkt, att han ville försöka lemna sängen. Det har, Gud vare lofvad, icke varit något annat, än att han öfverarbetat sig och var alltså i stort behof af hvilat. Jag har redan en längre tid observerat, att han såg medtagen ut och jag har ofta uppmanat honom att icke anstränga sig för mycket med dessa evigt bråkiga beräkningar, som förefalla vid bokslutet. Nu hafva de förargliga händelserna med Klara i går afton ännu ytterligare uppskakat hans känslor och framtungit krisen."

"Och tänk dig, Paul", fortsatte hon med viktigt min, "tänk dig, hon är borta, hon har rymt. I morgse, då Susanna knackade på hennes dörr, svarade ingen. Hon tog i låset och fann dörren vara olåst, rummet var tomt och fogeln bortflugen."

"Hvad säger du?" frågade Paul och stirrade, liksom han ryckts ur en obehaglig dröm, frun i ansigtet.

"Om hvem talar du? Hvem har rymt?"

"Hvem?" svarade frun med ett hemskt leende. "Jag känner endast en person här i huset, om hvilken sådant kunde komma i fråga."

"Men, herre Gud, Betty, inte blir jag klokare af det svaret", ropade Paul och började att förargad stampa med foten, "förklara

dig då tydligare och namngif personen. Ännu en gång upprepar jag min fråga:

"Hvem har rymt?"

Fru Betty såg med verkligt vredesmod på Paul och hon var nära att gifva honom ett vresigt svar.

Med en förtrytsam min drog hon hastigt släpet af sin sidenklädning bakom sig, för att förhindra Paul att trampa på det, och med väl betonad stämma framstammade hon nu långsamt och tydligt:

"Jag talar om din kusin, Klara Stenström, och tycker att hon genom sin flykt gifvit det mest tydliga bevis på sitt anklagande samvete öfver det ifrågavarande brottet med brevet. Det är ju solklart att hon har rymt, för att undandra sig all vidare förklaring..."

"Men hur är det möjligt? Hur har hon kunnat utföra den?" framstammade Paul med ännu oklara tankar.

Återigen höjde fru Betty på axlarna och halft vresigt svarade hon:

"Jag har ju berättat för dig, att Susanna i morgse, efter att förgäfves ha väntat på att hon skulle komma, knackade på hennes dörr, men icke fick något svar. Derefter tog hon i låset, då dörren befanns vara oläst och gaf efter för hennes påtryckning, hon såg in i rummet och fann då sängen vara orörd och rummet tomt. När hon har aflägsnat sig, om det skedd under nattens mörker eller tidigt på morgonen, det vet ingen, ty ingen af huspersonalen har sett henne utföra flykten. Då jag stigit upp fann jag hela tjänstepersonalen i stor uppståndelse, alldeles som om hufvudpersonen hade blifvit träffad af en olycka."

"Jag vill endast hoppas", fortsatte hon med spetsig ton sin berättelse, "att intet annat saknas och har gått samma väg som mina förut saknade pjäser."

"Nu blef det alltför galet för Paul, ty han gaf fru Betty en halft vresig, halft föraktfull blick, och utan att afvakta hennes vidare förklaring af händelsen, begaf han sig ensam till Klaras boningsrum.

Han öppnade dörren på vid gavel, och stående på tröskeln såg han länge in i det rum, der hela det sorgliga uppträdet i går natt hade utspelats. Det kostade synnerligen stor besinning innan

han vågade träda in i denna helgedom, men det var nödvändigt, om han ville forska efter bref eller något annat tecken.

Äntligen tog han af hatten och steg in. Han började sin granskning, men der fanns intet tecken, hvarken bref eller någon annan lapp, som kunde gifva upplysning om hennes vistelse.

Allt stod der väl ordnad, hvarje sak på sin rätta plats. Nycklarne sutto såväl i skåpet som i byrån.

Han läste upp skåpet, der hängde alla klädespersedlarne kvar.

Han drog ut byrålådorna och fann allt Klaras linne, rent och snyggt, väl ordnad, som om egarinnan lemnat rummet endast på en stund — intet tydde på flykt.

Utän att yttra ett ord gick Paul med sammanbitna tänder rundt i rummet. Flera gånger skakade han vemodigt och förargadt på hufvudet. Han drog upp sin näsduk och aftorkade dermed svettdropparna som perlade på hans panna. Han hade blifvit varm, oaktadt det var en kall morgon, och missmodig slog han sig ned på en stol som stod nära bordet.

Det var just densamma stol, på hvilken Klara under natten suttit och grubblat, och snart öfverfölls också Paul af dystra tankar. Han lutade hufvudet i handen, som betäckte ögonen, och så satt han länge. Han glömde alldeles fru Betty, som ännu stod i korridoren, och alla händelser som hade timadt under sistförflutna natten, ströko åter förbi hans minne.

Plötsligen sprang han upp, slog handen hårdt i bordet och hördes säga:

”Jag har då åter handlat som en åsna och förkastat det bästa tillfället. Hvarför sökte jag icke upp flickan i går natt, innan jag gick hem, och talade lugnt med henne om saken. — Hm, hm! den glömskan förlåter jag mig aldrig.”

Han började åter att oroligt vandra af och an i rummet, och innan han märkte det stod han midt emot fru Betty, som saktat hade närmat sig och nu hade uppnått tröskeln.

Hennes vanliga söta leende sväfvade kring hennes mun och med öfvad takt öppnade hon samtalet sålunda:

”Jag tackar dig, Paul, därför att du så ifrigt antager dig saken; och så mycket mera som Bruno genom sjukdomsfallet är förhindrad att åtaga sig besväret. Han är nu klädd och låtit föra sig af James in i röda rummet. Der sitter han nu, väl ombonad,

i en karmstol. Vill du icke gå in till honom och önska honom en god morgon? Hvad den tråkiga händelsen med Klaras rymning vidkommer, så måste du tåga dermed. Jag har nemligen i anseende af det timade fallet ännu icke vågat berätta det för honom, för att icke åter uppjaga hans fantasier. Kanhända att flickan ännu i sista stund har velat återsamla en del af sin förra rättskänsla, och nu genom flykten velat undandraga sig vidare skam. Det är ju äfven möjligt att hon redan förut uppgjort planen att rymma tillsammans med sin älskare. Hvem vet? Låtom oss emellertid tills vidare skjuta saken åt sidan och följ du med mig in till Bruno."

Under framsägandet af dessa sista ord hade hon tagit Paul vid handen och försökt att draga honom med sig. Men med en allt annat än varlig ryckning befriade han sig från hennes hand. En kall rysning genomför honom då hennes kalla hand berörde honom, och han svarade mycket kallt:

"Nej, tack! icke förrän jag har avslutat granskningen", och dermed gick han förbi henne, ut i korridoren.

Här anställde han ett formligt förhör med tjänstepersonalen. Alla utan undantag måste träda fram till honom, men ingen af dem kunde gifva honom några närmare upplysningar.

Missbelåten afsöt han samtalen och gick utan att bekymra sig om fru Betty, som alltid hade hållit sig nära honom, gick han ut i vinterträdgården och slog sig ned på en bänk.

"Skulle hon verkligen hafva rymt med den omtalade älskaren, eller skulle fru Betty ha jagat henne ut ur huset?" frågade han sig sjelf.

"Bah!" svarade han sig sjelf! "Låt dermed vara som det vill. Framförallt vill jag veta hvar hon fins och komma till visshet om att hon icke vandrar kring på gatorna. Det vill jag icke. Jag hjälper ju henne i hvarje fall, skyldig eller oskyldig, hvad sedan blir får en vidare öfverläggning afgöra.

"Men hvad skall jag göra för att få utränt hvar hon fins och sedan få tag i henne? Skall jag hänvända mig till polisdirektören?"

"Bah! Strunt! hvad har han att göra med saken!" svarade han sig. "Dock, jag har en god idé!"

"Onkel Paul! Onkel Paul!" hördes ett rop tränga fram genom

träden. Nyfiken värde Paul sig om, och varnade gossen John, som samtidigt med att han sökte gömma sig bakom trädens stora blad, gjorde tecken åt honom med handen.

Barnet syntes vara stadt i stor ångest, och oaktdadt Paul vinkade, vågade det icke krypa fram ur sin gömma.

»Så kom då hit ropade Paul åt honom. Inte behöfver du väl vara rädd för mig?

Nu kröp gossen fram. Han såg sig skyggt om åt alla sidor, men eftersom han icke varnade sin plågende fru Betty, började han att fruktsamt nalka sig och då han lyckligt hade hunnit fram kramade han sig fast vid onkelns arm. Jag har något att berätta för dig, hviskade han samtidigt.

Nåväl, svarade Paul bra vresigt, så säg ut hvad är det.

Men du kommer väl icke att förråda mig onkel, frågade gossen ångsligt.

»Det gör jag icke,» svarade Paul »derför far fram med dina nyheter. Vill du det icke nu, så låt mig vara i fred.

Du måste icke tala så barskt till mig onkel, sade gossen, eljest blir jag rädd, du vet ju Klara är borta och jag har funnit detta bref som är från henne på min säng.

»Kom hit dermed,» sade Paul fort! och då gossen drog upp brefvet ur fickan, rafsade han det ifrigt från honom.

Det var en sedel, som Paul fick i handen och på densamma stod skrifvet med temligen stora bokstäffer:

»Mitt sista farväl till min snälla Johnny!»

»Det var då något men just icke mycket!» utbröt Paul. Hur har du kommit i besittning deraf? svara!»

»Jag fann den i morse, då jag vaknade liggande på min säng», svarade gossen. »Onkel Paul», fortfor gossen, »Klara har gått sin väg, derför att ni alla ha varit så elaka emot henne i går afton! det var riktigt svårt att höra på.

»Bah! hvad vet du derom, pojke!» ropade Paul.

»Mera än som du tror», svarade gossen djerft, ty jag har varit tillsammans med henne under hela aftonen, från mörkrets inbrott till kl. 8, då hon gick in i rummet för att duka thébordet och jag vet derför säkert att hon icke har varit utom porten.

»Det var fan!» utropade Paul och grep så hårdt tag i gossen att denne formligen bugade sig för honom.

Men besynnerligt nog blef gossen, som eljest strax skulle ha börjat att gråta, denna gång icke alls rädd, det såg förr ut, som om onkelns blixtrande ögon drogo orden ur han mun, ty all betänkhighet hade lemnat honom och utan att han stammade flöto orden fram.

Klara har ju icke alls haft kappan på sig sade han helt lugnt, det var Blanche som har begagnat den. Jag har ju sett henne, smyga sig fram, iklädd Klaras gamla kappa, då var klockan icke mer än sex. Jag trodde att Klara visste om saken och att hon hade lånt henne den.

All mer och mer antogo Pauls anletsdrag den högsta graden af förvåning, till sist utbröt han:

Och allt detta kunde du din förbaskade slyngel icke säga mig i går afton. Det är ju den största hjertlöshet, ja lika som en gemenskap mot den stackars flickan. Så säg mig då åtminstone nu, din slyngel, om du också talar sanning.

»Ja vid Gud gör jag det onkel Paul», svarade gossen allvarsam. Det var Blanche som har sprungit på gatan i Klaras kappa.

Hvarför sade du det då icke strax i går afton? frågade Paul.

Ack, onkel, svarade gossen, du vet icke hvad det vill säga att göra mamma emot. Du känner ännu icke till henne, då hon blir vred och hon tror ju allt hvad som Blanche säger. Jag ville omtala det för dig senare, men då hände det ju att far fick anfalltet och af skräcken glömde jag det, j g kunde ju också aldrig få dig att tala.

Här släppte Pauls hand gossen lös och denne tumlade något tillbaka. Härigenom fick gossen tillfälle att titta orkeln riktigt i ansigtet och förfäradt bäfvade han tillsamman ty sammets ögon voro röda af vrede och utur samma strålade samtidigt med vreden den högsta grad af beslutsamhet.

Detta måste du upprepa inför mamma, sade Paul. Har du mod dertill.

Ack nej bevars, ropade gossen, det är ju endast till dig, som jag omtalar det. Tror du att jag har lust att låta genomprygla mig?

Du stå under mitt beskydd min gosse och dessa armar skola nog försvara dig mot hvarje kränkning, försäkrade Paul. Stå därför vid dina ord och säg sanningen fram rakt in i mammans ansigte

eljest är du en kruka. Vill du tala sanningen då står jag fast vid din sida, eljest går jag ensam i kampen för Klara.

Här svängde Paul sig om på klacken och stolt upprättande sin kropp, gick han med fasta steg ut ur trädgården, samt styrde rakt lös på mottagningsrummet.

En stund tittade John förlägen efter honom, men derefter skedde ett ytterligare underverk. I allt högre grad blygdes han öfver sin feghet och i samma mån växte hans förtroende till Paul.

Halft nyfiken, halft behjertadt, smög han sig fram efter onkeln och då han kommit in i korridoren kunde han redan bra tydligt urskilja Pauls röst, hur han högt talade, och befann sig lifligt invecklad i ordstrid med fru Betty och Blanche.

Ovilkorligen drog det honom närmare och då han hunnit till tröskeln, kunde han klart öfverse slagfältet.

Der stod Paul midt i rummet, han hade gripit tag i Blanchés arm, höll fast i den, och skakade henne duktigt.

Du är då den mest uslaste qvinna som jag har sett, hörde gossen honom säga till henne. Du hörer med dina egna öron lugnt på, hur en annan person beskylls för ett brott, som den aldrig har begått, och du tiger. Detta är då den gemenaste handling som jag har upplefvat tills i dag.

Såväl fru Betty som brodern Bruno blandade sig i striden och den förste assisterade sin dotter ifrigt.

Min Gud, käre sväger, ropade hon, en sådan scena i vårt eljest så fredliga hus? Jag tycker att ett sådant uppförande mot damer är bra opassande och gör dig föga ära. Jag måste därför bedja dig att —

Så långt kom hon. Nu slungade Paul fröken Blanche föraktfullt ifrån sig och vände sig emot henne, samt sade:

Ah, bah! spara dina öfverflödiga ord i en rutten sak! Damer som begå en så gemen handling som denna är, att påbörda andra oskyldiga personer, som hafva olyckan att stå i afhängighetsförhållanden, gemena gerningar, hvilka de sjelfva begått och med kallt blod kunna höra på hur man beskyller dessa för deras räkning, ja hjälpa till, de äro icke längre aktningvärdas damer. Hör du det, svägerska! Den som kan ljuga i den ena saken, kan äfven göra det i den andra, och eftersom ni hör att sanningen har kommit i dagen, så

är det väl också icke bättre bevändt med alla edra andra beskyllningar. De saker som du angifver hafva mistat, har du väl sjelf gömt, och så vidare?

"Bruno, hör du hur han hånar oss! utstötte fru Betty ännu, derefter slog hon sig ned i en karmstol och låtsade svimma.

Blanche följde hennes exempel, men brodern Brune som hittills lugnt hade suttit, reste sig upp och gick emot Paul.

"En sådan scen och larm du ställer till," sade han till Paul, och du slungar i ditt raseri den ena grofva förolämpningen efter den andra, så håll då inne och styr din tunga."

"Hvad talar du Bruno om tomma beskyllningar", svarade Paul. "Tror också du att jag skulle våga rasa ut med så föraktfulla påståenden, när jag icke kunde bevisa detsamma? Hit med dig John, ropade han åt gossen, och försvara här dina egna ord! din egen ära.

Behjertadt gick gossen fram och ställde sig vid Pauls sida.

"Här Bruno ser du din egen son och gif noga akt på hvad han säger," ropade Paul åt brodern och vändande sig till gossen, frågade han honom:

"Har du icke med dina egna ögon sett Blanche kommande ut ur Klaras rum, iklädd den gamla kappa som tillhör Klara och som nu är genomvåt."

"Ja far, det har jag", svarade John, "Klara har icke lemnat huset under hela aftonen. Jag har jemt varit vid hennes sida i hennes rum under det jag arbetade der på min lexa.

"Tviflar du ännu?" frågade Paul brodern.

Grosshandlaren föll tillbaka i sin karmstol och Paul sökte efter sin hatt för att gå sin väg.

I korridoren infann sig John, som i hast hade hemtat sin mössa och öfverrock och slöt sig till honom.

"Hvad är på färde?" frågade Paul honom.

"Jag vill följa med dig", svarade gossen besluten, "ty inte kan det vara din mening att lemna mig ensam här tillbaka!

"Ja, du kan ha skäl dertill," sade Paul, "så kom då. Han tog gossen vid handen, samt drog honom bort med sig.

LXX.

Utan att tala synnerligt mycket under gången styrde Paul, förande John vid handen sin väg fram till hotellet. Dimman som hade förmörkat luften hade nu så småningom förvandlat sig till enöslask så att det olika paret traskade genom gatusmutsen.

John öfvertänkte icke alls de nyligen timade begifvenheter, der-till var han ännu allt för mycket barn, men Paul oroade sig mycket öfver flickan. Flera gånger hördes tydligt stafvelser såsom:

Bara jag visste hvar hon var, så skulle jag nog värma om henne. Eller jag kunde gifva 500 mark i belöning åt den, som sade mig hvar hon fans för ögonblicket. Jag är verkligen ängslig öfver att hon har lagt hand på sig.

"Hm! Hm! har Klara då inga släktingar alls," frågade han högt gossen.

"Nej onkel," svarade John, "hon har inga andra än oss."

"Umgicks hon då med ingen annan familj här i staden?" frågade Paul.

"Nej onkel" med ingen", svarade gossen.

"Har hon aldrig varit varit ute på besök hos någon familj som har några döttrar som kunde varit hennes skolkamrater?"

"Nej, hon gick aldrig ut! Hon och jag, vi hafva suttit hemma för jemnan," svarade John.

Missmodigt slog Paul sig åter ned i en stol och försjönk i funderingar medan John, mera liknöjd, gick omkring i rummet, ifrigt granskade alla saker som fans, såväl taforna på väggen, som pje-serna på bordet.

Paul hade just bragt det klart för sig att det rakt af vore omöjligt att spåra upp en ung flicka under en så osäker vägledning. Det fans endast två vägar, hvaraf han kunde begagna sig, nämligen att annonsera i alla bladen om henne eller att också anlita polisens hjälp för att efterspana henne.

Båda delarne äro oangenäma sade han till sig sjelf och jag använder desamma ogerna. Men uppehålla tiden törs jag icke heller och därför framåt till annonskontoret.

Han steg upp och sökte efter sin hatt, handskar och paraply, och var just i begrepp att gå, då gossen äfven resfärdig åter anmälde sig och ville följa med honom.

"Icke är det skäl uti att du följer mig", inföll Paul. "Jag ämnar begifva mig till annonskontoret och börja annonsera efter Klara och derifrån till flera andra ställen. Du kan ju stanna här under tiden och hålla vakt."

"Som du befäller onkel", svarade John, "men bäst är att du får veta innan du går, att jag ändå har glömt nämna en vän som Klara har."

"Hvem då?"

"Gamla Margareta", svarade gossen.

"Hvar fins hon då?"

"Hon bor på landet, nära Wandsbeck i Hamillastiftelsen. Hon har alltid visat sig mycket vänlig mot henne. Vet du hvad jag tror. Hon har rest till henne och der fins hon."

"Hur faller det då nu med ett i ditt minne?" frågade Paul.

"Jo det kommer sig deraf", svarade gossen "att jag der på bordet såg en liten pjes som påminde mig om Margareta."

"Och hvad var det?" frågade Paul nyfiken.

Gossen sprang qvickt bort till bordet och återvände derifrån hållande ett stycke lavendel i handen.

"Se här är det!" ropade han glad. "Klara hade en gång fått ett sådant stycke till skänks af Margareta och då jag nu såg det ligga der föll det i mitt minne. Har du fört den hit från Amerika?"

"Jaså", var allt beröm som gossen skördade. Men kort derefter frågade Paul:

"Hvar säger du att hon bor?"

"Vid Wandsbeck", upprepade gossen. "Det är lätt att få reda på henne der. Klara har en gång förr varit och besökt henne."

"Då tror jag sjelf att hon har begifvit sig dit", inföll Paul med ett gladt utseende, "den idé som du fick var bra! Kom nu

skall du få din belöning. Der har du en blank Hamburgerdukat, och hittar jag henne der då skall jag aldrig i lifvet glömma dig."

"Onkel", svarade gossen, "inte tager jag emot penningar för Klaras skull. Hon har gjort mig så många vänskapstjenster, att jag skulle vara bra otacksam om jag emottager pengar för en återtjänst som jag kan visa henne. Nej, behåll du ditt guldstycke?"

"Då bjuder jag dig i stället på middag", inföll Paul. "Kanske behagar det dig bättre?"

"Ja onkel det gör det, ty jag är i sanning bra hungrig", svarade gossen.

Vaktmästaren trädde in och Paul frågade honom först angående bästa sättet hvarpå man kunde komma fram till Wandsbeck.

"Det fins många kommunikationsmedel, ljöd svaret. "Ni har att välja mellan jernbanan, omnibus, spårvagn och särskild hyrkusk. Nästa tåg går klockan fyra."

"Då reser jag dermed", sade Paul. "Var god och beställ en droska för min räkning som för mig till stationen i rättan tid, och säg till om en god middag dessförinnan för två personer. Gossen kommer att stanna här och skulle han behöfva något, så lemna honom allt han begär."

John var nära gråtfärdig öfver att han skulle stanna hemma.

Paul varnade det och sade därför:

"Jag kan icke använda dig min gosse på resan, ty du skulle endast vara mig till besvär, därför är det bäst att du stannar hemma. Finner jag henne der, då återvänder jag snart och då lofvar jag dig att du strax skall komma efter och kan stanna tills vidare hos henne."

Under middagsmåltiden visade såväl Paul som John god matlust. Den förre frågade gossen allt hvad han visste om Margareta och Klara, samt upptecknade det i sin notbok.

Långt innan tiden var inne, anmälde vaktmästaren att droskan var kommen, men att ingen brådska behöfdes. Det oakadt kunde Paul icke lugna sig. Han klädde på sig i en fart och skyndade ut tillropande gossen:

"Stanna kvar min gosse. Så fort som jag hinner har du mig tillbaka, och Gud gifve att jag bringar dig goda nyheter, ty då avslutar allt väl."

LXXI.

För en person som Klara, hvilken under fjorton år vistats inom det Meissnerska husets murar, kunde det ju icke vara svårt att osedd smyga sig ut ur huset.

Då hon lyckligen kommit ut på gatan, stod hon stilla en kort stund och kastade hastigt en sista blick på huset. Derefter gick hon med raska steg framåt. Knytet hvilket hon bar i handen var icke tungt, och det var bra, ty vägen till jernbanstationen var lång. Inte hade hon reda på när tåget skulle afgå och för att icke komma för sent skyndade hon framåt allt hvad hon förmodade.

Efter en god halftimmas vandring kom hon fram till stationshuset. Biljettluckan var redan öppen och en mängd biljettköpare stod framför densamma.

Snart kom turen till henne och med ängslig röst begärde hon en biljett tredje klassen till Wandsbeck. Under vägen hade hon redan räknat ut hvad resan skulle kosta och för att spara vågade hon icke att bestå sig bättre plats.

Då hon erhöll biljetten skyndade hon ut på perongen. Men till hennes förvåning voro alla platser redan upptagna. Skyggt vandrade hon från den ena vagnen till den andra, utan att kunna finna någon plats ledig. Detta kom sig deraf, att en mängd värnpliktige ynglingar just samma dag hade ett möte i Wandsbeck, och dessa ynglingar hade redan i god tid infunnit sig samt intagit sina platser.

Bäst som Klara vandrade fram och tillbaka samt derunder tittade in i alla vagnsdörrar stötte hon på en vaktmästare, och framvisade blygt för honom sin biljett.

"Wandsbeck", svarade densamme "här lilla fröken, stig in."

Klara trädde fram till vagnsdörren, men vek förskräckt tillbaka. Vagnen var fullsatt med druckna karlar, som larmade och sjöngo.

Vaktmästaren hade redan skuffat henne upp till dörren, men Klara vägrade att inträda.

"Ack herr konduktör", sade hon, "jag kan icke vara derinne, var snäll och anvisa mig en annan plats."

"Det fins ingen annan ledig", svarade konduktören.

Ynglingarna hade emellertid varsnat den unga flickan och hennes obenägenhet att stiga in. Några visade sig vid vagnsdörren och afhörde Klaras samtal med konduktören.

"Här fins plats lilla fröken, stig bara på", ropade de.

"Jag kan omöjligt sitta der", sade Klara nu bestämt till konduktören, "jäg vill förr vänta till nästa tåg."

"Jag beklagar de rådande omständigheterna", svarade konduktören, "men jag förmår icke att afhjelpa desamma. Nu hörs signalen och tåget måste sättas i gång."

Nu stod Klara åter ensam på perrongen. Allt hennes springande hade varit förgäfves, hon måste nu invänta nästa tåg.

Hon närmade sig inspektoren som ännu stod med flaggan i sin hand, och frågade honom när nästa tåg till Wandsbeck skulle afgå.

"Har fröken då kommit för sent till tåget som nyligen afgått", frågade inspektoren.

"Nej", svarade Klara, "det fans icke plats som anstod mig. Jag ville icke sitta ibland en skara druckna ynglingar, som skrekro och larmade."

"Nåväl", frågade inspektoren, "kunde icke konduktören anvisa en annan."

"Han sade nej", svarade Klara.

"Hm, hm", brummade inspektoren, "det var icke rätt gjordt af honom, men nu är det tyvärr för sent. Nästa tåg kommer att afgå klockan tolf och då är det bäst att passa på i tid."

Hur skulle hon nu fördrifva dessa fyra timmar.

Att börja med gick hon in i väntsalen och hvilade sig der på en bänk, men snart blef äfven det tråkigt hon började derefter genomvandra de närliggande gatorna och eftersom hon erfor en

stark hunger uppsökte hon en simpel lokal och requirerade der en kopp kaffe med bröd.

Den gamla hederliga gumman som fans i rummet bad henne sitta ned och prata bort en stund med henne, men af fruktan att behöfva förnya sin requisition sade hon farväl och gick vidare.

Nära intill jernbanstationen låg en kyrkogård och på densamma stod en liten kyrka. Dit styrde Klara sina steg samt satte sig ned på en bänk. Men luften var alltför kall och dertill började det att regna. Hon närmade sig därför kyrkan och då dörren stod öppen steg hon in. Här befann hon sig åtminstone under tak.

Guds hus erbjuder alltid skydd åt den betryckte. Jesu bild hängde som vanligt öfver altaret, och minnet om hans lidande förfelade icke att utöfva sin verkan på Klara. Hon fästade förtroendefullt sina blickar på frälsarens bild och framhvisade ödmjukt en bön till Honom som styrer allas väg.

Det stora uret som fans öfver altaret visade henne noga tiden, och som ingen annan person för tillfället fans i kyrkan beslöt hon att stanna der till tiden var inne. Hon gick omkring och läste grafskrifter och psalmer, då man minst tänker på tiden går den fortast. Snart fattades endast en half timma och nu beslöt Klara att inställa sig i god tid. Hon kastade hastigt en blick af tacksamhet öfver till altaret samt hviskade:

”Så lemna jag då ditt hus och träder ut i verdens buller. Håll din hand nådigt öfver mig, och led mig på rätta vägen som förer till frid och salighet.

LXXII.

tation Wandsbeck utstiga! ropade vaktmästaren som öppnade vagnsdörren. Klara steg ut. Hon hade ju en gång förut varit der och därför kände hon vägen mycket väl.

Hamillastiftelsen låg icke i sjelfva staden, utan ett godt stycke

derifrån. Sista gången då Klara varit der hade hon rest i omnibus. Hon såg sig därför också nu om efter en sådan, men besynnerligt nog fanns det intet ett enda åkdon. Der kom en qvinna gående och Klara beslöt att fråga hur det kom till.

"Hör snälla mor", sade hon, "hvar håller omnibussen som kör till Hamillastiftelsen".

"Den möter endast till de riktiga pessontågen," ljöd svaret.

"Då blir jag väl tvungen att vandra vägen till fots," sade Klara, "men tråkigt är det ändå, ty det blåser så starkt emot".

"Det gör det nog", svarade gumman, "men inte är det värdt att förpassa tiden, ty snart faller mörkret in. Vägen är ju lätt att hitta," tillade hon. "Bäst är att hålla sig rakt fram på landsvägen eftersom mamsellen är främmande."

Klara tackade och begaf sig åstad. Den första halfva timman gick lättast. Väl blåste vinden starkt emot, och vägen befanns långt ifrån vara fast och tort, utan lös och smutsig, men det gick ändå. Icke heller lät vägen tillryggalägga sig i den beräknade timman, ty det började redan att mörkna och ännu hade Klara icke fått kyrktornet i sigte. Luften hade blifvit så mörk, deraf att svarta regnmoln, dragit upp och det började redan att stänka. En kvarts timme sednare regnade det duktigt. Klara blef våt och tvungen att söka skydd i närmaste bondgård och stanna der en stund.

Mörkret bröt emellertid allt mer och mer in och snart måste Klara allvarsamt fråga sig: Är det rådligt att stanna längre? kanske hittar du i mörkret icke alls vägen! och Margaretas hem.

Nej! framåt måste jag! kosta hvad det vill. Hon tackade därför bondgumman och sprang åter ut i regnet. Genom regnet hade väglaget blifvit mycket sämre. Bottnen var nu upplöst och slippig och foten gled nästan lika mycket tillbaka som framåt och snart kände flickan att hon var våt om fötterna.

Kyrktornet syntes tydligt framför henne och nu blinkade äfven ett ljus ur något fönster. Troligtsvis var det ur gäststugan i värds-huset, ty detta låg nära vid landsvägen.

Med förnyade krafter försökte Klara att skynda framåt!

Men att skynda öfver förmågan, det duger icke och det var i följd deraf, att hon gled ut och föll i smutsen. Hon rätade sig åter upp. Väl kände hon sig våt och nedsmutsad, men sådant lät sig icke afhjelpa sig; det gälde framför allt att hinna till målet.

Hon närmade sig allt mer och mer värdshuset, men i samma mån blef också ljudet af dansmusik och ett larmande støj af sångstämmor allt starkare och tydligare. Det måste finnas der fulla karlar.

Just som hon skulle passera förbi, rusade tre eller fyra stycken deraf ut ur huset.

Klara blef rädd och sökte att gömma sig, ty hon ville icke gå förbi huset så länge dessa ynglingar befunno sig utanför.

Men den ene af skaran, måste hafva sett henne, innan hon hunnit in i skjulet. Han uppsökte henne och började tilltala henne.

"Var icke rädd lilla jungfru", sade han, »utan stig vackert på. Vi hafva derinne ondt om danslystna qvinnor och jag längtar så mycket efter en svängom med en vacker flicka. Följ därför in med mig och blif min flicka då skall det bli ett lustigt och glad lif.

De två andra karlarne närmade sig nu också och för att icke blifva afskuren, tordes Klara icke förpassa tiden.

Hon gaf därför den först nalkande karlen som ville omfamna henne en hård stöt för bröstet och under det denne vacklade tillbaka, sprang hon förbi honom. Väl försökte de andra att spärra vägen för henne, men också deraf blif "pytt". Klara, van att leka "tag fatt", var alltför behändig. Hon undkom lyckligt och sprang derunder uppåt från vägen hvilken hon nyligen kommit.

Alla karlarne satte efter henne. De vore långt ifrån fulla och kunde springa fortare än Klara. I sin hjertans ångest gled Klara ut på den slippriga grunden och föll. Den förste springaren han upp henne, de andra kom till och släpades fången under skratt och støj i triumf fram till värdshuset.

Klara var gråtfärdig, och nära att falla i vanmagt. Karlarne måste bära henne nästan helt och hållet.

Då hördes bullret af en vagn. Klara förnam det och beslöt att använda denna omständighet till nytta.

Just som vagnen hunnit upp dem och skulle köra förbi dem, ropade hon högt: Hjelp, hjelp mig!

Vagnen stannade. Det var omnibussen som kom från stationen. Flere personer sutto i den. Karlstämmor hördes, som frågade: Hvad är här på färde? och deribland fans i synnerhet en stämma som anslog Klaras öron.

I följd deraf, skrek hon med ännu högre röst:

"Onkel Paul, kom och hjälp mig!"

"Hvad är det åt dig!" hördes nu som svar och snart följde verkningen.

Gripen af ett par jernstarka armar flög den oss hvilken som höll i Klara hit, den andra dit, och ännu ett ögonblick senare låg Klara afsvimmad i onkelns armar.

LXXIII.

Medan Paul uteslutande sysselsatte sig med Klaras person, tumlade de andra herrarne som suttit i omnibusen sig om med dessa fyra karlar hvilka icke alls voro hågade att godvilligt beröfva sin fångest.

Det hade vankats några duktiga slag med knytnäfvarne och slagsmålet kunde hafva kommit i riktig fart om icke lyckligtvis nämde man hade befunnits sig ibland passagerarnes tal.

Med skarp röst gaf han sig tillkänna, och i lagens namn bjöd han fred. Kusken höll sig till honom, talade förnuft med ynglingarne och rädd för följderna, sökte dessa numera att vända hela uppträdet till skämt.

Vi hafva ju icke gjort flickan det ringaste illa, tog en af dem till ordet. Hon sprang sin väg, för det hon icke ville dansa med oss och därför satte vi efter henne, upphunno henne och voro nu i färd med att föra henne fången till danssalen. Allt tillgick under skämt. Inte har flickan vederfarits det ringaste ondt. Vi ha icke röfvat en kyss, oaktadt hon är så täck.

"Jo! jo, akta eder också", inföll nämдемannen viktigt. "Jag kommer nog att höra sanningen af flickan, så fort hon hämtat sig och infinder mig senare på värdshuset. Gud nåde eder om någon oväld har tillfogats henne, ty då häktar jag eder genast. Jag skall

nog lära eder hvad slags straff följer för öfverfall på landsvägen, det kan tillföra eder två års fästning."

"Oh! nådige herre, var icke så häftig", hördes nu åter den förmedlande stämman. "Det hela var ju endast gyckel, och det är icke värdt att allvar göres af ett rent skämt. Inte är det öfverfall när man förer en flicka, som har sprungit sin väg från dansplatsen, dit tillbaka under skratt och skämt."

"Hur är det med flickan?" frågade nu nämndemannen Paul. "Är det densamma efter hvilken ni spejade?"

"Ja! ja! det är hon", svarade Paul. "Jag kom min sann i grefvens tid och frälste henne. Den stackars flickan är nog riktigt skrämnd, hennes klädning är genomvåt och smatsig och ännu har hon icke kommit till sig."

"Då lyfta vi henne upp i vagnen och Pehr kör fram till värds-
huset", sade nämndemannen. "Der fins en hustru som kan taga hand om henne, de förstå sig mycket bättre på sådant än vi karlar. Anders och du Pehrson kom hit och hjälp till att lyfta henne upp i vagnen, medan jag skyndar förut och ställer allt i huset i ordning."

Som sagdt var, så blef äfven gjordt.

Snart befann sig flickan nedbäddad i vagnen. Hennes hufvud hvilade mot Pauls bröst. Han hade dragit sin pelsrock af sig och slagit den omkring henne. Hans hjerta slog i febertakt, medan han ängsligt höll henne omsluten, tittande i hennes ansigtet.

Några få minuters körning och vagnen stannade utanför värds-
huset.

Gästgifverskan i egen person samt två andra flickor stodo i dörren och väntade på vagnens ankomst.

Nämndemannen hade således slagit godt allarm. Allt hvad qvinnor hette stodo gapande i förstugan och tittade på, hur gästgifverskan egenhändigt, med hjälp af två starka flickor, nedlyftade Klara från åkdonat och bar henne trappan upp, in i ett rum. Der nedlades hon på soffan och nu blefvo alla nyfikna jagade ut, samt dörren slagen i lås efter den sista.

Hvad som vidare derinne tilldrog sig veta vi icke.

Paul var just icke synnerligt nöjd med den behandling som vederfarits honom. Han tyckte att frun gerna kunnat låta honom få stanna inne. Han trippade fram och tillbaka i korridoren utan-

för dörren, ständigt brummande i skägget, och derunder lyssnande på det minsta buller.

Nämndemannen började ett ifrigt samtal med honom och gästgifvaren tog del deri.

Ett ridande bud blef afsändt till staden för att hämta en läkare och på Pauls anmodan skickades också bud efter den gamla Margareta i Hammilastiftelsen, för att förmå henne att komma öfver till gästgifvaregården och öfvertaga vården.

Nämndemannen antecknade namn m. m. och begaf sig i egen person till henne. Paul ville på inga vilkor lemna sin vaktpost.

Vid pass en halftimme hade redan förgått och ännu spatserade Paul, utan den ringaste nyhet af och an i korridoren. Hans tålamod stod på prof.

Nämndemannen kom gående uppför trappan följd hack i häl af en gammal gråhårig gumma. Han pekade på dörren, frustimret steg fram, knackade på och släpptes in i sjukrummet.

Nämndemannen gaf Paul en kort beskrifning öfver mötet med Margareta, hvilket slutade dermed att hon genast hade samtyckt och följt med honom.

Ännu en kvarts timma hade ilat sin väg då äntligen dörren öppnades på glänt. Vårinnan stack sitt hufvud ut och hviskade till nämndemannen.

"Nu har hon slagit sina ögon upp och igenkänt Margareta. Ingen kroppsskada alls fins, utan ångest och skrämnel hafva förvållat vanmakten."

Hvem var nu gladare än Paul? En tung sten blef dermed lyftad från hans bröst och nu mera började också hans uppskakning att lägga sig.

Snart derefter återfinna vi honom också vid ett väl dukadt bord, hvaraf han, i sällskap med nämndemannen och de andra reskamraterna, styrkte sig med mat och dryck.

Midt i natten anlände läkaren åkande. Han blef genast insläppt höll ett långt samtal och då han äntligen trädde ut, lät han sig presenteras för Paul, samt gaf honom de mest lugnande försäkringar angående sin nya patient.

"Jag har ordinerat lugnande sömndroppar åt henne", sade han, "der finnes ingen kroppsskada som kvinnorna försäkra, och då be-

höfves endast lugn och återigen lugn, dermed skall allt blifva bra rätt snart. I afton skall jag återkomma."

Vi låta Paul och alla andra på gästgifvaregården gå till hvila och eftersom situationen numera har förbättrat sig betydligt mot den ställning hvarmdn dagen i den tidiga morgonstunden öppnades, tvifla vi icke på att alla kunna hvila lugnt och godt.

LXIV.

Emedan numera denna del af vår berättelse befinner sig i en god och afskild ställning, och alla personer som spela en rol med i den hafva det godt, bevilja vi det behöfliga lugnet och låta dem hvila sig ut.

Som hastigast göra vi en titt in till gossen John. Vi finna att äfven han har det bra. I Pauls rum har han uppspejat många böcker och andra märkvärdiga pjäser. Alla dessa saker äro väl egnade att fångsla hans uppmärksamhet och därför flyger tiden före honom i en fart. Vaktmästaren glömmet honom icke heller, utan serverar för honom god aftonvard, tänder ljusen för honom och då sängtiden är inne, infinder sig jungfrun, ställer allt i ordning och sömning kryper gossen in i onkels säng, samt sträcker sig der ut i all maklighet.

Det är första gången han vistas i ett stort hôtél och agerar som befällande herre, dertill vet han sig fri från modrens kontroll, sådant har ännu aldrig förr händt. Det går därför också mycket lättare för honom att bära ensamhetens tråkighet än som han har föreställt sig det. Väl blef han så plötsligen tagen ut ur sin skolplats och skild från sina privatlektioner m. m. och han vet ännu icke riktigt hur han skall förhålla sig dermed, men onkeln Paul måste ju återvända snart och han har ju lofvat att taga honom under sitt beskydd.

Hur ser det ut i grosshandlarns hem?

Just icke trefligt alls!

Den stackars gubben sitter hårdt emellan och han får plikta svårt för sina forda felsteg eller svagheter.

Fru Betty hemtade sig snart från vanmakten. Ack, hvad hon kände sig svag efteråt. Hon förklarade sig oduglig för alla nöjen under minst fjorton dagar. Så många grofheter som hon måste höra af denne oblyfsade amerikanske sjörofvare under denna korta stund, hade hon icke fått höra under hela sitt förflutna lif. En riktig grobian det var och blef han, detta var då säkert.

"Och så du försvarar sedan din hustru, Bruno", började hon gräla med gubben. "Du är då en riktig stackare! Din bror kan slunga hvilka grofheter som helst på mig, han kan uppdikta hvilka lögnar han vill, inte duger du till att försvara mig, eller ställa dig på min sida, du gömmer helt och hållet dina heliga löften i allt som angår mig och våra barn."

"Men Paul hade ju dessvärre rätt, såväl hvad sina påståenden beträffar, som i alla andra afseenden", svarade mannen. "Hur kan du då begära af mig, att jag skall taga ordet till ditt försvar. Gör du orätt, så bär också följderna deraf."

"Det är ju lögnar!" inföll frun med envishet. "Det är ju obestridligt Klaras gamla kappa, och den är ju totalt genomvåt. Allt detta har du ju sett med dina egna ögon."

"Det har jag", svarade mannen. "Men enligt Johns bevisförning var det Blanche som krupit under kappan och detta förändrar saken."

"Bah, detta är ju långt ifrån bevist", svarade fru Betty djerft.

Väl var hon sjelf för länge sedan öfverbevisad om riktigheten, men här gällde det att försvara sitt barn och sina intressen och därför tvekade hon icke att streta emot.

"Blanche kom hit", ropade nu gubben.

Dottren hörde nog kallelsen, men ölydigt dröjde hon med att efterkomma densamma.

Men i dag hände utomordentliga saker! Gubben sprang upp rusade på henne, grep henne om armen, drog henne upp från stolen och började genomsöka henne dugtigt.

"Kan du icke höra att jag kallar på dig", skrek gubben, »eller vill du icke längre lyda min befallning. Hur är det med denna sak. Jag vill veta sanningen. Har John rätt och har du

verkligen swygit dig bort under Klaras gamla kappa? Svara, jag vill veta det.»

Flickan brast ut i förnyad gråt, men intet svar kom öfver hennes läppar.

»Kom ut med svaret!» ropade fadren och skakade henne på nytt, så att hela hårfrisuren gick lös och allt falskt kram föll ned i nacken.

»Jag trodde att — intet ondt låg i det» — framstammade numera Blanche, oakadt modrens gifas vinkar.

»Således är det då verkligen sant, hvad John har sagt», ropade fadren, »och Paul hade fullkomligt rätt, då han frågade dig.

Hur har du kunnat lugnt stå bredvid honom och hört på, hur mamma beskyller en annan person för en illgerning, hvilken du hade förbrutit.

»Ack! att jag måste upplefva den dag, hvar jag behöver roa för mitt eget barn. En utmärkt uppfostran, som detsamma har fått eller hur Betty? Gå bort ur mina ögon, jag gitter icke se dig mera.»

Missmodigt kastade gubben sig ned i en stol, och betäckte sina ögon med handen.

Nu stod fru Betty vackert der. Hon var rasande på Blanche och på sig sjelf. I sista vändningen hade vågstycket, på hvilket hon rufvat så länge, misslyckats och med detsamma var hela framtidspanen tillintetgjord. Den hade spruckit som en såpbubbla. Hur skulle hon nu foga den samma igen?

Blanche reste sig sakta från sin stol och smög sig ut ur rummet och fru Betty tog deraf förledning, att snart följa exemplet. Hvar och en af paret låste sig in i sitt eget rum, medan grosshandlaren ensam satt kvar, djupt nedslagen och försjuken i sina tankar. Den stackars mannea, hvem känner icke medömkan om honom?

Utan att njuta det ringaste, att smaka hvarken mat eller dryck, satt gubben der rufvande öfver sin lott. Han hörde icke, eller låtsade icke att höra, att betjenten flera gånger hade varit inne i rummet, under en eller annan förevändning i afsigt att se efter honom.

Den gamla bokhållaren Heine hade flerfaldiga gånger frågat

James hvar principalen befann sig, och om han icke snart kunde förväntas ner på kontoret.

James ryckte då ut med sanningen och den gamla bokhållaren skakade sorgset på hufvudet.

»Jag måste tala med honom», sade Heine, »det är angeläget. Så säg det åtminstone till honom».

»Nej», svarade James. Så länge som han sitter så der som han nu gör, anser jag det såsom han icke är tillgänglig för min inblandning. Så fort han reser sig, eller börjar att tala till mig då skall jag strax framföra edert budskap, intilldess vägrar jag det bestämdt».

»Men det är angeläget» upprepade Heine.

»Det kommer mig icke vid», svarade James. »Patronen har att befalla öfver mig, och icke jag öfver honom. Herr Heine kan ju sjelf gå fram till honom. Han sitter deruppe ensam, men sammankrupen som en stackare. Bara han ville snart tillkalla min hjälp».

Emellertid blef det mörkt i rummet. James gick åter in i detsamma och tände gaslampan. Inte ett ord vexlades. Den trogne tjenaren dröjde så länge som möjligt och sysslade med ett eller annat, men gubben satt kvar liksom en staty. Han rörde handen för att draga näsduken upp ur fickan. Han aftorkade dermed pannan och suckade, men han teg, och sorgsen fick James aflägsna sig på nytt.

I korridoren blef han uppfångad af Susanna. »Hur står det till derinne?» frågade hon. »Har du tillsagt herrn om att bordet är dukadt?»

»Nej, visst icke», svarade James. »Gubben sitter kvar der han suttit och synes vara vara död för ytterverlden. Hvad bryr han sig om mat! Frun har nog kokat en god välling för honom, den har han troligtvis att tugga på hela lifvet!»

»Det var då ett oordentligt hus, uti hvilket jag har råkat,» inföll köksan. »En sådan oordning med mattimman har jag ännu aldrig upplefvat. All mat förbräns och tjenatfolket kan gå och svälta ihjäl, för det herrskapet behagar att gräla med hvarandra. Jag säger upp och flyttar tvärt.»

»Så gör jag med!» inföll Susanna. Jag är så hungrig att det formligen svider.»

"Men jag stannar lugnt kvar hos gubben och äter," sade James. "Lina kan gerna lemna ut mat åt huspersonalen, intet grälar herrn för det

"Då börja vi med detsamma," svarade köksan.

"Det tycker jag med," svarade James, och slog sig strax ned vid det dukade köksbordet. Alla andra tjenare följde och snart voro alla munar i full rörelse.

Så snart som James hade nedsväljt den sista biten, skyndade han åter upp för trappan och smög sig åter in i rummet. Gubben satt kvar på sin plats, men så snart som han hörde James röra sig, försökte han att resa sig upp.

Han vacklade.

James såg det, sprang till och stödde honom.

Gubben tälte det villigt och sade med svag stämma:

"Led mig in till sängkammaren. Jag känner mig sjuk och vill lägga mig".

James slog sin arm om honom och långsamt, men lyckligt blef flyttningen utförd.

Då gubben, väl nedbäddad, låg i sin säng, vinkade han åter tjenaren till sig, samt sade:

"Gå ned på kontoret och säg åt en af gossarne, som har tid, att han springer till hôtel Europa, frågar efter min bror och är han hemma, så skall han bedja honom från mig, att strax komma hit till mig upp i min kammare, jag önskar angeläget att tala med honom ensamt."

"Det skall ske herr patron", svarade James. Men hvad skall jag svara herr Heine? Han har flera gånger angeläget frågat efter patron. Får han komma upp?"

"Jag kan tro det", svarade gubben. «Svara honom att han måste slå sig till tåls tills vidare, jag har haft tillräckligt med ledsamheter så att det räcker för dag och år. Han måste söka reda sig så godt han kan. Först önskar jag att samtala med min bror. Så fort som han kommer, förer du därför honom in till mig".

"Befaller patroneo då ingen mat?" frågade James.

"Nej, jag behöfver ingenting mera", svarade gubben med en suck.

"Bah," inföll James. "Får jag komma upp med en kopp bouillon. Lena har den färdig och den är så god".

"Jag bryr mig icke om mat", svararade gubben med svag stämma.

"Då blir patron ju riktigt sjuk", vidblef emellertid James en-vist. "Inte går det an att svälta sig sjuk patron, mat är kroppens föda."

"Så kom då fram dermed", sade han, "men senare. Skynda dig först att uträtta mitt ärende".

"Det är klart patron," svarade James och med glädt hjerta sprang han sin väg nedför trapporna.

Det var då litet framgång mumlade han mellan tänderna.

LXXV.

Paul sof just inte mycket under natten, men det lilla han fick hvila, styrkte honom riktigt, så att han nästa morgon då han vaknade kände han sig rask och kry.

Hans första tanke var: Hur står det till dernere? Otåligt reste han sig, tvättade sig efter amerikanskt sätt, duktigt, gjorde en hastig toalett och ut ur rummet sprang han samt spejade efter någon, som kom ut ur det rummet der Klara vistades för att pumpa nyheter.

Det var ännu bra tidigt och det dröjde länge innan han uppfångade någon. Ändtligen hördes klockan ringa.

Gästgifverskan kom sjelf ur sitt rum för att höra efter.

"God morgon," tilltalte Paul henne. "Hur står det till? Inga nyheter?"

"God morgon, tackade frun. Hvad, redan uppe? Det är då allt för tidigt eftersom herrn har lagt sig så sent, var sängen kanske inte bra?"

”Jo, jo vassera», skrattade Paul, »men jag längtar efter nyheter. Kan frun då hon går in icke be gamla Margareta att komma ut till mig, så att jag kunde tala med henne.”

”Jag skall försöka det”, sade frun och gick in i rummet.

Paul fattade åter post i porten och tittade ut i morgonluften, granskande morgonsolen som började stiga upp på horisonten, samt förkunnade en vacker dag. Men i verkligheten lyssnade han bakom sig, derpå, att dörren till Klaras rum åter skulle gå och att Margareta skulle blifva synlig.

Nu gick den upp.

Han sprang dit och mötte åter gästgifverskan.

”Icke än”, sade denne, ”men hon har lofvat att komma om en liten stund. Mamsellen har pratat för mycket under natten. Nu har hon fallit i sömn och sover så fast och trygt, att det vore synd att rubba henne. Margareta är van att komma tidigt upp om morgonen och få sitt kaffe, därför ringde hon efter det. Mamsellen har blifvit varm och svettas, allt detta är bra och därför är det bäst att hon sover så länge, tills hon vaknar då är hon återställd med detsamma”.

”Det äro goda nyheter», svarade Paul och gned belåten sina händer. Då lät mig bara få kaffe med det samma, och under tiden det lagas till går jag en liten tur ut i morgonluften».

”Det går an», svarade frun, »en qvart dröjer det allt”.

Glad i sinnet tände Paul eld på en cigarr och begaf sig åstad. Han styrde vägen till bataljplatsen, dit hvar i går afton scenen med Klara hade afspelats. Hela uppträdet, hans utståndna ångest, hans tvifvel, nog af alla numera öfverståndna lidelser passerade åter genom hans minne och då han kom till den nuvarande slutställningen tänkte på den vuuna framgången, och hur han lyckats, gled ett leende öfver hans ansigte. Han började hvissla melodien af ett bekant omtyckt sångstycke, och återvändande dit, hvart hjertat drog honom, nämligen till det hus, der Klara nu för tiden uppehöll sig

LXXVI.

Som allra hastigast återvända vi på en kort morgonvisit till hôtell Europa.

Gossen har sofvit briljant. Då han vaknade var det ljus dag, solen sken in i rummet, men ingen hade varit inne för att påminna honom derom att skoltiden nalkades och att drifva honom upp. Han sträckte sig ännu en gång med all maktighet på kuddarne, öfvertänkte sin ställning och kom till den slutsatsen att han hade det ganska godt hos sin nya onkel. Densamma hade ett ganska trefligt hem, grälade icke med honom och i hans rum fanns bra många saker som voro passande att fördrifva tiden tills han återvände.

Nu tröttnade han då ändtligen med att ligga och han steg upp. Han varnade onkelns morgonrock och han kunde icke motstå frestelsen att krypa in i densammes ärmor. Nog fans den vara litet för lång, och sopade efter honom på golvet, men der fans ju fina mattor och rocken skadades icke deraf. Han svepte densamma omkring sig, tittade in i spegeln och fann att den klädde honom utmärkt.

Fattas en rökmössa. Der hänger en sådan af rödt tyg. Han satte den på sig, den passade. Brilljant. Ett par broderade morgontoflor egde onkeln äfven. Han hade redan observerat desamma stående under sängen. I en fart stack han sina fötter in i desamma och trädde åter fram för spegeln.

"Ja, nu duger det! utmärkt! man bor bra trefligt på hôtell Europa. Onkeln hade icke skäl att beklaga sig. Och därför ville han icke flytta till oss", muvlade han fiffigt.

"Ja, ja! mycket riktigt. Jag skall också anlägga på att bli rik karl, då skall jag bo likadalt. Det här är ännu bättre än hos pappa".

Han slog sig ned i den amerikanska gungstolen.

"Ack ja, stackars pappa", resonerade han. "Han har det icke heller godt. Mamma kujonerar äfven honom. Ibland känner han sig bra ledsen, ty hans ansigte visar det då allt för tydligt".

"Hm, hm! bra tråkigt, jag förmår icke att hjälpa honom. Jag är glad att jag är fri från mamma och jag önskar att han också kunde bli det".

"Tank, om jag tände en af onkelns cigarrer".

"Bah, inte behöfs det, det vore öfverdrift".

"Men för ro skull?"

"Det vore ju synd, att förstöra en cigarr, ty inte duger jag till att röka upp densamma, det blir första gången".

"Kanske en pappers? Det fins på bordet och han sprang dit, samt fingrade på en sådan.

"Men om onkel skulle blifva vred?"

"Bah, inte blir han vred för den skull. Han har ju sjelf tillåtit mig det och sagt. Roa dig så godt du kan, intills jag återkommer".

"Jag försöker!"

Han stack en papperscigarr i munnen, tände eld på densamma och slog sig åter ned i gungstolen, samt vräkte sig riktigt i densamma fram och tillbaka. Men besynnerligt nog ville cigarren icke låta draga bloss.

Bäst som gossen satt på det här omtalta viset, knackade det på dörren, den gick upp och in steg en herre, som utan krus gick fram till gossen och öfverraskade honom.

"God morgon herr Meissner", sade densamma, jag är skickad — Längre kom han icke, ty han utbrat i full gapskratt. Ha, ha, ha! är det du John som agerar herre i onkelns frånvaro. Gamla ordspråket går: när katten är borta dansa rättorna på bordet. Detta är i sanning briljant. Låt mig riktigt titta på dig! Ha ha ha! jag kan icke hålla mig, min saan alldeles utmärkt, med cigarr i munnen".

"Men hvad ser jag? Ha, ha, ha! du har ju stuckit den orätta ändan med tobacken i munnen och satt eld på pappersbiten. Brilljant, utmärkt. Det duger då rakt icke min vän. Så skall det vara, men låtom oss nu tala allvarsamt. Svara: Hvar är onkel Paul?"

"Han har farit ut till Wandsbeck i går eftermiddag", svarade John för att speja efter Klara.

"Jaså, stackars flicka."

"När återvänder han då?"

"Jag vet det icke; han kommer väl snart", svarade gossen.

"Der hemma står det illa till", fortfor ynglingen, ty det var sändebudet från kontoret. "Mycket illa. Far har gått och lagt sig. Han är sjuk, just icke i kroppen, utan mera i själen. Mamma och Blanche hålla sig instängda på sina rum. Ingen mer än James vårdar sig om gubben. Din fader längtar efter att samtala med sin bror. Jag var redan här två gånger i går afton och fick då det svaret, att han var bortrest. Nu råkade jag icke portiern, och därför sprang jag sjelf upp till rummet, i hopp om att han var hemkommen. Bra dumt att så icke var fallet. Din far är mycket angelägen om att tala med honom."

"Ja, jag kan ju icke afhjelpa saken", svarade gossen. — "Skall jag gå till honom?"

"Nej! nej! det duger icke, inföll kontoristen. "Din far vill tala med honom sjelf. Men ett förmår du då att göra och det är att säga åt din onkel, att jag har varit här och sökt honom tre, ja sex gånger, med ett angeläget budskap från din far, innebärande en ödmjuk bön till honom, att han straxt skulle komma till honom, innan det blir för sent."

"Min fader är således dödssjuk?" inföll gossen, gråtfärdig.

"Jag vet det icke", svarade ynglingen; "han har icke varit synlig på kontoret, utan James är den som förestafvat mig budskapet sålunda. Jag tror att din far blifvit bra uppskakad af de sist timade uppträdens, och du vet nog att han tål hvarken med- eller motgång. Alla som äro på kontoret beklaga honom mycket. Men låtom oss hoppas att samtalet med Paul kommer till stånd och att i följd deraf solen ännu en gång börjar skina öfver huset Meissner & Söner. Glöm nu icke att berätta för din onkel, så snart du träffar honom, att jag har varit här och hvad jag har sagt. Kan du komma ihåg det, eller skall jag ännu en gång upp-
repa det för dig?"

"Nej, Hammer, svarade Holm, "det behöfves icke, jag vet allt och jag skall uträtta uppdraget så snart han blir synlig."

"Adjö då med dig, John!" sade Hammer och tog sin hatt.

Med stor artighet steg han på nytt fram till John, bugade sig med mycken ceremoni, sänkte hatten djupt och sade:

"Herr Meissner, jag har den äran." Derpå gjorde han helt om och ämnade gå.

"Hammer!" ropade gossen.

"Hvad är det, John?"

"Vill du icke stanna och dricka kaffe med mig?"

"Nej, jag tackar, min kontorstid är inne, jag kan icke ha den äran."

"Hammer!" ropade gossen ännu en gång.

"Herr Meissner!"

"Hammer, du talar väl icke om på kontoret skämtet med nattrocken och . . . med . . . cigarren."

"Nej bevars!" svarade Hammer småleende, "icke ett ord derom", och han gick ur rummet.

John började grubbla en stund.

"Bra dumt", sade han mellan tänderna, "att någon skulle öfverraska mig."

Han hade blifvit ledsen på att vara herre längre, han hängde nattrocken på sin krok, kastade cigarrstumpen i spottlådan och drog i klocksträngen.

"Hvad befalls?" frågade vaktmästaren.

"Får jag be om litet kaffe!"

LXXVII.

Då Carl från sin promenad återvände till gästgivaregården, stod kaffebordet dukadt. Värden hade kommit upp, och under gladt samtal intogs med god matlust frukosten, bestående af färskt bakadt landbröd, godt smör, ost samt ägg, mjölk, och derpå kaffe med cognac.

På Pauls anhållan deltog värden för sällskaps skull i måltiden, och på Pauls förfrågan om Margareta hade fått sin del uppskickad på sitt rum, svarade frun:

"Ja bevars! det fins serveradt deruppe likadant som här. Begge fruntimmerna sitta framme vid bordet, och den sjuka fröken har

återfått både mat- och skrattlust. Hon är i dag så glad som fogeln i skogen.»

»Åh!» ropade Paul, »det går ju raskt framåt. Nåväl, så mycket bättre. När kan jag få komma in till dem?»

»Det blir nog snart», svarade frun. Bara kläderna hinna torka, så att fröken kan kläda sig, då är allt klart.»

»Inte kan jag vänta så länge», sade Paul.

»Fröken vill nu absolut icke mottaga Eder i mina kläder. Hon är rädd att ni brister ut i skratt, och ni vet väl, att sådant för låter en dam aldrig en herre. Derföre haf ännu litet tålmod. Innan middag blir allt klart!

»Detta är lätt sagdt: innan middag», svarade Paul missnöjd; »men en annan fråga blir, hur jag skall fördrifva tiden intill dess? Det är hela sex timmar som ligga emellan, och det är minsann ingen småsak.»

»Det fins väl råd för det!» inföll gästgifvaren skrattande. »Vi kunna ju spela kort, eller också gå på jagt. Det är just rätta tiden nu att skjuta harar eller vilda änder. Kort spelar jag icke.»

»Då väljer jag jagten», svarade Paul. »Det är bra länge sedan jag hade en bössa i handen, men eljest är jag en van jägare.»

»Bra roligt att höra det», sade värden. »Då skall jag hålla allt i ordning om en kort stund. Derinne fins mina bössor. Var så god och välj ut den, som ni tycker bäst om. Två goda jagthundar eger jag också, så att tillställningen icke blir så dålig.

Precis en half timme senare såg man två herrar i jagtkostymer, bärande sina bössor öfver axeln, begifva sig bort, ledsagade af två jagthundar.

Värduinnan hade bestämt middagstiden till klockan två, samt försäkrat, att bordet då skulle vara dukadt för hela sällskapet.

»Mina damer! Skola vi ledsaga herrarne eller stanna hemma?» fråga vi här?

»Nej, vi stanna hemma. Det fins allt för mycket arbete att uträtta, och innan Paul återvänder, måste vi hafva berättat det samma för Eder. Dessutom intresserar det troligtvis Eder mycket mera att höra berättas om Klara, än om en jagthistoria. Vi börja derföre tala om henne.»

Då Klara väl blifvit lagd på soffan och dörren stängd för alla nyfikna, var gästgifverskan icke sen. I en hast ref hon de våta

kläderna, strumpor och skor från hennes kropp och såg på samma gång efter om hon skadat sig något. Eftersom ingenting syntes till, lugnade hon sig snart.

»Bah!» sade hon till sina medhjelperskor, »det här är inte så farligt, som de ha skrikit ut det. Flickan har blifvit skrämnd och regnet samt blåsten hafva nog gjort det öfriga. Här hjälper värme och hvila. Derföre är det bäst att gifva henne torra kläder på, nedbädda henne varmt, och för att det skall gå fortare, kan du Anna gå ned i köket och värma lakan och dukar, så att jag kan gifva henne varma omslag.»

»Bred pelsrocken, som ligger der, öfver soffan, Anna! Se så! nu lägga vi henne på den, bädda henne godt ned, och nu kan du gerna gå ned i köket och värma dukar samt koka vatten till té eller kaffe, så att jag har när det behöfves.»

»Här inne i rummet upptänder du, Stiza, en dugtig brasa och så hjälpa vi oss fram.»

Då gamla Margareta litet senare trädde in i rummet, var allt redan ordnad. Hon behöfde endast att titta på sin älskling och öfvertaga vakten. Klara började redan att blifva varm; hennes andedrägt blef lugnare och lättare, oakadt ögonen ännu höllos slutna.

Margareta var ju ifrån gammalt en erfaren sjukkötterska. Hon såg straxt att här redan allt var gjort, som kunde göras. Vårinnan gaf henne en kort berättelse öfver händelserna, och derefter lemnade såväl hon som den andra flickan rummet.

Då Margareta blifvit ensam, tog hon sin plats vid sängkanten, samt tittade ängsligt i sin älsklings ansigte efter det ringaste tecken uppvaknande.

Vi hafva ju redan förut berättat, att det dröjde länge innan Klara hemtade sig.

Först efter det flera varma omslag blifvit pålagda, började hon att gifva de bekanta små ryck med ögonbrynen, som pläga förkunna att känslan återvänder, och äntligen öppnade hon sina ögon, samt tittade in i Margaretas välbekanta ansigte.

»Hvad, är du här?» ropade Klara glädt, och samtidigt slog hon sina armar kring hennes hals, samt brast ut i en häftig gråt.

Margareta kände till flickans sätt. Hon lemnade henne tid att fullkomligt hemta sig och sawla sina tankar. Först derefter började hon att tala till henne.

"Ja, det är jag, mitt barn", sade hon. "Jag har varit här länge, och blir numera hos dig. Lugna dig därför framför allt, och säg mig sedan hur det är med dig. Känner du några smärtor, eller önskar du ett eller annat?"

"Nej, Margareta, jag har icke tagit någon kroppsskada", svarade. "Jag har endast fått höra bra mycket förargelse, och dertill kommer matthet. Jag gick ner alltför tunnt påklädd, och så kom den kalla blåsten och senare regnet och genomblötte mina kläder, och till sist karierna. Ack, hvad jag har varit ängslig. — Men hur är det, drömmer jag eller är jag vaken? Det förefaller mig som om onkel Paul varit här? Är det verkligen sant?"

"Ja visst, mitt barn", sade Margareta. "Du ropade om hjälp. Onkel Paul var med på omnibussen. Han sprang ned och befriade dig, och då föll du afsvimmad i hans armar."

"Således är allt sanning", svarade Klara. "Jo! jo! han kom just i grefvens tid. Tänk om karlarne hade lyckats släpa mig bort? Hur illa kunde de icke hafva behandlat mig? Ack, hvad jag känner mig tacksam mot försynen, som sände mig honom till hjälp. Men kommer han hit? Hvar är han?"

"Han satte efter en väl bekant rymmerska", svarade Margareta.

"Då vill han troligtvis ännu utforska mig vidare om brevet", sade Klara. "Ack, så tråkigt det är. Jag kan icke förråda den ena brodern till den andra — nej, det gör jag icke. Onkel Bruno har alltid varit mycket god mot mig, och jag håller med honom så länge som jag andas. Ack, Margareta! jag kunde önska att jag vore död. Hvad har jag egentligen att lefva för här på jorden?" — Här brast hon åter ut i gråt.

"Beh, din fjolla! du är också straxt gråtfärdig", sade Margareta. "Sådan har du då aldrig förr varit, under den tid som jag fanns der i huset. Hür kommer det sig, att du har blifvit så pjunkig?"

"Jag vet det icke", svarade Klara. "I början då Paul kom hem, var jag så hjertans glad öfver att se honom välbergad. Sedan kom en tid då jag var öfverlycklig, ja så lycklig som jag aldrig förut varit. Då kom med ens en annan person emellan oss, och sedan dess har det varit så ombytligt med mig: ibland glad och ibland sorgsen, jag vet icke sjelf hur det kommer sig. Till sist har onkel Paul gått öfver till mina fiender, och har äfven börjat

att förfölja mig. Han har också deltagit i tants försåt mot mig. Han tror alla hennes lögner och nu är han nog här för att utforska mig vidare om brevet. Bah! inte är jag just rädd för honom, låt honom bara komma. — Du blir ju hos mig, Margareta, eller huru?"

"Jag lemnar dig icke i sticket, mitt barn", svarade Margareta. "Så länge som du vill blir jag hos dig, eller du hos mig. I morgon flytta vi öfver till min våning. ty inte är det värdt att betala här för rummet."

"Nej! nej! vi stanna icke!" inföll Klara. "Jag känner mig emellertid åter så besynnerligt matt och är så ledsen, Margareta."

"Det tror jag nog, mitt barn", svarade Margareta. "Du talar ju också allt för mycket och så är du väl till på köpet hungrig. Du har väl icke fått mat sedan i morse, kan jag tro?"

"Icke sedan i går middag, goda Margareta, med undantag af en kopp kaffe."

"O du min Gud, haf förbarmande med mig!" ropade gumman. "Nåja, då skall du straxt få." Hon drog häftigt i klocksträngen, och det var då som värdinnan kom in för första gången.

"Skaffa oss så fort som möjligt något att äta, samt varmt té", bad Margareta.

Värdinnan aflägsnade sig åter, och här infaller den tidsperiod, hvar Paul genom henne fick underrättelse om Klaras tillfrisknande.

Maten blef uppuren och förblef stående på bordet under hela natten. Margareta höll brasan i kakelugnen vid lif, och lagade på densamma bra ofta té. Medan hon pratade med sin älskling, glömde hon icke att fylla i hennes kopp, samt påmint henne om att doppa. Maten gjorde Klara riktigt godt och styrkte hennes krafter.

Att nedskrifva här allt hvad dessa två väninnor under nattens lopp samtalade med hvarandra om, det går icke an, ty det är allt mycket. Först klockan 4 på morgonen återföll Klara af trötthet i sömn och Margareta med. Den senare sof emellertid icke länge, ty hon var van att stiga tidigt upp. Klockan 6 på morgonen ringde hon och requirerade sitt morgenkaffe.

Här är den tidpunkt, som värdinnan råkade Paul och för andra gången rapporterade till honom, hvad vi hafva berättat.

Under kaffefrukosten nästa morgon satt Klara redan vid bordet, utstofferad i gästgifverskans kläder. Hon var åter rask och kry,

samt åt och drack i kapp med Margareta och skrattade derunder duktigt.

Man skulle verkligen haft bra svårt att igenkänna den förr så sorgmodiga Klara i den numera så skrattlyetna flickan.

"Se så", inföll Margareta, efter fjerde koppen kaffe, "nu börjar jag att slätstryka din klädning, blanka dina stöflor och till middags-timman, klockan två, äta vi tillsammans med Paul antingen här uppe på rummet eller dernere. Så fort du har talat med honom och tackat honom, flytta vi två öfver till mig, der lefva vi i fred."

"Det är bra", sade Klara. "Låt du mig nu bara råda, Margareta. Icke behöfver du att arbeta för mig. Sätt dig vackert ned der på stolen, så kan vi samspråka under det jag stryker min klädning."

"Se, der går Paul med gästgifvaren ut på jagt", sade Margareta. "Kom, så får du se honom. Det är väl han? Ack ja, nu känner jag igen honom. En så kraftfull och vacker karl som han blifvit. Jo, jo, han har alltid varit vackrare än Bruno. Är han redan gifta kärln?"

"Nej, Margareta ännu icke!" svarade Klara.

"Då skulle jag önska att han valde dig mitt barn, till sin hustru", inföll Margareta, "ty han är just som skapad för dig. Eller hvad tycker du? Gud hvad du är röd i ansigtet, du ser ju ut som en kokt kräfta."

"Det kommer sig af strykjernnet och hettan", svarade Klara. Nu har jag emellertid klädningen färdig, säg hvad tycker du om den?"

"Mycket bra mitt barn", svarade gumman, "allt hvad du gör, det blir godt."

"Ah, Margareta, nu smickrar du mig!"

"Nej! Nej mitt barn, det är sanning", försäkrade denna. "Hvem skulle kunna göra det vackert, om icke du? Nu går jag ned till frun, tittar kanske också en stund in till mig, för att eftersr om allt står riktigt till der. Jag skall snart vara tillbaka. I eftermiddag flytta vi öfver till mig, ty en ung flicka får icke bo på ett värdshus."

Margareta steg ned och pratade länge med frun, ty prata, det var hennes svaghet. Derefter gick hon in till sig och då hon återvände, hade Klara hunnit omkläda sig och såg, i sin enkla svarta

klädning, med sina rödpussiga kinder och sitt lefnadsglada skratt, numera ganska täck ut.

"Hvad? Har du redan klädt om dig?" ropade Margareta förvånad.

"Ja vassera, sedan länge," svarade Klara. Jag har också ordnat och sammanlagt de lånta sakerna. Vill du kanske bära ned desamma till frun och tacka henne i mitt namn? Kunna vi icke flytta innan middagetiden?

"Nej, nej, mitt barn", sade Margareta »din onkel har beställt middag för oss allesammans dernere och bordet är redan dukadt. I all hemlighet kan jag förtro dig att vi få gästek, ärtsoppa, samt plättar med krusbär. Det blir en fin middag, troligtvis rycker din onkel också ut med vin. Klockan 2 skulle de vara hemma, men änu hafva de inte kommit".

"Der synes de till på långt håll", ropade Klara som häde tittat i fönstret. Jag känner igen den hvita hunden, der är den andra också framme. Ja det är dem.

Snart derefter återfinna vi hela familjen samlad kring middagsbordet samt gästgifvaren och värdinnan.

Paul var älskvärdigheten sjelf. Han förnyade sin bekantskap med sin gamla amma, Margareta, tackade henne för hennes vänskapskänslan för Klara och drack flera gånger för hennes välgång. Mot Klara var han icke mindre vänlig. Han satt vid hennes sida, tittade med riktig välbehag in i hennes ansigte. Han tog bra ofta hennes lilla hand i sin och döljde icke alls sin glädje, att lyckligt hafva återfunnit henne, samt kunnat spela hennes räddare i nödens stund.

»Hur kunde du onkel hitta vägen och hur kunde du öfverallt ana att jag tagit hit?» frågade Klara.

"Man har förrådt mig det», svarade Paul. "Jag står i hemligt förbud med den svarte. Ja, ja, hvad ser du så förundrad då mig? Känner du kanske icke en som går i svart kostym och heter John?"

"Oh, han" ropade Klara, ja han var också den ende som kunde ana det. Hvar är han?"

"Han sitter i mitt rum och väntar på min återkomst.

"Denna snälle gosse," sade Klara "ja han är mig tillgifven.

"Det var också han, som har återfört mig på rätta vägen, min lilla kusin, och går nu allt som jag önskar det, då skall jag aldrig glömma denna tjänst. Nej aldrig."

"Då tackar jag dig onkel af hela mitt hjerta för allt hvad du kommer att göra för gossen", inföll Klara lifligt, "ty han är god i själ och hjerta. Nu har du, goda onkel, åter blifvit som du varit i början, det vill säga glad, öppen och hjertlig. Det kläder dig så väl, och då tycker jag också bra mycket om dig. Men under sista tiden var du ibland bra elak, och jag åter kände alls icke min fordna älskvärdiga onkel Paul. Hvad hade då kommit åt dig?"

"Jag hade väl råkat på villovägar", svarade Paul småskratande. "Jag ämnar också bikta mina synder inför dig, efter middagsmåltiden. Det är just därför jag är så angelägen att få dig i godt sinnelag. Får jag lof, min snälla kusin, att slå i ännu ett glas vin åt dig, samt att servera dig med ett nytt stycke gåsstek. Mig smakar det så utmärkt i dag. Men jag är ensam och önskar sällskap."

"Väl är jag redan mätt och känner att jag har druckit tillräckligt med vin", sade Klara skrattande. "Men låt gå — jag åter för din trefnads skull, onkel Paul. Du har nyss räddat mig, nu räddar jag dig och gör dig till viljes."

"Bravo, min snälla kusin!" svarade Paul. "Derpå klinga vi, mitt herrskap. Med Klara sker det särskildt för våra önsknings framgång, der andra fungera som vittnen."

"Jag tycker att du med ens har blifvit så vältalande, onkel", sade Klara skrattande. "Kanske du också en tid har agerat diplomät?"

"Nej, snälla kusin", svarade Paul, "dertill är jag en allt för stor stackare."

Efter afslutad middag utbad Paul sig ett ytterligare samtal med Klara.

"Vi flytta tvärt öfver till Margaretas våning, käre onkel", sade Klara. "Men du kan ju komma dit öfver, när Margareta tillåter det."

"Hvad vill det säga?" frågade Paul.

"Jo, herr Meissner", inföll Margareta, "hon är ju återställd, och hvarför skall hon då icke bo hos mig. Hon ämnade sig ju i alla fall dit, och att hon kom hit var ju endast en tilliällighet."

Vi flytta strax och om en half timma skall allt vara i ordning för att mottaga edert besök. Hysa eder, det kan jag icke utan måste ni behålla eder rum här.

"Naturligtvis", svarade Paul "väl, då kommer jag efter om en half timme. Får jag lof att ledsaga min kusin, så att jag kan hitta vägen?"

Den betingade halftimmen hade icke fullt struckit, då Paul trädde in i Margaretas rum, men tiden hade ändå räckt till att sätta rummet i stånd ty det befans snyggt, allt var väl ordnad och en brasa sprakade i kakelugnen.

Klara satt ensamt i rummet. Margareta pysslade i köket för att koka kaffe.

Paul begagnade sig behändigt af det länge efterlängtade tillfället, han tog plats bredvid Klara på soffan och snart voro de två invecklade i ett lifligt samtal.

Margareta bar in kaffet och man drak detsamma gemensamt. Hon flyttade servisen åter ut och lagade aftenvard. Hon serverade den och flyttade den åter ut. Konversationen gick oafbrutit sin gång under skratt och skämt. Klockan slog 10, hvilket är en bra sen timme på landet, då Paul beträdde rummet på gästgivarvärdgården.

En så hemtreflig dag hade han icke upplefvat sedan länge. Under densammes lopp hade han lärt känna flickan riktigt, ty under de långa samtal med henne hade hon så ofta öppet uttalt sin hjertans mening och tankar, samt derunder med sådan säkerhet tittat honom in i hvitögat, att han numera var fast öfvertygad om hennes själs renhet.

"Jag tror att jag vågar ett öppet frieri", mumlade Paul halfhögt. "Vi hafva ju redan i dag blifvit så pass goda vänner att hon väl också kan yttra sig fritt mot mig öfver denna punkt. Jag tror att hennes hjerta är ännu fri och lyckas jag att vinna henne för mig, då tror jag att hafva gjort ett godt val. I hvarje fall är hon en oskyldig, oförderfvad flicka, arbetsam och huslig, förenar i sig just det hvad jag söker och kommer att behöfva. Hvad bryr jag en arbetare mig om musik, sång, apråkkunskaper! Jag söker mig en arbetsam hustru, som sköter den henne tillfallande del af hushållningen med sparsamhet, Stäckars Bruno har blifvit olycklig nog genom sitt fina val, hans fina hustrus slöseri ruinerar honom

och likväl är han icke en gång herre i sitt eget hus. I hans person har jag det klaraste beviset att en hustru som älskar musik, granna kläder, lyx och nöjen, icke älskar sin man. Men jag vill vara älskad af min hustru öfver allt sådant skräp och hon bör veta, att hon väl delar lyckans och välgångens dagar, men äfven under olycka och motgång har trofast att dela det öde, hvilket hon bereder mig. Jag vill hvarken smickra eller förtala flickan, hon skall icke en gång få en aning om min välgång, och jag vill dessförinnan säga henne min mening rent ut. Först efteråt vill jag räcka fram min hand, och tillbjuda henne ett kompaniskap genom lifvet. Slår hon i och håller handen fast, då först drager jag henne till mitt bröst och vi besegla vårt förbund.

Medan Paul sålunda resonnerade med sig sjelf, samtalade också Margareta och Klara om honom.

Den gamla amman är naturligtvis intagen för honom öfver öronen och Klara just icke mycket mindre.

"Men hvad vill han egentligen hos oss?" frågade hon, "hitintills har han ännu icke sagt ett enda ord om brevet. Han pratrar och skämtar samt spelar den artiga kavaljern! Derför har han då säkerligen icke rest hit, det kunde han ju godt hafva gjort der hemma."

"Bah! din fjolla", inföll Margareta, "han är kär i dig, han kan icke lefva utan dig och derför har han rest efter dig!"

"Ack Margareta", svarade Klara, "så dumt du talar! Han skulle vara kär i mig? nej! Han har för länge sedan träffat sitt val. Han kommer endast för att få upplysningar om brevet och för att icke få afslag, smickrar han både dig och mig. Jag luktar nog luntan, du känner ju gamla ordspråket: med späck fångar man råttor, men med fagra ord ett fruntimmer.

"Nej, nej! Klara", inföll Margareta, "inte är han listig, hans öga och hans hjerta de tala ett språk. Fy då! tror du att jag skulle ha uppammat honom till en förrädare? nej du."

Redan tidigt på morgonen återfinna vi Paul på landsvägen. Han har hvarken haft ro eller hvila. Luften inne i rummet tryckte honom på bröstet, han måste ut i den friska naturen för att kunna andas fritt.

Klockan är icke fullt åtta, då han stiger in hos Margareta.

”God morgon, Guds fred med dig!» ropade han.

”Tack, komme den också öfver eder!” svarade Margareta. ”Är ni redan uppe och dertill ute?”

”Ja vasserra, sedan ett par timmar”, sade Paul. ”Hvar är Klara? jag kommer för att afhemta henne till en promenad i den fria luften.”

”Jag har icke sett till henne ännu”, svarade Margareta. »Vi kom så sent i säng, därför ville jag icke väcka henne före tiden. Jag skall emellertid nu se efter henne.

Sägande detta, öppnade hon sakta en dörr och smög sig på täspetsarne in i rummet, medan Paul stod utanför.

Snart återvände hon dock med svaret:

”Hon ligger der så söt och sofver så lugnt, att jag icke vill väcka henne, det vore riktigt synd.”

”Margareta”, sade Paul, ”låt mig se henne.”

”Herr Paul”, ropade Margareta förskräckt, »detta går då verkligen icke an.»

”Bah”, sade Paul. ”Har jag då icke hållit henne förut i mina armar, eller värmt henne vid mitt bröst, hvarför kan jag då icke nu få se henne sofva?”

”Nåväl, låt gå!” medgaf Margareta. ”Men edra stöflar drager jag af och det skall gå i en hast.”

”Jag fogar mig i allt», svarade Paul. ”Han slog sig ned på en stol, Margareta drog stöflarre af, den ena efter den andra och derpå smögo sig begge åter fram till sängen.”

Paul sträckte halsen långt och der låg hon vänd åt högra sidan och hufvudet mot väggen, den ena armen låg öfver dynan och hon sof så lugnt, ja så lugnt, som kejsaren af Ryssland säkert icke sofver. Hennes hårflåtor voro upplösta och hennes fylliga hår låg utspridt öfver hennes hals och barm. Det var en riktig förtjusande syn!

Paul tittade och tittade, men rörde sig icke.

Men utan krus grep Margareta honom vid handen, och drog honom med svagt våld ut ur rummet, samt stängde dörren.

”Ack, det var en vacker syn” suckade Paul! och drog sina stöflor på.

”Icke sant”, svarade Margareta. ”Hon sofver så lugnt och fridfullt, som endast oskulden kan sofva. Det gör en annan stac-

kars syndare riktigt godt att få se på och man kunde afundas henne det."

»Men hvad jag ville säga herr Paul», fortfor hon och lade fingret tvärs öfver munnen, "det lofvar ni mig, icke sant?"

"Naturligtvis, tyst som muren", svarade Paul och tryckte der-vid kraftfullt Margaretas hand. "Nu vandrar jag ensam min väg. När tror du att jag får återkomma."

"Om en timma skall frukostbordet vara i ordning och kaffe kunna serveras, det lofvar jag, då kån ni återvända", hviskade Margareta.

LXXVIII.

En full timme och tjugo minuter efter förestående uppträde hade egt rum, återvände Paul från sin promenad.

Klara stod då redan vid fönstret och tillnickade honom ett välkommen.

Glad trädde han in i huset och blef så väl af Margareta som Klara emottagen med ett vänligt god morgon.

Frukostbordet stod dukadt, renligt och snyggt, samt befans väl besatt med landtmannens läckerheter: färskt bakadt bröd, godt färskt smör och landtost. Kaffet var välsmakligt, tack vare Margaretas gamla erfarenheter.

Man satte sig glad till bords och under skämt och muntert prat strök tiden. Paul var i synnerhet vid ett ypperligt gladt sinnelag. Han var så språksam och vänlig, som aldrig förr samt försäkrade en gång öfver den andra, att han kände sig i dag så hemtreflig i soffan vid Klaras sida, som aldrig sedan i barn-
domens tid.

Margaretas mun hade icke heller åldrats, den var jemt i gång. Endast när hon nedsväljde en af mandelbullarna kunde Klara eller Paul komma till ordet.

Hela Pauls barndomshistoria hade hon redan berättat med en noggrannhet, som var förvånande.

Derefter kom turen till Klaras lefnadsbeskrifning, huru hon kommit in i det Meissnerska huset m. m. och härigenom fick Paul ändtligen de sedan länge saknade upplysningar. Äfven öfver sin broder Bruno samt fru Betty Blanche och John talte Margareta utförligt och slutligen kom också talet på den gamle fadern samt alla begifvenheterna som timadt efter Pauls afresa, såsom Brunos bröllop m. m. Så att Paul här ändtligen hade funnit den nyhetskälla, hvilken han så länge saknad och efter hvilken han så ifrigt längtadt.

Tiden flyr som bekant mycket fort då man under prat och skämt sitter i treffigt sällskap.

Af och an måste ju Margareta afbryta sin berättelse för att titta ut i köket efter middagsmaten, och då begagnades dessa tvungna afbräck af Paul eller Klara till att utfylla och fullständiggöra dem emellan det, som blifvit oklart.

Man åt middag tillsammans, man drack kaffe och mörkret föll in så att man tände på lampan, men samtalet var ännu icke uttömt. Icke heller efter intagen aftonvard, eller då klockan var nära tio och Margareta såg sig nödsakad att antyda, att nu måste herr Paul begifva sig hem, ty den stora gårdsporten skulle ovilkorligen stängas.

"När får jag då lof att återkomma?" frågade Paul. "Kan du icke vara uppe klockan sju och hålla dig färdig till en morgonpromenad i friska luften, så kommer jag och hemtar dig."

"Ja gerna", svarade Klara, »kom bara, du skall nog finna mig påklädd. God natt, god natt, sof väl! Portvakten väntade redan med otålighet och dörren slogs i lås.

Att vandra hem till gästgifvaregården, föreföll Paul förfärligt tråkigt och lät sig i hela sin höjd känna den öfvergifvenhet, som ungarlslifvet vanligtvis förer med sig.

Under denna ena dagens lopp, hade han lärt känna Klara nogare än som han hittills hunnit göra det under hela sin vistelse i brodrens hus. Allt mer och mer blef han kär i henne och fängslad vid hennes sida.

"I morgon hoppas jag, att blifva ännu mera förtrogen med

henne", mumlade han, "och bjuder sig endast ett gynsamt tillfälle, så far jag ut med mitt frieri, det är då säkert."

"Tror du då så fast, att det lyckas för dig, gamle gosse", frågade han sig sjelf.

"Ja, Gud vet!" suckade han klenmodigt, "nog är hon mycket vänlig mot mig och har försäkrat mig den ena gången efter den andra, att hon känner sig så lycklig och lugn i mitt sällskap, men kanhända är allt bara tomt prat, och när jag rycker ut med frågan, så presenterar hon mig fotografien af sin gömde älskare. Jo, jo! bäst är att se tiden an. Bara jag vore väl kommen öfver backen och såg jemn väg för mig, då vore jag både glad och nöjd."

Sålunda resonnerade Paul med sig sjelf nästan hela natten. Då morgonen grydde funno de honom vaken, han klädde på sig i en fart och ut ur rummet dref de honom.

"Hvarthän", frågar ni? "oh! svaret faller af sig sjelf, icke behöfde han att kommendera sina ben, de visste nog samt hvarthän färden gälde och innan han visste det stod han utanför Kamilla stiftelsens port."

Oaktadt den tidiga morgontimmen stod Klara redan påklädd och kom med glad min springande emot honom samt ropade skratande: "God morgon käre onkel."

"I dag är jag på min vakt. Jag har redan varit uppe en hel timme. Så vackert väder det blir i dag! Ack! landet är så skönt och naturen så härlig! Jag tror att jag aldrig skulle tröttna att skåda de gröna träden."

"Så tycker du väl om landtlifvet!" svarade Paul. "Näväl, det gläder mig att höra. Kanhända du äfven kunde trifvas väl på Jägershoff? Du har kanske hört, att jag har köpt godset och ämnar flytta dit ut till 1 maj?"

"Nog har jag hört något derom", sade Klara, "Blanche har nämligen en gång omtalt för mig, att du ämnade göra det, men att det blifvit en verklighet, det visste jag ännu icke."

"Jo, jo! min lilla kusin, detta är numera afslutadt", svarade Paul, "allt är klappadt och klart och som saken nu återföres i mitt minne så faller det mig samtidigt in, att jag har brådtom och att jag icke får förspilla tiden här längre."

"Så vill du då åter resa bort och lemna mig ensam?" frågade Klara.

"Det blir väl icke annorlunda, min lilla vän", svarade Paul. "Har du kanske trott, att jag ämnade stanna här för evigt?"

"Nej, onkel!" sade Klara, "inte det precis, men icke heller har jag just tänkt derpå, att du skulle bortflyga så snart. Jag känner mig allt sedan din hitkomst så lugn och säker i ditt sällskap och först nu då du talar om din resa öfverfaller mig åter den fula tanken, hvad skall det bli af mig stackare!"

Hennes ansigte hade nu intagit ett sorgset uttryck och tårar runno fram ur hennes vackra ögon.

"Då måste vi väl börja samtala derom, ju förr ju hellre, min lilla vän", svarade Paul. "Mig har det uppriktigt sagdt, icke gått annorlunda. Jag kom hit för att bättrygga din ställning och jag ville tala med dig derom, men hittills har jag för allt annat prat glömt sjelfva hufvudsaken. Den gamla Margareta är också allt för språklysten, i hennes sällskap komma vi aldrig till ordet. Derfor är det bäst, att vi ordna saken oss emellan, som vi nu äro ensamna och ingen kan falla oss i talan, så tycker jag att vi kunde ogeneradt samspråka derom. Derfor låt oss med ett bringa det klart.

I stället för att taga till ordet teg Klara emellertid och långsamt vandrade paret framåt.

"Du har kanske ännu icke kommit på det klara med dig sjelf om saken, och då måste jag väl hjälpa dig", sade Paul! "Låt mig börja dermed, att ställa frågan:

"Hurudant anser du efter de sist timade händelserna din ställning i Brunos hus och tänker du att återvända dit?"

"Jag kan möjligen återvända dit", svarade Klara, "så länge som tant icke återtager sina obegrundade anklagelser. Mot onkel Bruno har jag ingenting alls att anmärka, ty han har alltid varit snäll och god emot mig."

"Nåväl", svarade Paul, deruti stämma våra åsigter fullkomligt öfverens. Så kommer den andra frågan:

"Hvad vill du eljest börja? säg fritt ut din mening, jag har som sagdt kommit hit för att tillbjuda dig min hjälp och därför kan du fritt tala ut dina åsigter och din önskan."

"Jag önskar att stanna hos Margareta en kort tid och öfverlägga med henne om den väg, som jag skall inslä", svarade Klara.

"Det beviljas geraa", sade Paul, "det lugnar ditt sinne och

upprättar din helsa. Hos henne är du i alla fall i goda händer. Skall jag skicka John hit?"

"Tror du att han får lof dertill?" frågade Klara.

"Ja, jag tror det", svarade Paul. "Han har tagit dig i försvar mot sin mamma och deraf har äfven han allvarsamt kommit i onåd hos henne. Han uppehåller sig nu för tiden hos mig på hotellet.

"O, ve! Den stackars gossen», ropade Klara fullt af känsla, "hvarför fick han också den dumbet att lägga sig ut för mig. Jag var så säker derpå, att en hvar, som tog mitt parti, skulle komma att dela mitt öde. I full visshet derom, fattade jag det beslut, att lemna huset.

"Det var ädelt handlat af dig, min lilla vän", svarade Paul, "men samtidigt bra oförsigtigt mot dig själf. Hade gossen icke varit så hade jag ännu ständigt vandradt i mörkret och hade Gud icke upplyst mig om mitt begångna misstag och sändt mig till din hjälp, så kunde det ändå sett mörkt ut för dig."

"Hvad är det då, som John har sagt om mig?" frågade Klara nyfiken. "Får jag icke veta det?"

"Oh jo", svarade Paul. "Han var just den, som berättade för mig, att det varit Blanche, som krypit under din gamla kappa och haft möten med en herre."

"Hvad säger du onkel?" ropade Klara. "Det förvånar mig! Hur kunde han veta det?"

"Han hade sett en person komma ut ur ditt rum, klädd uti kappan och hatten på, samt smyga sig nedför trappan och då han nedkom, fann dig hemma samt höll dig sällskap under hela qvällen, så kunde det ju icke ha varit någon annan än Blanche. Hon har också redan bekänt det inför mig."

"Hvem, Blanche", ropade Klara och slog förfäradt händerna tillsammans. "Har hon bekänt inför sin mamma? Ack! då beklagar jag henne! Godt att jag har varit långt borta."

"Ja, ja!" svarade Paul. "John måste träda fram inför sin mamma och upprepa der hvad som han hade sett, och jag genomskakade Blanche så hårdt, till dess hon tillstod sanningen."

"Ack, en sådan förfärlig scen det måste ha varit", ropade Klara! "Hvar fins den stackars flickan då nu för tiden?"

"Det vet jag verkligen icke", sade Paul, och drog på axlarna.

Jag har strax efter uppträdet lemnat lögnaresällskapet och begifvit mig ut på jagt efter dig, ty inte ville jag att du skulle färdas utan stöd."

"Ack, så god och snäll du blifvit mot mig, käre Paul," ropade Klara med känsla, sprang till honom och sträckte fram sin hand. "Jag tackar dig tusende gånger. Du har ett godt och ädelt hjerta och äfven fans det en tid då äfven du började att blifva elak mot mig."

"Så var verkligen fallet, jag tillstår det," medgaf Paul. "Äfven jag hade blifvit sårad af min svägerskas onda tunga, och i följd deraf förvexlade jag solen med månen."

"Hvem var jag då, du elaka onkel," frågade Klara skälmskt.

"Naturligtvis solen," svarade Paul. "Baktalerskans giftiga tunga kunde väl förmörka dig en kort tid, men Gud vare lofvad icke för alltid. Inför mina ögon står du åter ren och strålande i din fulla glans och eftersom vi äro ensamme så lät mig med det samma afbedja dig min svaghet. Jag tillstår att jag har låtit narra mig. Jag kände dig ju så litet till. Det skall icke hända mera."

Han framsträckte sin hand.

"Ack onkel, nu går du åter för långt, du gör mig ju skamflat", svarade Klara. "Jag kan icke vredgas dig, det är glömt med detsamma."

"Så lät mig plikta", sade Paul, "pålägg mig något straff, eller uttala en önskan, så att jag får tillfälle att försona mitt brott."

"Jag vet ingenting att be om för mig," svarade Klara dröjande "men vill du uppfylla en bön, så antag dig den stackare John, att han icke får vedergälla för mig."

"Det skall ske dessförutan," försäkrade Paul. "Men kom nu fram med något för dig själf. Skall jag skicka dig till Paris i en pension?"

"Ack onkel, hvad skall jag der?" ropade Klara. "En fattig flicka hör icke dit, der penningar förstöras, utan dit hvar hon kan göra sig nyttig och kan förtjena sitt bröd genom arbete. Förbjelp mig till en god plats på landet, om du kan."

"Kunde du då kanske ha lust att följa med mig till Jägershoff?" frågade Paul.

"Ja, gerna onkel!" ropade Klara, "och låt mig stanna hos dig för jemnan."

"Men har du då ingen god vän som du kunde komma att sakna på landet," frågade Paul.

Klara såg honom sorgsen in i hvitögat och skakade med huvudet.

"Nåväl, så blir det dervid," försäkrade Paul. "Vi hafva fulla 6 veckor intill 1 maj och till ders kan du ju stanna hos Margareta. Gossen skall jag sända ut i morgon. Här har du 100 mark i förskott för att bestrida omkostnaderna."

"Ack onkel, inte behöver jag dertill några penningar", sade Klara.

"Bah, det är alltid godt att ha dem, min vän," sade Paul, "tag bara emot och använd dem till nyttiga saker. Det förekommer mig som om jag vore skyldig dig detsamma och mycket mer dertill."

"Ack nej onkel," försäkrade Klara, "men eftersom du så enträget begär det, skall jag taga emot detsamma och tackar dig för din godhet. Ack, så mycket penningar har jag ännu aldrig egt," tillade hon skrattande. "Nu kan jag kanske icke sofva lugnt."

"Du blir snart van dervid," försäkrade Paul. "Nu äro vi ju på det klara med den saken och så är det bäst att jag i afton återvänder till Hamburg. Har du kanske något annat på hjertat som du önskar, så uträttat her."

"Nej, kära onkel", svarade Klara, "väl torde jag behöfva mina öfriga klädespersedlar, men dervid är det ju icke så angeläget. Jag får väl snart återse dig eller hur?"

"Kanhända, det beror på," svarade Paul tankfullt. "I alla fall kan du eller John ju skriva. Nu är det bäst att vi vända om, kaffet väntar säkerligen sedan länge och gamla Margareta kunde blifva ond på oss."

Så var äfven förhållandet, ty det var långt utöfver den utsatta tiden, då Klara kom springande in till gamla Margareta, skyndade mot henne och under det hon slog sina armar ikring hennes hals berättade hon nyheterna såväl att John skulle komma i morgon som den att onkel Paul hade lofvat att taga henne med sig till sitt nya landtods Jägershoff.

Alla dessa nyheter voro väl egnade att qväfva Margaretas vrede och att upprätthålla hennes goda lynne under frukosttiden.

"Men icke får jag väl därför släppa dig så snart?" frågade hon.

"Nej, nej!" förklarade Klara. Jag har fått lof att stanna hos dig intill 1 maj, tillsammans med John. Och se, så rik jag har blifvit. Onkel har skänkt mig denna stora sedel."

"Gud välsigne eder det tusenfaldigt, herr Paul", ropade den gamle Margareta under det hon fattade honom vid handen.

"Hur är det egentligen bevändt med godset?" frågade Margareta nyfiket. "Hvar ligger det? Hur stort är det?"

Med mycket undseende öfvertog Paul besväret att berätta för sin gamla amma alla omständigheterna samt alla detaljer och äfven Klara lyssnade med uppmärksamhet åt hans talan, ty det intresserade ju äfven henne i högsta grad.

"Det är ju en riktig herregård!" ropade Margareta. "Då fins der väl äfven en stor karaktärsbyggnad, kanske ett slott."

"Nej, intet slott," inföll Paul, "boningshuset är bra enkelt och litet, ja allt för litet för en stor familj, men en ungarl kan det nog rymma. Kommer tid så kommer också råd".

"Så ljuder ett gammalt ordspråk", svarade Margareta. "När ni nu väljer er en hustru, så kan det nog gå an. Man kan ju lefva lika lyckligt i ett mindre hus, byggt i gammaldags stil som i en stor fin karaktärsbyggning."

"Det medgifves," ropade Paul, "deruti uttalar Margareta min egen själs tankar. De första tre eller fyra åren måste vi nöja oss och taga det som det är, ty först och främst ladugårdarne och kreaturståndet måste jag upphjelpa. Först måste man grundlägga och förbättra de delar som skola afkasta vinningen, så har alltid varit min räkning, sedan tänker jag först på min person och densammas beqvämighet."

"Mycket riktigt herr Paul," svarade Margareta, "så bör det vara, när företaget skall gå framåt, men glöm nu för all del icke att välja en förständig, arbetsam och sparsam hustru, ty icke alla räkna på samma sätt som ni gör och det kunde hafva en elak eftersläng."

"Var utan bekymmer för den sak. Margareta", sade Paul, "jag har det dåliga exemplet framför mina ögon, men icke heller saknar jag det goda."

"Så har ni kanske redan gjort edert val," frågade Margareta.

Så halt om halt!" sade Paul småskrattande.

"Då kommer mitt råd kanske för sent!"

"Oh, nej bevars!"

"Är hon rik," frågade Margareta!

"Hon säger att hon nyss har blifvit det."

"Är hon då vacker?"

"Både du och jag tycka så!"

"Således känner jag henne?" frågade Margareta.

"Ja bevars, under många år, du har sjelf uppammat henne."

"Jesus Maria, ni menar väl icke henne," ropade Margareta och pekade på Klara, som satt qvar vid bordet med hufvudet stödt i handen, så att fingrarna betäckte begge ögonen.

Paul nickade med hufvudet.

"Just henne," sade han efter en liten stund. "Nu tänder jag eld på en cigarr och tager mig en liten luftning, om en timmes tid kommer jag tillbaka och då ämnar jag ställa frågan till henne, ty innan jag reser kl 4, måste jag ha mitt öde afgjort. Adjö med er så länge."

LXXIV.

Då dörren hade fallit i lås efter Paul och han aflägsnade sig öfver gården, närmade gamla Margareta sig Klara, samt drog handen från hennes ögon.

Klara satt der likblek och var synnerligen högst uppskakad. Hon slog armen kring Margaretas hals och lade sitt hufvud mot hennes bröst, smekte och klappade Margareta på hennes kinder och bröt först tystnaden.

"Jag kan nog tro mitt barn att dessa nyheter komma dig oförväntade," sade hon mild. "Men lugna dina upprörda känslor, gå till råds med dig och Gud skall leda allt till det bästa. I en så viktig fråga som denna måste hjertet sjelf bestämma."

"Ack, Margareta," sade Klara nu, "han narras."

"Hvem mitt barn?" ropade Margareta. "Skulle han? Min Gud, skulle jag hafva uppammat en gyckelmakare som skämtar med heliga saker? Nej, nej, mitt barn, deruti tager du fel. Slå de onda tankar ur ditt hufvud, eljest narrar du dig sjelf från din lycka. Jag går nu och låter dig vara ensam. Låt ditt förnuft och ditt hjerta råda dig. Ännu har du en half timme kvar att öfverväga. Måtte Gud hålla sin hand öfver dig och leda dig på lyckans väg."

Klara återställde, efter Margaretas bortgång, den rubbade ställningen och så fann Paul vid sin återkomst henne ännu sittande. Hon var aildes försjunken i sina tankar, såg icke en gång upp till honom, antingen att hon af blyghet icke vågade göra det, eller också hörde hon verkligen icke hans nalkande.

Men Paul var numera icke sen att gripa saken an. Han slog sig ned på soffan vid hennes sida, tog hennes venstra hand i sin, och sade:

"Se så, min lilla kusin, låtom oss nu, som två gamla bekanta, samspråka en stund om mitt frieri, och gif mig ditt svar utan det ringaste förbehåll.

"Du leker narr med mig, onkel, svarar jag," stammade Klara.

"Hvad? tror du att jag gycklar med dig i en så helig angelägenhet," ropade Paul. "Oh, Klara, Klara, då hyser du dåliga tankar om mig."

"Du har ju förlofvat dig med Blanche," stammade Klara.

"Jag förlofvad med Blanche," ropade Paul, "nej vid Gud det är jag icke. Det har jag aldrig varit och det blir icke utaf, det försäkrar jag dig heligt."

"Hon har ju sjelf omtalt det för mig," sade Klara och det gjorde mig så ledsen."

"Kanhända att hon och hennes mamma hafva hyst sådana tankar," svarade Paul. "I mitt sinne har det aldrig fallit. Jag har helt enkelt visat henne det intresse som jag var skyldig henne som min kusin, och icke något vidare. Det är dig som jag har tyckt om från första ögonblicket då jag såg dig. Jag har varit kär i dig under en lång tid intills jag kom under fund med dessa hemliga promenader. Då blef jag i sanning bra ledsen, ja rent ut sagt svartsjukans dämon har gisslat mig duktigt och detta har du väl äfven bemärkt din lilla skälm, ty qvinnorna pläga vara

mycket skarpsynta i sådana saker. Jag har ju låtit narra mig, jag har begått en dumhet och jag har ju redan biktat denna svaghet inför dig, samt gjort afbön. Hvarför rör du då vid denna ömma fläck, vill du sára mig?"

"Tala icke så Paul," svarade klara, "hvem vill sára dig? Nej vid Gud det vill jag icke, ty då skulle jag samtidigt sára mig sjelf, ty jag har sedan länge älskat dig. Men Blanche har då så tydligt förklarat hemligheten för mig. Jag är bestämdt för honom, har hon sagt och snart blir jag hans hustru."

Här brast Paul ut i ett högt gapskratt! "Ja, ja," sade han, "nog är det möjligt att de har spekulerat derpå, min älskade, men icke jag. Man har spelat en gemen intrig med oss, min vän, man har sökt att sprida osämja emellan oss och hålla oss ifrån hvarandra. Din tant har för att vinna målet samvetslös beljugit dig inför mig och mig inför dig, allt i den afsigt att draga oss från hvarandra och ställa Blanche fram. Ja, ja, hade gossen John icke genom sin förklaring stuckit mig åt sidan, hvem vet om spelet icke kunde ha lyckats. Derfor är gossen nu vår räddningsman. Slå därför alla dumma tankar ur ditt sinne och svara mig rent ut på min öppa fråga: Kan och vill du älska mig högst öfver allt på jorden och vill du göra mig lycklig, eller förkastar du mig? Säg, svara mig nu, Klara."

Klara teg ännu fortfarande.

Paul tog hennes lilla hand i sin, och drog med den andra hennes kropp till sig. Klaras hufvud sjönk dervid ned på hans skuldra och hvilade der, men hon teg ännu.

"Säg, kan och vill du älska mig, gamle gubbe, med alla sina fel! Det fins just icke mycket kvar för ögat, min vän, men hans hjerta slår trofast och varmt för dig. Säg kan du det."

Nu äntligen lyfte hon hufvudet upp, tittade honom med sina tårfyllda ögon, stillatigande in i hvitögat och nickade med hufvudet. Tala kunde hon ännu icke, dertill voro hennes känslor allt för uppskakade, men kring hennes mun spelte ett leende så fullt af innerlig lycka som den stackars fader- och moderlösa flickan aldrig känt.

Med liflighet och hjertlighet drog Paul henne till sig och kysste henne, samt sade:

"Tack, kära Klara, du gör mig dermed riktigt lycklig, du återgifver åt den kringfläckande, det som han saknat så länge, ett

honom älskande hjerta och ett fridfullt hem. Jag skall aldrig glömma dig detta offer och aldrig skall du komma att ångra dig."

"Men tala nu äfven högt ut att du verkligen älskar mig. Jag vill så gerna höra det, min vän," bönföll Paul i smickrande ton.

Ännu kom intet svar. Hon fattade hans hand, tryckte den varmt, förde den derefter till sina läppar och kysste den flerfaldigt.

Efter dessa tydliga tecken behöfdes väl inga vidare ord, men Paul kunde likväl ännu icke lugna sig dervid utan han upprepade sin fråga snart i den ena, snart i en annan form.

Ändtligen lyckades hon att besegra sin blyghet, så vidt, att följande ord kunde bryta sig väg öfver hennes läppar.

"Ack Paul, låt bli att upprepa dina pinsamma frågor. Din bild har allt sedan 20 år haft plats i mitt hjerta och den har beherskat det."

Vid denna förklaring studsade Paul förundrad tillbaka och lät sina ögon eftersinnande hvila på Klaras ansigte. Plötsligen upplarnade hans drag och liksom en blixst for ett begrepp om sammanhanget genom hans hufvud.

"Vänta bara," ropade han. "Nu har jag funnit nyckeln till din hemlighet. Bekänn nu bara strax att det är du som sändt mig guldstycket i brevet till Amerika.

Klara skrattade skälmiskt och nickade. "Nog var det dumt och barnsligt," sade hon, "men jag egde icke mera."

"Då har du ju redan länge haft en fullkomlig rättighet på mig och mina egodelar," ropade Paul. "Ser du min vän, Guds ledning har likväl till slutet fört våra hjertan, till sammans och gjort det möjligt att jag nu kan vedergälla dig för ditt stora offer. Men berätta äfven nu för mig, hur kom det sig till att du öfverallt fick brevet i dina händer."

"Under nu rådande omständigheter skänker du kära Paul väl tro till mina ord," sarade Klara, "och därför vill jag försäkra dig om, att jag aldrig har haft brevet i mina händer, utan endast kuverten, deraf kommer också den dumma adressen".

"Så vet du verkligen ingenting om sjelfva brevet" frågade Paul vidare, "det är bra tråkigt."

"Det har jag icke sagt," inföll Klara. "Jag har endast försäkrat att jag icke har haft densamma i mina händer."

"Så existerar dervid ju ändå en hemlighet och du känner till densamma" skrek Paul. "Hvarför vill du då strax i första timman hafva hemligheter inför mig,"

"Jag kan icke yppa mera derom för dig, kära Paul," sade Klara sorgsen, "utan att förråda en hemlighet, till hvars kändedom jag händelsevis har kommit. Vänd dig till din broder och jag tviflar icke att han då öppet skall meddela dig allt."

"Då har väl min svägerska äfven sin tråd med i denna sak," ropade Paul ytterst vred, "men vänta, jag skall lära henne. Vill hon äfven trakasera mig då skall hon finna sin man."

"För all del lugna dig, älskade Paul," ropade Klara, "och lofva mig att visa öfverseende mot dem, i synnerhet mot onkel Bruno, ty hans hjerta har alltid slagit varmt för ditt väl. Kom, slå dig åter ned vid min sida och låtom oss fortsätta vårt samtal, vår lycka är ännu allt för ny för att redan nu förbittras."

Vid tonerna af hennes milda röst lugnade sig, märkvärdigt nog, genast Pauls vrede och då han en kort stund derefter tittade in i hennes lifliga blåa ögon, försvunno rynkorna på hans panna och de förut blixtrar utslungande ögonen började åter att glimra af innerlig lycka och belåtenhet.

"Ack ja," sade han, "du har fullkomligt rätt. Vår egen lycka är så ung att vi ej böra spilla tiden med att vredgas på andra, låt dem finna det straff som Gud i sin rättfärdighet vill tillmäta dem."

"Men hvar är gamla Margareta nu?" fortsatte Paul efter en liten stund. "Hon håller sig för jemuan ute, hon vågar väl icke att komma in okallad."

Hon öppnade dörren på glänt och ropade ut:

"Margareta, kom in, vi längta efter dig."

Den gamla trogna amman lät icke vänta länge på sig, utan blef genast synlig i dörren. Hon aftorkade brydsamt sina händer i sitt förkläde samt tittade med halft ängsliga, halft nyfikna ögon än på den ena än på den andra.

"Träd fram," ropade Paul, under det han fattade henne vid armen samt drog henne in i midten af rummet.

"Vill du se en lycklig fästman, nå väl då, titta på mig."

Men gamla Margareta kom inte alls att se på Paul, ty sam-

tidigt slungade sig bakifrån ett par armar om hennes hals och en väl bekant stämma hviskade i hennes öra.

»Ack, Margareta, nu är jag så lycklig.»

Paul bröt med svag våld den ena af Klaras armar lös från Margaretas hufvud och stack sitt eget hufvud in i snaran samt ropade skrattande:

»Så bör det vara, du måste från och med i dag aldrig smeka någon annan, utan att jag får veta det.»

»Men hvarföre talar du då icke, Margareta, så låt mig då äntligen höra hvad du säger dertill att denna unga flicka har bortskänkt sin frihet och sitt hjerta åt mig gamla man.»

»Jag gratulerar eder bägge två, af hela mitt hjerta,» sade ändtligen Margareta. »Gud välsigne edert förbund och föra eder till all jordens lycka. Ack, hvem skulle ha trott att jag här i mitt tarfliga hem ännu skulle upplefva en sådan ära, att herbergera under samma tak en brud.»

»Ja, det tror jag,» ropade Paul, »och mera till blir frågan om, ty bröllopet kommer, bara du tillåter det, också att stå här, inom kort.»

»Ack, allt för gerna,» ropade Margareta, »hvad gör icke jag för flickans skull.»

»Nå väl, då talar jag änsu i dag, innan jag reser till Hamburg, med pastorn om saken, så att jag strax får reda på om några hinder fins. Innan 1 maj skall brölloppet stå och härifrån bär det direkt ut till Jägershoff.»

Vi öfverlemnade numera det unga lyckliga brudparet åt sig sjelfva och följde Paul på sin återväg till Hamburg.

Det är nästa dagens förmiddag omkring klockan 10 då Paul helt oföväntadt träder in i sitt rum på hôtellet i Hamburg och hvem blef glad om icke gossen John.

»Åh onkel, har du redan återkommit,» ropade han och stormade med öppna armar emot honom.

»Ja ja, min vän,» svarade Paul med gladt ansigte, »nu har du mig åter. Jag medför glada och goda nyheter till dig, nämligen hjertliga helsningar från Klara och Margareta. I afton eller i morgon kan du resa till dem, du är välkommen.»

»Således har du åter funnit henne onkel?» ropade John. »Ack hvad det glädjer mig att få höra. Berätta derom för mig. Har hon det bra?»

"Javisst har hon godt, min gosse," svarade Paul skratrandet "hon har till och med förlofvat sig med mig och blir inom kort tid min hustru. Hur tycker du om denna nyhet?"

"Ack onkel, det har du gjort bra och nu håller jag först riktigt af dig. Det äro ju härliga nyheter," ropade gossen och slog af glädje händerna tillsammans.

"Men nu har jag bra mycket annat att sköta, min vän," sade Paul och drog hårdt i klocksträngen.

Vaktmästaren kom genast in och blef tillsagd att fråga efter om icke bref under tiden kommit eller eljest någon hade sökt, sam, att servera frukostbordet.

"Ack, onkel," ropade nu gossen, "Wilhelm som är på pappas kontor, har varit här och frågat efter dig. Pappa ligger sjuk och har begärt att få tala med dig."

"Oh, hvad säger du," ropade Paul. "Då är det väl angeläget. Jag skall genast kläda om mig, och skynda till honom."

Emellertid infann sig portieren bärande två bref på en bricka samt rapporterade äfven han att ett bud från grosshandlaren Meissners kontor flera gånger angeläget hade frågat om herr Paul ännu icke återkommit samt låtit bedja honom att genast skynda till sin broder, som är allvarsamt sjuk.

"Då måste fara vara på färde," ropade Paul, "sänd genast ett bud dit och låt anmäla att jag nyss återkommit och genast skulle följa budet, i hälarne."

Först nu bröt Paul sina bref. Det ena kom från Amerika och var från sina gamla vänner. Tolf tätskrifna sidor. "Det medhinner jag icke nu," mumlade han, "ni måste vänta liten smula, gamla vänner i dag går min bror först." Det andra brefvet innehöll endast några få rader och kom från sekretarijen. "Min herre," skref densamme, "jag har haft bra mycket besvär med att uppfuna den efterfrågade afsändaren af det bevista brefvet, men i går har jag lyckats. Det är Klara Stenström."

"Mycket riktigt, herr sekreterarie," ropade Paul under skratt, "men det går dermed som det händer ofta. Nyheten kommer numera just en timme för sent."

LXXX.

Uti det grosshandlaren Meissner tillhöriga huset herskade en i sanning dödslig tystnad.

På nedra botten, i kontoret finna vi som vanligt hela personalen församlad, hvar och en vid sin pulpet och långsamt arbeta men alla äro olustiga, deras tankar hänga på dörrgrepet, med en ängslig begärlighet uppsnappa den minsta underrättelse om principalens befinnande, samt rapporteras sedan vidare af den ena till den andra.

Vi stiga en trappa upp och der är situationen ännu värre. Der har man lagt tjocka täcken öfverallt, alla klocksträngar äro fastsurrade, tienstfolket går omkring på täspetsarne och allt samtal har helt och hållet afstannat eller föres hviskande.

Just nu öppnas dörren till det rum kvaruti grosshandlaren ligger nedbäddad. Betjenten James träder ut, och han är i färd med att stiga ned för trappan. Men jungfru Susanna vinkar honom in i köket och här uppstår det följande samtal:

"Välän James," frågade flickan i hviskande ton. "Hur står det till derinne? Läkaren har ju kört sin väg, hvad har han sagt om gubben?"

James drog på axlarne. "Hvad skulle han väl säga," hviskade han tillbaka. "Han skakade på hufvudet och sade som så, att om anfallet ännu en gång skulle återkomma, så kunde frun bara förbereda sig på det värsta och detta betyder efter min mening precis detsamma som, då är det slut med honom här på jorden."

"Jag kunde just tro det," svarade Susanna.

"Ingen får släppas in till honom," fortfor James, "läkaren har strängt förbjudit det."

"Icke en gång hans egen bror?" frågade Susanna.

"En så dum fråga", svarade James med viktighet. "När man skickar bud efter en person och densamma infinner sig, då måste

den, väl också släppas in till honom, eller kan du kanske tala med någon som står utanför dörren. Grosshandlaren frågar oafslätligt efter sin bror och han jämrar sig att denne dröjer borta. Skulle herr Paul komma under tiden som jag springer till apoteket, så begå ingen dumhet med att afvisa honom, utan för honom strax dit in."

Detta samtal fördes på första dagen efter grosshandlarens injuknande.

Vi hafva ju under tiden gjort våra observationer hos Paul och Klara och veta deraf att den förste, under två dygn har stannat på landet och först på tredje dagens förmiddag återvände till hotellet i Hamburg. Grosshandlaren fick således vänta, men situationen blef deraf icke försämrad.

Händelserna på hotellet vid Pauls återkomst känna vi äfven och därför lemna vi desamma här oberörda, samt upptaga åter tråden på vår berättelse just i det ögonblick, hvar det från hotellet utsända budet anländer till grosshandlarens hus.

Vaktmästaren står ännu uppe i korridoren, inbegripen i ifrigt samtal med sin gamle vän James och han har ännu icke hunnit afbryta sitt budskap, då skramlandet af en droska förnams, som i ilande fart kommer rullande nedför gatan. Den stannar utanför det Meissnerska huset. En herre som sitter uti den, hoppar behändigt ut, han springer in i porten och utan att vända sig om, skyndar han i stor hast upp för trappan tagande dervid två steg i sender.

Anländ i korridoren, stöter han på James och andtruten frågar han:

"Hur är det, jag kommer väl icke för sent?"

"Nej Gud ske lof," svarade James.

"Så för mig strax in till honom," befallde Paul och utan att afvänta James hjälp, ref han af sig öfverplagget, slungade det ledigt öfver en stolkarm och i nästa minut följde efter James in i sjukrummet.

På tröskeln blef han stående en stånd, ty inne i rummet herskade icke allenast grafvens tysthet, utan äfven grafvens mörker. Alla gardiner voro nedrullade och ögat behöfde ovilkorligen tid för att vänja sig vid det hastiga ljusombytet.

Så småningom kan han emellertid urskilja objekterna och nu börjar Paul att smyga sig på tåspetsarne fram till broderns säng. Här bugar han sig försiktigt öfver honom, samt frågar med andtruten stämma:

"Hur är det med dig Bruno?"

Vid ljudet af den välbekanta rösten, vände grosshandlaren, som legat på sidan i en dvala, sig om. Med ifrighet griper han Pauls framsträckta hand och hållande den emellan de sina, klappade han den af glädje.

"Ack, Paul hvarför har du dröjt så länge," mumlar han sakt öfver sina läppar.

"Jag har varit på jagt efter den bortdrifna Klara," svarade Paul, "ty icke vill jag att flickan oskyldigt skulle umgälla för andras lättsinniga felsteg."

"Har du då funnit henne?"

"Ja, Gud ske lof, jag kom i grefvens tid", svarade Paul, "men hon är bergad och mera än så, att vi tu hafva ingått ett förbund som snarast skall helgas genom presten."

"Gud välsigne eder," svarade Bruno och klappade åter smekande broderns hand. "Ja, Gud välsigne edert förbund och förunnas eder all jordens lycka."

Vid dessa ord, lösgjorde sig bakom Pauls rygg ur en vrå, en mörk gestalt och smög sig till dörren. Hon öppnade dörren ljudlöst och försvann genom densamma.

Hvem var det? manne hin ha...

Oh nej, han existerar väl knappast i kroppslig gestalt, utan håller sig sina representanter. Detta var fru Betty som hitintills obemärkt hade suttit i skuggan.

Nu andades gubben friare. Med ett hade hans ansigtsdrag förlorat sin slöhet och han försökte att sätta sig upp i sängen.

James sprang genast till hans sida och efter att denne med Pauls hjälp, lyckligt har utfört uppdraget, samt stoppat en kudde bakom gubbens rygg, räcker Paul åt brodern det på sidobordet stående gläset, samt låter honom svälja deraf en klunk vin.

Häraf känner grosshandlaren sig både styrkt och väl. Han gifver med handen en vink åt James och i följd deraf försvinner denne med ljudlösa steg ur rummet samt stänger dörren efter sig i lås.

Numera befunno sig de båda brodern.

Paul hade slagit sig ned på en stol vid sidan af sängen och han låter med deltagande sina ögon hvila på broderns utmagrade och förslappade gestalt.

Grosshandlaren har legat en stund med tillslutna ögon. Tro-
ligtvis har han använt tiden till att lugna sitt sinne, att samla
sina tankar och att friska upp sitt mod.

Nu rör han sig. Han slår sina ögon fruktsamt på Paul, dra-
ger en lång suck upp ur bröstet och gifver en vink åt brodern,
att han önskar att tala med honom.

Paul lyssnar, men broderns stämma är allt för svag. Paul bu-
gar sig därför öfver honom och då äfven denna ställning faller ho-
nom besvärlig, sjunker han på knä och numera ligger hans öra så
nära broderns mun, att han kan höra densammas hviskande och
intet ord deraf undgår honom.

Så går den ena timmen efter den andra. Grosshandlaren talar
för jemnan, och han måste ha mycket på sitt hjerta, ty ordström-
men synes aldrig vilja taga slut. Af och an gifver han en vink
med handen. Paul räcker honom då vinglasen och med begärlighet
fuktar han då sina läppar samt fortsätter derefter sin bikt.

Vi kunna icke urskilja det sakta mumlande, endast af och an
faller ett ord, eller en kort sats, så tydligt att vi kunna förstå den
samme och dessa återgifva vi troget.

"Stackars Bruno!" utbröt en gång Paul, "du har pinat och
lidit mycket mera än mig. Jag hyser mot dig inga andra känslor
än kärlek och broderlig vänskap! därför lugna dig för min skull
och reta icke upp dina nerver. Jag har ännu hoppet att se dig
snart återställd, så att du ännu under många år kan vara vittne till
vår lycka och trefnad."

Vid dessa ord skakade grosshandlaren svagt på hufvudet och
med sorgsen min svarade han:

"Ack nej Paul, säg icke sådana tomma förhoppningar, jag kän-
ner mig sjelf bäst. Uttröttad och utmärglad som jag är af lifvets
sorger och bekymmer, hyser jag intet hopp mera på någon för-
bättring här på jorden och döden är mig välkommen, för att af-
sluta mina felsteg. Efter som jag nu har lättat mitt hjerta inför
dig och genom dina meddelanden har fått visshet, att åtminstone
din framtid är bättre lottad, så önskar jag sjelf att Gud kallar mig

till sig ju förr. Men Paul — du håller ju hvad du har lofvat mig? Mitt namn törs icke komma på skampålen och alla som bära detsamma få icke sjunka i elände.”

Här bet Paul sina tänder fast tillsammans, hans läppar slöto sig och liksom han blifvit öfverraskad eller brodern ville narra honom till ett öfveriladt löfte, rynkade sig hans panna och han slog ögonen ned. Så stod han en stund, grubblande.

Grosshandlarens blickar hvilade under tiden spejande efter svaret på hans läppar och den pinande själsångest som smärtade i hans inre, afmålade sig tydligt på densammes panna.

Ändtligen hade Paul utkämpat kampen och med mild stämning, sade han:

”Du har mitt ord på första fattningen och hvad den andra vidkommer, så har redan en annan kär person förut ställt samma bön till mig. Vål öfverensstämmer det icke med mina önsknningar, att låta en sådan fiendlig inblandning i mina rättigheter passera opåttalt, men efter som begge edert lugn, äfven är mig dyrbart, så gifver jag dig härmed också detta löfte, utan baktankar. Här har du min hand derpå.”

”Tack, tusende tack, min broder,” ropade Bruno, under det han grep Pauls hand och förde den till sina läppar. Numera är jag klar att anträda resan. Gud välsigne dig tusenfaldigt.”

”Vill du icke hvila dig litet, Bruno,” frågade Paul med mild stämning.

”Kanske vore det bäst,” svarade grosshandlaren. ”Vill du kalla på James in. Men du lemna mig ju icke Paul, utan stanna hos mig till till slutet. Ack nej, utsätt mig icke åt furierna.”

”Lugna dig, min broder, jag skall stanna vid din sida,” svarade Paul och han gick för att kalla på betjenten.

Snart var genom James bistånd gubben ombäddad, lampan blifvit tänd, en brasa sprakade i kakelugnen och allt var både hyggligt och trefligt.

Bland annat hade James också hemtat några smörgåsar samt ett glas ur köket för Pauls styrkning och som grosshandlaren nu hvilade, afpräglade både lugn och belåtenhet på densammes ansigte. Han hade sina ögon slutade medan hans tankar arbetade.

”Hvar är John,” frågade han efter en kort paus.

”Hemma hos mig, på hotellet,” svarade Paul.

"Det är bra," mumlade grosshandlaren. "Du skulle skilja honom med detsamma från deras inflytande."

"Det ämnar jag också att göra," svarade Paul. "I morgon skall han resa ned till Margareta och skall stanna der tills vidare. Jag tager hand om honom, var därför obekymrad."

"Kan jag icke få se honom?" frågade Bruno.

"Jo bevars, James skall gå och hemta honom," sade Paul. "När du åter vaknar skall han vara här. Du skall få tala med honom innan han reser."

Snart efter att denna lugnande försäkran blifvit gifven, hade grosshandlaren somnat, medan Paul som trogen vaktare satt på stolen bredvid hans säng, än kastade han blickarne på den sofvande brodern och än voro hans tankar troligtvis på helt annat håll, nämligen hos den flicka åt hvilken han nyligen lofvat sin tro och vänskap på livets bana.

Vi lemna dessa begge tills vidare och vända oss åt annat håll

LXXXI.

Hvar har vi då fru Betty?

Då Paul trädde in hos brodern, satt hon i rummet, nära fönstret. Det herrskande mörkret gömde henne väl för Pauls blickar och då denne, utan att se sig om, ifrigt sökte broderns säng, samt bugade sig öfver honom, fick hon godt tillfälle att ytterligare gömma sig. Hon satt som sagt bakom hans rygg i en vrå mellan fönstret och chiffonieren. Men länge stod hon icke ut der. Samtalet som uppstod mellan bröderna, förrådde nemligen allt för snart för hennes öron sådana upprörande nyheter, att hon icke längre kunde beherrska sin förbittring. Hennes vrede öfver sina felslagna spekulationer upplammade på nytt, hon var nära vid att qväfvas, hon behöfde luft och som hon blifvit rädd förr denna ohyfsade sjöröfvarekapten, valde hon flykten.

Hon lyckades lemna rummet utan att blifva observerad af någon, ty alla sysslade om gubben. Kan hända att James såg hennes skugga, men han sade ingenting.

Anländ i det fria, begaf frun sig direkte till sitt privatrum och låste in sig der. Hon var missnöjd på Paul och Klara, på sin man, på Blanche och äfven på sig sjelf, det ena vredesutbrottet aflöste det andra, och det dröjde länge innan hon kunde beskerrska sig någorlunda. Ansigtet vanställdt af vredens furier, och med knytande näfve, rusade hon liknande en vild tiger af och an i rummet. På golfvet sågs kringstridda små hvita lappar, det var bitarna af en fin batistnäsduk med äkta garneringar, hvilken haft oturen att befinna sig mellan hennes händer, vid stormensutbrott och ifver, öfver den pjes, som föll i hennes väg.

"Således har denna landstrykerska ändå fått segerpriset", mumlade hon.

"Jag har tappat, intet tvifvel, fördömdt. Att jag icke fick sönderkrossa henne dessförrinnan. Nu grinar den bottenlösa ruin, såväl mig som Blanche midt upp i ansigtet och vi bli prisgifna åt hennes nåd. Oh! att jag kunde vara så dum och taga den förrädiska in i mitt hus."

Hon hväste af raseri, liksom en huggorm, hon slog sig med knytande näfve för pannan och kastade sig hufvudstupa ned i soffan.

"Hvad skall följderna blifva af allt detta?" frågade hon efter en paus, "fins då inga medel att förhindra hennes framgång. Låt mig lugnt öfverlägga."

XXXXI

"Bruno ligger på dödssängen, hans förmögenhetsomständigheter äro icke allenast intrasslade, utan äfven förstörda. Det underligger intet tvifvel, att han numera har underrättat Paul om alla omständigheter och att derigenom alla förhoppningar på det stora arvet hafva gått upp i rök. Paul är i följd deraf, naturligtvis upphetsad mot mig, och jag har ingenting alls, att förvänta mig af hans nåd. Hvaraf skall jag med Blanche då lefva?" Hon suckar! "Ack det är sanning tröstlösa utsigter."

Vi se häraf att fru Betty i dag ändå såvida är rättfärdig, att hon tillerkänner mortparten de samma vapen, hvilka hon sjelf begagnar.

"Det är då också i sanning tråkigt", fortfor hon, "att han med sin förfelade lefnad, han som den tiden låg på sjuk- och dödssängen,

icke skulle varit den förste, som blef utplånad från jordens lista. Då hade allt tagit en annan vändning. "En million är i sanning ett vackert kapital. Af desammas räntor kunde jag med Blanche hafva lefvat sanna glädjens dagar. Förbaskadt dumt att det slog fel."

Hon lade handen öfver ögonen och förhöll djupa tankar.

"Fins då verkligen ingen utväg mera att förrebygga ödets orätfärdighet," var den fråga, hvilken hon i all tysthet genomsluterade.

Då hon till slut åter lät handen glida ned, hade hennes ansigtsdrag helt och hållet förändrat sig; färgen hade blifvit askgrå, hennes ögon stirrade glasaktigt, liksom förstenade, och man skulle kunnat tro att vansinnets dämon bemäktigat sig henne sinne.

"Jag har ifrån första början ansett honom som ett hinder, mumlade hon mellan tänderna, "och jag har därför försökt rödja honom ur vägen. Han lefver ännu och kampen är därför icke utkämpad. Han finns inom mitt område och är i min makt. — Hvarför dröjer jag? — Af feighet? — Frågan gäller ännu i dag, antingen rikedom och makt — eller elände och förakt. Mitt eget och Blanches väl är på spelet. — Jag måste handla. — Lemnar ödet mig också, nåväl så blir det endast min i värsta fallet. — Hvarför skall jag då icke våga försöket? Nej! käre herr sväger: ännu är sista tärningen icke kastad. — Jag vågar kastet, jag spelar djerft ut min sista trumf. — Har jag tur, då ligger du i dödens arm."

Allt som hon höll detta dialog med sig sjelf, antog hennes ansigte åter sin rätta färg, hennes ögon glimmade, och en fast beslutshet syntes hafva bemäktigat sig hennes vilja.

"Hvar har jag gömt det?" frågade hon

"Åh der i chiffonièrens nedersta låda, det ligger under min blåa sidenklädning."

I en fart drog ut den omtalade lådan, genomsökte densammas innehåll och tog fram ett litet skrin, sedan sökte hon efter en liten nyckel, läste dermed upp skrinet och drog upp en liten, prydligt utstyrd och etiketterad flaska. Hon höll densamma framför sina ögon, mot dagsljuset och densamma innehåll visade sig klart och glimrande.

"Hur skall jag använda den?" frågade hon.

"Oh! jag har antecknat något derom i min lilla notisbok. Bäst

är att jag öfverläser denna instruktion och återkallar dess innehåll i mitt minne. Här står det på italienska:

Skakas dugtigt. Lukt och smaksfri. Slås i varma drycker. Svaga portioner 20 à 25 droppar; stark dosis 50 à 60 medför ovilkorligen döden inom 12 timmar. Symptomerna, svindel, mattighet och hufvudvärk!"

"Jo! jo!" tillfogade hon med belåtenhet, "sådana resor till Italien kosta bra mycket med penningar, men man lärer också något extra. Har denne chemist, professor Baricoli, som han tecknar sig, icke varit någon charlatan, och duger hans medel, då äro de 50 ducati, som jag har betalt honom väl använda. Han har särskildt försäkrat mig om att intet spår efter detsamma är att upptäcka. Således gäller det endast att bevara lugnet åt mig sjelf, och nog kommer det att lyckas?"

"När skall jag använda det?"

"Ju förr desto hellre. Dör han först, blir Bruno hans näraste arfvinge, ty annat testamente existerar icke. Skulle deremot döden komma och henta först Bruno, då är spelet förloradt. Derfor är den första, som bjuder sig den bästa. Ingen minut är att spilla. Jag tager straxt mina mått och steg."

Hela det förestående samtal, som delvis fördes helt tyst, endast i tankarne, men delvis ölef mumladt halfhögt mellan tänderna, har naturligtvis upptagit en längre tid.

Vi antaga att den tidpunkt hvar feu Betty har kommit på det klara om sin plan, är på morgonen, den nästa dag efter den, som Paul infann sig hos brodern. Denne har sedan dess vakat hela natten, endast af och till aflösts af James, vid hans säng, och han stannar derrinne ännu.

Grosshandlaren har sofvit litet grand under natten, densammes sinne har lugnat sig betydligt, han känner inga smärtor alls, endast mattighet.

Paul beder honom enträget, att hvila ännu mera, men gubben är envis och vill på intet sätt och vis uppskjuta med ordnandet af sitt hus.

"Mina dagar äro att räkna," svarar han helt lugnt, på Pauls föreställning, "och ju förr allt är väl bestäldt, ju bättre är det. Nej, sänd James straxt ned till bokhållaren Heine, och kalla honom upp."

Den gamla bokhållaren är naturligtvis på sin plats och det dröjer icke många minuter förrän han stiger öfver tröskeln. Under armen bar han en hel bundt papper och med en djup bugning mot herr Paul, skakar han hjertligt densammes hand, samt frågar efter principalens befinnande.

"Just inga oroande tecken" svarar Paul, "endast de jemt aftagande krafter antyda faran. Vi skola samspråka litet om affären och börja ordna om den del deraf som är angelägnast."

"Mycket tacksam för det Herr Paul," svarade gamle Heine. "Jag har under dessa tre sista dagars tid redan handlat efter mitt eget hufvud och bevåg. Får jag stiga fram."

"Ja bevars," sade Paul och förde bokhållaren fram till sängen. James framsatte stolar kring ett litet bord nära sängen och efter att Heine hunnit vexla några vänliga ord med sin gamla principal gick samtalen öfver på affärens angelägenheter.

"Jag har nu haft tillfälle att tala med min broder, om våra förhållanden," sade grosshandlaren, "och har fått löftet om hans hjälp."

Gamla Heine steg upp från stolen och bugade sig djupt mot principalen och herr Paul tog deraf föranledning att å nyo fatta hans hand, samt att trycka densamma som bundsförvandt.

"Hur har det lyckats reda eder under dessa dagar," frågade grosshandlaren.

"Jag har fått någon hjälp uti remisser från Dresden och Hannover," svarade gamle Heine, "dessa har jag begifvit och inlöst de amerikanska trattorna.

"Men kunde det räcka till?" frågade grosshandlaren.

"Nej långt derifrån," svarade Heine, "jag fick en balans af nära 60 tusen mark."

"Har ni då lånt detsamma?"

"Ja, herr principal."

"Hvem har hjulpit oss?"

"En gammal bekant!"

"Vexlaren?"

"Ja, herr principal!"

"Ville han då lemna dem utan säkerhet?"

"Nej, nej, herr principal."

"Hur blef det då möjliggjordt?"

"Jag har deponerat 6 proc. amerikaner."

"Men vi ega ju inga sådana! Hvem har då lånt oss dem?"

Här reste sig den gamla bokhållaren åter upp från stolen och utförde en djup bugning.

Grosshandlaren måste väl icke hunnit fatta meningen, ty densammes ögon hängde ännu med spejande blick på den gamles ansigte.

"Jag uppfattar saken sålunda Bruno," inföll Paul, att herr Heine sjelf har lånt obligationerna. Eller huru herr Heine?

Åter reste den gamle sig upp och utförde sin bugning.

Medan grosshandlarens ögon fylldes med tårar, steg Paul upp bugade sig djupt för bokhållaren fattade stillatigande hans hand och tryckte den hjertligt.

"Ja så," inföll Paul, för att lemna brodern tid att hemta sig.

"Ni är också en vän af amerikanerna."

"Så vidt som mina svaga krafter räcka," svarade Heine.

"Behöfves då ännu mera förskott under de närmaste dagarne?" frågade Paul.

I dag åtta dagar förfalla åter 50 tusen mark accepter," svarade Heine.

"Näväl, fins medel till desammas betalning," frågade Paul.

Åter reste gamle Heine sig från stolen och utförde sin bugning under det han sade:

"Jag skall äfven rangera om detsammas infriande."

"Oh nej, min gamle vän," ropade Paul, "det begärs icke. Gör endast upp räkningen hur mycket som behöfs under månadens lopp och sedan kan ni hemta beloppet i mitt namn på Londonerbanken. Intill 50 tusen pund kunna disponeras strax."

"Det räcker fullkomligen till att betala alla firmans skulder," sade gamle Heine.

"Då är den saken undanstökad," fortsatte Paul. "Vidare önskade jag att ni genast vill begifva eder upp i rättsalen, dit der beloppen för mig blifvit desponerade och tala med chefen derom, hur dessa lättast och fortas kunna lyftas."

"Det skall ske ännu i förmiddag," sade Heine.

"Har ni ännu något annat på hjertat," frågade Paul.

"Just icke något af särdeles vigt," svarade Heine, "om icke

herr principalen kunde vara benägen att genomläsa korrespondancen."

Här gjorde grosshandlaren en afvärande rörelse med handen och då Heine derefter vände sig dermed mot Paul, följde äfven denne sågande:

"Sådant ligger ju mycket bättre och säkrare i edra händer, gamle vän. Sköt det bäst ni kan. Behöfver ni penningar så vet ni numera hvar de kunna fås. Säg b ra åt mig i tid."

Mycket lugnal i alla afseenden bugade sig den gamla bokhållaren först för principalen och sedan för Paul och lemnade rummet.

LXXXII.

Strax derefter fördes sonen John in.

Gossen var alldeles upplöst i tårar.

Paul förebrådde honom svagt sin modfäldhet och lyckades lugna honom någorlunda, innan han förde honom fram till faderns säng.

Men då denne sträckte fram sin hand och gossen fattade den, öfvermannades han åter af ett gråtanfall och han förmådde icke att framstamma ett ord.

Grosshandlaren var mycket lugnare. Han öppnade först samtalet och sade:

"Hvarför gråter du gosse, begå inga dumheter! Dö måste såväl du som jag en gång. Min lefnadsbana är till ända lupen och jag är glad deröfver. Jag har talt med din onkel Paul på dina vägnar och han har lofvat mig, att taga dig till sig, samt att sörja för din värdiga uppfostran. Var honom därför lydlig och visa dig tacksam för den skull. Det är min sista önskan som jag pålägger dig. Vidare hafva vi aftalat, att det är bäst du reser ned till Margareta och stannar der tills vidare. James kan packa ned af dina kläder i en nattsäck hvad som du möjligen kan behöfva och sedan förer han dig till jernbanan. Klockan 12 går första tåget."

"Det kan jag ensam," inföll gossen.

"Välän, så kan James hemta en droska och du kan åka dit ensam. Glöm icke att framföra min varma helsning och lyckönskan åt Klara. Säg åt henne att jag gifvit henne min välsignelse åt hennes förbund med Paul. Min tack åt Margareta för hennes trohet mot mina barn, och nu farväl med dig min gosse, kasta af dig barnsligheten, blif en man och visa dig vara en hel kar!, för den hatt, du kommer att bära med tiden. Adjö min gosse, (han omfamnade och kysste honom), Gud vare med dig."

Under tårar slet gossen sig lös från fadern och öfverlemnades åt betjenten James, med order att bestyra om nedpackning af klädesperseölarne, samt gossens befordran till jernbanan.

Paul satte sig ned och skref i hast ett bref till Klara och då gossen om en stund åter anmälte sig som resfärdig, lade Paul såväl brefvet som en 50 mark sedel i handen, samt bad honom helsa hjertligt.

LXXXIII.

Medan vi nu hafva berättat om sjukrummet om fru Betty och andra bekanta personer, aflöpo de timade tilldragelserna icke utan kritik å ett annat håll nämligen i kontoret och köksdepartementet.

James rapporterar om händelserna i sjukrummet, han upprepar allt, hvad som han har hört läkaren säga, samt omnämner hvem som släppas ut och in. Köksan är vred öfver allt det virrvarr som uppstår och Susanna omtalar hvad som händer derinne, hos frun och fröken Blanche, samt Klaras färd till Wandsbeck, hennes förlofning med Paul glömdes icke heller.

"Ja du kan tro att den vändning som som saken tog gaf henne dödshugget", berättade James. "Hon satt derinne hos gubben gömd i en vrå, då Paul helt öppet berättade sin förlofning för

brodren. Grosshandlaren blef öfvermåttan glad, han klappade brodrens hand och sade: Gud välsigne edert förbund. Jag instämde i denna fromma önskan af hela mitt hjerta, ty flickan är bra både huslig och arbetsam och därför unnar jag henne sin lycka."

"Ja", inföll köksan det är sant och visst, att hon är en dugtig hushållerska och blir en heskedlig matmor."

"Han är väl mycket rik", frågade den mera fiffiga Susanna.

"Ja", svarade James. "Skulle allt blifva bragdt på ett ställe, då blefve det nog många skeppslaster guld."

"Då blir hon lycklig", sade Susanna! Eljest pläga karlarna alltid att fika efter flickor med rikedom och nu var det motsatsen. Ja hon hade tur."

"Men hvar är frun då nu för tiden?" frågade James. Jag har icke sett en skymt af henne, sedan hon försvann ur sjukrummet."

"Hon har instängt sig i sitt rum", svarade Susanna. "Jag fick icke alls komma in, hvarken i går afton eller i dag på morgonen. Blanche talar ännu om spanioren".

"Nå! jag tycker att du kan vara glad, att du icke slipper in", skrattade James. "Jag för min del skulle vara rädd för några öron-filar."

"Det tror jag med", inföll köksan. "Hvarken äta eller dricka göra de, det är i sanning ett herrligt sällskap."

"Icke herr Paul heller", anmärkte Susanna.

"Nej!", svarade James, "allt hvad som han har ätit sedan i går middag är ett glas vin och två skorper."

Bäst som samtalet ännu fortgick hördes klockan från fru Betyts rum! Susanna bäfvade i det samma.

"Herre Gud fräls mig," mumlade hon!

"Ja nu är f=n lös!" skrattade James, och sprang sin väg.

"Krya nu bara upp dig," sade kokerskan "och skynda dit, eljest blir det värre."

Några minuter derefter trädde Susanna, med hjertat i halsen; in hos sin matmor. Hon var beredd på chikanerier och ovettheter, men till hennes största förundran var frun i dag vänligheten själf, så språksam och nådig som aldrig förr. Med darrande röst, frågar hon efter nyheter från sjukrummet, om herr Paul m. m. och yttrar sig den ena gången efter den andra med beröm öfver den

broderliga kärlighet och uppoffran, hvarmed den sistnämnde sväger bispringer henne i farans stund.

Med särskild noggranhet utspejade hon Susanna, om hennes sväger också hade blifvit betjent med mat och dryck, och då Susanna härpå svarade henne, att han hittills ännu inga pretantioner alls ståldt, växer hennes förundran och hon pålägger Susanna att låta henne veta så fort som någon requisition kommer, ty innan sådana omständigheter voro det icke mindre än hennes pligt, att sjelf taga hand om saken.

Under dagens lopp lät fru Betty kläda sig i svart dräkt, hon vandrade omkring i huset öfverallt och öfvervakade med en påfallande ängslighet hvarje budskap, som anlände eller gick, och uttalte öfverallt högt sitt beröm öfver svågerns utomordentliga uppmärksamhet, såväl mot hennes man, som mot henne sjelf.

Emellertid kom ingen requisition till köket från sjukrummet. Kökskan fick order att koka den utmärktaste boulliong och hålla densamma i beredskap för sjukrummet.

Hon ser att Jame Heine blir hemtad upp till sjukrummet och släppes åter ut derifrån. John blir derefter insläppt, samt kom ut efter stund för att nedpacka sina kläder. Hon öfvervakade också denna handling, och då gossen skulle gå, kallade hon honom till sig, samt omfamnade och smekte honom, allt till gossens största förundran, som förr än detta hade väntat sig en örlfil eller en lexa.

Då middagstimman är inne sänder hon Susanna in till James, och låter fråga om herrskapet icke behagade litet bouillon eller kycklingar. Men svaret ljud nej.

Läkaren kom och hon uppfångade äfven honom. Under samtalet berörde hon svågerns uppoffrande broderskärlighet, samt besvarade sig, inför läkaren deröfver att såväl patienten som den friske Paul glömde, styrka sig genom mat och dryck samt beder honom att erinra sig derom. Men ingen requisition hördes af.

Tvungen måste hon slå sig till tåls, men hon uppgifver icke hoppet. Af gammal erfarenhet vet hon att människan icke kan lefva utan mat och dryck och när hon endast noga passar på att intet sådant smugglas kommer in från annat håll, måste fästningen innan kort kapitulera.

Emellertid stryker också eftermiddagen och klockan är nära 10

på aftonen. Hon har tagit alla nycklar till vinkällaren, matskåpet m. m. i förvar och sitter inne i sitt rum, samt dricker té.

Åtskilliga rättspersoner hafva under aftonens lopp varit inne i sjukrummet, ibland tre tillsammans, och för en kort stund sedan hafva de sista lemnat huset, och som hon fått höra, är hennes mans befinnande just icke sämre, läkaren har gifvit lugnande försäkningar. Gubben skall försöka att sofva och kanske är han redan i färd dermed. Åter misslyckadt. Skulle fienden provianteras från annat håll. Hon eftersinnar länge, men nej, hon kan icke komma ihåg annat än en flaska vin, som har kommit in för tre dagar sedan och den måste väl hafva tagit slut för länge sedan. Om James skulle hemta något utom huset? Hon begrundar just frågan.

Då knacker det på dörren och in träder Susanna med budskapet att James just nu hade requirerat från köksan en kopp thé med några skorpor för herr Pauls räkning.

"Nå ändtligen", jublade fru Betty inom sig medan hon åt Susanna helt lugt sade:

"Jag skall strax sjelf taga hand om saken. Säg åt Anna att hon kommer in med litet kokande vatten, och då skall jag laga en kopp té just så som den käre herr svåger tycker om den."

Susanna lemnade rummet och med ett hade fru Betty blifvit rörligheten sjelf.

Om en liten stund trädde Susanna åter in bärande det nyss kokade vattnet och nu tillagade frun en ny tillsättning, samt lät det draga dugtigt. Under tiden ordnade hon en kopp på silfverbrickan, hon flyttade en gräddkanna samt sockerskål på den, lade bakelserna prydligt tillsammans och nu slog hon i koppen. Téet var både starkt och hett samt luktade godt.

"Tag hit en serviett Susanna", befalld frun.

Susanna gick ut för att hemta servietten och under tiden drog fru Betty behändigt den förut omtalade lilla flaska ur sin klädningsficka samt hällde af innehållet 55 droppar i koppen. Den lilla flaskan försvann åter i fickan och en minut derefter återvände Susanna med servietten. Den breddes på brickan och bar den der efter bort.

Under hela tiden hade fru Betty med det största lugn handskat alla småsaker, men nu då dörren slogs i lås, öfverföll en döds-

ängest henne. Hon darrade som ett asplöf för vinden och var nära att öppna dörren och kalla Susanna tillbaka, men hon hejdade sig slog händerna för sina ögon och sjönk utmattad tillsammans.

Fru Betty var som bekant af stål hennes vilja besegrade snart kroppens svaghet, med ett tag reste hon sig åte. upp och återtog sin gamla plats på soffan. Snart derefter kom Susanna in, flyttade ut det återstående af spelbordet och började ordna för natten. Med en djup nigning frågade hon om frun hade något mer att befalla och då denne gaf en afvärjande åtbörd med handen, neg hon åter och lemnade rummet.

LXXXIV.

Under tiden James befann sig i köket för att äta sin aftonmåltid satt Paul på vakt bredvid den sofvande broderns säng och var försjunken i tankar.

Än fästade han spejande sina blickar på brorens utmagrade ansigte, än satt han tillbakalutad med handen öfver ögat och tänkte på sin frånvarande brud.

Nu måste John hafva framkommit dit, han hade fått hans första bref och utan tvifvel satt nu sällskapet kring tébordet der han för några qvällar suttit och hörde på Johns berättelse.

Med ett gesomfor en elektrisk rysning hans kropp och det var så som en mild röst tillropat honom:

Käre Paul akta dig för dina fiender! Gör det för min skull. Och kom ihåg hur olycklig jag skulle blifva utan ditt stöd.

"Hm! hm!" mumlade Paul. "Det var då besynnerligt. Är det fantasi eller verklighet?"

Han såg sig om i rummet, men der fanns ingen.

"Jo! jo! man har efter en stunds öfverläggning varsnat", fortfor han, "och dumt är rådet just icke, och jag skall följa det. Hon har rätt, jag eger svåra vänner här i huset.

Bäst som Paul har kommit tfl denna tanka öppnades dörren och in kom James bärande tébrickan. Han nedsatte den på bordet och inbjöd Paul med ett vänligt var så god.

Denne reste sig upp och närmade sig bordet. Då han observerade den fina tillställningen skakade han på hufvudet och sade hviskande:

"Bah! James, hvarför så många omständigheter. Jag bad ju helt enkelt om en kopp té med några skorpor till, ur köket."

"Jag har utträttat eder befallning ordagrant", svarade James. "Det är fruns fel, som har blandat sig i saken. Hon har gifvit befallning, att hon egenhändigt ville bestyra om sådana requisitioner som komma ur sjukrummet, och derför tordes Anna icke motsäga henne."

"Hm! Hm!" mumlade Paul "detta var då besynnerligt. Flytta brickan dit öfver i fönsterkarmen min vän och vet du hvad? Jag vill under sådana omständigheter icke dricka det. Spring i en hast öfver gatan samt köp mig en flaska Scherry eller rödt vin, samt några finare mandelkakor, så att jag har deraf för morgondagen. Men göm det väl i fickorna så att ingen ser det, här äro penningar. Förstår du meningen."

"Ja bevars", svarade James, "det skall ske i en hast", och sprang sedan för att uträtta sitt ärende.

Snart återvände han och drog en flaska fint rödt vin upp ur den ensa fickan, samt bakelser ur den andra. Han drog behändigt korken ur och med en ypperlig aptit smakade Paul på begge delar, samt sträckte sig derefter med välbehag på det för honom iordningställda säng, för att sofva sin halfva vakttur.

"Det smakade superbt", hviskade han till James, "så skola vi framdeles göra."

LXXXV.

Medan det djupaste lugnet råder i sjukrummet, såväl gross-handlaren som Paul sofva och James i all måklighet har slagit sig ner nära kakelugnen, samt läser är situationen i fru Bettys rum af hel annan beskaffenhet.

Väl har hon försökt att lugna sitt uppskakade sinne och att nedtysta sina samvetsföreläelser, men det har varit förgäfvat. Hon förmår icke att falla i sömn och dämonernas furier göra sig ett nöje deraf att plåga henne med sina piskor. Hennes fantasi är redan uppdrifven till en feberhöjd, och utaf ångest kan hon icke längre stanna i sängen. Hon stiger därför upp och börjar vandra i mörkret af och an i rummet.

En rysning genomfar hennes kropp och hennes tänder skallra. Hon sveper sina kläder fastare omkring sig. Hon är rädd, hon tycker sig se spöken i hvarje vrå, och af fruktan vågar hon icke att tända ett ljus. Hon önskar att få erfara något om verkningen som hennes droppar hafva gjort och likväl far hon ängsligt tillsammans vid det minsta buller. Hon håller sin hand hårdt pressad mot det bultande hjertat och likväl står hon som fastspikad vid dörren och lyssnar.

Ändtligen förmår hon icke längre att beherrska sig. Ljudlöst öppnar hon dörren och på sina morgontofflor smyger hon sig öfver korridoren. Det långa släpet af hennes nattklädning har hon dragit högt upp öfver armen, och klädd i helt hvitt liknar hon ett spöke.

Kommen fram till sjukrummet stannar hon och lyssnar vid dörren men en dödystnad herrskar derinne. Hennes hjerta är uppfyllt af idel nyfikenhet och likväl vågar hon icke att lägga handen på dörrlåset, utan smyger framåt, in i andra rummet hvilket är litet upplyst af gatlampan.

Hon närmar sig fönstret, slår gardinerna litet åt sidan och kastar en blick på sitt ur. Klockan var fyra.

Med en suck slår hon sig ned på en stol nära fönstret beslu-

ten att afbida här daggryningen. Då första ljusskimret syntes smög hon sig tillbaka till sitt rum, lade sig åter i sin säng och medan hon låtsar sofva grubbla hennes tankar öfver det obegripliga sammanhanget.

Skulle denne professor likväl hafva bedragit henne?

LXXXVI.

Längre fram på förmiddagen uppstod i korridoren ett mycket starkt springande. Hon hörde James komma springande ut ur sjukrummet och springa ned för trapporna. Efter en quart timmes tid återvände han andtruten. Derefter kom läkaren och skyndar in i rummet.

Efter en stunds lugn observerade hon åter James springande nedför trapporna och återvände andtruten. Strax derpå kom en annan främmande herre uppför trapporna. Han knackar på den hemlighetsfulla dörren, den öppnar sig och han försvinner.

Den nästa person som infinner sig är gamle bokhållaren Heine. Han knackar på, dörren öppnas, men han blir afvist och stiger åter ned för trapporna.

Två andra herrar föres upp från kontoret, dessa släppas in och nu återvänder den gamle Heine med några papper i handen, han knackar på och försvinner genom dörren.

Hvad kan der vara på färde? frågade sig frun. Skulle Paul vara sjuk? kanske död? eller handlar det om affärsangelägenheter?

Hon trodde det förra, ty inte sågo de två herrarna ut som rättspersoner.

Efter en hel timmes förgäfves spejande ser frun att bokhållaren lemnar rummet och efter en ytterligare quart följa de två andra herrarna, samt stiga långsamt ned hviskande till hvarandra.

Ja, de voro rättspersoner, jublade hon numera. Det är således Paul som är sjuk, men ack hvilken idé. Tänk om han skulle borttestamentera sin rikedom åt annat håll. Hvilket gagn har jag

då af hans medel? det är ju rent bortkastade pengar. Förbannelse öfver denne dumbom."

James har under hela dagens lopp icke varit synlig i köket, därför veta hvarken Susanna eller Anna något att berätta, och förgäfvos söker fru Betty der efter nyheter.

Emellertid har klockan blifvit nära sex på eftermiddagen.

Nu kommer James barhufvad hastigt ut ur rummet och sprang ned för trapporna.

Susanna försöker att hejda honom, dock förgäfvos.

Resan har endast gällt till kontoret, ty der återvänder han redan och tager två steg i sender.

Åter vinkar Susanna åt honoru. Denna gång varsnar han det nog, men han skakar på hufvudet och gör en afvärjande åtbörd med handen, precis så som han velat säga: "Jag har ingen tid alls!"

Springandet fortfor. Nu kommer en herre pustande upp för trapporna till rummet, kort tid derefter en annan. Den gamle bokhållaren blir hemtad, och deras samtal räcker länge, ty det är nära midnatt och ännu äro de församlade.

Ändtligen höres ett buller. Alla herrarne släppas ut på en gång. James ledsagar dem ned för trapporna samt öppnar porten. Derefter återvänder han långsamt upp för trappan och då Susanna åter möter honom med nyfikna blickar, hviskade han i förbigående åt henne. "Nu är det slut!" och försvann genom dörren. Denna nyhet blef straxt rapporterad till frun.

"Med hvem är det slut?" frågade frun med derrande stämma.

"Ja, det har James icke sagt", sv rade Susanna. "Det är väl med grosshandlaren gissar jag."

Nu började åter tviflets qual att arbeta inom henne. Fötterna förmädde icke längre att bära henne och kraftlös sjönk hon ned på en stol.

"Vore det Bruno, så måste man väl underrätta mig derom;" mumlade hon. "Nej, det är Paul, och hon beslöt att icke blottställa sig genom otidiga frågor utan att lugnt afvakta vidare meddelanden.

Så genomlefver hon åter en natt, under de förfärligaste qual. Utan rast eller ro vandrar hon omkring, än anklagar hennes samvete henne och än har hon lyckats att försvara sig. Dagen gryr och hon har icke haft en blund af sömn i sina ögon. Dock, hur

gera ville hon icke försaka sina briljanter, blott hennes hjerta återfått sitt lugn, denna herliga frid och ro; men hon jemrade sig förgäfves.

Klockan har ännu icke slagit sex, då hon icke längre förmår att uthärda ovissheten qval. Nej, hon beslutar att bryta det rådande mörkret. Det drifver henne ut i korridoren, och innan hon vet af det, står hon framför sjukrummet. Hon lyssnar: Dödens tystnad råder, med darrande hand griper hon tag i dörrlåset, vrider det om, men dörren var stängd.

Hennes hjerta bultade nu så hårdt, att det hotade spränga bröstet. Det började svindla för hennes ögon, och hon sjönk kraftlös ned. Men ännu en gång reste hon sig upp och derunder berörde hennes hand åter dörrlåset.

Hon hör steg nalkat, man vrider på låset, dörren öppnas på glänt och förfärad utstöter hon ropet: "Ack!" ty framför henne står Paul lifslevfande, hållande ett brinnande ljus i handen."

"Hvad!" utropade han, "är det ni fru svägerska! Ni har då i sanning ett bra eget sätt att introducera er. Stig upp och träd in. Jag ämnade just sända bud efter er. Ni kommer således väl till pass och numera kunna vi ordna saken genast."

Fru Betty kunde sednare sjelf icke förklara för sig hur hon förmått att resa sig upp, hur hon kommit in i sjukrummet eller hur hon stigit fram, förmodligen hade allt detta försiggått under tvånget af Pauls befallande blickar.

Då hon hemtat sig och återfått sin besinning, befanns hon stående framför mannens sjuksäng. Paul förde ljuset fram till broderns ansigte, dragen voro stelnade. Hans båda ögon stodo öppna, men de blinkade icke för ljusets bländkraft. Intet tvifvel behöfdes längre. Han var död.

Förkrossad sjönk hon ned i den vid sängen stående karmstolen. Hon förde handen för sina ögon, ty intet ville hon se längre på dessa drag, oakadt frid och belåtenhet vilade öfver dem.

"Ja, han har afslutat sin jordiska bana", sade Paul. "Han är nu upphöjd öfver livvets bekymmer, och har ändtligen återfunnit det hvarefter han så ifrigt längtat, "frid och ro." Han dog i natt, nära tolf-tiden. I närvaro af båda läkarne, två rättsherrar, mig, Heine och James. Redan under dagens lopp sjönko krafterna, tills hjertats slag helt och hållet afstannade. I följd af min broders

skriftliga fullmakt har jag att fullgöra hans affärer, samt att taga om hand hans begrafning. Jag tackar därför äfven eder för det deltagande ni bevisar hans lik.

Fru Betty satt ännu en lång stund qvar innan hennes ben förmådde att bära henne. Plötsligen reste hon upp sig och gjorde min af att aflägsna sig.

Jag önskar ännu att tala om något annat med eder, fru svägerska", sade Paul, bland annat att tacka eder för det mig så godhetsfullt sända téet. "Ni ser detsamme der på bordet, ännu stående orördt."

"Ah! just ingenting att tacka för", svarade hennes mun omedveten.

Paul satte helt lugnt ljuset på bordet och flyttade äfven bricken dit öfver och med korslagda armar, fortfor han.

Säg mig en gång fru svägerska, men svara mig uppriktigt, tror du på varslan.

Förundrad öfver denna sällsynta fråga, slog fru Betty uppsina ögon och stirrade frågande i hans ansigte.

Utän att fästa något afseende derpå fortfor emellertid Paul:

"Jag menar, om ni tror, att något samband fins emellan frånvarade kära vänner?"

Fru Betty svarade härpå ingenting, men ombring hennes läppar pelade ett skälmsk leende.

"Inte är det värdt att skämta bort frågan" forfor Paul. "Jag för min del är fullt och fast öfvertygad om samma existense. Låt mig berättas närmare derom för eder.

"I förrgår afton satt jag just på samma stol, hvilken ni nyss lemnat, och vakade öfver min salige broder. Jag var uttröttad af anstränging och hade just bedt James, att hemta mig ur köket en kopp té och några skorpor. Mina ögon stirrade, på det bleka, afmagrade ansigte och jag beklagade af hela mitt hjerta, min stackars brors öde. Medan mina tankar förhoppningsfullt skådade in i framtiden och hvilade derunder hos den flicka åt hvilken jag nyligen betrott min lycka. Då med ett, genombäfvade hela min kropp, såsom träffad af ett elektriskt slag och jag hörde tydligt en röst som tillkallade mig.

"Vaka öfver dig Paul, du har fiender under samma tak, gör

det för min skull och tänk på den smärta du förorsakar mig om jag blir beröfvad ditt stöl.

Strax derefter inträdde James bärande på brickan den kopp te, som ni ser der. Den utmärkta omsorg hvarmed brickan blifvit utstyrd, förvånade mig och jag förebrådde James den onyttiga grannlåt.

Hvarpå svarade James mig som så.

"Jag kunde icke förhindra det, ty frun har strängt förbjudit att något skall lemnas ut till sjukrummet, utan hennes eget kontroll och genom detta enkla svar, blef jag varnad på nytt. Jag flyttade brickan dit öfver och James fick springa i all hast, för att anskaffa oss proviant till sjukrummet utan edert kontroll. Jag försäkrar eder att den både smakade och bekom oss bägge väl. Men så helt och hållet ohöflig emot eder godhet ville jag likväl icke bevisa mig. Jag har därför doppat en af skorpona ned i teet och glädt dermed någon annan för eder kära varelse. Kom låtom oss nu gemensamt följas åt och se efter den sammes befinnande. Var så god, stig förut denna väg", och han pekade på vinterträdgården.

Genom alla dessa meddelanden var fru Bettys kraft bruten. Hon insåg allt mer och mer, att hon här befann sig midtemot en jernhård motståndare som var henne vida öfverlägsen i alla riktningar och hon lydde mekaniskt.

Anländ till trädgården begaf, Paul sig till den der befintliga buren och kommenderade, "var så god att se hit".

Derefter fortfor han:

Jag doppade som sagdt en skorpa i teet och lemnade den åt eder favorit. Han tycker ju mycket om att mottaga slika läckerheter ur eder hand, dock se denna gång hur det bekommit honom lla, ty der ligger han på rygg, han är död. Hur skulle ni tycka om en kemisk undersökning?

Här sjönk frun slagen af sitt samvete ned på bänken och gömde sitt ansigte i bägge sina händer.

"Det kan man kalla en Guds skickelse! Jag menar, min fru, att jag genom denna händelse undgick mitt eljes så säkra öde, och jag prisar Gud af hela mitt hjerta därför. Men då jag afstår från alla åtgärder och nedtystar hela affären, så beder jag er att ej tro det jag gör det för er skull. Nej! Min bror och en eder bekant, mig kär dam hafva vetat aflocka mig ett heligt löfte, att

skona från vanära allt som bär vårt namn eller är nära slägt dermed. Hör ni det, min fru! Denna gång skall jag hålla mitt löfte, hur svårt det än faller sig. Men tacka edra välgörare och fresta mig icke oftare."

Han steg upp och lemnaöe rummet samma väg han kommit.

LXXXVII.

Några få dagar efter de nyss timade händelserna, underrättades handelsvännerna genom prydligt utstyrda notifikationsbref med svarta sorgkanter derom, att det behagat den allsmäktige att hädankalla herr Bruno Meissner, enda innehafvaren af den gamla handelsfirman Baltazar Meissner & Son, och att firman tills vidare blef administrerad af den afidnes bror samt prokurenten Heine.

Begravningsceremonien egde rum och bevistades af hela hus- och kontorspersonalen samt en stor del handelsvännerna.

Fruen och Blanche voro osynliga.

Paul fungerade som enda familjrepresentanten. Han mottog alla besökande och så snart denna sista ceremoni var avslutad, började han att arbeta med gamle Heine på riktigt allvar för att avsluta den afidnes affärer.

Under en så erfaren mans ledning, som gamle Heine, var äfven detta arbete lätt.

Snart kunde han öfverskåda situationen, och det blef beslutadt att, eftersom ingen fanns, som var hugad att fortsätta affären, sälja allt och liqvidera.

Härom underrättades handelsvännerna.

Varulagret skulle säljas under hand inom två månader och under loppet af den tredje det öfverblifna på offentlig auktion. Huset och alla andra löseegendomar samt affären blefvo sålda, och hvarje dag under middagstimmarne såg man Paul på kontoret för att öfverlägga med gamle Heine och gifva sitt samtycke till hans anordningar.

Han visade sig mycket praktisk och beslutsam och den gamle bokhållaren hade icke nog med beröm om honom.

"Det är formligt synd", sade han åt alla affärsvänner, "att han icke har lust att fortsätta affären. Han är icke alls oduglig till affärsman, och nog kunde vi två tillsammans hafva bibehållit det gamla husets renomé."

Snart infunno sig ett par unga män, som köpte huset, en stor del möbler och hela firman.

Åt dessa öfverlemnades alla nya affärer, och då den första maj kom, voro redan alla unga kontorister öfverflyttade till den nya firmans pulpeter.

Huset hade blifvit transporteradt öfver på deras namn och gamle Heine behöll till den förste oktober endast ett litet vindsrum, hvaruti han ensam med betjenten James fullbordade den fullständiga liqvidationen.

Medan alla dessa tilldragelser passerar i det Meissnerska huset, lefver Klara och John lugna hos gamla Margareta.

I början fick Paul aldrig så mycken tid att kunna helsa på, endast bref vexlades.

Senare efter broderns död besökte han sin unga brud hvarje söndag, och att det voro glada timmar för alla, derom behöfva vi väl icke försäkra.

Oroligt spejande efter tågets ankomst stodo två unga personer hvarje söndags morgon på bangården i Wandsbeck och mottogo den efterlängtade Paul med öppna armar och vid hemresan ledsagade honom åter dit.

Under mellantiden uppgjorde man i gemensamhet alla anordningar och behof, och ju mera Klara och John lärde känna Paul, desto högre aktade och älskade de honom, allt till stor glädje för Margareta.

"Det är ju jag som uppammat honom", var hennes dagliga svar.

Medan således alla personer hafva fått det godt efter krisen, sitta fru Betty och Blanche missbelättna på deras rum och göra sig sällskap.

Alla besök äro undanbedda och icke heller hafva de gjort några visiter. Med glansperiodens fall hafva en hel del falska vänner öfvergifvit dem och i stället för den så förut så firade frun med sin

vackra dotter, rynkar man nu på näsan och drager på axlarna, då begges namn nämnas.

Det är väl så omkring den 1 maj då en vacker middagsstund Susanna träder in, och anmäler, att den gamle bokhållaren Heine hade ett budskap till frun och lät anhålla om ett samtal.

Föraktfullt rynkade både frun och dottren på näsan. Den gamle var i högsta grad envis. Emellertid måste hon väl gifva med sig och emottaga honom. Hon styrkte sina nerver genom några kraftiga drag ur luktfliaskan och gaf vink åt Susanna, att föra honom in.

Sedan hon förämt intagit sin plats i soffan med sin dotter Blanche till höger inträdde den gamle mannen.

Han hade icke sett frun sedan principalens död. Den svarta drapering af rummet och den djupa sorgdrägt hvori båda damerna voro klädda öfverraskade honom ett ögonblick, men han hemtade sig snart. Han bugade sig stelt för damerna och då ingen af dem inbjöd honom att sitta ned framsade han stående sitt budskap.

"Herr Paul Meissner har uppdragit åt mig, att underrätta frun derom att han genom en rättslig fullmakt har blifvit af sin döde bror herr Bruno, insatt som förvaltare af hans qvarlåtenskaper. Vi begge gemensamt ha derföre tagit saken om hand, genomsett böckerna och uppgjort taxeringar, men det har visat sig att den affidnes förmögenhet långt ifrån räcker till att betala alla boets skulder, om icke herr Paul hade visat sig villig att offra en stor del af det honom tillförsäkrade arvet, eller nära trehundratusen mark. Herr Paul har samtidigt också gifvit herr Bruno det löfte att efter bästa förmåga befrämja fruns och frökens intressen, vi dare har herr Paul beslutat att ytterligare sextiotusen mark blifva stående i rättens händer, samt att utsätta hans räntor som en lifstidspension åt frun och fröken."

Nu då det blef fråga om penningar, fästade fru Batty sina ögon spejande på den gamle mannen.

Han varnade det och efter som hon teg trädde han närmare intill bordet och öfverräckte ett skriftligt dokument.

Frun grep med begärlighet efter detsamma öppnade det och genomläste dess innehåll.

"Det är sextiotusen marks orörligt kapital", stammade hon "eller

efter fyra procent den lumpna summan af tvåtusen fyrahundra mark och dermed skäms man icke att afspisa oss två!"

"Efter att han redan har pungat ut med trehundra tusen för brodrens räkning?" frågade gamla Heine.

"Bah! tro det hvem som vill", svarade frun med spetsig ton. "I alla fall är han ju rik och kan tåla det."

"Vid eder bekanta välvilja mot herr Paul, öfverraskar den sista trofen mig rakt icke", svarade gamla Heine. "Bara från nådigt ville ihågkomma, att efter rättslig uppfattning, är herr Paul icke förpligtigad att gifva ett öre, och hade ställningen varit omvänd, då hade han säkerligen icke fått något. När frun tager allt detta i betraktande, är tillbudet verkligen icke att förakta. Om gossen är ju icke heller talan och hade herr Paul låtit det gå rättens väg, då hade alla frun dyrbarheter blifvit hense fräntagna."

Öfver alla dessa sanningar, hvilka den gamla Heine framsade i en lugn och just derigenom efter fruns mening spetsig eller frimodig ton, förargade sig den stolta frun förfärligt. Hon bet sig så hårdt i läpparne att blodet droppade fram och i sin förlägenhet vände hon dokumentet upp och ned mellan sina fingrar.

Emellertid hade fröken Blanche upptäckt att den gamle bokhållaren ännu höll ett annat litet paket i sin hand. Hon hviskade derom åt sin mor och nu såg äfven denna med sina blickar längtansfullt på det hvita föremålet, samt derefter på den gamles ansigte.

Denne trädde därför åter närmare intill bordet och öfverräckte numera under ett skälmskt leende ett litet smalt paket, pryddigt insvept i hvitt papper och försegladt med lack.

Derefter fortsatte han sin talan:

"Såsom en vidare gåfva har herr Paul trots sig böra anse denna lilla pjes, hvilken enligt fruns försäkran för kort tid aedan, på ett så egendomligt sätt hade försvunnit ur edra gömmor. Vid boupp-teckningen har befunnits ligga i en af fruns arbetskorgar, och menade herr Paul att det skulle lända frun till särskildt nöje att återfå denna, på så misstänkt sätt försvunna pjesen. Kanhända att vid närmare efterspanande äfven de andra, på samma sätt bortkomna små sakerna torde återfinnas.

Under tiden hade fru Betty borttagit pappersomslaget och åter-

funnit den förut omtalade elfbensfläktaren och slängt den vårdslöst i soffhörnet.

Den gamle hade nu utfört sitt budskap han bugade sig åter stelt och lemnade rummet.

Efter att dörren fallit i lås efter honom, sprang Betty upp från sin plats och började oroligt gå af och an med sammanbitna tänder, hon hade svårt att smälta sin harm. Äntligen stannade hon framför bordet, hon tog dokumentet åter i sin hand och läste det om igen under det en djup suck banade sig väg öfver hennes läppar, hvarefter hon med temligen lugn röst sade:

"Ja! ja! mitt barn dessa skojare hafva oss nu fullkomligt i sitt våld. Att streta emot tjenar till intet. Det är bra litet man bjuder oss, men i hvarje fall är det bättre än intet, och alla våra juveler behålla vi genom privatreguleringen orörda. Bäst är att vi nöja oss dermed.

"Ack mamma", inföll Blanch, "min trogne Alforze torde väl äfven komma oss till hjälp. Han har svurit mig trohet och kärlek in till döden. Ack, bara jag finge tala med honom.

"Tror du verkligen det?" frågade Betty och fästade sina tviflande ögon på dottrens ansigte. Nåväl vi få väl se det med tiden.

LXXXVIII.

Då den gamle bokhållaren nästa dag berättade för Paul om mötet, skrattade denne öfver den gamles sarkastiska beskrifning och afslutade saken med den bemärkning.

"Låt dem resonnera bäst de vilja. Jag anser i hvarje fall min ställning med frun och dotter på det klara efter gossen hon väl icke frågat?"

"Nej bevars!" svarade gamle Heine föraktfullt. "Honom qvitterar hon med lätt hjerta."

"Jag kunde just tro det", sade Paul. "I sanning vårdar icke

ett djur bättre och kärleksfullare om sina små, än mången menniska."

"Hvad skall det då blifva af gossen? om jag får fråga?"

"Hans uppfostran ikläder jag mig att bekosta, tills han har fått ett embeta", svarade Paul. "Sedan får han sjelf söka sina vänner och nog bryter han sig sin bana."

"Vänner kunde han redan nu han funnit", menade den gamle Heine.

"Huru så?" frågade Paul. "Tala om för mig hvad som är på färde. Jag torde väl hafva rättighet till ert förtroende.

"Saken förhåller sig så", sade Heine litet brydd, "att jag länge har haft lust att åtaga mig gossen.

Herr Paul känner ju till min lefnadshistoria genom den närmare förbindelse uti hvilka hans faders förhållanden hafva bragt oss, har ni ju fått reda på, att jag eger omkring ett hundra tusen mark — af dessa amerikanare.

På hvad sätt jag har sammanskrapat pengar, kan jag visa er i mina böcker.

Ur eder herr faders affar äro de dragna, men hvarje öre med hans tillåtelse som hederlig förtjenst.

Jag är som ni vet ett hittebarn.

Jag har inga släktingar och hvad jag så edes sammansparat skulle tillfalla staden.

Testamentera bort det måste jag och frågan är åt hvem? denna fråga har länge legat på mitt hjerta.

Två värdiga kreditorer har jag. Jag kan testamentera den stiftelse, som har upptagit och uppfostrat mig, eljest tillhör öfverskottet med full rätt eder fader, och efter som han nu är död hans arfvingar och då ni inte heller behöfver det, så har jag utvaldt John.

"Då glömmet ni ju aldeles bort eder sjelf bästa vän", inföll Paul.

"Åh nej, ingalunda", svarade Heine, mina obligationer inbringa årligen 6000 mark i räntor. Hälften deraf ämnar jag använda till gossen, den andra hälften behåller jag sjelf. Kapitalet får aldrig röras vid. Och så finner jag väl äfven nytt arbete, så jag kan förtjena något.

"Vet ni hvad, gamle vän! jag får en ny idé!" ropade Paul.

"Den är minsann god och ju mera jan tänker på densama, ju bättre tycker jag om den."

"Låt mig då höra den" sade Heine.

"Jo, det är helt enkelt den, att vi göra en vaxel af personen", fortfor Paul. "Ni utför edert vackra projekt mot gossen, insätter honom som eder arfvinge, och träder derefter öfver i min tjänst. Eller låt mig välja uttrycket som min vän, affärsdeltagare, medarbetare med tvåtusen fyrahundra mark såsom en lifstidspension.

Skulle det nu visa sig, efter mina nu pågående utgifter på kapitalet af behof, då kunde ju edra penningar äfven intecknas på Jägershof.

"Detta förslag antager jag tvärt!" ropade Heine glad, ty det är det bästa af alla. Ett hundra tusen mark intecknas såsom ouppsägbart kapital i Jägershoff och ni utsätter mig deremot 3000 mark i lön eller efter godtgörelse för kost och logis 2400, öfver dessa pengar råder jag då sjelf och 3000 användas genast för gossen. Sträck fram eder hand herr Paul och gif mig edert handslag.

"Med nöje min gamle hederlige vän och kompanjon", ropade Paul och beseglade paketet. Vi skola nog komma överens med hvarandra.

LXXXIX.

Den 1 maj föll i år på en torsdag och det är på söndagen dessförinnan, som vi infinna oss såsom bjudna gäster i landsbyn... och dess närbelägna kyrka för att öfvervara der den högtidliga vigselakten emellan

Herr Anders Paul Meissner

och

Jungfru Paula Klara Stenström.

Klockan är 10. Det ringar för första gången och från alla

håll ser man folk klädda i söndagskläder nalkas Guds heliga tempel. Vål är socknen stor, och kyrkan alltid väl besatt, men i dag blir fullt hus, detta är då säkert.

Det ringes för andra gången. Klockringaren tittade med lång hals ur klockluckan och spejade längs landsvägen.

Nu komma de, hördes hans rop och strax började alla tränga sig till den förut afstakade platsen för att riktigt kunna beskåda paret.

Hela kyrkogården var fullpackad af folk. Hvar och en ville titta på ståten utanför, innan de begaf sig innanför.

Der komma de åkande.

Två bondkarlar rida på hästar förut. Hvar och en hållande i sin hand en lång stickbeklädnad med prydliga flaggor, derefter följa 4 vagnar och om sidorna af desamma 4 andra ryttare.

Brudgummen åker i socknemannens vagn tillsammans med honom själf och 2 andra herrar. Bruden följer i den nästa. Det är gästgifvarens vagn. Han kör själf och innanför sitter bruden, gamle Margareta och gästgifverskan. De två andra vagnarne äro upptagna af främmande herrar som ingen känner. Alla hoppa ut. Man ordnar sig par om par. Brudgummen följer med socknemannen och gästgifvaren. Bruden med Margareta och gästgifverskan. Medan alla andra fruntimmer äro klädda i ljusa högtidsfärger, går brudgummen i svart frack med hvit halsduk och bruden är klädd i helt hvitt, samt bar en myrtenkrans i håret, allt helt enkelt men vackert.

I kyrkan äro platser reserverade. Brudtåget intager desamma. Den utanför stående folkmängden tränger sig in i gångarna, och snart är hvarje vrå upptagen och många måste förblifva utanför.

Orgeln uppstämmer sina högtidliga toner och man börjar med att afsjunga psalmerna.

Den gamle pastorn predikade också i dag utmärkta ord och slutligen sade han amen.

Han började derefter att uppläsa kyrkobönerna och andra förordningar m. m. bland annat äfven den nyhet, att ett brudpar som i dag under kyrkans heliga tak blir tillsammans vigdt, har skänkt den betydliga gåfvan af 500 mark åt socknens fattiga. En annan obekant gifvare i samma ändamål 200, och en tredje 50. Kloc-

kan 5 skola på gästgivaregården utdelas fria matportioner åt alla som anmäla sig och efteråt, så fort som brudparet har rest, skall det bifva dans tillägga hviskande alla flickor och karlar.

Man afsjunger psalmerna.

Derefter hålles kommunion. Brudparet och hela detsammas följe deltagar deri.

Omedelbart derefter slutar vigselceremonien och då klockan slår 3 är allt klart.

Det var då ett hjertligt och tydligt ja, som han fick af henne, sade en liten näsvis mamsell.

"Det tror jag," svarade hennes vänninna, som var något äldre. "Väl är han något gråskäggig, men han är långt ifrån så gammal som han ser ut. Vidare så skall han vara en hjertans god man samt ega stora rikedomar, så att det fans väl inga skäl att besinna sig länge."

"Så mycket penningar de ha skänkt åt de fattiga," anmärkte en bonögumma.

"Ja," svarade den andra frun med viktighet. "Min man har hört någon mumlat derom, att det har varit något krängel, som måste mutas. Åtskilliga påstå (här hviskade hon henne i örat) att de äro syskon. Andra säga att de äro endast halvesyskon och pastorn har sjelf sagt åt klockarehustrun, att hon är en dotter af hans halvesyster. Det är ju icke tillåtet efter vår kyrkolag, men det har gått likväl."

"Hon ser så ung ut mot honom, precis som ett barn," anmärkte en annan fru.

"Det gör hon verkligen, men dermed är icke så farligt. Han är 39 och hon 19 år. Värre ojemnhet har man sett."

"Hvartåt skola vi vända oss?" frågade den första.

"Först gå vi utanför", svarade den andra, och se dem komma ut och åka bort och sedan så lunka vi så smått till gästgivaregården. Man har ju inbjudit oss på en portion mat och sådant är icke att förakta i dessa tider. Hvad sedan händer det få vi se. Kanhända blir äfven tillfälle till en svängom.

"Det tycker jag om," sade den andre, och paret knuffade sig fram ut ur kyrkan.

Genom en ofantlig rad af nyfikna arbetar det unga paret, numera arm i arm sig banan fri. Paul helsar fritt omkring. Hvar

och en som sänker hatten, får hans tack. Hvar och en som önskar att skaka hans hand får tillfälle dertill, ty med ett giadt leende sträcker han den fram åt alla. Han är allt för glad, allt för lycklig till att neka någon en bön.

"Kom och helsa på oss på gästgifvaregården innan vi resa. Välkommen, välkommen," så ljuder hans stämma öfverallt, åt begge sidor, ty den unga frun är ännu allt för blyg för att kunna tala. Hon endast nickar med hufvudet.

"Det är då en hyggelig karl! honom skola vi gästa," så heter det öfverallt.

Ändtligen har paret anländt till vagnarna. Paul hjälper sin unga hustru upp i den första, han hoppar efter och af bar det. Ryttnarne förut och till begge sidor.

Hvart bär det åt?

Tillbaka dit hvar man har hemtat bruden, till Margaretas våning.

Anländ dit uppfriskar man sig litet. Ryttnarne blifva trakterade med ett glas vin och derefter begifver man sig till fots öfver till middagkalaset på gästgifvaregården.

Hela huset är prydt med flaggor från topp till få och en mängd af nyfikna och matlystna omlägra detsamma.

En del af hufvudgästerna har redan infunnit sig, ty vi se såväl socknemannen som hans hustru, klockaren och hans hustru m. fl.

Nu komma de unga tu, tillsammans med gamla Margareta, och härtill sälla sig den gamla och den unga herrn. Pastorn avländer. Gästgifvaren med sin fru infinna sig och nu börjar man att sätta sig till bords.

Medan herrskapet deruppe sitter och äter, försiggår i trädgården och i danssalen den utlovade bespisningen af de andra gästerna och dessa hafva infunnit sig mangrant. Och allt går bra, ty det fins så rikligt af allt att ingen afbräck behöfver att inträda.

Till klockan 7 är det unga parets afresa fastställd, men klockan är redan 8, då man reser sig från middagsbordet.

Paul gör i hast en liten rond på nedra botten, för att helsa på och skaka handen med en eller annan bekant. Allmänt frågas efter hustrun, man begär att få se henne och då hon ändtligen, resfärdig kommer ned för trapporna, är den rad nyfikna som hon har att genomgå och den mängd, åt hvilken hon skall räcka han-

den, ännu större än den på kyrkogården. Komma alla de lyckönskningar att gå i fullbordan, då blir hon i sanning mera än lycklig.

Ändtligen känner hon sig då väl plaseradt i vagnen, som har requirerats från Hamburg. Kusken smäller med piskan och af bär det.

Öfver alla dessa hinder har det blifvit mörkt. De ridande bönderna vilja på iutet sätt och vis afstå från äran att ledsaga det unga herrskapet. De hafva upptändt facklor och först vid landtbyns gräns göra de halt, låta paret passera förbi under hurrarop och vända sedan om mot hemmet.

Ändtligen äro de unga tu ensamna. Öfverlycklig drager Paul sin unga maka till sitt bröst och kysser henne hjertligt.

"Är du nu nöjd och lycklig min älskade," frågade han henne.

"Till öfvermåtta," svarade hon. "Jag fruktar endast för ett uppvaknande och att allt då skall utvisa sig som en dröm.

"Din lilla toka!" ropade Paul, "nej! numera är det sanning att vi äro man och hustru, och att lyckan som vi känna blir varaktig det beror alldeles på oss. Den förbjudna frukten är, att vi afhålla oss från alla högt gående önskningar, utan i all treflighet, nöjda och belättna med vår lott, trofast hålla oss till hvarandra."

"Säg, vill du lofva mig, att hålla dig fri från all nödig flärd och öfverflöd, endast lefva för mig och våra barn?"

"Vid Gud det vill jag," svarade Klara och tryckte kärleksfullt sin makes hand.

LXXXXI.

Färden till Hamburg gick både raskt och beqvämt. Strax efter midnatt var man framme vid hotellet.

Nästa dag infann sig gamle Heine och John. Den förste hade fungerat såsom kassör och betalt alla skulder.

John hade roat sig utmärkt. Balen hade varit väl besökt och dansen hållits i full gång upp till sista trumpetstöten.

En allmän tacksägelse till herskapet och ett kraftigt hurra för deras framtida väl, hade avslutit glädjedagen och den allmänna stämningen hade varit, att en sådan glad fridag, som den i dag få vi väl aldrig mera upplefva, den är och blir enstående i sin art.

Dagen derpå afreste Paul med sin unga hustru till Jägershof och John samt den gamla Margareta ledsagade dem.

Gubben Heine skulle ännu till 1 oktober stanna qvar i staden, afveckla den gamla affärens räkenskaper och derefter flytta ut till Jägershof för att der sköta kassörsplatsen.

John blef inackorderad hos honom i staden, för att bättre kunna fortsätta besöket af högskolorna.

Allt sedan dess gossen blifvit befriad af modrens påtryck, uppfrisknade han helt och hållet. I stället för en skygg och väpig gosse, såg man nu en lifsg ad kry pojke, fitig från tidigt om morgonen till sent om natten, och sig fullt ut bevist hvad han ville muntert vandra till och från skolan, ständigt hållande sitt mål för ögat.

"Jag skall söka att blifva en hel karl, för den hatt, jag inom kort kommer att bära."

LXXXXII.

Om vi nu i det hela taget också befinna oss vid slutet af vår berättelse, kunna vi likväl icke förneka oss nöjet, att också avslöja för våra läsare ett lite stycke af framtidsbilden.

Väl finns det troligtvis ingen, som icke hyser den tro, att Paul och Klara blifva lyckliga tillsammans, men litet närmare önskar mången kanske ändå gerna att veta, för att kunna lugna sitt sinne.

Af denna anledning göra vi ännu ett litet bihang och lyfta åter förbänget efter en mellantid af 10 år.

Det är pingsafton, tyskarnes högtidsdag till sommarns ära Densamma infaller i år sent, nämligen i slutet af maj; alla träden hafva därför kunnat fullkomligen utveckla fina löf. En lån

rad om 20 à 30 stycken kastanjetråd står i sin högsta blomsterprakt och beskyddar den mellan dem liggande gröna gräsvallen.

Vi kommo just vandrande uppför allén och sågo framför oss en stor karaktersbyggnad, prydd med två torn. Den ena hälften af byggnaden är af gammaldags styl, men de begge flyglarna äro nytillbyggda och hafva genom sin ungdom och smakfullhet uppfri-skat och förnygrat det gamla mellanstycket, så att det hela numera tager sig utomordentligt ståtligt ut.

Hela tomten af byggnaden är upptagen af en terasse, hvilken i midten är delad genom en bred trappa, så att man fått två af-delningar, den venstra och den högra,

Hufvudtrappan är på begge sidor besatt med orangeträd och den öfra terrassen begge delar med en mängd blomsterkrukor. Bak-om dessa stå gröna bänkar och öfver desamma är utspändt ett sol-tält af hvit segelduk, kantadt med röda garneringar.

Gräsplanen utanför huset är indelad i två blomsterqvarter och äfven här ser man i dag en mängd syrén- och guldregnbuskar, samt tidiga rosenträd, utveckla sin blomsterprakt samt sprida sin gu-domliga lukt.

Två vackra påfoglar spatsera i all maklighet af och an på pla-nen och medan hanen högtburen utbreder de vackra fjädrarne i sin stjert, drager den lugnare honan densamma ödmjukt efter sig.

I midten af planen står en stor bur, uti hvilken äro inhysta en mängd af vackra papegojor och andra sydamerikanska foglar hvilka skrika, larma och flaxra af och an.

Godset är stort. Omkring herrehuset ligga 12 à 16 uthus eller lador och ett godt stycke derifrån se vi en lång rad af små hus förmodligen för dagsverkare, allt är hållet i godt skick och delvis nytt.

Från tornklockan ljuda sex slag, och förkunna den sjetta afton-timman, detta är i dag, emedan det är högtidsafton, fritimman och solen sjunker så klar och vacker ned, att man med tämlig säker-het kan spå en vacker pingstafton.

Under ett af tälten sitta tre personer.

Två af dem äro gråhåriga äldre herrar och dessa samtala ifrigt med hvarandra på engelska.

Den ene af den är den gamle bokhållaren, oss bekante herr Heine och den andre Pauls gamle intime amerikanska vän, den f. d.

skogvaktaren Johnson, som icke har kunnat trifvas i Amerika, skiljd från sin välgörare Paul. Han drog därför öfver till Europa, för att helse på honom och en gång väl anländ till Jägershoff, tyckte han ännu mera om det stilla husliga lefnadsättet som fördes der, och han beslöt att stanna qvar för alltid.

Schröder har köpt hans andel bolaget, pengarna blefvo sända öfver till Europa och äro numera intecknade i Jägershoff, på samma sätt och vis som Heines pengar. Gamle Johnson behöver då rakt inga pengar och han blir ond hvarje gång som Paul talar till honom om räntpengar. Han lever lugn och belåten, återstoden af de dagar som Gud ännu vill tillräkna honom, och det enda som gifver honom anledning till grubbleri är, åt hvem han skall testamentera sina pengar eller riktigare sagdt desammans räntor, ty kapitalet blir för alltid under Pauls förvaltning. Han väntar ännu på ankomsten af en ung tronföljare hos sin välgörare, fyra flickor finnas förut, men manslinien är ännu icke tryggad.

Den tredje personen som fins på terrassen sitter litet längre bort, afskiljd bakom ett bord, öfver hvilket en fin hvit duk är utbredd, och han studerar ifrigt uti några tidningar. Han är icke så gammal som de två äldre herrarne, vi hänföra honom under medelåldern och hans eleganta klädsel utvisar honom såsom egaren till herregården. Densammes hufvudhår och skägget äro redan litet smått gråspränkt och en hårlock, som sitter bakom det venstra örat, är helt hvit. Alla dessa särskilda egentligheter förråda för oss, att vi i mannen återfinna vår gamle vän Paul.

Nu träder en ung qvinna ut ur portgången. Hon är klädd i en enkel men smakfull drägt och är ännu i full besittning af ungdomens fågning. Hon närmar sig husherren; då hon passerar förbi de två äldre herrarne resa begge sig upp från sina säten och utföra vördnadsfullt en bugning och allt detta förråder för oss, att vi i henne återse husfrun, vår älsklige Klara.

Paul hörde rasslandet af hennes klädning, i följd deraf låter han tidningsbladet sjunka, samt ser med ett gladt leende upp till henne. Härigenom få vi ett utmärkt tillfälle att kunna observera hans utseende och vi glädja oss kunna berätta, att han ser både yngre och mycket lefnadsgladare ut än förr. Hans hudfärg är numera frisk röd och så som hans ögon nu stråla af härlighet och belåtenhet, måste mannen obetingadt vara lycklig i alla afseenden.

Då den unga frun väl har hunnit slita sig lös från de gamla herrarne och har trädt helt nära intill honom, sträcker mannen sin högra hand fram emot henne och drager henne dermed sakta till sin sida.

Klaras ansigte strålar härvid af innerlig glädje och belåtenhet, då hon sätter sig ned bredvid honom och med liflighet deltager hon i det uppstående samtalet; ty de två gamla herrarne tycktes icke heller vilja släppa henne för så godt pris, utan hafva så sakta närmat sig det unga paret, samt stå nu helt nära desamma.

"Vet du käre Paul", sade fru Klara bland annat till sin man, "kan du tänka dig, att tiden blir mig så lång, jag längtar efter att återse gossen. Förunderligt är det att han inte redan har kommit med fyratåget. I dag får han säkert för första gången sin blå mössa med silfverbandet prydd med den röda kokarden, nog kommer den att kläda honom bra, på sitt ljusa hår.

"Åh lappri! dumt prat, inföll mannen. "Ett sådant väsen du gör af hans besök. Han kommer nog, derom behöfver du inte oroa dig. Jag tror du är riktigt kär i gossen och det kan göra mig svartsjuk på honom: Visa det nu bara icke allt för öppet för honom och återfall dervid icke i din gamla svaghet att skämma bort honom. Han bör ej veta annat än att han skall arbeta och studera, för att med heder kunna bestå inför sina välgörare, först sedan skall han tänka på att roa sig. Man bör icke alls fresta hans högmod."

"Fy då! Paul en sådan predikan du, håller, nu blir du då rent af elak, ropade fru Klara, och med detsamma lade hon sin lilla täcka hand öfver mannens mun. Inte är väl gossen lättsinnig eller åsidosätter han sina studier och nu vill du kanske missunna honom de par glada festdagar, som han vill tillbringa bland oss. Hvad säger ni herr Heine om en sådan elakhet?"

"Han gycklar ju bara lilla frun", inföll Heine skrattande. "Han sjelf, ja vi alla, sitta ju så envist härute på terassen, för att få se den unga gossen och upprigtigt sagdt jag är glad öfver gossens arbetslust och arbetsförmåga och kunde gerna offra ännu mera för honom, om..."

"Nej, nej, det låter du vackert bli," inföll här återigen Paul, som numera lyckats befria sin mun, "du gör icke mera än som behöfs, eljest skämmer du bort honom. Du vet väl att han ännu ständigt lefver i den tron, att det är stipendier ur allmänna med-

len som han får, och du har sjelf anordnat det sålunda. Fall derför icke ur din påtagna roll. Men min hustru skall också hålla ren mun och tiga."

"Det gör jag ju äfven, så svårt det somliga tider också faller sig", ropade fru Klara.

"Jo! jo! det medgifves", svarade mannen, "hitintills har du gjort det, men du är så svag för gossen och glömmet framför honom nästan dina egna barn"

"Fy! Paul", inföll fru Klara, "jag tycker att jag värnar nogsam om desamma."

"Näväl! hvar fins de då för tillfället?" frågade Paul med ett skämsk leende.

"De stå allt sedan ett par timmar deruppe på backen med Margareta och hålla utkik efter John," svarade fru Klara. "Kanhända du också missunnar dem detta enkla nöje?"

"Åh! nej!" inföll numera mannen smått leende, "så grym är jag då just icke, kära hustru. Jag har sjelf varit barn och vet..."

"Der komma de springande," utropade gamle Heine pekande nedåt kastanjeallén. "Nu fins ugglorna i mossen! Han är isigtel!"

"Så tror jag med", svarade fru Klara. "Se bara hur Brunetta kilar som en hind! snart få vi höra."

"Mamma, Pappa, nu kommer han!" hördes ropet från det första biludet, den äldsta 9-åriga flickan, hvilken numera andtruten hunnit till foten af trappan. "Oh! så jag har skyndat!"

Strax derefter lät en 7-årig flicka höra sin röst: "Mamma, John kommer."

Återigen en liten paus och en tredje 5-årig flicka ropar: "Nu kommer han, mamma!"

Slutet gjorde en $2\frac{1}{2}$ årig flicka, hvilken nästan gråtfärdig deröfver att hon kommer för sent, anländer och rapporterar. "Mamma! bror John kommer!"

Ännu dröjde det några minuter innan en gammal gumma med krithvitt hår och ett mycket rynkladt ansigte blef synlig i allén. Hon är åtföljd af en yngling omkring 16 år gammal, på hvars ljushåriga hufvud riktigt paraderar en blå siden studentmössa kantad med ett bredt silfverband och en röd kokard sitter framför. I den ena handen bär ynglingen en nattsäck medan den gamla Margareta har fräntagit honom en öfverrock och en paraply, hvilken hon bär.

Vid åsynen af de annalkande, låta flickorna icke längre styra sig, utan den ena efter den andra kilar af igen vägen tillbaka hän emot paret och snart hafva de uppnått detsamma. Ynglingen belönar hvar och en med en hjertlig omfamning och en kyss och eftersom numera hela klungan är församlad, uppstämmes ett dundrande hurra, under hvilket ynglingen kastar den nya mössan hög upp i vädret, samt behändigt fångar den upp igen och med alla 4 flickorna hängande vid sig blir han derefter i triumf förd fram till huset, medan från terrassen fyra hvita dukar tillvifta honom ett välkommen.

Anländ till foten af trappan, släpper John de två yngsta flickornas händer, och tagande två steg i sender, springer han upp för densamma.

Då han hunnit fram, sänker han mössan djupt och skyndar först rakt emot Paul, som hjertligt griper hans hand och med ett gladt ansigte skakar densamma. Derefter skuffar han med svagt våld gossen i armarna på sin hustru, hvilken redan länge fullt väntat på att omfamna och kyssa honom och derifrån kommer den gamle Heine och den gamle Johnson, alla de förnyade kärleksutbrotten från barnaskaran och gamla Margareta, samt hundarna icke att räkna, nog, hela huset synes att glädja sig.

Än släpper barnaskaran gossen till stallet, för att visa honom en ung hästfäle, än får han titta på papegojorna. Hunden har fått valpar och så går det hela raden rundt. Öfverallt stöter gossen på bekanta, här vankas det ett handslag der en förtrolig nick. John här och John der, så är lösen. Hvem känner icke till barnens glädje och deras ifrighet.

John har hela 10 dygns ferier; hvilka briljanta utsigter till glada dagar.

Emellertid fins det ändå tillfälle till förtroliga samtal, än med den ena än med den andra. Sent om aftonen då barnaskaran har lagt sig, uppfångar fru Klara John och under en promenad låter hon sig förtroligt berätta alla de händelser, som hafva timat sedan hans sista besök. Bland annat begagnar John sig af tillfället att öfverrätta ett bref som hans mor har lemnat honom för fru Klara, och för ro skull återgifva vi här detsammas innehåll.

”Mitt innerligt älskade barn.”

Då jag hört af John, att han ämnar sig ut till dig under fest-

dagarne, begagnar jag mig af detta ypperliga tillfälle att sända dig med honom några rader. Först och främst har jag att tacka dig för alla sända goda saker. Så väl smöret, som skinkan, grisen och gässena voro utmärkta och hafva riktigt godt smakat oss. Nu är det dess värre snart slut dermed. Du tror icke mitt älskade barn, så dyra alla matvaror hållas nu för tiden, det är himmelskriande och hur skall det med Blanches påhäng under sådana omständigheter räcka med de mig så tårfligt tillmättna räntpenningar? Det är rent af omöjligt mitt älskade barn. Vi kunna hvarken hålla oss dermed i kläderna eller visa oss bland den finare societeten, och hur skall det blifva i sommar med den vanliga badresan? Min helsa är bruten och den behöfver att uppfriskas och styrkas genom Karlsbaderna och för Blanche är detsamma icke mindre nödvändigt, för att upprätthålla de under sista säsongen knytne bekantskaper. Du kommer väl ihåg att jag har berättat för dig, om den unge greve Schalefsky, som eger så ofantligt många gods i Ungern och hvars bekantskap hon gjorde der? Han svärmar mycket för Blanche och desamma hafva allt sedan dess lifligt korresponderat med hvarandra. Nu fick hon för åtta dagar sedan ett kärt bref från hans moder, den gamla enkan, hvori hon underrättar henne om, att de äfven i år komma att gästa Karlsbad, samt att hon hoppas att der åter komma att sammanträffa med oss för att kunna förnya bekantskaper. Du förstår därför mitt älskade barn, hur angeläget det är för oss, att komma dit. Männe grefven ändtligen kommer fram med den efterlängtsade förklaringen? och att äfven du derigenom finge dina förhoppningar uppfyllda och åter kom att skåda bättre dagar? Och hvarför skola vi icke taga emot de erforderliga kontanterna? Min kassa är tom och om du, mitt högt älskade barn, vid ett lämpligt tillfälle lägger in ett godt ord hos vidkommande för oss stackare, så gå alla våra förhoppningar om intet och desamma icke lätt förverkliga sig, till stor men för både mig och Blanche. Var därför snäll mitt älskade barn och försök att tala godt för oss hos vidkommande, samt fråls mig denna gång ur nöden. Vi älska dig ju så innerligt och innesluta dig och de dinas välgång i vår dagliga bön. Blanche är för tillfället hos sin väninna Amanda, den nuvarande fru borgmästarinnan O. och under pingsthelgen gästa vi stadsrådet H. Jag till-

önskar dig af hela mitt hjerta allt godt och hoppas snart att höra något glädjande från dig om framgången.

Din dig innerligt älskande mor

Betty!"

P. S. "Glöm oss icke mitt smör är slut. Fru borgmästarinnan har smakat på det och hon berömde mycket din skicklighet."

Under tiden Klara uppmärksamt studerar sitt bref och förundrar sig öfver så mycken kärlek från detta håll har John varit upptagen på annat ställe.

Den gamla Margareta har nämligen ännu en gång fått tag i honom. Hon smeker hans lockiga hår, ser honom helt ogenerat i ögonen under det hon ständigt upprepar:

"Ack så vacker du har blifvit. Nu ser du så frisk och lefnadsglad ut, du har fått så rödmustiga kinder och ett par så skälm-ska ögon, att alla flickor måste blifva förtjusta i dig. Har du kanske redan valt dig en fästmö?"

"Bah sådant dunt prat!" svarade gossen, "jag har minsann annat att tänka på än flickor."

Först har jag ännu att taga två grader i högskolan, sedan måste jag vara minst fyra år på universitetet, och då jag kommer derifrån med högsta graden i fickan — hör du Margareta, högsta graden vill jag hafva, en hel doktorjuris, då heter det att finna ett embete."

Vårt namn har, tack vare onkel Paul, bibehållit sin goda klang och derföre blir jag också snart ansedd, derom är intet tvifvel.

Sedan måste jag sträfva högre upp, till rådman, senator och förrän jag blifvit utnämnd till första borgmästare ger jag mig icke till frede.

Lefver du ännu en trettio år till, skall då få se att jag sätter min vilja igenom. Jag glömmer aldrig fars sista ord till mig, de stå med glödande bokstäfver inskrifna i mitt hjerta, jag ser dem i mina drömmar och att min gode far skall få ära af mig, det eftersträffvar jag framför allt."

"Då gifve Gud att du må lyckas i dina företag", inföll Margareta.

Hur har Margareta då äfven kommit till Jägershoff — frågar man.

"Ja det har kostat på. Vål har hon flera gånger gästat Jägershoff på korta visiter, men att stanna der för jemnan, det har då icke legat i hennes håg, ty hon har ju sitt eget snygga hem."

"Ja, ja, det har som sagt kostat på. En vacker dag kom emellertid herr Paul till hennes hem och medförde det angelägna budskapet, att inom kort, viktiga begifvenheter förväntades på Jägershoff och att Klara under desamma ängsligt längtade efter hennes bistånd. Margareta tyekade då inte ett ögonblick, hon kom, begifvenheterna timade och togo ett slut, men allt sedan Margareta fick barnet i sina armar uppvaknade den gamla vanan och hon har sedan dess stannat der. Då första flickan kunde gå, anlände n:o 2, derefter n:o 3 och så n:o 4, icke heller kan hon nu flytta, ty s. art förväntas nya händelser."

"Månne det blir den allmänt efterlängtade gossen, som nu kommer?"

Under tiden som John roar sig under all slags lek med barnen, har fru Klara att grubbla deröfver hur hon bäst skall anbringa bönskriften.

En vacker mörgeonstund under andra pingstdagen, medan John leker som bäst med flickorna och mannen i sällskap med Heine och Johnson sitter qvar viu frukostbordet, förer Paul händelsevis sjelf samtalet på fru Betty och frågar:

"Har John då icke alls medfört några pikanta nyheter i påsen."

"Jo, jag har allt några sådana min vän."

"Så gif dem till bästa", sade mannen.

"Lofvar du mig att sedan vara riktigt snäll," frågade fru Klara.

"Ja ja, det lofvar jag."

"Du kan sjelf läsa det", sade nu frun och räckte fram brevet.

"Hvar är det skrifvet," ropade Paul förfärad. "Nej bevars, jag rör icke något som kommer från henne."

"Jag kan då icke heller läsa upp det högt", svarade frun "så får ju herr Heine veta det med."

"Det gör ingenting, han vet ju likväl om allt."

"Nåväl, då beder jag herr Heine att öfvertaga besväret att högt läsa upp det," sade frun.

Heine tog emot brevet, hostade sakta och började under allmän tystnad att uppläsa det.

Den unga frun stack sin arm under mannens och smög sig kärleksfullt upp till honom, så att hennes hufvud hvilade på den sammans skuldra.

Då Heine hade slutat läsningen var ingen som ville öppna diskussionen.

"Nåväl Paul," sade frun, "låt höra din mening."

"Bah," svarade mannen. "Jag förargar mig öfver denna falska hexa. Nu smickrar hon dig för att du skall tiggas för henne. Hon är falsk allt igenom och hennes dotter är af samma deg".

"Icke Blanche", ropade fru Klara. "Lättsinnigt är väl hennes sinne, men icke dåligt, ack hon blir mer och mer smittad."

"Ja, det är i sanning ett sorgligt lif, som har kommit på hennes lott!" suckade den gamle Heine! "Ett påhäng skrifver modren."

"Men hon har sjelf att anklaga sig för följderna. Ingen kan hjälpa henne", inföll Paul.

"Jo, Paul du kan nog, bara du vill", anmärkte fru Klara.

"Jag gjorde det också genast", svarade Paul litet retad, "men hon visade sig stolt emot mig."

"Käre Paul! hon pliktas ju så svårt därför", inföll Klara, "hon är ju olycklig nog, hvarför skola vi ytterligare bidra till. Oss har Gud välsignat med öfverflöd, låtom oss därför tacka honom och meddela åt andra."

"Hvad!" utropade Paul full af förundran. "Förstår jag dig riktigt Klara, vill du att jag ytterligare skall slösa pengar på dem."

"Ja kära Paul!" bad fru Klara, "hjelp dem med respengar till Karlsbad, det är ju deras enda hopp."

"Oh! hör du Heine hvad hon säger!" utropade Paul och slog händerna samman. "Hon den förtrampade bönfaller för den hexa som af elakhet velat förstöra hennes välfärd."

"Låt världen kalla mina handlingar för dumheter", svarade Klara lugnt, "jag kan icke visa en olycklig ohulpen från min dörr. Hon skulle ju taga Guds välsignelse ifrån mig."

"Ja, du är i sanning en perla af qvinna!" utropade Paul, "allt för god och ädel för denna jord. Så tror du väl också fast på sanningen af allt som står i brevet? Jag påstår att allt är lögn. En grefve friar icke förr än han har fått säkerhet om hennes rikedomar.

Sådana karlar äro icke så dumma."

"Ah! Paul", hvem tror du vill gifta sig till pengar", anmärkte fru Klara.

"Har du någonsin hört på värre Heine?" frågade Paul.

"Jo, jo, min lilla gumma, du känner icke till världen och därför är det icke underligt att de spelat upp med dig. Jag har icke den äran att känna grefve Skabelofsky, men jag anser honom icke för ett grand bättre än spanioren signor don Amigos.

"Hvad blef det af den fine och präktige herrn", frågade Heine nyfiken.

"Han försvann naturligtvis så fort som han fick underrättelse om min brors död och affärens beskaffenhet, utan att säga adjö åt sin högt älskade", sade Paul.

Detsamma kommer grefven också att göra om han någonsin skulle låta fånga sig.

"Ack Paul, håll upp med dina hotelser" ropade Klara. "Om du visste hur olycklig du gör mig genom sådana grymma förebråelser."

"Min älskade Klara, det vill jag visst inte", svarade Paul, i det han tryckte henne till bröst, samt kysste henne hjertligen "ty jag har redan öfverlemnat åt Heine att lemna dig ett tusen mark.

"Och jag lägger ur min ficka femhundra mark till", hviskade Heine frun i örat.

"Men ett undantag fästa vi dervid", fortsatte begge som ur en mun och den heter:

"Tyst som muren, ty få folk nys derom då kunde man skratta åt oss."

"Fru Klara är nu öfverlycklig och fullt upp nöjd, och under så lyckliga förhållanden afsluta vi vår berättelse i hopp att äfven alla våra vänner äro väl belåtna och fortfarande skänka oss sin dyrbara bevågenhet."

Slut.
